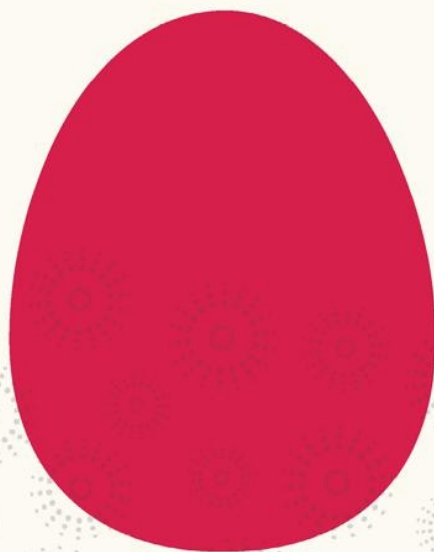
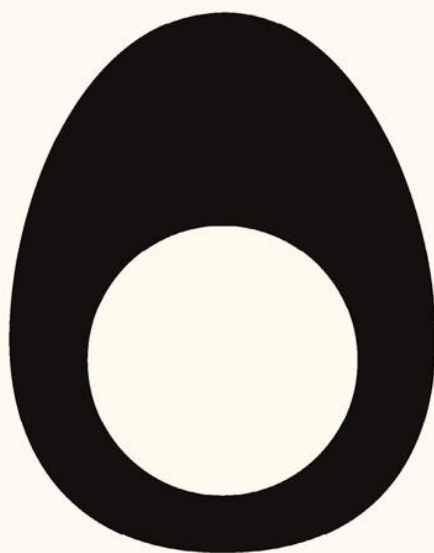

„Uimitor. Mi-a tăiat respirația.”
HARUKI MURAKAMI

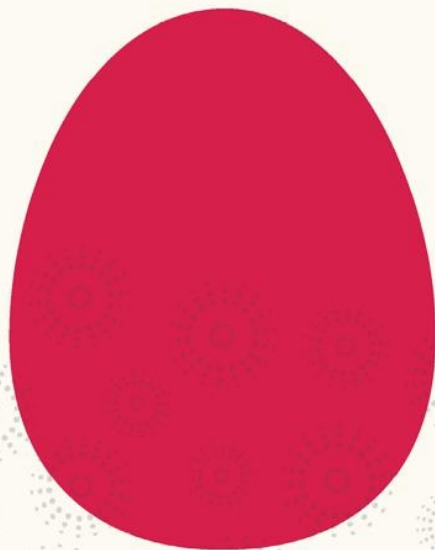
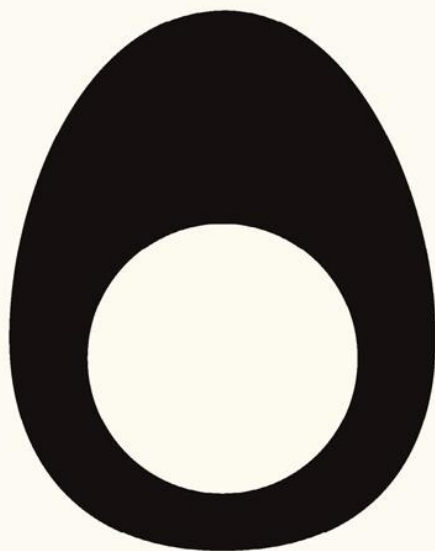
mieko kawakami **povești de vară**

clasici contemporani **LITERA**

„Uimitor. Mi-a tăiat respirația.”
HARUKI MURAKAMI

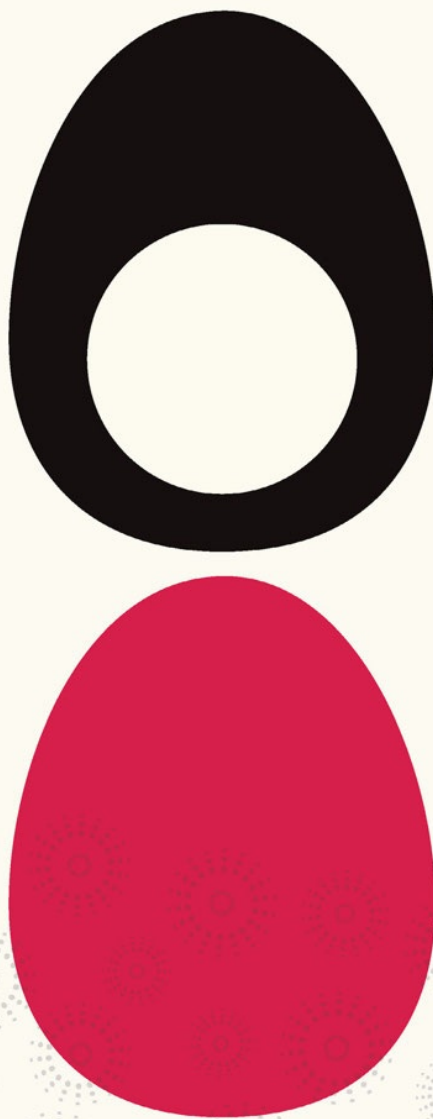
mieko kawakami **povești de vară**

clasici contemporani **LITERA**

„Uimitor. Mi-a tăiat respirația.”
HARUKI MURAKAMI

mieko kawakami **povești de vară**

clasici contemporani **LITERA**

Mieko Kawakami este autoarea bestsellerului internațional Povești de vară, care a fost declarat New York Times Notable Book of the Year și a fost selectat de revista TIME printre cele mai bune 10 cărți ale anului 2020. Kawakami s-a născut în Osaka și și-a făcut debutul literar ca poetă în 2006, publicând prima nuvelă, Egoul meu, dinții mei și lumea, în 2007. Scriitura ei se distinge prin calitățile poetice și prin analiza atentă a corpului feminin și a unor probleme de etică și dileme ale societății moderne. Cărțile sale au fost traduse în numeroase limbi și publicate în întreaga lume. A primit mai multe premii literare de prestigiu în Japonia, printre care Premiul Akutagawa, Premiul Tanizaki și Premiul Murasaki Shikibu. Locuiește în Tokyo.

clasici contemporani
LITERA

Clasici contemporani Litera
pune laolaltă scriitori contemporani laureați
sau nominalizați ai unor prestigioase premii literare
care le prefigurează statutul de „clasici”.
Operele de ficțiune cele mai noi, cele mai vândute,
cele mai iubite din zilele noastre –
cărți pe care abia aștepți să le citești.

mieko kawakami

povești de vară

Traducere din limba engleză și note
DANA-LIGIA ILIN

LITERA

București

Breasts and Eggs

Mieko Kawakami

Copyright © 2019 Mieko Kawakami

Design copertă: Aina Griffin

LITERA®

Editura Litera

tel.: 0374 82 66 35; 021 319 63 90; 031 425 16 19

e-mail: contact@litera.ro

www.litera.ro

Povești de vară Mieko Kawakami

Copyright © 2021 Grup Media Litera

pentru ediția în limba română

Toate drepturile rezervate

Editor: Vidrașcu și fiii

Redactor: Alexandra Diaconescu

Copertă: Anda Runtag

Tehnoredactare și prepress: Ofelia Coșman

Seria de ficțiune a Editurii Litera este coordonată

de Cristina Vidrașcu Sturza.

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

Kawakami, Mieko

Povești de vară / Mieko Kawakami;

trad. din lb. engleză și note: Dana-Ligia Ilin. –

București: Litera, 2021

ISBN 978-606-33-7241-4

ISBN EPUB 978-606-33-7150-9

I. Ilin, Dana-Ligia (trad.) (note)

821.111

CARTEA ÎNTÂI

1. EȘTI SĂRAC?

Dacă vrei să știi cât de sărac a fost cineva în copilărie, întreabă-l câte ferestre avea locuința familiei lui. Nu-l întreba ce aveau în frigider sau în cămară. Numărul ferestrelor o spune. Spune tot. Dacă nu aveau nici una, sau poate una sau două, e tot ce trebuie să știi.

Îmi amintesc că i-am zis asta cuiva. Nu mai țin minte cine era, dar mi-a sărit în cap. „Hai, las-o baltă. Și dacă ai o fereastră, dar e uriașă, cu vedere spre o grădină sau altă priveliște frumoasă? Știi, ca una dintre ferestrele alea mari, drăguțe. Cum ar putea să însemne asta că ești sărac?”

După părerea mea, nimeni care a fost vreodată sărac nu poate să gândească așa. Vedere spre o grădină? O fereastră mare, drăguță? Cine are o grădină, dacă stai să te gândești? Și ce mama naibii ar putea face o fereastră să fie „drăguță”?

La săraci, mărimea ferestrei nici măcar nu este un concept. Nimeni n-are priveliște. O fereastră nu-i decât un geam încețos ascuns în spatele unor rafturi de placaj ticsite. E un dreptunghi unsuros în apropierea hotei stricate pe care familia ta n-a folosit-o niciodată și nici n-o va folosi.

Știi ce înseamnă să fii sărac sau ai dreptul să vorbești despre asta doar dacă ai fost așa tu însuși. Poate că ești sărac acum. Poate că ai fost cândva sărac. Mie mi se aplică ambele categorisiri. M-am născut săracă și sunt în continuare săracă.

Ceea ce m-a făcut să mă gândesc iar la toate astea a fost fata care ședea în fața mea. Vagonul trenului de pe linia Yamanote era ciudat de gol pentru o zi de vară. Toți își vedeau de-ale lor, cu ochii la telefon sau citind cărți broșate.

Fata trebuie să fi avut în jur de opt sau zece ani. La stânga ei stătea un tânăr care avea la picioare un sac de sport, iar la dreapta, două fete mai mari, care aveau în păr bentițe cu funde mari, negre. Ea părea să fie singură.

Copila era prea slabă. Pielea ei întunecată făcea să-ți fie și mai greu să nu observi petele de psoriazis. Pantaloni scurți gri, picioare la fel de slăbănoage ca brațele care se șteau din maioul turcoaz. Își ținea buzele strânse și umerii țepeți –

mi-a amintit de mine în copilărie. Asta m-a făcut să mă gândesc la ce înseamnă să fii sărac.

M-am uitat la decolteul lăbărțat al maioului ei și la tenișii jerpeliți, care trebuie să fi fost la început albi. Ce groaznic ar fi fost să deschidă gura și toți dinții ei să fie cariați! Mi-am dat seama că nu avea nici un bagaj. Nu tu rucsac, nu tu geantă, nu tu portofel. Oare își ținea în buzunar banii și biletul? Habar n-aveam cum se îmbracă fetele de vârsta ei când trebuie să meargă cu trenul, dar faptul că nu avea nimic la ea m-a îngrijorat.

Am simțit imboldul imperios să mă ridic și să mă duc să-i spun ceva, ceva ce n-ar fi putut înțelege ceilalți pasageri, cum sunt micile însemnări pe care le așterni într-un colț al carnetului, știind că nu le poate citi nimeni în afară de tine. Dar ce-aș fi putut să-i spun? Poate ceva despre părul ei, care părea aspru, înțeleat pe cap, sau poate despre pielea ei. „Psoriazisul o să treacă atunci când crești. Nu-l lăsa să te necăjească“. Și dacă aș fi întrebat-o despre ferestrele ei? „Eu n-am avut niciodată genul ăla de ferestre prin care poți privi afară. Tu ai?“

M-am uitat la ceas. Fix miezul zilei. Trenul înainta prin căldura lăncedă de vară. Din difuzorul de deasupra capetelor, o voce înfundată a anunțat că următoarea stație era Kanda. În stație ușile s-au deschis cu un sunet de ceva care se dezumflă și un bătrân beat a urcat împleticit. Pasagerii din jurul lui s-au tras îndărăt, instinctiv. El a gemut tare. Barba lui cărunță, țepoasă ca vata de sticlă, atârna încâlcită peste nasturii uniforme jerpelitate. Avea o mână înțeleștată pe o umbrelă transparentă, ca vai de ea, și pe cealaltă a întins-o spre cureaua de susținere, dar n-a reușit s-o prindă, așa că a fost pe punctul să cadă. Ușile s-au închis, iar trenul a pornit. Când am întors privirea, fata dispăruse.

Când am coborât în Gara Tokyo, am încremenit văzând puhoiul de lume. De unde veneau? Unde se duceau? Părea mai degrabă un soi de competiție ciudată decât o mulțime. Mă simțeam însingurată, ca și cum numai eu nu cunoșteam regulile. Agățându-mă de cureaua sacoșei de pânză ca de un colac de salvare, am încercat să respir.

Prima dată am ajuns în Gara Tokyo acum un deceniu, în vara în care am împlinit douăzeci de ani. Era o zi la fel ca astăzi, când nu prididești să-ți ștergi sudoarea.

Am venit cărând vreo zece cărți ale autorilor mei preferați, pe care le-aș fi putut

trimite dinainte, odată cu restul lucrurilor, ca orice om normal, însă am ținut să le am la mine tot timpul, ca și cum m-ar fi păzit de rele, purtându-le în rucsacul exagerat de mare la care m-am holbat o veșnicie într-un magazin second-hand pe când eram la liceu și până la urmă l-am cumpărat (și încă îl mai folosesc uneori). Era în 1998. Acum zece ani. Nu sunt deloc convinsă că la douăzeci de ani mă vedeam, în visurile mele vagi despre viitor, încă în Tokyo la treizeci de ani. Nimeni nu citește ce scriu (blogul meu, care adună praful într-un colț al internetului, are unu sau doi vizitatori în zilele bune), și nimic din el n-a fost tipărit. Ce să mai vorbim de cititori, de-abia dacă am câțiva prieteni. Sunt încă în același apartament cu pereții strâmbi, de pe care se cojește tencuiala, și cu același soare tiranic de după-amiază, supraviețuind în aceeași slujbă cu salariul minim, muncind cu normă întreagă pentru nu mult mai mult de o sută de mii de yen pe lună și încă scriind, tot scriind, fără să am habar dacă asta o să-mi folosească la ceva. Viața mea e ca un raft prăfuit dintr-o librărie veche în care fiecare volum este exact în același loc de cine știe când, singura schimbare vizibilă fiind faptul că trupul meu a îmbătrânit cu zece ani.

M-am uitat din nou la ceas. Douăsprezece și un sfert. Dat fiind că ajunsesem cu cincisprezece minute mai devreme, m-am rezemat cu spatele de unul dintre stâlpii groși de piatră, simțindu-i răcoarea, și m-am uitat la oameni. Prin șuvoiul necurmat de voci și zgomote am urmărit o familie care mi-a traversat câmpul vizual de la dreapta la stânga, cărând ceea ce părea să fie toată agoniseala lor. Am văzut o mamă ținând de mână un băiețel care avea atârnată de mijloc o sticlă de apă foarte mare. Un bebeluș plângea, iar cupluri tinere, machiate treceau agale arătându-și dinții albi.

Mi-am scos telefonul din geantă. Nici un mesaj de la Makiko. Trebuie să fi urcat la Osaka în shinkansen¹ conform orarului, urmând să ajungă în Gara Tokyo peste cinci minute. Plănuisem să ne întâlnim aici, la ieșirea de nord a liniei Marunouchi. Le trimisesem pe e-mail o hartă, ca să știe pe unde s-o ia, dar acum eram îngrijorată, așa că am verificat pe telefon data. Douăzeci august. Nici o greșală. Planul era să ne întâlnim afară, în dreptul ieșirii de nord a liniei Marunouchi, în Gara Tokyo, pe 20 august – astăzi – la ora 12:30.

Dragă jurnalule,

Bun. Deci, am bătut ouă toată viața. Dar azi am învățat că femeile au „ovule“,

ca în „oval“, care literalmente înseamnă ouă. Cum e cu putință să fi aflat întâi despre spermă? Nu pare cinstit. Oricum, asta a fost marea descoperire a zilei. M-am dus de vreo două ori la biblioteca școlii, dar acolo e tare complicat să iei cărți, nu că ar avea cine știe ce bogăție, oricum. Și apoi, e mică și cam întunecoasă. Dacă șezi la un pupitru și încerci să citești, întotdeauna e cineva care încearcă să vadă ce carte e.

De aceea am început să mă duc la o bibliotecă adevărată. Așa pot folosi computerul. Și apoi, mersul la școală mă seacă de puteri. E o prostie. Totul e o prostie. Dar e o prostie să scrii că e o prostie. Cel puțin, totul la școală pare să se întâmple, cumva. Nu-i deloc așa cum merge treaba acasă. Sunt ca două lumi diferite. Scrisul e cel mai bun. Poți s-o faci oriunde, câtă vreme ai o unealtă de scris și hârtie. Și mai e și gratis. Și poți scrie tot ce vrei. Asta-i grozav. Tocmai mă gândeam la diferitele feluri în care poți spune că urăști ceva. Îi zici dezgustător, scârbos, revoltător. Am căutat în dicționar „dezgustător“. Partea cu „dez“ înseamnă „a desface“, apoi vine partea cu „gust“. Presupun că are sens.

Midoriko

Makiko, cea care vine în vizită din Osaka, e sora mea mai mare. Are treizeci și nouă de ani și o fată de doisprezece ani, pe nume Midoriko. A crescut-o singură.

După ce am împlinit optsprezece ani, câțva timp am locuit împreună cu ele într-un apartament din Osaka, pe când Midoriko era bebeluș. Makiko și soțul ei s-au despărțit când ea era gravidă, și, ca mamă singură, o ducea prost cu banii și avea nevoie de ajutor prin casă. În loc să mă plimb tot timpul încolo și încioace, ne-am gândit că ar fi mai ușor să locuiesc acolo. Midoriko nu și-a întâlnit niciodată tatăl, cel puțin eu nu știu s-o fi făcut. Nu cred că știe ceva despre el.

Chiar n-am nici o idee de ce s-au despărțit Makiko și soțul ei. Îmi amintesc că am vorbit de multe ori cu Makiko despre cuplul lor și despre posibilitatea divorțului, situația era complicată, dar acum nu-mi pot aminti cum s-a întâmplat. Fostul soț al lui Makiko, de loc din Tokyo, se mutase la Osaka cu serviciul. Nu erau împreună de mult timp când Makiko a rămas însărcinată. Un detaliu pe care mi-l amintesc este că-i zicea lui Makiko „puiule“. Nimeni nu vorbește așa în

Osaka. Auzi asemenea cuvinte doar în filme.

Mi-am petrecut o parte din copilărie la etajul doi al unui mic bloc de locuințe din apropierea oceanului. Doar două camere, una mai strâmtă decât cealaltă, fără vreun perete sau altă despărțire între ele. Un izakaya² la parter. Aproape că puteai să vezi oceanul. Îmi amintesc că mă duceam până la mal și mă uitam la valurile plumburii care se prăvăleau peste dig, retrăgându-se doar ca să atace iarăși. Întregul oraș era plin de sare și bântuit de acțiunea mareelor. Noaptea era plin de bețivi care făceau gălăgie. Îmi amintesc că am văzut oameni ghemuiți pe marginea drumului, în spatele clădirilor. Bătăile cu pumnii și certurile cu zbierete erau la ordinea zilei. Odată, cineva chiar a aruncat o bicicletă în fața mea. Câinii vagabonzi făceau mereu pui și, de îndată ce puii erau destul de mari, făceau și ei pui. N-am stat acolo decât doi ani. Când eram pe cale să încep școala primară, tata ne-a părăsit, iar noi trei a trebuit să ne mutăm la bunica, în locuința ei socială.

Nu am stat cu tata decât acei șapte ani. Însă, chiar copil fiind, îmi dădeam seama că era un bărbat mărunțel. Avea trupul unui elev. N-a muncit niciodată. Se învârtea prin casă zi și noapte. Komi – bunica – îl disprețuia pe tata pentru că o făcea pe mama să îndure atâtea. Îi zicea pe la spate „Cârțițoiul“. Era îmbrăcat mereu în aceleași haine, un maiou pătat și niște izmene lungi, și stătea tolănit pe tatami-ul lui, un obiect nelipsit din casă. Nu stingea niciodată televizorul, nici măcar când noi, ceilalți, dormeam. Era înconjurat de reviste de scandal și doze de băutură goale. Fuma toată ziua, împutînd tot apartamentul, și scutura scrumul într-o cutie. Nu-și dădea osteneala să se ridice în capul oaselor și chiar folosea o oglinjoară ca să vadă ce era în spatele lui, în loc să se răsucească. Uneori glumea, când era în dispoziție bună, dar în esență vorbea puțin. Nu-mi amintesc nici măcar o dată să se fi jucat cu noi sau să ne fi dus undeva. Dacă îl deranja ceva când dormeam sau când ne uitam la televizor, zbiera la noi, și când se îmbăta se înfuria și o bătea pe mama. Când se pornea, găsea vreun motiv să ne plesnească pe mine și pe sora mea. În adâncul nostru ne era frică de el.

Într-o zi, când am venit de la școală, nu era acolo.

Era același apartament, strâmt și întunecos, cu haine murdare pe podea, dar fără el totul era altfel. Am răsuflat adânc și m-am dus în mijlocul camerei. Am încercat să-mi folosesc vocea. La început încetișor, ca și cum timbrul meu mi-ar fi fost necunoscut, dar apoi mi-am dat drumul și am început să zic tot ce-mi trecea prin cap. Nu era nimeni prin preajmă. Nimeni nu mă putea opri. Apoi am

început să mă mișc, să dansez. Cu cât îmi foloseam mai mult brațele și picioarele, cu atât păreau mai ușoare. Simțeam cum crește în mine puterea. Stratul de praf de pe televizor, farfuriile murdare îngrămădite în chiuvetă, abțibildurile care umpleau ușile bufetului, lemnul stâlpului pe care ne încrustam înălțimea. Vedeam aceste lucruri în fiecare zi, dar acum străluceau, ca și cum ar fi fost presărate cu praf magic.

Asta m-a speriat, deoarece știam că sentimentul nu poate să dureze. Totul avea să revină la starea obișnuită. Tata trebuie să fi ieșit, o mică schimbare, dar avea să se întoarcă. Mi-am lepădat pe jos ghiozdanul, m-am așezat pe locul meu din colț și am încercat să respir.

Dar el nu s-a mai întors. Nici a doua zi, nici în următoarea. N-a trecut mult și și-au făcut apariția niște oameni ciudați, pe care mama îi alunga. Apoi am început să ne prefacem că nu eram acasă, dar întotdeauna găseam a doua zi dimineața un morman de mucuri de țigări în fața ușii. Asta a ținut o vreme. În cele din urmă, la vreo lună după ce tata a dispărut, mama i-a dus salteaua, cu așternuturi cu tot, în baie și a îndesat-o în cada pe care n-o foloseam de când se stricase aprinzătorul. Înghesuită în spațiul acela mic și igrasios și duhnind a transpirație și nicotină, salteaua tatălui meu părea mai jengoasă decât era omeneste posibil. După ce s-a holbat la ea o vreme, mama a început s-o lovească vârtos cu ce-i pica în mână. La o lună după aceea, mama ne-a trezit în mijlocul nopții, zicând: „Sculați-vă, sculați-vă!“ Nu-i vedeam fața, dar am știut că e ceva grav. Am urcat într-un taxi și n-am mai văzut niciodată acel loc.

Habar n-aveam de ce fugeam sau unde ne duceam la acea oră din noapte. Nici cea mai mică bănuială. După o vreme, am încercat s-o întreb, fără să insist, dar am știut că tata era un subiect interzis. N-am putut scoate de la ea un răspuns. Părea că mergem de-o veșnicie prin întuneric, însă în cele din urmă am ajuns la casa lui Komi, în celălalt capăt al orașului, dar tot la mai puțin de o jumătate de oră cu trenul. Komi era minunată.

În taxi mi s-a făcut rău. Mama și-a golit geanta și mi-a întins-o ca să vomit în ea, dar n-a ieșit nimic din mine. Mi-am șters stropii de salivă de pe față cu dosul mâinii. Mama m-a frecat pe spate, însă nu mă puteam gândi decât la ghiozdan. Era în el tot ce-mi trebuia pentru orele de marți, caietele, abțibildurile. Sub ele, în blocul de desen, pusesem tabloul unui castel la care lucrasem câteva zile, terminându-l în ajun. Punga cu prânzul atârna într-o parte. Noul meu penar, cu creioanele și markerele mele preferate și bilele parfumate și gumele. Și pălăriuța

mea roz. Îmi iubeam ghiozdanul. Noaptea îl țineam lângă salteaua mea, și de câte ori plecam de acasă îi apucam strâns curelele. Pentru mine însemna totul. Era ca o încăpere pe care puteam s-o iau cu mine oriunde mă duceam.

Dar l-am lăsat acolo când am fugit din casă. Am luat-o la goană prin întuneric fără bluzonul meu preferat, sau păpușa, sau cărțile mele, sau bolul meu. Mi-am închipuit că n-o să ne întoarcem niciodată. Și asta însemna că n-o să mai am ghiozdanul meu și n-o să mai pun penarul pe locul lui de la marginea mesei de ceai încălzite ca să exersez scrisul, n-o să mai șed acolo ascuțindu-mi creioanele, n-o să mă mai sprijin cu spatele de peretele zgrunțuros și să citesc. Părea ciudat să mă gândesc la acele lucruri, ca și cum o parte din creierul meu ar fi adormit. Nu aveam putere să-mi mișc mâinile și picioarele. M-am întrebat dacă asta chiar eram eu. Vreau să zic, adevărata eu avea să se trezească în curând, să se ducă la școală și să aibă o zi normală. Acea eu care închisese ochii ca să adoarmă nu și-ar fi imaginat că peste vreo două ore o să lase în urmă totul și o să sară într-un taxi cu mama și Makiko și o să fugă prin noapte, fără să se mai întoarcă vreodată. Când m-am uitat la întunericul de dincolo de geam, părea că acea variantă a mea, care n-a știut că o să se întâmple asta, încă dormea sub pătură. Când mă trezeam de dimineață și-mi dădeam seama că nu eram acolo, ce-avem să fac? Mi-am cuibărit umărul în brațul lui Makiko. Mi-era tare somn. Cu pleoapele aproape închise, vedeam cifre verzi lucind în întuneric. Cu cât mergeam mai departe, cu atât creșteau cifrele, fără să scoată vreun sunet.

Am fugit și am început o nouă viață, locuind la Komi, dar n-a durat prea mult.

Mama a murit când aveam treisprezece ani. Komi a murit după doi ani.

Când am rămas doar noi două, Makiko și cu mine am muncit nebunește. Singurul lucru care ne-a ajutat să nu trăim pe stradă au fost cei optzeci de mii de yen pe care Komi îi ascunsese în spatele altarului familiei. Nu-mi amintesc aproape nimic din perioada dintre începutul școlii medii, când mama a descoperit că are cancer la sân, și liceu, când cancerul la plămâni ne-a luat-o pe Komi. Eram prea ocupată cu munca. Ceva ce-mi amintesc este că am mințit la fabrică în privința vârstei mele în fiecare vacanță, primăvara, vara și toamna, în toți cei trei ani de școală medie. Ciocanele de lipit atârinate de tavan și sâsâitul scânteilor. Mormane uriașe de cutii de carton pliate. Cele mai multe lucruri pe care mi le amintesc de pe atunci sunt din bar. Un local micuț, condus de o prietenă a mamei. Mama muncea în două locuri ziua și într-un bar seara. Pe atunci, Makiko era la liceu și a început să lucreze acolo înaintea mea, spălând

vase. Curând m-am angajat la bucătărie, servind saké și mâncare, în vreme ce mama le ținea companie clienților. Makiko și-a luat al doilea serviciu la un yakiniku³, unde muncea până la epuizare. Nu câștiga decât șase sute de yen pe oră, dar în cea mai bună lună a reușit să câștige o sută douăzeci de mii, bătând recordul restaurantului. Timp de câțiva ani după liceu a rămas pe statul lor de plată, până când localul s-a închis. Apoi a rămas însărcinată cu Midoriko și a trecut de la o slujbă la alta, dar după tot acest timp, la treizeci și nouă de ani, încă lucrează la un bar cinci nopți pe săptămână, ducând cam aceeași viață ca mama. Altă mamă singură, care se omoară muncind.

Trecuseră aproape cincisprezece minute peste ora la care trebuia să ne întâlnim, și Makiko și Midoriko tot nu se vedeau. Am încercat să sun, dar Makiko n-a răspuns și nici nu mi-a trimis un mesaj. Se rătăciseră? Peste cinci minute, când tocmai voiam să sun din nou, am primit un SMS.

„Cum ies de aici? Sunt pe peron“.

M-am uitat la panoul cu sosirile, am găsit trenul pe care eram sigură că-l luaseră la Osaka, am cumpărat de la automat un bilet de peron, am trecut de turnichete și m-am îndreptat spre scara rulantă. Sus, lângă șine, căldura lui august era ca o baie de aburi. Eram deja transpirată. După ce mi-am croit drum printre cei care așteptau următorul tren și stăteau la coadă la chioșcuri, le-am găsit în cele din urmă pe Midoriko și Makiko pe o bancă de la capătul peronului.

– Hei, a strigat Makiko. Ai ajuns.

A zâmbit când m-a văzut și n-am putut să nu-i zâmbesc și eu. Midoriko, așezată lângă ea, era de vreo două ori mai mare decât mi-o aminteam. Nu-mi venea să cred cât crescuse.

– Midoriko! am izbucnit. De unde au apărut picioarele astea? Măi, măi.

Midoriko, cu părul strâns într-o coadă de cal, purta un tricou bleumarin uni cu decolteu rotund și pantaloni scurți. Poate că era din cauză că stătea cam într-o rână, dar picioarele ei păreau mult prea lungi. Am plesnit-o ușurel peste genunchi. S-a uitat la mine stingherită, dar mama ei a intrat în vorbă.

– Știu, e de necrezut, nu-mi vine să cred cât de mare s-a făcut.

Midoriko a părut iritată și s-a întors cu spatele. A luat rucsacul care era pe bancă lângă ea și l-a pus pe genunchi, strângându-l în brațe. Makiko s-a uitat la mine cu o expresie îndurerată și a ridicat din umeri. Asta spunea tot.

Midoriko nu vorbea cu mama ei de mai bine de o jumătate de an.

Nu știam de ce. Într-o zi, Makiko i-a spus ceva și ea n-a răspuns. La început a crezut că Midoriko era deprimată, dar nu părea să fie așa. Avea poftă de mâncare zdravănă, mergea la școală și vorbea normal cu prietenii și profesorii. Doar cu mama, nu. În rest, totul părea să fie în ordine. Atâta doar că refuza să vorbească acasă. Dinadins. Makiko a încercat să-și dea seama ce se întâmpla, procedând cu mare grijă, dar n-a reușit. Midoriko nu-i dădea nici un indiciu.

*

– Nu vorbim. Doar pe hârtie.

Curând după ce a început, Makiko m-a sunat exasperată să mi se confeseze.

– Hârtie?

– Da. Pix și hârtie. Nu vorbim. Adică, eu vorbesc, dar Midoriko îmi scrie răspunsurile. E așa de vreo lună.

– O lună?

– O lună întreagă.

– În fiecare zi?

– La început n-am știut ce să fac. I-am pus un milion de întrebări, dar n-am putut să mă dumiresc. Ceva s-a întâmplat, evident, dar nu vrea să-mi spună ce. Chiar și când strig la ea, nici un cuvânt. E o pacoste pentru mine, dar se pare că la școală vorbește normal cu toată lumea... Pariez că e una dintre chestiile alea în care puștii dau vina pe părinți pentru orice. E o fază. Nu poate să dureze la infinit. Nu-i nimic, chiar că nu-i nimic.

Makiko a râs la telefon, încercând să pară veselă. Dar acum trecuse deja o jumătate de an. Așa stăteau lucrurile, și nu era nici un semn că se vor schimba.

Dragă jurnalule,

Azi la școală am vorbit despre „menarhă“. Deci, în esență, prima menstruație. Aproape toate celelalte au avut-o deja, dar despre asta am vorbit, cum funcționează și ce se întâmplă în corpul tău de te face să sângerezi. Ne-au spus de tampoane și ne-au arătat imaginea uterului. În ultima vreme, când fetele merg la toaletă, cele care au avut ciclul se strâng laolaltă și vorbesc despre lucruri pe care nu le pricep decât ele. Ca și cum ar ști că noi, celelalte, auzim, și vor să le auzim. Trebuie să fie destule fete care încă n-au avut menstruație, dar am impresia că n-am mai rămas decât eu.

Mă întreb cum e. Am auzit că doare ca naiba, dar asta nici măcar nu-i partea cea mai rea. După ce se pornește, o ține așa zeci de ani. Cum poate asta să pară normal? Știu că Jun a avut-o. Mi-a spus. Dar e ciudat că toată lumea știe că eu n-am avut-o. Adică, doar nu toate le spun celorlalte când se întâmplă. Nu toate își flutură trusa să vadă tot restul lumii când se duc la toaletă. Cum pot toate să-și dea seama, pur și simplu?

Mă întrebam despre „men⁴“ din „menarhă“. Se pare că este la fel ca „men“ din „menstruație“. Înseamnă „lună“, care vine de la „Lună“ și are de-a face cu femeile și ciclul lor lunar. „Lună“ are tot soiul de înțelesuri. Pe lângă faptul că e chestia aia de pe orbita Pământului, poate să implice timpul sau mareele, adică ridicarea și coborârea oceanului. Așadar, „menarhă“ n-are absolut nimic de-a face cu „bărbații“. Și atunci de ce se scrie așa? Ce-i cu toată schimbarea asta?

Midoriko

Când am început să mergem, mi-am dat seama cât de înaltă se făcuse Midoriko. Era încă mai scundă decât mine, dar era clar că are picioare mai lungi. Când am glumit pe seama înălțimii ei, n-a făcut decât să-și dea ochii peste cap și a început să meargă în urma noastră. Makiko era așa de costelivă! Adică, avea brațele ca niște bețe. Geanta ei de voiaj maro cu schimburile pentru o zi părea mult prea grea. Tot încercam să i-o iau, zicând: „O duc eu, Makiko“, dar ea nu mă lăsa, spunând: „Nu-i nevoie, nu-i nevoie“.

Din câte știam eu, Makiko era pentru a treia oară la Tokyo. Era extrem de agitată, tot zicea chestii precum: „Uită-te la toți oamenii ăștia“ sau „Locul ăsta e uriaș“ sau „Toate fetele au fețe tare micuțe“. Când aproape că a dat peste cineva, și-a cerut scuze: „Îmi pare rău, îmi pare rău“, cu voce mult prea tare. Eu mă tot asiguram că Midoriko era încă în urma noastră și vorbeam cu Makiko doar cât să pară că o ascult – dar ceea ce m-a întristat a fost fața ei.

Makiko părea bătrână.

Toată lumea arată mai bătrână odată cu trecerea anilor, dar nu asta vreau să spun. N-avea nici măcar patruzeci de ani, însă dacă ți-ar fi spus: „Tocmai am împlinit cincizeci și trei“ n-ai fi fost cătuși de puțin surprins. Nu părea mai bătrână. Arăta literalmente bătrână.

Makiko nu fusese niciodată durdulie, însă picioarele și șoldurile ei arătau mult mai slabe decât la acea Makiko pe care o știam eu. Presupun că trebuie să fi fost din pricina hainelor. Purta un tricou pe care l-ar fi putut fura de la o fată de douăzeci și ceva de ani, o pereche de blugi cu talia joasă strânși pe picior și papuci roz butucănoși, cu talpa groasă de cel puțin cinci centimetri. Presupun că se număra printre acei oameni pe care-i vezi des în zilele noastre, arată tineri din spate, dar în clipa în care se întorc spre tine... Lăsând deoparte greșelile vestimentare, fața și trupul ei erau mult mai mici decât ar fi trebuit să fie, iar pielea îi era cam palidă. Dinții falși erau vizibil galbeni, iar metalul îi făcea gingiile să pară negre. Părul ei, cu un permanent învechit, se rărise atât de tare, încât puteai să-i vezi broboanele de transpirație de pe pielea capului. Avea mult prea mult fond de ten. Îi făcea fața să pară decolorată și mai zbârcită decât era. Când râdea, i se umflau tendoanele de pe gât. Ochii înfundați în cap atrăgeau atenția asupra orbitelor.

Îmi amintea de mama. Nu-mi dădeam seama dacă era vorba doar de faptul că, în timp, fiicele încep să semene cu mamele, sau dacă ceea ce s-a întâmplat cu

corpul mamei i se întâmpla acum și ei. Nici nu mai știu de câte ori am dat s-o întreb: „Cum te simți? Ești bine?“, dar de fiecare dată m-am abținut, ca să n-o fac să se simtă și mai stingherită. Partea ciudată era că avea energie cu carul. Se deprinsese cu felul în care funcționa relația cu Midoriko și vorbea cu ea ca și cum totul ar fi fost în ordine, chiar și așa, unilateral. Dădea de zor din gură, așa de exuberantă, încât aproape că m-a înfuriat.

– Maki, am întrebat-o, câte zile libere ai?

– Trei, inclusiv cea de azi.

– Asta-i tot?

– Putem sta în noaptea asta și mâine, dar poimâine trebuie să plecăm, ca să ajung seara la serviciu.

– A fost mult de lucru?

– Aș vrea eu, a mârâit Makiko. O mulțime de alte localuri se închid.

Makiko era animatoare, dar asta poate să însemne tot soiul de lucruri. Unele bune, altele nu prea. Osaka e plină de baruri, însă o adresă este destul ca să-ți spună la ce să te aștepti din punct de vedere al clienților, atmosferei și animatoarelor.

Lucra în Shobashi, cartierul în care noi trei am muncit ani în șir după ce am fugit în noaptea aceea și ne-am început noua viață cu Komi. Shobashi n-are absolut nimic fermecător. Doar șiruri de clădiri șubrede, înclinate și cafenii din pricina vechimii.

Poți să bei la un bar la care stai în picioare. Poți mânca tăiței ieftini. Poți să șezi cu o ceașcă de cafea tare în față. Sau poți să găsești tovărășie și să-ți petreci timpul liber într-unul dintre hotelurile părăginite, mai degrabă cocioabe decât hoteluri, care închiriază camere cu ora. Poți să bei în restaurante yakiniku, care sunt lungi și înguste ca niște vagoane, sau în localuri de motsuyaki⁵ absurd de pline de fum, alături de farmacii ale căror firme uriașe cu „DIABET“ și „HEMOROIZI“ le fac să se potrivească perfect în peisaj. Nici un spațiu între clădiri, ceea ce înseamnă că restaurantele de unagi⁶ stau umăr la umăr cu cele de

telekura⁷, iar agențiile imobiliare au un zid comun cu sex shops. O droaie de firme electrice și săli de pachinko⁸ în fața cărora flutură bannere. Firme de gravat sigilii ale căror proprietari nu vin niciodată la lucru. Săli de jocuri video care arată a orice, numai a distracție nu.

În afară de oamenii care intră și ies sau doar trec pe trotuar, găsești oameni tolăniți pe sub telefoanele publice, nemișcați, femei arătând sărite bine de șaizeci de ani care promet dansuri pentru două mii de yeni și o droaie de vagabonzi și bețivi, dar găsești și toată Osaka. Shobashi învie noaptea. Pare să fie o groapă de gunoi. Și de la apus până la răsărit, la etajul al doilea al unei clădiri care pulsează pe sunetul de karaoke, găsești barul în care lucrează Makiko cinci seri pe săptămână, de la șapte la douăsprezece.

În bar sunt câteva scaune și câteva „separeuri“, care nu sunt altceva decât niște canapele circulare. Cu cincisprezece clienți, barul e ticsit. Într-o seară trebuie să faci eforturi considerabile ca să cheltuiești mai mult de zece mii de yeni. Nimeni n-o spune, dar toată lumea știe că clienții plătesc ce comandă animatoarea, ca să le crească vânzările. De vreme ce o animatoare nu poate să se îmbete alături de clienți, se presupune că nu bea decât ceai oolong⁹. O cutie mică, de trei sute de yeni. Ca să mai economisească, barul prepară propria băutură, pe care o păstrează în frigider și o servește în cutii goale de oolong. Când animatoarea o aduce la masă, expresia de pe chipul ei spune: „Tocmai am deschis-o în bucătărie“. După ce s-a săturat de ceai, zice: „Mi s-a făcut foame“ și îi cere clientului să comande cârnăciori sau omletă sau sardele, sau pui prăjit, chestii care seamănă cu garniturile dintr-o cutie bento¹⁰, nu ceva ce-ai vrea să guști în vreme ce sorbi whisky. După aceea e vremea de karaoke, o sută de yeni cântecul. Și toate animatoarele cântă, tinere sau bătrâne, indiferent dacă au voce sau nu. Chiar și atunci când clienții cântă din tot sufletul, forțându-și la maximum trupurile aruncate de valuri pe plajă și acoperite cu crustă de sare, de obicei pleacă acasă după ce n-au cheltuit nici măcar cinci mii de yeni.

Proprietăreasa barului lui Makiko era o cucoană scundă și greoaie, în jur de cincizeci și cinci de ani. Avea părul vopsit sau oxigenat, mai mult galben decât blond, strâns pe creștet într-un coc voluminos. Makiko mi-a spus că la interviu cucoana i-a pus cea mai ciudată întrebare, în vreme ce strângea între degetele groase o țigară Hope.

– Știi ce e Chanel?

– Marca, nu? a răspuns Makiko.

– Da, a zis ea suflând fumul pe nări. Îți place Chanel?

A făcut semn cu bărbia spre perete, pe care atârnau ca niște postere două eșarfe Chanel, sub plexiglas, luminate de un spot galben.

– Sincer, a zis cucoana mijindu-și ochii, îmi plac de mor lucrurile astea.

– De aceea v-ați botezat localul Chanel, a spus Makiko admirând eșarfele elegante.

– Da. Femeile visează la Chanel. Dar sunt lucruri scumpe. Uite cerceii.

Și-a înclinat bărbia rotundă ca să-i arate lui Makiko o ureche. În ciuda luminii avantajoase, cerchelul părea vechi de zeci de ani, dar în aurul lui fără luciul Makiko a recunoscut logoul grăitor. Îl văzuse peste tot prin bar. Pe prosoapele de lână chiuvea de la toaletă, pe suporturile de carton pentru pahare și pe abțibildurile trântite pe toată ușa de sticlă a cabinei telefonice din colț. Era pe cărțile lor de vizită. Pe preșul de la intrare și pe toate paharele. Se pare că toate erau falsuri, adunate într-un șir lung de vizite la vânzătorii stradali din Tsuruhashi și Minami. Până și Makiko, care habar n-avea de Chanel, își dădea seama că erau o grămadă de chestii fără valoare, dar femeia asta era devotată cu totul colecției sale. Cel puțin agrafele de păr și cerceii cu care se împodobe zilnic erau reale. Le cumpărase în Kiyomizu, ca să sărbătorească deschiderea barului. Nu se dădea în vânt atât după Chanel, cât după sunetul cuvântului și forma logoului. Odată, când o tânără de la bar a întrebat: „De unde era Coco Chanel?“, cucoana i-a răspuns: „Din America“, de parcă orice alb trebuia să fie din America.

– Ce mai face Coco? am întrebat-o pe Makiko.

– E bine, o duce de minune. Însă cu localul e altă poveste.

Un pic după ora două am ajuns înapoi în Minowa, stația cea mai apropiată de locuința mea. Ne-am oprit pe drum să mâncăm un bol cu tăiței de 210 yen și am înfruntat căldura, mergând pe jos zece minute până acasă, în vreme ce țârâitul cicadelor umplea atmosfera.

– Ai venit de aici să ne întâmpini? m-a întrebat Makiko.

– Nu. Am avut altceva de făcut, eram deja aproape de gară. Locuința mea e dincolo de colina asta.

– Cui îi mai trebuie sală de sport când ai o colină ca asta?

La început ne-am simțit bine flecărind și râzând, dar curând căldura ne-a pleoștit, alungându-ne cheful de vorbă. Țârâitul neconținut al cicadelor ne înfunda urechile, iar soarele ne ciupea pielea. Lumina incandescentă a verii făcea să zbârnâie țiglele de pe acoperișuri și capacele de canal, dar cu cât era mai intensă, cu atât mai întunecat părea totul. Când am ajuns la blocul meu, toate trei eram lac de apă.

– Am ajuns.

Makiko a oftat, iar Midoriko s-a lăsat pe vine lângă planta din ghiveciul aflat la intrare și s-a aplecat ca s-o vadă mai bine. Apoi a scos din borseta prinsă pe talie un carnet și a scris [A cui e planta?]. Scrisul ei era ciudat de gros, adâncit în hârtie, ca și cum ar fi fost săpat în piatră. M-a dus cu gândul la ea când era doar un bebeluș – când nu făcea altceva decât să respire, așa de micuță, că nu părea reală. Pe atunci mi se părea de necrezut că va ajunge vreodată să mănânce singură sau să scrie ceva cu mâna ei.

– Nu știu. Trebuie să fie a cuiva. Apartamentul meu e la etajul întâi. Vedeți fereastra aceea? Sus și la stânga.

Am urcat în șir indian scara cu pete de rugină.

– Nu se poate spune că e prea mult loc, dar haideți înăuntru.

– Hei, e drăguț. Makiko și-a lepădat papucii și a intrat Țopăind. Ia uite ce apartament. Norocoaso!

Midoriko s-a dus direct în fundul casei. Aveam doar o bucătărie mică și două camere un pic mai mari. Stăteam acolo de aproape zece ani, de când m-am mutat în oraș.

– Tu ai pus mocheta? Ce era înainte? Nu era lemn, nu?

– Nu, tatami. Dar căpătase un miros urât, așa că am preferat mocheta.

Mi-am șters broboanele de pe frunte cu dosul mâinii și am pornit aerul condiționat, reglându-l la 22 de grade. Apoi am desfăcut măsuța de ceai pliantă rezemată de perete și am pus pe ea cele trei pahare pe care le cumpărasem pe stradă pentru această ocazie. Aveau gravați pe ele struguri mici, liliachii. Am umplut fiecare pahar cu mugicha¹¹ rece ca gheața, pe care îl făcusem aseară. Makiko și Midoriko l-au dat pe gât de parcă erau la întrecere. Makiko s-a lăsat pe spate și a declarat: „Așa mai merge!” I-am oferit fotoliul-puf care stătuse în colț. Midoriko și-a pus rucsacul lângă perete și s-a ridicat în picioare. Se uita în jur de parcă ar fi fost pe Lună. Locuința mea n-are nimic special. Mică și insuficient mobilată. Ceea ce a părut să-i atragă atenția a fost biblioteca.

– Ai așa de multe cărți, a zis Makiko, ca un soi de translator.

– Nu cine știe câte.

– Ei, haide, peretele ăsta e acoperit de cărți. Serios, câte ai?

– Nu le-am numărat niciodată. Dar sunt normal de multe.

Lui Makiko, care nu s-a prăpădit niciodată cu cititul, sunt sigură că-i păreau o grămadă de cărți, dar mie nu.

– Dacă așa zici tu.

– Așa zic.

– E cam ciudat că suntem surori. Mie nu-mi pasă deloc de cărți. Însă Midoriko citește tot timpul. Nu-i așa, Midoriko?

Nici un răspuns. Midoriko avea ochii lipiți de rafturi. Citea fiecare cotor.

– Hei, a zis Makiko, dându-și după ureche o șuviță de păr care i se lipise de obraz. Știu că abia am intrat, dar crezi că aș putea face un duș?

– Sigur. Ușa băii e pe stânga. Separată de WC.

Tot timpul cât Makiko a fost la duș, Midoriko s-a uitat la cărți. Spatele îi era așa de transpirat, că tricoul bleumarin părea negru. Am întrebat-o dacă vrea să se

schimbe, dar după câteva secunde a clătinat din cap cu hotărâre.

Midoriko parcurgea cu privirea rafturile, pe jumătate ascultând sunetul apei care curgea. Apartamentul meu, arhicunoscut, începea să pară alt loc. Era ca și cum ai fi luat o fotografie pe care ai văzut-o de un milion de ori și ți-ai fi dat seama că s-a schimbat cu totul, fără ca tu să fi băgat de seamă. Am sorbit din mugicha și m-am gândit la senzația asta ciudată. Dar n-am putut să-i găsesc cauza.

Makiko a apărut îmbrăcată cu un tricou lăbărțat la gât și pantaloni de trening largi.

– Am folosit unul dintre prosoapele tale, a zis, tamponându-și părul ca să se usuce.

Când am văzut-o fără machiaj m-am simțit un pic mai bine. Pe peron parcă nu era sora mea. Ce ușurare! Crezusem că era un schelet ambulant, dar nici vorbă să fie așa de slăbănoagă. Își pusese fond de ten nepotrivit, și mult prea mult. Nu-i de mirare că părea palidă. Poate că nici nu se schimbase așa de tare. Doar că trecuse atât de multă vreme de la ultima noastră întâlnire. Poate că reacționasem exagerat. Sigur a fost o surpriză, dar toată lumea îmbătrânește, și am început să mă gândesc că, la urma urmei, poate că își arăta vârsta.

– Pot să usuc astea undeva? Unde e balconul tău?

– N-am.

– N-ai? Makiko era perplexă. Tonul ei a făcut-o pe Midoriko să se răsucească spre noi. Ce soi de apartament n-are balcon?

– Soiul ăsta, am râs. E o balustradă de fier în dreptul ferestrei. Să nu cazi.

– Și ce faci cu rufele spălate?

– Avem o uscătorie pe acoperiș. Vrei s-o vezi mai târziu? După ce se răcorește un pic. De fapt, dat fiind că suntem pe o colină, priveliștea e frumoasă.

Makiko a bombănit: „Pun pariu“ și a întins mâna după telecomandă. A deschis televizorul și a început să caute pe canale. Întâi o emisiune culinară, apoi o reclamă, dar când a ajuns la știri ecranul a explodat. Îți dădeai seama că se întâmplase ceva cu adevărat rău. O jurnalistă cu fața gravă vorbea cu înfocare în

obiectiv, strângând în mâini un microfon. În spatele ei era o zonă rezidențială plină de paramedici și polițiști; se vedea și o folie de plastic.

– Ce-o fi? m-a întrebat Makiko.

– Habar n-am.

De dimineață, un tip înjunghiasse de mai multe ori o liceană, nu departe de locuința ei din Suginami. În burtă, în piept, în gât și în față. Jurnalista zicea că fata a ajuns la spital în stare critică și că plămânii i-au cedat. A explicat mai departe că la o oră după atac un bărbat în jur de douăzeci și cinci de ani se predase la secția de poliție din apropiere, iar acum era interogat. Între timp, într-un colț al ecranului apăruseră o fotografie recentă a fetei înjunghiate și numele ei întreg. „În spatele meu, a spus jurnalista, nu puteți vedea, dar e o baltă de sânge“. Se tot răsucea. Părea agitată. În spatele ei fâlfâia o bandă de poliție din spatele căreia privitorii făceau fotografii cu telefoanele.

– Oribil, a zis Makiko. Hei, n-a mai fost o chestie asemănătoare de curând?

– Ba da, am zis.

Cu două săptămâni în urmă cineva găsisse ceea ce părea să fie o parte din corpul unei femei într-un coș de gunoi din Grădina Imperială din Shinjuku. Ulterior se aflase că-i aparținea unei femei de șaptezeci de ani care dispăruse de câteva luni, și nu mult după aceea fusese arestat un tânăr șomer de nouăsprezece ani care locuia în acea zonă. Femeia n-avea rude. Ani în șir locuise într-un bloc păraginit. Presa nu mai conținea cu presupunerile despre felul în care se cunoscuseră suspectul și victima și despre posibilul mobil.

– Bătrâna, nu-i așa? Cea făcută bucățele.

– Da. Au găsit-o la gunoi în Grădina Imperială.

– Grădina Imperială? a întrebat Makiko. În Tokyo?

– Da, închipuie-ți cel mai mare parc pe care l-ai văzut vreodată.

– Ucigașul era destul de tânăr, dacă țin minte bine. Fața lui Makiko s-a schimonosit. Câți ani avea femeia, totuși? Șaptezeci? Mai mulți? Stai așa. Înseamnă că avea aceeași vârstă cu Komi. A icnit la propria constatare și a făcut

ochii mari. Și a fost violată, nu-i așa?

– Ba da.

– Mă trec fiorii. Vreau să zic, dacă ar fi fost Komi? Cine ar putea să-i facă asta unei femei de aceeași vârstă cu Komi?

De aceeași vârstă cu Komi. La fel ca toate dezastrele, știrea avea să fie răsuflată peste o oră, însă vorbele lui Makiko aveau să mă urmărească mult timp. Când Komi a murit, arăta de vârstă ei sau chiar mai bătrână. Ceea ce e de așteptat de la un bolnav de cancer internat în spital. Însă chiar și înainte de a se îmbolnăvi Komi era bătrână, fără îndoială. Nu mi-o imaginez pe Komi decât ca pe o femeie bătrână. După părerea mea, nimic din ea nu putea fi descris ca sexy; sexul nu juca nici un rol în existența ei. Era bătrână. Nu că aș putea pretinde că o cunosc pe femeia care a fost ucisă. Vârsta nu-i decât o cifră; nu-ți poate spune totul despre o persoană. Știu că sărmana femeie era o străină, dar etatea de șaptezeci de ani o apropia periculos de Komi, și pe Komi de viol. Asta mă deranja cu adevărat. Gândul că ajungi la șaptezeci de ani ca să fii violată și omorâtă de un adolescent care ar fi putut să-ți fie nepot – mă îndoiesc că și-ar fi închipuit vreodată că i se putea întâmpla ei. Chiar și în acel moment, pariez că n-a priceput prea bine ce i se întâmpla. Reporterii de la televiziune s-au înclinat în fața camerei de luat vederi. După câteva reclame a început un film – nimic nou, doar unul mai vechi în reluare.

Dragă jurnalule,

Ascultă aici. Jun a luat-o razna pentru că și-a dat seama că tot timpul și-a pus tamponanele invers. Mă rog, poate că n-a luat-o chiar razna. N-am priceput chiar tot ce spunea, dar se pare că există o parte lipicioasă, și ea pusese acea parte pe piele. Presupun că nu și-a dat seama. Totuși, știa că ceva nu-i în ordine, că nu absorbea cum trebuie. Pariez că ustură ca naiba să-l dezlipești. Asta e genul de lucruri pe care chiar le poți înțelege greșit? E chiar așa de greu de înțeles?

I-am spus lui Jun că n-am văzut niciodată un tampon. A zis că are acasă o

grămadă, așa că după ore ne-am dus la ea. Raftul de deasupra WC-ului era plin de pachete de tamponane. Arătau ca pachetele de scutece. Noi n-avem așa ceva. Nu eram sigură că am chef să văd, dar voiam să fiu pregătită, așa că m-am urcat pe WC ca să mă uit mai bine. Erau de toate felurile, cu etichete de reducere. Am vorbit cu Jun despre faptul că îți vine ciclul pentru că ouăle tale nu sunt fertilizate și chestia aia umflată care prinde ouăle fertilizate iese odată cu sângele. O, da, Jun mi-a mai spus și că s-a întrebat dacă ouăle nefertilizate sunt în sânge, așa că luna trecută a scotocit prin tampon ca să vadă. Nu mi-a venit să cred. I-am aruncat o privire îngrozită și am întrebat-o ce era acolo, dar pe Jun n-o deranjează niciodată astfel de chestii. A zis că era plin de mărgeluțe de culoarea sângelui. Am întrebat-o dacă arată ca icrele de somon. A zic că da, doar că mult, mult mai mici. Bănuiesc că nu și-a dat seama dacă oul era sau nu acolo.

Midoriko

Eram în bucătărie, fierbând apă într-o oală pentru altă porție de mugicha, când Midoriko a venit cu carnetul deschis.

[Mă duc în cercetare.]

– Cercetare?

[Să mă plimb.]

– E în ordine din partea mea, dar hai să vedem ce zice Maki, bine?

Midoriko a ridicat din umeri și a scos un fel de fornăit.

– Auzi, Maki, Midoriko vrea să iasă la plimbare. E în ordine?

– N-am nimic împotrivă, a zis ea din cealaltă cameră. Știi cum să te întorci? N-o să te rătăcești?

[Nu merg departe.]

– Știi ce arșiță e afară? am întrebat. Ce-o să faci?

[Mă duc în cercetare.]

– Bine, am zis. Ia telefonul meu, pentru orice eventualitate. Cred că ai putea merge la librăria de lângă supermarket. Ți amintești de ea? Mai e și un butic, sau cum le zice acum? Magazin select? Mai e și un loc unde se vând rechizite. Distrează-te. Dar ai grijă. Dacă stai prea mult la soare o să trebuiască să te răzuim de pe asfalt. Uite, aici apeși pentru repetarea apelului. Folosește-l ca să-ți suni mama, bine?

Midoriko a încuviințat din cap.

– Și dacă cineva încearcă să intre în vorbă cu tine, ia-o la fugă și sună-ne imediat. Nu sta prea mult.

Midoriko a trântit ușa după ea. Cu toate că nu spusese nimic, încăperea a părut mai liniștită fără ea. Se auzea cum pășește pe fiecare treaptă în jos. Tot mai departe, până ce a dispărut. Ca la comandă, Makiko s-a ridicat de pe podea și a închis televizorul.

– Întocmai cum spuneam la telefon, nu-i așa? Și asta durează de câteva luni deja.

– Nu-mi vine să cred că a continuat, am spus sincer impresionată. O jumătate de an! Dar la școală se poartă normal?

– Da. Chiar înainte de vacanța de vară am discutat cu una dintre profesoarele ei. Mi-a spus că e bine. N-are probleme cu profesorii sau cu ceilalți copii. M-a întrebat dacă vreau să stea de vorbă cu ea, dar m-am gândit că Midoriko ar detesta asta, așa că i-am spus c-o să aștept să văd cum mai merg lucrurile, știi?

– Corect.

– E încăpățânată, nu? Ca altă persoană pe care o cunoști.

– Ei, haide, am zis. N-ai fost niciodată în halul ăsta.

– Știi și eu? Speram c-o să vorbească cu tine, literalmente să vorbească. Ei, asta e. Makiko și-a tras geanta de voiaj mai aproape, a scotocit prin ea și a scos un plic gros. Oricum, hai să vorbim despre altceva, a zis și și-a dres glasul. Natsuko. Uite aici. Chestia aia de care ți-am zis la telefon...

A scos din plic un teanc de broșuri colorate și l-a pus pe masă. Atunci mi-am amintit de ce venise de fapt la Tokyo. Și-a îndreptat spatele, a pus mâinile pe teanc și m-a privit drept în ochi.

2. CA SĂ FIU MAI FRUMOASĂ

– M-am gândit să-mi fac implanturi mamare.

Trecuseră trei luni de când Makiko m-a sunat ca să facă această declarație.

La început m-a întrebat ce cred și chiar a ascultat ce-am spus, dar lucrurile s-au schimbat pe măsură ce se îndesau apelurile, până la trei pe săptămână, și întotdeauna la unu noaptea, după ce Makiko ajungea acasă de la serviciu. Era din ce în ce mai clar că n-avea nevoie de părerea mea. Mă suna doar ca să se audă gândind cu glas tare.

Discursurile ei aveau două laitmotive: „O s-o fac, o să am sâni mari“ și „Chiar pot să merg până la capăt cu asta?“

În cei zece ani de când locuiesc în Tokyo, Makiko rareori m-a sunat în toiul nopții, și cu siguranță nu și-a făcut un obicei din asta. Nu eram pregătită pentru așa ceva. Ce trebuia să zic?

– Sigur, de ce nu, am zis fără să mă gândesc prea mult când mi-a spus prima oară, așteptându-mă să nu mai aud nimic despre asta.

Dar vorbele acelea, „Sigur, de ce nu“, au deschis zăgazul. Au fost lumina verde a semaforului, și de atunci înapoi abia dacă am mai putut strecura și eu câte un cuvânt. Între timp, Makiko mi-a oferit instruirea elementară în privința operațiilor de mărire a sânilor. Mi-a explicat diferitele costuri, cum și ce anume doare și totul despre perioada de recuperare, pe care clinicile o numeau eufemistic „pauză de odihnă“. Din când în când ajungeam la un soi de refren, în care Makiko își adresa sieși îndemnuri motivaționale. „Pot s-o fac. Chiar am s-o fac“. Însă de cele mai multe ori părea să treacă în revistă toate informațiile pe care le culesese în ziua aceea.

De-a lungul acestor puneri la curent însuflețite încercam să-mi amintesc cum erau sâni lui Makiko, dar nu izbuteam și pace. Ceea ce presupun că e firesc, de vreme ce nu-mi pot vizualiza propriii sâni, cu toate că sunt prinși de trupul meu. Makiko putea să tot turuie la infinit despre dedesubturile implanturilor și să-și

împărtășească fiecare gând și observație, eu nu reușeam să fac legătura între Makiko și sâni, ce să mai vorbim de mărirea acestora. Ascultându-i vorbele, simțeam ceva cu totul deosebit de stinghereală sau dezinteres. Eram silită să mă întreb: „Despre ai cui sâni vorbim în clipa asta și de ce?”

Situația dintre ea și Midoriko era tensionată – așa cum fusese de luni întregi. Când Makiko cădea într-una dintre „transele ei despre implantul mamar” încercam s-o smulg de acolo punând pe tapet subiectul fiicei sale. Dar dacă întrebam: „Hei, ce mai face Midoriko?”, ea nu zicea decât: „Mda, e bine”, cu o voce care arăta limpede că era ultimul lucru despre care ar fi vrut să vorbească.

S-ar putea crede că avea în cap alte lucruri. Makiko urma să împlinească patruzeci de ani. În ce direcție o purta viața? Cum se descurca cu banii? Ce era cu fiica ei? Erau o mulțime de alte lucruri despre care ar fi putut să vorbească, și toate erau mai importante decât implanturile.

Dar cu ce drept o judecam eu? Mă mutasem la Tokyo ca să pot fi singură și eram singură în cel mai literal mod posibil. Nu eram mamă. Nu aveam nici un drept să-i spun cum să-și crească copilul. Dacă era cineva îngrijorat din pricina lui Midoriko, în mod evident persoana aceasta era mama ei.

Mi-aș fi dorit să aibă bani. Sau un serviciu normal, de zi, ceva mai durabil. Însă, dacă Makiko ar fi avut de ales, n-ar fi lucrat nopțile la bar și n-ar fi lăsat-o pe Midoriko singură. Dacă ar fi fost după voia ei, nu și-ar fi lăsat niciodată fata s-o vadă venind acasă matolită, chiar dacă asta făcea parte din munca sa. Nu avea alte perspective. Singura ei consolare era că avea prieteni apropiați care ar fi dat fuga cât ai clipi dacă s-ar fi întâmplat ceva.

Dar, oricât de rău ar fi stat lucrurile, eram sincer îngrijorată că aveau să se agraveze dacă o ținea tot așa. Lucrând nopțile, de exemplu. Midoriko creștea, și Makiko nu mai putea s-o lase singură în fiecare noapte. Nu era în ordine. În nici un caz. Trebuia ca lucrurile să se schimbe, și asta curând. Dar ce altceva ar fi putut să facă?

Makiko nu avea nici o calificare, iar eu n-aveam cum s-o ajut, cu salariul meu minim. Midoriko încă era un copil, și copiii costă. Nu aveam rude cărora să le cerem ajutorul și nici o șansă să ne mărităm cu un tip bogat. Mai multe șanse am fi avut să câștigăm la loterie. Dar rămânea ajutorul social...

Am vorbit o dată despre asta, chiar după ce m-am mutat la Tokyo. Makiko

amețise și căzuse, n-am aflat niciodată de ce. Săptămâni în șir am crezut că ar putea avea ceva. Vreau să zic, ceva grav. A trebuit să facă tot felul de analize, mutându-se practic la spital. Asta a stors-o de ultimul bănuț, mai ales că, neputând să ajungă la serviciu, și-a pierdut sursa de venituri. Așa că a trebuit să discutăm despre felul în care avea să se descurce în viitorul previzibil.

– Ce zici de ajutorul social?

Am încercat s-o fac să ia în calcul această opțiune, dar Makiko nici n-a vrut să audă. De fapt, mi-a purtat pică pentru că i-am propus-o și am ajuns să ne spunem una alteia lucruri destul de neplăcute. Makiko a hotărât că „a recurge la ajutorul social“ este ceva de care să te rușinezi. Credea că ajutorul social te face un fel de parazit care sugă ca o lipitoare banii guvernului și înseamnă o povară pentru societate – era convinsă că îți șifonează cumva demnitatea de om.

Eu vedeam altfel lucrurile. Pentru mine, ajutorul social nu însemna decât bani, pur și simplu, și n-avea nici în clin, nici în mănecă cu rușinea sau demnitatea. Am întrebat-o la ce este bun guvernul, dacă nu să te ajute în vremuri grele. Când lucrurile merg prost trebuie să ieși în față și să-ți exerciți drepturile. Există un motiv pentru care se cheamă „ajutor“. Însă Makiko nu voia să știe de nimic. Printre lacrimi, mi-a spus că asta ar fi stricat tot ce făcuse până atunci în viață. Plângând, mi-a spus că n-a cerut niciodată pomană, doar a muncit din răspuseri cât e ziua de lungă. N-am mai încercat s-o contrazic. Toate analizele au ieșit bine și, mulțumită avansului dat de bar, în scurt timp lucrurile au reintrat în normal. Dar „normal“ era foarte departe de „durabil“.

– Aici vreau să le fac, mi-a zis arătându-mi prima broșură din teanc. Crede-mă, am umblat peste tot în Osaka și am vorbit cu toate clinicile, dar asta e prima pe lista mea.

Nici măcar nu știu câte broșuri avea. De toate formele și mărimile. Trebuie să fi fost mult peste treizeci. Makiko încă nu avea computer. Gândul că găsisese toate aceste clinici fără să folosească internetul era atât de deprimant, încât am hotărât să n-o întreb cum procedase. Am zăbovit un pic la preferata ei, apoi am răsfoit alte broșuri, mai interesată de toate clinicile care nu se ridicaseră la înălțimea standardelor sale. Cele mai multe aveau pe copertă fete cu părul blond, aproape despuiate, ca să-ți dea o idee despre cum arată sănii, și erau împodobite cu desene de funde roz sau de flori frumoase.

– Mâine sunt programată la consultație. Punctul culminant al verii mele. Le-am adus și pe astea ca să-ți faci o idee despre procedură. Mai am o grămadă acasă, dar astea sunt cele mai bune.

Înăuntrul unei broșuri am găsit un doctor în halat alb care se uita la mine, având pe față un zâmbet smintit. Chiar și la scară redusă, dinții lui păreau straniu de albi. Cuvintele „Experiența este totul“ erau scrise cu litere mari deasupra capului său. Probabil că mă holbam, pentru că Makiko a zis:

– Lasă asta, uită-te aici, și mi-a dat broșura clinicii pe care o alesese.

– Asta e o clinică? am întrebat. Arată mai degrabă ca un spa de lux.

Broșura locului ei preferat era de un negru lucios, tipărită pe un carton scump. Avea ceva ce le lipsea celorlalte. Puteai zice că părea luxoasă, dar pentru mine era mai curând agresivă. Literele erau groase și aurii. Nici urmă de puritatea nepretențioasă, veselă, drăgălașă găsită în mod normal în reclamele clinicilor care li se adresează femeilor obișnuite. Stilul ei te ducea cu gândul la „profesionistele industriei“, femeile pentru care raportul sexual înseamnă muncă. Operația de mărire a sânilor nu e o chestie simplă. O femeie are tot soiul de întrebări, așa că te aștepți la ceva mai multă frivolitate, la un ton mai blând, la impresia de înțelegere, chiar dacă nu-i decât de fațadă. Cine naiba s-ar lăsa operat într-o clinică ale cărei broșuri arată ca pliantele unui club de noapte pentru VIP-uri? Imaginația preluase controlul, însă Makiko a continuat fără să dea atenție tăcerii mele.

– Așa cum ți-am spus la telefon, există mai multe modalități. În esență însă, ai trei opțiuni. Ți amintești?

Eram pe cale să zic că nu, dar m-am silit să încuviințez din cap.

– Mai întâi e siliconul. Apoi acidul hialuronic. Sau pot să ia grăsime de altundeva de pe corpul tău și s-o folosească. Siliconul este, fără îndoială, cel mai popular. De asemenea, dă cele mai bune rezultate, însă e și cel mai scump. Uite, asta e siliconul, vezi?

Makiko a bătut cu unghiile în fotografiile siliconului de culoarea cărnii expus pe hârtia de obsidian.

– Și pungile sunt de diferite feluri. Asta voiam să-ți arăt. Fiecare clinică propune

altceva, îngreunându-ți alegerea, însă asta e cea mare, cea mai bună. Gel de silicon, 100%. Următoarei îi zice „implant de ursuleți gelatinoși“. Oricum, e un pic mai rigid decât cel cu gel, așa că e mai rezistent la scurgere, dar chiar dacă se rupe, e perfect nevătămător. Doar că e un pic cam tare. Unii cred că arată nefiresc. Apoi este soluția salină. Marele ei avantaj e că pungile se umplu abia după ce sunt înăuntru, așa că tăietura poate să fie mai mică. Însă cele mai multe femei aleg gelul de silicon. Este viitorul. Așa că, da, m-am gândit mult timp și vreau să fie silicon. La clinica asta e doar un milion jumate pentru amândoi sânii. Cu anestezie generală costă doar cu zece mii de yeni mai mult.

Când a terminat, Makiko a luat un aer de „Ei bine?“ și m-a privit întrebător. La început m-am uitat și eu la ea, neînțelegând, dar apoi mi-am dat seama că se opriese ca să-i pot spune ce gândeam.

– Oho, am zis, încercând să zâmbesc. Mă privea în continuare, așa că am adăugat: Dar un milion jumate? Sunt o căruță de bani!

Asta nu era o părere, ci un fapt, dar de îndată ce am rostit cuvintele m-am temut c-o dădusem în bară.

Păi, un milion jumate sunt bani, nu glumă. Greu de cuprins cu mintea. Nici una dintre noi n-avea atâtea bani. Nici măcar nu suna ca o cifră reală. Ea zisese un milion jumate de parcă nu era mare lucru, dar mă temeam că felul în care pronunțasem eu suma lăsase impresia că ar fi fost prea mult pentru sânii ei – ca și cum aș fi întrebat-o: „Chiar valorezi atât de mult? Merită sânii tăi o astfel de investiție?“ Ceea ce ar fi fost o întrebare valabilă, dar am încercat din răspuț să par încurajatoare.

– Păi, știu și eu, am adăugat. Adică, sunt o grămadă de bani, dar e corpul tău, nu? Păcat că asigurarea nu acoperă suma, dar... poate că nu-i așa de rău!

– Așa gândesc și eu.

Makiko a zâmbit și a dat din cap încet, după care a continuat pe un ton mai blând.

– Uită-te la asta, Natsuko. Broșura zice patru sute cincizeci de mii, da? Dar când te duci la clinică nici vorbă să plătești doar atât. Strategia lor e să te facă să le calci pragul. După ce ai ajuns acolo, încep să se adune. În plus, dacă alegi prețurile promoționale pe care le pun în broșuri, nici măcar nu-ți poți alege

chirurgul. Probabil că te vor da pe mâna unui tip de douăzeci și doi de ani, fără experiență. Sunt multe de luat în calcul... Vorbim aici despre un proces foarte lung, o adevărată călătorie. Makiko s-a oprit și a închis ochii, apoi i-a deschis și s-a uitat la mine. Da, până la urmă am hotărât că asta e clinica! Lucrurile astea merg prost tot timpul. În afara metropolei, femeile n-au prea mult de ales, așa că se duc unde pot. Doctorii din orașele de provincie n-au destulă experiență și, de fapt, totul se bazează pe experiență, știi? Iată de ce clientele serioase vin aici, toate.

– Te înțeleg... dar, Maki, uite. În broșura asta zice că hilo cum se cheamă, ăăă, acidul hialuronic e o simplă injecție. Și cică e natural. Asta înseamnă fără operație, fără tăiere. De ce nu faci asta?

– Chestia cu acidul hialuronic este că trupul tău îl absoarbe, după care a dispărut. Și-a strâns buzele. Pentru opt sute de mii? Nu, mersi. Totuși, ai dreptate. Nu lasă nici o cicatrice. Nici măcar nu doare. Sincer, ar fi cel mai bun lucru posibil dacă ar dura. E mai degrabă pentru manechine sau celebrități. Pentru acele momente importante în care ai nevoie de ceva în plus. Dar în timp iese mai scump.

Părea că învățase pe de rost întreaga broșură. Nici măcar nu s-a uitat la ea cât m-a plimbat prin argumentele contra.

– Vezi partea despre injecțiile cu grăsime? Singurul motiv pentru care ei zic că e o metodă sigură este că grăsimea vine din corpul tău, dar tot trebuie să faci găurile alea în tine. Și o fac cu cel mai mare ac pe care l-ai văzut vreodată. Durează mult și e nevoie de o anestezie serioasă. Serios, te fac varză. Știi sculele alea pe care le folosesc la scoaterea pavajului? E la fel, dar corpul tău este șantierul. Fără glumă. Lucrurile pot s-o ia razna rău. Uneori pacienta moare. Și apoi, a spus Makiko încercând să-și păstreze zâmbetul pe față, n-am nici un strop de grăsime în plus.

După luni întregi în care ascultasem chestiile astea la telefon, eram sigură că prinsesem esența, dar vorbele rostite de Makiko în carne și oase mă făceau să văd lucrurile altfel. Ca să fiu sinceră, mă întristau. Era aceeași trăire pe care o ai într-o gară, sau la un spital, sau pe stradă, când te oprești la o distanță prudentă de o persoană care nu se poate abține să turuie de zor, indiferent dacă e sau nu acolo cineva care să asculte. Așa mă simțeam în timp ce-o priveam pe Makiko vorbind. Nu că nu mi-ar fi păsat de Makiko sau de ce avea ea de spus, sau că n-aș fi compătimit-o. Dar mi-am dat seama că mi-era milă de ea într-un fel care n-

avea nimic de-a face cu toate acele lucruri, și din cauza asta mă simțeam vinovată. Fără să-mi dau seama, am început să-mi zgândăresc conturul gurii cu unghia, și când mi-am lins buza am simțit gustul sângelui.

– Oh, asta îmi amintește de ceva. E foarte important. Pot să pună siliconul în două feluri. Trebuie să alegi. Dacă alegi să fie sub mușchi, sub grăsime, e în adânc, așa că e mai greu să-și dea cineva seama că ai făcut operația. A doua posibilitate e mai la suprafață. Imediat sub glandele mamare. E mai ușor pentru corp și e mai rapid, dar nu-i o idee bună pentru cineva așa de slab ca mine. Bun, știi că unele femei au sâni care parcă au fost trași afară cu pompa de desfundat țevile? Știi ce zic? Nici un strop de carne pe restul corpului, doar sâni. Nu pot să fac asta. Arată așa de fals! Așa că m-am hotărât. Trebuie să fie sub mușchi. Cel puțin, așa cred că o să fac.

Dragă jurnalule,

După ce îmi vine ciclul, în fiecare lună, până se oprește, o să-mi iasă sânge din corp. E îngrozitor. Însă nu pot face nimic ca să împiedic asta. Nici n-am acasă tampoane. Până și gândul la asta mă neliniștește.

Când o să se întâmple, n-o să-i spun mamei. O să țin ascuns lucrul ăsta. În cele mai multe cărți în care o fată „capătă” prima menstruație (ei lasă întotdeauna impresia că ar fi un soi de cadou), apare scena asta în care fata zice: „Grozav, acum pot să fiu mamă, îți mulțumesc că m-ai făcut, mămico, acum fac parte din ciclul vieții, sunt așa de fericită!” Prima dată când am văzut o astfel de poveste nu mi-a venit să cred.

Fata e întotdeauna topită de bucurie. Se duce la mamă zâmbind cu gura până la urechi, o anunță că s-a întâmplat, iar mama îi răspunde radioasă: „Acum ești femeie, felicitări”. Ce să zic!

În unele povești, fetele își înștiințează rudele apropiate sau colegile de școală. E una în care mama gătește orez roșu și-l oferă la cină întregii familii, dar asta înseamnă să mergi mult prea departe. E ca și cum cărțile s-ar strădui mult prea tare să sugereze că ar fi un lucru bun. Cărțile astea sunt pentru fetele care încă n-au avut ciclul, nu? Parcă nu vor decât să le facă să creadă că totul o să fie bine.

Mai deunăzi, în pauza de la școală, cineva, am uitat cine, a zis: „M-am născut fată, așa că da, cu siguranță vreau să am cândva copilașul meu“. Totuși, de unde vine asta? Sângele care-ți iese din corp te face femeie? Posibilă mamă? Oricum, de ce-i așa de grozavă chestia asta? Chiar crede cu adevărat cineva? Dacă ne pun să citim cărțile astea tâmpite nu înseamnă că asta e realitatea. Doamne, cât mă enervează!

E ca și cum aș fi prinsă în capcană în trupul meu. El hotărăște când mi se face foame și când o să am menstruația. De la naștere până la moarte trebuie să tot mănânci și să câștigi bani doar ca să rămâi în viață. Văd ce-i face mamei mele munca în fiecare noapte. O seacă. Dar la ce bun toate astea? Viața e destul de grea cu un singur corp. De ce ai vrea să mai faci unul? Nici măcar nu-mi pot imagina de ce și-ar da cineva osteneala, dar oamenii cred că e cel mai bun lucru de pe lume. Dar ei chiar cred? Adică, s-au gândit vreodată cu adevărat la asta? Când sunt singură și mă las în voia gândurilor mă întristez teribil. Cel puțin în ce mă privește, știu că nu-i ceea ce trebuie.

Dacă ți-a venit ciclul, înseamnă că trupul tău îngăduie ca sperma să fertilizeze ovulul. Și asta înseamnă că poți rămâne însărcinată. Și apoi o să avem mai mulți oameni care gândesc și mănâncă și umplu lumea. E copleșitor. Mă simt un pic deprimată doar când mă gândesc la asta. N-o s-o fac niciodată. N-o să am niciodată copii. Niciodată.

Midoriko

3. AI CUI SUNT SÂNII?

Nici nu ne-am dat seama când a trecut o oră. După ce se pare că a spus tot ce avea de spus și a împărtășit tot ce avea de împărtășit, Makiko a adunat drăgăstos broșurile împrăștiate pe masa pentru ceai, a strecurat teancul în plic și l-a pus în geanta ei de voiaj.

Ceasul arăta ora patru, dar fereastra era un jgheab pentru lumina soarelui.

Dincolo de geam, întreaga lume clocotea în lumină albă. Parbrizul mașinii roșii parcate peste drum reflecta strălucirea ca o baltă. Lumina se împrăștia pe fiecare suprafață. Lumina zilei. Am cugetat la această expresie în timp ce mă uitam lung la peisajul radiant. În capătul străzii am văzut o versiune mică a lui Midoriko care se apropia privind în jos. Când a ajuns mai aproape a ridicat capul, ca și cum s-ar fi uitat la mine, așa că i-am făcut un semn larg cu mâna. Pentru o clipă, Midoriko a încremenit și a ridicat mâna, ca să arate că mă văzuse, dar apoi a lăsat iar capul în jos și a mers mai departe, devenind tot mai mare cu fiecare pas.

Makiko se afla la Tokyo pentru consultația programată a doua zi. Nu se gândea decât la asta. Trebuia să iasă din casă puțin înainte de prânz, ceea ce însemna că eu o supravegheam pe Midoriko în restul zilei. Aveam de mult două bilete gratuite pentru parcul de distracții, la toate atracțiile, pe care mi le dăduse doamna aceea drăguță de la ziar, dar oare i-ar fi plăcut unei fete dintr-a șasea? Ce-i plăcea lui Midoriko? Nu știam decât ce spusese Makiko, că-i plăcea să citească, dar, de vreme ce nici măcar nu vorbea, nu eram sigură c-o puteam convinge să meargă cu mine. Doamna aceea de la ziar era atât de drăguță. Îmi amintesc că a zâmbit și a zis: „Noi nu vindem ziare. Noi răspândim cuvântul“. Mi-a spus că ziarul căuta mereu să angajeze femei și, dacă mă alăturam echipei, probabil că aș câștiga mai mult decât orice o fi fost ceea ce făceam.

Dar asta era a doua zi. Ne putem face griji pentru mâine când vine acel mâine. Ceea ce conta acum era cum aveam să ne petrecem restul zilei, chiar dacă trecuse deja de jumătate. M-am gândit să mâncăm la restaurantul chinezesc de după colț, dar până atunci mai aveam trei ore întregi de umplut. O grămadă de timp. Makiko se așezase să se uite la televizor, cu capul rezemat de fotoliul-puf

și un picior peste geanta de voiaj. Când a intrat, Midoriko s-a ghemuit în colț și a început să scrie ceva într-un carnet. După spusele surorii mele, de când încetase să vorbească, Midoriko nu pleca nicăieri fără ambele carnete. Primul, cel mai mic, era ca să răspundă la întrebări, pe când al doilea era un carnet normal, doar că mai gros. Din felul în care scria, trebuia să fie un fel de jurnal intim.

Nu știam ce să fac, așa că am șters masa de ceai, apoi am aruncat o privire la tava cu gheață, care n-avea cum să aibă deja gheață, de vreme ce de-abia o umplusem când am făcut a doua porție de mugicha. Apoi am cules câteva scame de pe mochetă. Makiko se instalase ca acasă, lăsată pe spate și râzând de ce vedea pe ecran. Midoriko era absorbită de scris. Îmi dădeam seama că era destinsă, relativ vorbind. N-aveam nimic de făcut înainte de cină. Era destul timp. Puteam să facem ce aveam chef, fiecare pe cont propriu. Asta era destul de normal. Sau, cel puțin, era mai comod așa. Am hotărât să iau romanul pe care-l citeam, dar, după ce m-am așezat și l-am deschis la pagina unde rămăsesem, nu m-am putut concentra, probabil din cauza musafirilor. Am încercat să citesc un rând, apoi altul, și chiar am întors foaia, dar cuvintele nu păreau decât niște tipare fără sens. Mult prea conștientă că povestea nu se închea, m-am dat bătută și am pus cartea la loc pe raft.

– Hei, Maki, nu vrei să mergem la baia publică?

– E aproape?

– După colț, am zis. Așa ne putem spăla toate înainte de cină.

Midoriko fusese în lumea ei, scufundată în scris, dar acum a ridicat brusc capul, a luat carnetul mai mic și a scris [Eu nu merg], părând foarte hotărâtă. Makiko, care trăgea cu ochiul la ea, n-a comentat, dar s-a răsucit spre mine și a zis:

– Mie îmi surâde ideea. Hai să mergem.

Am pus într-un lighean de plastic tot ce ne trebuia pentru baie, inclusiv două prosoape, și am îndesat totul într-o ditamai sacoșa de cărat pe umăr.

– Midoriko, ești sigură că nu vrei să vii?

Știam că nu vrea, dar m-am gândit că ar trebui să mai întreb o dată. Ea și-a strâns buzele cât de tare a putut și a înclinat capul cu un gest țeapăn, ca să fie înțeleasă bine.

Seara care se lăsa, punând stavilă căldurii, reliefa puternic unele lucruri, în timp ce pe altele le umbrea. Lumea era plină până la refuz de regret și consolare, oameni și lucruri care trecuseră. Pe când mergeam, ceva din mine întreba dacă aveam de gând să continui sau mă săturasem, în cele din urmă. Nu că lumii chiar i-ar fi păsat. Asta nu era decât egocentrism. Narcisism. Visul meu era să-mi câștig pâinea ca scriitor, dar tendința asta de a născoci povești sentimentale oriunde m-aș duce mă ajuta, sau îmi stătea în cale? Sincer, n-aveam nici cea mai mică idee. O să am vreodată? N-aveam cum să știu.

Baia publică era la zece minute de mers pe jos. Acesta fusese obiceiul nostru. În cele mai multe seri, și uneori duminica dimineața, Makiko și cu mine mergeam așa, două surori care se îndreptau spre baie. Părea mai degrabă că ieșeam să ne distrăm. Și era distractiv. Dădeam de niște fete pe care le cunoșteam de pe strada noastră și ne jucam în baie ore în șir. Makiko și cu mine eram nedespărțite. Străbăteam toată Osaka așezată la spatele bicicletei ei. Dat fiind că era mult mai mare, s-ar fi crezut că asta o enerva, însă Makiko nu m-a făcut niciodată să simt că stătea cu mine doar din cauză că trebuia să aibă grijă de surioara ei. Îmi amintesc că odată m-am dus în parc seara, când ea era încă la liceu, și am văzut cum ședea pe o bancă, singură. N-am vorbit niciodată despre asta, dar cred că Makiko se simțea mult mai în largul ei cu copiii mai mici decât cu cineva de vârsta sa. Ce mă apucase? Toată ziua rătăcisem prin amintiri vechi, pierzându-mă în gânduri. Dar presupun că asta avea noimă. Era un lucru firesc. Deși Makiko îmi era, la timpul prezent, ruda cea mai apropiată, grosul trăirilor noastre comune era în trecut, de pe altă planetă. În sensul acesta, a-mi petrece timpul cu Makiko însemna să trăiesc în trecut. Nu că ar fi spus cineva că asta era o problemă, dar nu mă puteam abține să-mi caut scuze.

– Nu pe aici am mers mai devreme, așa-i?

– Nu, gara e într-acolo.

Străzile erau pustii. Pe drum n-am văzut decât o doamnă care căra pungi de la băcănie și o pereche de bătrânei care mergeau încet ca broaștele țestoase. Baia era înconjurată de blocuri și intrarea era pe o alee. Am locuit în zonă câteva luni până să-mi dau seama că era acolo. Oamenii din Osaka spun întotdeauna: „Nu-ți pierde vremea cu băile aflate afară din Kansai“. Ceea ce e cam ridicol. Totuși, majoritatea băilor la care fusesem până atunci în Tokyo nu erau cine știe ce, așa

că nu mi-am făcut prea mari speranțe, dar când am mers acolo am avut o surpriză plăcută. Vreau să spun că are patru bazine uriașe, plus altul în curte, și chiar o saună adevărată și o baie cu apă rece. Sunt sigură că toate locuințele din zonă au căzi, iar dacă oamenii vor ceva mai luxos, există stabilimente mai sofisticate în care să meargă. Asta te face să te întrebi cum a putut să rămână deschis un astfel de loc, dar de câte ori m-am dus era plin de lume. Mi-a amintit ce populație numeroasă avea cartierul. Cu doi ani în urmă făcuseră o renovare completă, iar oamenii din jur și maniacii băilor publice de peste tot începuseră să vină buluc. Pereții sălii spațioase din față erau decorați cu tot soiul de obiecte artizanale și păpuși, alături de fotografii ale celor care le creaseră, ceea ce făcea greu de știut dacă erau cât de cât faimoși sau locuiau prin apropiere și făceau asta ca hobby. În orice caz, baia devenise o instituție locală.

Într-o seară de vară, cu o oră sau două înainte de cină, ai fi putut crede că nu era nimeni, dar locul părea să se supună cu totul altor forțe decât străzile pustii de afară.

– E ticsit de lume!

– Da, oamenilor le place să vină aici.

– Totul arată atât de nou! Și curat!

O mamă își usca pruncul la o masă pentru bebeluși din colț. Copilașii fugeau care încotro. Niște capete se înclinau înțelegător pe un ecran plat nou-nouț, dincolo de un cor de uscătoare de păr. Directoarea saluta de la locul ei înalt dintre vestiare. Bunicuțe cocârjate râdeau împreună. Femei cu prosoape răsucite pe cap ședeau goale pe fotolii de ratan și flecăreau – încăperea era plină de femei. Am găsit două dulapuri deschise și ne-am dezbrăcat.

Nu-mi păsa deloc cum arăta Makiko goală. Chiar nu-mi păsa. Și totuși, în ciuda lipsei mele de interes, părea că e răspunderea mea să evaluez situația. Luni în șir, chestiunea implanturilor mamare și, desigur, sânii lui Makiko fuseseră în miezul fiecărei discuții dintre noi. I-o datoram, ca soră. Implanturi mamare și sânii lui Makiko... Mi-era greu să leg aceste două gânduri. Trebuia să abordez problema de la rădăcină – sânii pe care dorea cu disperare să-i mărească. Ce aveam aici? Cum ziceam, pe când locuiam împreună, Makiko și cu mine eram tot timpul la baia publică, dar nu-mi puteam aminti în ruptul capului cum arată sânii ei.

S-a dezbrăcat cu spatele la mine și și-a îndesat hainele în dulap. Am reușit s-o

privesc de câteva ori pe furiș. Părea de două ori mai slabă fără haine – ceea ce mi-a abătut destul de mult atenția ca să uit de sânii ei.

Din spate, puteam să văd printre coapsele ei, în locul în care ar fi trebuit să fie lipite între ele. Dacă se apleca în față, vertebrele, coastele și porțiunea de pelvis de deasupra șoldurilor împungeau pielea. Mi-a căzut falca. Umerii ei erau osoși, gâtul era subțire, făcându-i capul să arate enorm. A trebuit să mă uit în altă parte.

– Hai să intrăm, a zis Makiko strângând la piept un prosop.

A tras într-o parte ușa glisantă spre zona băii și am pășit într-un zid de abur care imediat ne-a udat complet. Bazinele erau la fel de ticsite ca încăperea de la intrare, pline de un miros care nu poate fi descris decât ca aroma băilor. Din când în când auzeam un ecou reflectat de tavanul înalt și boltit, un sunet pe care nu-l poți auzi decât într-o baie publică. De fiecare dată mă ducea cu gândul la o versiune uriașă a fântânilor de bambus din grădini, cele care se umplu cu apă până ce țeava se răsucesce în jos cu un pocnet sec, doar că aceea pe care mi-o închipuiam eu lovea un creștet chel. Pe taburetele de lângă peretele cu oglinzi erau femei care se aplecau în față ca să se spele pe cap. Altele stăteau în bazine, scufundate în apă până la mijloc, și pălăvrăgeau. Mame își chemau înapoi copiii care fugeau pe dalele de gresie. Era o încăpere a trupurilor care veneau și plecau, ude leoarcă și rumenite de căldură.

După ce am dus taburete și lighene lângă oglinzi, ne-am așezat și ne-am stropit cu apă aburindă înainte să ne ducem la cada cea mai fierbinte, unde un panou arăta „40°“ cu cifre roșii ca ale deșteptătoarelor digitale. Toată lumea știe că nu intri în bazin cu prosopul, dar lui Makiko nu părea să-i pese. S-a scufundat în apă cu prosopul înfășurat pe piept.

S-a întors spre mine și m-a întrebat:

– Numești asta fierbinte? Așa sunt băile pe aici?

– Poate că nu-i așa de fierbinte cum zice.

– Nici măcar pe aproape. Nici măcar nu pare să fie baie.

Fără nici o reținere, Makiko se uita la trupurile celorlalte femei din sală ca și cum le-ar fi devorat, mai ales pe cele care intrau în bazin. Era jenant să șed lângă ea, în așa măsură, încât până la urmă am șoptit: „Încetează, Maki“, dar păream să

fiu singura îngrijorată că ele s-ar fi putut simți ofensate. Nu mi-a răspuns. Nu-i păsa. Într-un târziu m-am dat bătăută și, împreună cu ea, le-am privit pe femeile din jur.

– Deci, mă gândeam la avioane...

Încercam să aduc în discuție un subiect fără legătură cu ambianța, ca să-i mut gândurile de la femeile goale. E ciudat cât de sigure par să fie avioanele, dintre toate modalitățile de a călători – atât de sigure, încât probabil că ți-ai putea petrece întreaga viață pe cer, din clipa în care te-a adus mama pe lume și până la moarte, să zicem la nouăzeci de ani, și să nu cazi niciodată. Dar, chiar dacă nu este deloc probabil, avioanele tot se mai prăbușesc. Cum să împaci acest risc cu realitatea? Am încercat să scot de la Makiko un răspuns, însă ei nu-i păsa deloc. Și acesta a fost sfârșitul conversației. O clipă m-am gândit să aduc vorba despre Midoriko, dar am hotărât că ar însemna să merg prea departe; nu voiam s-o provoc.

Tocmai atunci, o doamnă în vârstă a deschis ușa glisantă. Se mișca atât de încet, încât aproape că ai fi putut crede că era supusă altei legi a gravitației. Cu trupul cărnos încovoiat, înaintând greoi ca un rinocer bătrân, a străbătut sala și a trecut pe lângă bazinul nostru. A durat o veșnicie până să ajungă la ușa din spate, care ducea la bazinul de afară.

– I-ai văzut sfârcurile? m-a întrebat Makiko.

– Nu, de ce?

– Erau grozave. Makiko a scos un oftat plin de venerație. E un miracol pentru o asiatică să se nască cu sfârcuri așa de roz.

– Zău?

– Și cu vârfurile de aceeași culoare cu areolele.

– A, da, am îngăimat, neștiind ce să zic.

– Știi, în zilele noastre poți folosi chimicale ca să decolorezi pielea și s-o faci roz, dar ce rost are?

– Ce chimicale?

– Întâi folosești Tretinoin, ca să exfoliezi pielea. După aceea folosești decolorantul ăsta numit hidrochinonă.

– Stai un pic, jupoi pielea?

– Nici vorbă. La asta folosește tret. Pielea se descuamează. E o exfoliere chimică profundă.

– Stai, întâi exfoliezi și apoi decolorezi?

– Îhî.

– Și asta le face roz?

– Păi, pentru scurt timp, da, a zis Makiko privind în gol. Dar pielea e închisă la culoare din cauza melaninei, și pe asta o ai în gene. Hidro elimină melanina, dar ea revine întotdeauna.

– Apar celule noi care să le înlocuiască pe cele dispărute.

– Da, întocmai. Ai văzut că ale ei erau maro? Poți să le faci mai puțin maro cu decolorant, dar culoarea revine întotdeauna. Dinăuntru. Pentru că melanina e tot timpul acolo. Nu poți schimba asta, așa că dacă vrei să-ți păstrezi pielea roz trebuie să incluzi tret și hidro în obiceiuri, dar cine poate să țină pasul? Eu, una, n-am putut.

– Ce, ai încercat?

– Mda, a zis ea, apăsându-și pieptul prin prosopul scufundat în apă. Și mai și doare ca naiba.

– Ca naiba? Te-a durut? Sfârcurile tale?

– Mda. Dar nici la alăptat n-a fost mai bine. Am crezut că mor. Mereu supt și mușcat și sânge și puroi. Cât e ziua de lungă. Nici nu vreau să mă gândesc la asta.

– Îm̃h.

– Sfârcurile te ustură rău. De la tret.

– Ustură?

– Când ieși din baie și îl pui pe ele, sfârcurile te ustură cumplit. Cel puțin o oră. Și după ce trece, trebuie să pui hidro, care îți dă o mâncărime de groază. Însă trebuie s-o faci în fiecare zi.

– Totuși, a dat rezultate?

– Da, presupun, a zis Makiko. După vreo trei săptămâni. Dar a fost o nebunie.

– Ar fi fost culmea să nu iasă cum ai vrut. După toate chinurile alea.

– Păi, erau vizibil mai roz. Erau frumoase. Mă duceam prin magazine și intram în cabinele de probă doar ca să mă uit la sfârcurile mele. Partea aceea a fost raiul pe pământ. Numai că...

– Ce?

– N-am putut ține pasul. A clătinat din cap cu o strâmbătură, ca și cum ar fi mâncat ceva stricat. În primul rând, e scump. Și durerea? Păi, e tortură curată. Și mai trebuie să ții toată chestia aia în frigider. N-am putut să fac față. Cel mai rău e că în general te deprinzi cu durerea permanentă tocmai când chimicalele nu-și mai fac treaba. În fine, da, a trebuit să mă opresc. N-am rezistat decât trei luni. M-am uitat la sfârcurile mele și m-am convins singură, cumva, că vor rămâne așa. De parcă eu aș fi fost excepția, singura persoană de pe pământ care ar putea s-o facă timp de câteva luni și să-și păstreze așa sfârcurile la infinit? Firește, de îndată ce am încetat, totul a revenit la normal.

Se părea că preocuparea sau rușinea sau curiozitatea nepotolită care o împinseseră pe Makiko să fie obsedată de sănii ei nu vizau doar mărimea. Culoarea era un factor de prim rang. Am încercat să mi-o imaginez pe Makiko cum iese din cadă, la orice oră o fi fost, și se duce la frigider să înșface două flaconașe cu doctorii cu care își unge sfârcurile, provocându-și usturimi și mâncărimi cumplite. În ziua de azi până și elevele de liceu apelează la chirurgia plastică, așa că unii cred probabil că să-ți arzi sfârcurile e un preț mic, dar aici era vorba despre propria mea soră. Ce-o apucase pe Makiko să facă așa ceva?

Nu că n-aș avea inhibiții, sau cel puțin o lipsă de încredere, când e vorba despre sănii mei. Aș minți dacă aș zice că nu mi-a trecut prin cap.

Îmi amintesc cum a fost când au început să-mi crească sânii. Cum, din senin, mi-au crescut cheștiile astea. E incredibil cât de tare mă durea pe atunci dacă cineva mi-i atinge din întâmplare. În copilărie, de câte ori vedeam femei goale în revistele pe care reușeau să pună mâna copiii din cartier, sau vedeam o femeie în toată firea expunându-și corpul la televizor, gândeam că într-o bună zi toate acele părți ale mele se vor umple și ele, și voi avea un corp întocmai ca al lor.

Numai că asta nu s-a întâmplat. Imensa mea așteptare legată de felul în care se presupune că arată trupul unei femei n-a influențat ceea ce s-a petrecut în realitate cu trupul meu. Cele două n-aveau nici o legătură. N-am devenit femeia pe care mi-o închipuiam. Ce anume așteptam? Genul de corp pe care-l vezi în revistele pentru fetișcane. Un corp care se încadrează în tiparul a ceea ce oamenii numesc „sexy“. Un corp care provoacă fantezii sexuale. O sursă de dorință. Aș putea spune că m-am așteptat ca trupul meu să aibă un soi de valoare. Credeam că toate femeile ajung să aibă acel soi de trup, dar nu așa au mers lucrurile.

Oamenilor le plac lucrurile frumoase. Când ești frumoasă, toți vor să se uite la tine, vor să te atingă. Îmi doream asta. Frumusețea înseamnă valoare. Dar unii oameni nu au parte niciodată de așa ceva.

Am fost cândva tânără, dar n-am fost niciodată frumoasă. Când un lucru nu există, nici înăuntru, nici afară, cum ai putea să-l găsești? Chipuri frumoase, piele superbă. Genul de sâni frumoși pentru care oricine ar putea să ucidă. N-am avut nimic de felul ăsta. Am renunțat de un milion de ani să-mi mai doresc să arăt așa.

Ce-o apucase pe Makiko? Ce-o făcuse să fie așa de entuziasmată de implanturi? De ce voia să-și facă sfârcurile roz? Oricât mi-am stors creierii, n-am izbutit să găsesc un motiv solid. Nu că ar fi avut nevoie de vreunul. Să vrei să fii frumoasă este un motiv suficient.

Frumusețea înseamnă că ești bun. Iar să fii bun înseamnă să fii fericit. Fericirea poate fi definită într-o grămadă de feluri, însă oamenii, în mod conștient sau inconștient, trag întotdeauna spre propria versiune a fericirii. Până și cei care vor să moară văd moartea ca pe un fel de alinare și-și închipuie că sfârșitul vieții lor este singura cale de a ajunge acolo. Fericirea este unitatea de bază a conștiinței, ceea ce ne motivează cel mai mult. Formula „Nu vreau decât să fiu fericit“ domină orice altă explicație. Dar, cine știe. Poate că Makiko avea un motiv mai bine precizat, nu doar o idee vagă despre cum să se ferească singură.

Amândouă ne pierduserăm în gânduri. Când m-am uitat la ceasul atârnat sus pe perete, mi-am dat seama că eram în bazin de cincisprezece minute. Baia era destul de confortabilă, dar, cum spusese Makiko, nu era dintre cele care te încălzesc până la oase. Destul de călduță ca să fi putut sta acolo încă o oră, poate două.

Când mi-am întors privirea spre Makiko ca să văd dacă tot se mai uita la celelalte femei, am surprins-o scrutându-le atât de intens, încât se strâmba.

– Ai dreptate, Maki, nu e deloc fierbinte, am zis. Ești gata să ieși?

– ... sunt bine, a murmurat ea, părând încremenită.

– Maki?

Când i-am rostit numele, Makiko a țâșnit în sus – împrăștiind cu apă în toate părțile. Și-a dat jos prosopul ud și și-a îndreptat spre mine pieptul gol. Cu vocea joasă, care suna ca a unui maestru de arte marțiale, m-a întrebat:

– Ei bine?

– Ei bine, ce?

– Culoarea, forma.

Mi-au venit în minte niște cuvinte – mici și negricioși, dar mari în felul lor – însă m-am abținut. Ce-ar fi crezut celelalte despre dialogul nostru? Două femei care împrășcă apă în bazin, una fulgerând-o pe cealaltă cu privirea, cu mâinile în șold, ca un războinic. Cel mai bun lucru pe care am putut să-l fac a fost să dau din cap de câteva ori.

– Bine, lasă mărimea. Știu deja asta, a zis ea. Ce zici de culoare? Îți par negricioși? Cât de negricioși? Spune-mi adevărul.

– Nu sunt negricioși, deloc, am zis fără să mă gândesc sau fără măcar să cred ce spuneam, dar Makiko mai avea întrebări.

– Deci în esență sunt normali?

– Păi, ce anume înseamnă normal?

- Știi tu, orice ți se pare ție normal.
- Nu cred c-o să te lămurești în vreun fel dacă îți spun ce-i normal pentru mine.
- Haide, spune-mi și gata, mi-a cerut, nelăsându-mi altă alegere decât să răspund.
- Păi, nu le-aș zice roz.
- N-am nevoie să-mi spui tu că nu sunt roz.
- A, bine.
- Bine.

Câteva minute am tăcut amândouă. Ochii mei priveau departe, însă imaginea sânilor lui Makiko mi se întipărise în minte. Îmi tot imaginam sâni și sfârcurile ei ridicându-se – cu încetinitorul – deasupra apei, ca monstrul din Loch Ness sau ca un submarin.

Sâni ca atare erau un pic mai mult decât două umflături de la înțepăturile de țăntari, dar sfârcurile erau ca două butoane de control lipite pe pieptul ei. Sau ca două pneuri văzute din lateral. Și culoarea! Închipuiți-vă cel mai moale creion pe care-l puteți găsi – presupun că e un 10B. Și acum închipuiți-vă că îl folosiți cu sânge la înnegrirea a două cerculețe. Așa de negricioase erau acele sfârcuri. Mai negricioase decât vă închipuiți – lăsând deoparte toate chestiunile legate de atractivitatea fizică, mi-am zis că nu le-ar fi stricat să fie un pic mai deschise la culoare.

- Sunt negricioase, a zis ea. Știu. Sunt negricioase și mari. Nu-i nevoie s-o spui. Știu că nu sunt frumoase.
- Însă fiecare vede aceste lucruri în mod diferit. Și apoi, noi nu suntem albe. Sigur că n-au cum să fie roz.

Adoptasem un ton nonșalant, ca și cum nu mi-ar fi păsat cum erau sfârcurile ei sau ce culoare aveau, dar oftatul lui Makiko mi-a spus că nu izbutisem.

- N-au fost întotdeauna așa, m-a asigurat. Nu înainte să am un copil. Poate că nu s-au schimbat prea mult. Nu știu. Dar, serios, n-au arătat nici pe departe așa de

rău. Păi, ce mama naibii sunt? Doi biscuiți Oreo? Nici măcar. Mai degrabă două cireșe negre. Negru amestecat cu prea mult roșu. Dar astea arată mult mai rău decât două cireșe negre. Au culoarea unui ecran plat după ce stingi televizorul. Mai deunăzi eram la cumpărături și am văzut unul și mi-am zis, fir-ar să fie, cunosc culoarea asta. Unde am mai văzut-o? A, da. Sfârcurile mele. Și să nu mă pornesc pe subiectul mărimii! Până și doctorul a zis: „Nu sunt sigur că bebelușul tău o să le poată lua în gură“. Fără glumă. Și el e expert. Știi câte mii de sâni a văzut tipul ăsta? Pe deasupra, sunt turtite ca niște clătite. Sau ca pungile de plastic în care se vând peștișorii aurii la târguri. Știi că-s doar pe jumătate pline. Uite-așa. Sunt dezumflate. Fiecare e altfel după naștere. Unele femei revin la forma dinainte, altele nici măcar nu și-o schimbă. Dar eu am ajuns așa.

Am tăcut o vreme amândouă. În vreme ce-i digeram cuvintele, m-am gândit la temperatura apei. N-avea cum să fie peste 37 de grade, probabil că afișajul era stricat. Apoi m-am gândit la sfârcurile lui Makiko. Metafora mea cu monstrul din Loch Ness avea multe merite, însă, dacă aș fi fost silită să rezum într-un cuvânt felul în care arătau sfârcurile ei, ce-aș fi spus? Presupun că „țepene“ era singurul cuvânt care le descria cum trebuie. I-aș fi putut spune: „Maki, sfârcurile tale par țepene“. Însă ar fi considerat asta un compliment? Mă îndoiesc. Dar ce e rău să ai sfârcuri țepene? Sau sfârcuri negricioase, dacă-i pe-așa. Cine ar vrea să aibă sfârcurile drăgălașe sau frumoase? S-ar putea crede că în lumea sfârcurilor domnesc cele puternice, negricioase, mari. Poate că într-o zi vor avea clipa lor de glorie. Dar probabil că nu.

Pe când mă întrebam asta, ușa s-a deschis cu un hure. Am ridicat privirea și am zărit două femei – sau așa am crezut, însă ceva la ele nu era în ordine. Una, care părea să aibă douăzeci și ceva de ani, avea corpul tipic femeiesc, însă cealaltă era altceva. Trebuie să fi fost bărbat.

Cea cu trăsături evident feminine, încă machiată, cu un gât suplu, o siluetă rotunjită și un păr blond care cobora mult pe spate, a luat-o de braț pe cealaltă – care avea o tunsoare masculină și un piept masiv, practic plat, și ținea un prosop apăsător pe vîntre.

Nu știam dacă asta era prima lor venire la baia publică sau mai fuseseră. Nu știam decât că nu le mai văzusem niciodată. Și celelalte femei s-au crispat. Locul a devenit extrem de tăcut, însă cele două n-au părut să observe. Blonda se cuibărea lângă băiețoaică, spunând chestii ca: „Îîh, poate că ar trebui să-mi strâng părul“, dar băiețoaica s-a așezat pe marginea bazinului, aplecată un pic în

față, aprobând din cap.

Păreau să fie un cuplu, însă nu puteam fi sigură. Totuși, după cum arătau, erau iubit și iubită.

Am încercat să văd ce avea între picioare băiețoaica, dar din felul în care ținea prosopul n-aveai cum să-ți dai seama. Se așezaseră alături pe marginea bazinului, vârandu-și picioarele în apă. Știam că nu era treaba mea, dar nu puteam să renunț, așa că din când în când mă prefăceam că-mi dezmoțesc brațele și gâtul și mai furișam o privire.

Era băiețoaica femeie cu adevărat? Păi, asta era partea pentru femei a băii publice. Dacă te străduiai mult, găseai urmele unui trup femeiesc în sfârcurile roz, contrastând puternic cu umerii plini de mușchi, iar pielea ei avea o anumită moliciune. În cel mai rău caz, se descurca de minune să se poarte ca un bărbat.

În Shobashi erau un milion de feluri de localuri, printre care și barurile onabe¹², în care animatorii se născuseră femei, dar se identificau ca bărbați, se îmbrăcau bărbătește și interacționau ca bărbați cu clienții lor. Cele care erau hetero se întâlneau cu femei, ca bărbați. Însă Osaka este o metropolă. La restaurantele extravagante din Kitashinchi animatoarele erau de alt calibru, iar nota de plată avea întotdeauna un zero în plus. La anumite baruri puteai găsi femei care își îndepărtaseră chirurgical sânii, își îngroșau vocea prin tratament hormonal, își vopseau în negru părul de pe față și chiar făceau operație de schimbare de sex. Cel puțin, așa am auzit. În vreme ce la barurile onabe din Shobashi nimeni n-avea bani pentru toate astea. Nimeni nu-și putea permite tot pachetul. Multe și-ar fi dorit o transformare completă, dar cele mai multe se mulțumeau să-și strângă bine sânii sau să-i acopere cu bandă adezivă, să îmbrace un costum, să-și dea cu gel pe păr și să se comporte ca bărbații, sau ca ele însele. Când unul dintre acești animatori apărea cu un client – imaginea lor îmi dădea o senzație pe care nu mi-o trezea nici o femeie din barul nostru. Presupun că era un soi de feminitate. Ar fi putut să fie umerii lor, sau rotunjimile. Sincer, nu știu ce anume îmi dădea senzația, însă această feminitate, n-am cum să-i spun altfel, era întotdeauna mai puternică decât cea pe care mi-o sugera o femeie obișnuită. Uitându-mă la corpul băiețoaicei care ședea drept în fața mea, senzația pe care o percepușem atât de clar, dar nu reușisem niciodată s-o exprim în cuvinte – această „feminitate“ pe care n-o simțisem niciodată în trupul meu, sau la Makiko, sau la mama, sau la prietene, părea că radiază din băiețoaică.

Nu că n-aș mai fi întâlnit până atunci o persoană de acest fel, dar pentru prima dată eram goală în prezența ei, în același bazin. Curând m-a izbit constatarea – încăperea era mult mai goală. Makiko și cu mine eram, de fapt, singurele care ședeau în apă.

Am început să mă agit. Știam că băiețoaica trebuia să fie femeie și că locul ei era acolo, în partea rezervată femeilor. Dar nimic din situația asta nu părea nici pe departe firesc. Vreau să zic, eram foarte stingherită. Sau poate că era rău să mă simt așa? Unei persoane care se poartă ca un bărbat trebuie să i se îngăduie să stea în partea rezervată femeilor? Dacă se consideră bărbat, se cuvine să stea goală într-o încăpere cu femei goale?... Ba nu, abordarea mea era greșită. Era clar că băiețoaica n-are nici o problemă cu această situație. Întrebarea corectă era: „Se cuvine să fim noi goale în fața ei?”

Dacă se considera bărbat și era hetero, asta o făcea să fie de sexul opus, chiar dacă n-o interesau trupurile noastre. Cu ce se deosebea asta de situația în care un bărbat „normal” ar fi fost în partea femeilor? M-am scufundat în apă până la bărbie și m-am uitat chiorâș la băiețoaică. Ceea ce fusese la început nervozitate devenise iritare. De ce să dea buzna un cuplu clasic în sala femeilor din baia publică? Nu era corect.

M-am gândit serios să-i spun băiețoaicei ce gândeam. Era, evident, un subiect delicat și nu știam cum va evolua situația. Ar fi trebuit să fiu proastă rău ca să atrag în viața mea un astfel de dezastru. N-aveam nevoie de așa ceva, dar oricum aveam deja obiceiul să caut necazurile cu lumânarea – când mă blocam pe un subiect, întrebându-mă „De ce se întâmplă asta?”, nu mi-l puteam scoate din minte și până la urmă scoteam porumbelul. Nu era un lucru frecvent și, în esență, nu-mi influența viața socială. Era doar o tendință. Când eram în școala primară m-am nimerit în tren cu o ceată de membri ai unui cult care se întorceau acasă de la o adunare, și m-am certat zdravăn cu ei când au venit la mine voioși, predicând despre adevăr și existența lui Dumnezeu (cu toate că atunci când ne-am potolit zâmbeau de mila mea), iar altă dată, la liceu, după ce am participat la o manifestație a unui grup de naționaliști, le-am arătat cu degetul toate contradicțiile, singurul rezultat fiind invitația de a mă alătura organizației lor. Întrebându-mă cum ar fi fost dacă aș fi intrat în vorbă cu băiețoaica, m-am afundat în apă până la nas și am desfășurat în minte conversația.

– Scuze că te deranjez, dar mor de curiozitate... ești bărbat?

– Și tu cine dracu' oi fi?

Stai așa. Aici nu-i Osaka, și nu orice tip cu trup frumos și privire de gheață vorbește de parcă s-ar pregăti să-ți smulgă capul de pe umeri. Prejudicata mi-a deformat imaginația. În ambele părți. Nu puteam să încep în felul ăsta. Și atunci cum ar fi trebuit să mă adresez băiețoaicei fără s-o jignesc și să spun ce aveam de spus și să aflu ce voiam să știu? Concentrându-mi conștiința pe lobul frontal, mi-am frecat gândurile între ele cu o viteză sălbatică, așa cum cineva freacă bețișoare ca să aprindă focul, și am așteptat să iasă din lemn un firisor de fum. Presupunând că băiețoaica era o persoană cumsecade, am încercat să mă gândesc la un scenariu în care eu spuneam ceva și ea răspundea amabil, după care aveam să fac o glumă și începeam să discutăm, dar apoi am observat că se uita la mine.

„Eu sunt cea cu întrebările. De ce se uită la mine? E așa de supărată încât o să-mi tragă un pumn?” Gândurile veneau în continuare, dar nu puteam să-mi mut privirea. Atunci am simțit ceva în afară de privirea ei, ceva dinăuntru ei, orice o fi fost, era ca și cum mă îmboldea. Mergea dincolo de stinghereală și nervozitate. Mă silea să-mi cobor ochii. Blonda a zis ceva amuzant. Băiețoaica s-a întors spre ea și a râs. Când am văzut acea latură a feței ei... o voce din capul meu a întrebat: „E Yamagu?”

Îi ziceam Yamagu, dar o chema... stai un pic. A, da, Chika – Chika Yamaguchi. Am fost colege în școala primară. O vreme am fost cele mai bune prietene. Yamagu. Mama ei avea o cofetărie mică, lângă podul de peste canal, unde ne petreceam timpul. Uneori ne făcea gustări. Când deschideai ușa, aerul dulce te înghițea. De vreo două ori am așteptat ca adulții să plece acasă și ne-am furișat înapoi în bucătărie. Locul era ticsit de mixere de metal pentru ouă, tăvi pentru prăjituri de diferite forme și mărimi și chestii care arătau ca niște lopățele. Bolurile mixerelor erau întotdeauna pline cu substanțe cremoase albe sau galbene care făceau valuri ca marea. Odată, când nu eram decât noi două în spate, Yamagu a rânit spre mine, ca și cum acesta avea să fie micul nostru secret, a vârât un deget într-un bol și m-a lăsat să-l ling. Avea întotdeauna părul tuns scurt și-i învingea pe toți colegii de clasă la skandenberg. Avea sprâncene groase și trăsături dăltuite. Încă țin minte cum își răsfrângea buza de sus atunci când zâmbea.

Când am izbucnit: „Ce faci aici?”, Yamagu a făcut să-i joace mușchii de pe umeri, ca și cum m-ar fi salutat. La vederea pielii ei... mirosul de cremă de vanilie m-a învăluit, și noi două ne uitam peste buza aceluia bol gigantic. Era greu

de știut, doar după aspect, dacă chestia dinăuntru era sau nu moale, ce textură avea. Yamagu și-a vârât un deget înăuntru. Am simțit gustul aromei pe care o cunoșteam atât de bine. Mi s-a răspândit pe limbă. Yamagu mă privea în tăcere. Am încercat să zic: „De când ești bărbat? N-am știut“, însă ea n-a răspuns, doar și-a încordat mușchii. Apoi carnea proeminentă s-a desprins ca o bucată de aluat, care s-a transformat sub ochii mei într-o ceată de omuleți. Alergau peste apă, alunecând pe dale, urcau și coborau cu strigăte războinice pe trupurile goale ale femeilor, ca niște copii care se maimuțăresc pe terenul de joacă. Între timp, adevărata Yamagu își înfășurase tivul cămășii pe bara orizontală și făcea răsuciri la infinit, cu picioarele înainte.

Am prins un omuleț de gât și l-am gădilat. I-am spus că n-ar trebui să fie acolo. Baia asta era pentru femei. Însă ceilalți au strigat: „NU EXISTĂ FEMEI PE LUME“ și și-au zvârcolit trupușoarele. Cântau la nesfârșit aceste cuvinte. Nu le păsa. Până să mă dezmeticesc, au făcut un cerc în jurul meu, iar unul dintre ei a arătat cu degetul spre tavan. Am ridicat toți privirile și am descoperit cerul nopții deasupra taberei noastre. Eram din nou la școală. Panoplia de stele care clipeau ne-a ars vederea și am strigat acolo, afară. Nu mai văzusem niciodată așa ceva. Unul dintre ei a luat un hârleț și a săpat în pământ. De la sosirea în tabără vinovăția lor murise și lăsase în urmă o coajă, ale cărei păr și carne se rupeau pârâind ca niște coji de ceapă. Am îngropat cojile și le-am acoperit cu pământ, cu fiecare lopată trimițându-le tot mai încolo, într-un loc aflat hăt, departe. Plângeam cu toții cu lacrimi furioase care nu se mai opreau. Apoi, pe peronul luminat de soare, cineva spunea glume. Din mimetism, sau ca amintire, am râs și noi cu întreg trupul. O etichetă cu numele desprinsă, cuvinte de pe o tablă care dispar. „ASTA E IMPORTANT“, mi-a spus unul dintre omuleți. „NU EXISTĂ BĂRBAȚI ȘI FEMEI ȘI NIMIC ALTCEVA“. Când m-am uitat mai bine, toate fețișoarele lor păreau cunoscute, ca și cum le-aș mai fi văzut, dar din cauza luminii era greu să-ți dai seama. Când am mijit ochii ca să-i văd mai bine, am auzit că mă strigă cineva și am văzut-o pe Makiko privindu-mă cu o expresie ciudată. La un moment dat, băiețoaica și blonda dispăruseră. Bazinul se umpluse din nou cu femei.

Dragă jurnalule,

Bun, mama mi-a cerut să merg azi la Mizunoya. Mă gândisem să merg acasă, dar am hotărât să mă duc în pivniță. Era acolo ceva ce n-am mai văzut de ani întregi. Robocon. Mama m-a adus aici uneori când eram mică. Robocon era la fel ca întotdeauna, dar nu era. Pe atunci era uriaș. Acum îmi părea mic, nu-mi venea să cred.

Mă jucam mult cu chestia asta când eram mică. Pui în el o monedă și se zgâlțâie cam un minut și jumătate. Când ești înăuntru, ochii sunt ca niște ferestre pe care poți privi afară, însă de afară par negri. Așa că, de fapt, o puteam vedea pe mama, dar ea nu mă putea vedea pe mine. Îmi amintesc cât de ciudat părea. Adică, mama nu putea să-l vadă decât pe Robocon. Dar eram eu, eu eram, înăuntru. Chiar și după ce ieșeam, totul părea ciudat în restul zilei.

Mâinile mi se mișcă. Picioarele mi se mișcă. Totuși, nu știu ce le mișcă. E ca și cum ceva ar mișca toate părțile astea. E ciudat. E ca și cum aș fi înăuntru, undeva în mine, și corpul în care mă aflu se tot schimbă, mai mult și mai mult și mai mult și mai mult, în feluri pe care nici măcar nu le știu. Aș vrea să nu-mi pese. Dar îmi pasă. Și totul se schimbă mereu. Totul se întunecă, și acea întunecime îmi umple tot mai mult ochii. Nu vreau să-i țin deschiși. Nu vreau să văd. Totuși, mă tem. Dacă îi închid și nu-i mai pot deschide?

Midoriko

4. LA RESTAURANTUL CHINEZESC

– Măi, să fie, uită-te la meniul ăsta. Sora mea cânta cuvintele, nu alta. Era uimită, ochii îi erau de două ori mai mari ca de obicei. N-am mai mâncat niciodată chestiile astea. La bucătărie lucrează un singur om, așa-i? Și femeia aceea este singura care servește la mese?

– Da, e în ordine, am zis. Cel puțin sunt super-rapizi.

– Într-adevăr, sunt unele locuri din astea unde pot, practic, să gătească orice dorești, a spus Maki impresionată. Le-am văzut la televizor. Restaurantele alea în care poți mânca tocană de vită și okonomiyaki¹³ și hamburger și sushi pe același meniu. Mă întreb cum o fi arătând bucătăria.

După ce am chibzuit la specialitățile afișate pe perete, am citit întregul meniu de pe masă înainte să comandăm două beri, împreună cu mai multe feluri de calamar, niște tăiței simpli și o porție de gyoza¹⁴ prăjiți. Midoriko a comandat cu degetul, arătând pânișoarele cu carne de porc fierte în aburi și un soi de tăiței spiralați făcuți din tofu, dar am împărțit totul între noi.

Restaurantul chinezesc era la zece minute de mers pe jos de la apartamentul meu. Clădirea, construită în anii '70, nu putea fi descrisă decât ca o paragină, dar restaurantul era faimos pentru prețurile infime. În afară de noi mai erau o familie cu un sugar și un băiețel de patru-cinci ani, care alerga în jurul mesei zbierând, un el și o ea de vreo patruzeci de ani care păreau să nu-și prea vorbească și o echipă de bărbați în salopete care sorbeau din bolurile cu ramen¹⁵ de parcă de asta depindea viața lor. O casă de marcat de modă veche era chiar lângă ușă, alături de un paravan pe piciorușe vopsit în roșu țipător și auriu. Mândria încăperii era o poezie chinezească înrămată, tipărită peste un peisaj pictat în tuș. Nu era în relief, ceea ce trăda faptul că era o reproducere. Alături era un poster vechi despre bere, atât de decolorat, încât totul arăta turcoaz. O fată zâmbitoare în costum de baie, tolănită pe nisipul alb, ținea într-o mână ridicată o halbă cu bere, trecându-și cealaltă mână prin păr, un stil care fusese cândva la modă. Podeaua era unsuroasă.

După ce ne-am așezat, Midoriko a scos din borsetă carnetul mic, dar s-a răzgândit și l-a pus la loc. A băut dintr-o suflare apa din paharul de plastic. Deasupra muncitorilor care mâncau ramen, un televizor vechi stătea pe un raft înnegrit de grăsime, difuzând genul de talk-show inofensiv care se poate vedea întotdeauna într-un astfel de loc. Midoriko, cu buzele strânse, și-a ridicat un pic capul ca să se uite la oamenii care râdeau pe ecran, fără să pară interesată. Berea a sosit la masă în clinchet de sticle. Eu și Makiko ne-am urat noroc și am sorbit. Am întrebat-o pe Midoriko dacă era sigură că nu voia decât apă, dar ea n-a făcut decât să încline un pic capul, fără să-și întoarcă privirea de la televizor.

Peste tejgheaua fixată în zid vedeam bucătăria. Ca de obicei, bucătarul era îmbrăcat în haine albe stropite din belșug și se mișca iute prin spațiul mic. Se ridica fum din wokul încins, și ingredientele aruncate cu pumnul sfârâiau în ulei. De la grilul pe care prăjea gyoza auzeam sunetul violent al apei care se prefăcea în aburi. Prizele de pe peretele de deasupra tejghelei erau mânjite de grăsime, coșul de sârmă cu care scotea legumele din pungile aflate la picioarele lui, prea jos ca să le vedem, era murdar și rupt, iar robinetul din care curgea un șuvoi continuu de apă într-o oală era așa de ruginit, că nici nu-l mai puteai recunoaște. Dintr-odată mi-am adus aminte de ziua în care venisem acolo cu un coleg de serviciu, tipul acela mai tânăr cu câțiva ani decât mine. Stabiliserăm să mâncăm împreună cândva, și când am spus că era un loc care-mi plăcea, el a zis să mergem. Ședeam de vreo două minute când mi-am dat seama că se purta cam ciudat. Am comandat eu pentru amândoi, dar el aproape că nu s-a atins de mâncare. Când am adus vorba despre asta la următoarea noastră întâlnire, el s-a strâmbat un pic și a zis că localul i se părise cam neigienic, pomenind faptul că-l văzuse pe bucătar ștergând wokul cu o cârpă chiar înainte să prăjească tălțile noastre. N-am știut ce să-i răspund.

– Hei, ai auzit c-a murit Kewpie?

– Cine?

M-am uitat la Makiko. Chiar atunci ospătărița a venit cu o farfurie cu gyoza și a pus-o în mijlocul mesei.

– Îl știi pe Kewpie! Makiko a sorbit din bere. Șarlatanul cu chitara.

– Oh! am zis, atât de tare că m-am simțit imediat jenată. Stai, vrei să zici că tipul ăla era încă viu?

– Da. A trăit destul de mult.

În Shobashi, Kewpie era un fel de legendă locală, cunoscut ca un cal breaz în fiecare bar din împrejurimi. Artist ambulant, mergea cu chitara prin barurile și cluburile de noapte, unde cânta pentru bacșișuri și lua dedicații, lăsându-i pe clienți să asigure partea vocală, ca să mai schimbe monotonia de la karaoke – dar ducea o viață secretă de escroc.

Pasajul rutier peste Autostrada 2 străbate Shobashi de la nord la sud, împărțindu-l în două. Gara și cele mai importante instituții sunt pe partea de sud, și acolo lucram noi, iar Makiko încă mai lucrează. Principala atracție din partea de nord este un spital de boli mintale păraginit, cu gratii de fier la toate ferestrele. Nordul pare alt oraș decât sudul. Lumea își petrece timpul fie într-o parte, fie în cealaltă. Nici barurile nu vor să aibă nimic de-a face unele cu altele.

Din acest punct de vedere, Kewpie era diplomat, frecventând ambele părți cu chitara lui cu șase strune atârnată pe umăr, la fel de bucuros să cânte pentru un chip cunoscut și pentru unul străin. Dacă avea talent sau nu, e greu de spus. Presupun că își agonisea și el pâinea. Dar uneori, ca să câștige un bănuț în plus, aștepta până ce străzile aglomerate se goleau de lume și se uita după plăci de înmatriculare din alte orașe, apoi își arunca trupul mărunț pe capota unei mașini care venea spre el. În zilele în care Kewpie își făcea numărul, arăta de parcă ar fi mers până în iad și îndărăt. Cu siguranță se pricepea să-i aleagă. Și erau oameni cumsecade. Se blestemau că puseseră mâna pe cheile mașinii. Se văicăreau și cădeau în genunchi și-l rugau să nu cheme poliția și să-i lase să-l ducă la spital, jurând că aveau să-l despăgubească, chiar și dacă pentru asta trebuiau să se omoare muncind. Nu-mi amintesc să fi auzit vreodată că fuseseră implicați polițiștii sau companiile de asigurări. Kewpie avea grijă să nu se lovească prea rău. Se rostogolea pe capotă și de acolo pe asfalt, ca să lase impresia că era mai grav decât în realitate. Întotdeauna se termina cu o despăgubire sau cu vreo două bancnote pe care șoferul i le strecura pe loc – poți să-i zici escrocherie ca la carte, dar Kewpie scrisese cartea.

Kewpie era mărunțel, cât o arahidă. Capul îi era ciupit de vărsat ca un cartof pe cale să se strice. Ochii îi erau două despicături, și prea mulți dinți nu-i rămăseseră în gură. Avea ceea ce părea un accent din Kyushu, dar se și bâlbâia, din care cauză nu vorbea prea mult. Când vorbea cu clienții, toate substantivele și adjectivele erau urmate de un semn al întrebării. Nu cred că l-am auzit vreodată rostind o propoziție întreagă.

Noi doi n-am stat niciodată cu adevărat de vorbă, dar întotdeauna își ițea capul în bucătărie și chicotea spre mine și celelalte fete când spălam vasele sau pregăteam gustări. Era inofensiv, mai degrabă copil decât adult. Îmi plăcea asta la el. Se înțelege de la sine că nu-și anunța niciodată sosirea, dar de obicei pătrundea pe ușa automată pe la zece sau unsprezece, cărându-și chitara. Când localul era plin de viață se instala ca la el acasă și-i îndemna pe bețivii fericiți să cânte, ba chiar îi lăsa să vâre monede în gaura chitarei. Însă când barul era liniștit, sau clienții erau morocănoși, lua o mutră îngrijorată și zicea: „La revedere“. În cele mai multe seri nu se mai întorcea. Dacă patroana era binedispusă, uneori îi făcea cinste cu un pahar de bere, pe care el îl bea de parcă ar fi fost șampanie.

Îmi amintesc că Kewpie a apărut odată când localul era mort. Mama plecase undeva cu patroana – uneori suna la un bar unde avea prieteni și încercau să aducă niște clienți. Toate animatoarele erau plecate, iar Makiko era ocupată la celălalt serviciu, așa că eram doar eu și Kewpie. Asta a fost înainte ca mama să afle că era bolnavă, așa că probabil eram prin clasa a șasea.

– Șefa e plecată? a întrebat Kewpie.

I-am spus c-o să se întoarcă repede. Am scos capacul unei sticle de bere, am turnat într-un pahar și i l-am pus pe tejghea.

– Oh, mulțumesc, a zis el și a golit paharul.

I-am mai turnat un pahar. Kewpie a spus din nou mulțumesc. Neștiind prea bine ce să facă, s-a așezat în apropierea canapelelor, pe un taburet rezervat animatoarelor, făcând acea mutră a lui, ceva între zâmbet sincer și zâmbet afectat. Ținea păhărelul cu bere în amândouă mâinile, de parcă ar fi fost de cristal. Fără nimeni în jur, în bar era prea multă liniște. Pereții, canapelele și pernele sugeau tăcerea stingheritoare ca un recif de bureți. Păreau să se apropie din toate părțile. Nici unul din noi nu spunea nimic. Nici măcar telefonul nu suna.

După o vreme, Kewpie și-a luat chitara ca să plece, dar s-a oprit brusc la ușă. După o clipă de ezitare, s-a răsucit încet spre mine, cu o expresie care spunea că a avut o idee genială.

– Ce-ai, ce-ai zice de un cântec? a întrebat, uitându-se drept la mine.

Ochii îi licăreau din despicăturile lor mici ca niște bile câștigătoare.

– Un cântec? Vrei să zici eu?

Kewpie și-a înălțat bărbia în direcția mea și mi-a arătat dinții care-i mai rămăseseră.

A pus gâtul chitarei mult deasupra umărului și a cântat câteva acorduri, apoi a scos din buzunarul de la piept al tricoului un fluieraș pe care l-a ținut între dinți ca să acordeze instrumentul.

– Știu, ce zici de Soemon? Pot să cânt din Soemon.

Cu ochii închiși, a început introducerea, insistând pe vibrato și variind ritmul.

Eram așa de stingherită, că m-am ascuns după bar. Interpretându-mi greșit panica drept încântare, Kewpie a dat din cap pe ritm și a zis: „Poți s-o faci, poți s-o faci“, zâmbind cu gura până la urechi, dar cine poate să cânte așa, la comandă? Înăuntrul meu îmi scuturam capul nebunește, „Nu“, dar, cine știe de ce, vocea mea și-a găsit singură drumul afară – trebuie să fi auzit de o mie de ori clienții zbierând „Soemon Blues“. Nu-l mai cântasem niciodată, și totuși versurile au început să curgă din mine.

Pe când mă împleticeam prin cântec, Kewpie îmi zâmbea cu gura căscată larg și ținea ritmul la chitară, luându-se după viteza mea. Când am încurcat versurile și părea c-o să mă opresc, Kewpie a dat din cap răbdător și mi s-a alăturat cu vocea lui ca să mă readucă pe drumul cel bun. Cânta la chitară cu tot trupul. Îl urmăream cu atenție, străduindu-mă să nu ies din ritm.

Cumva, am scos-o la capăt. Am improvizat o grămadă, însă am reușit să nimeresc versul principal: „Arată-mi zâmbetul tău“. Kewpie a cântat ultimul acord foarte repede, zâmbind ca un tembel, mi-a spus că am fost grozavă și a început să aplaude. Eram atât de stingherită, încât sunt sigură că am roșit. Mi-am acoperit obraji cu palmele, dar Kewpie a aplaudat mai departe. Nu știam dacă sunt sfioasă sau umilită sau încântată. Am ascuns toate astea în spatele unui hohot de râs. Apoi i-am mai turnat niște bere în pahar.

– A fost bolnav? am întrebat-o pe Makiko.

– Poate, dar nu asta l-a omorât, a pufnit ea. A fost una dintre șmecheriile lui.

Toată lumea știa că nu s-a simțit bine în ultimii ani. Presupun că nu și-a mai făcut rondul. L-am văzut ultima dată acum destul de mult timp. Știi cafeneaua aia de lângă gară? Rose Cafe. Era acolo, stând lângă ușă. Arăta așa de firav, că la început nici nu mi-am dat seama că era el. Adică, întotdeauna a fost costeliv, dar acum era, cum să zic, și mai costeliv. Nu-l mai văzusem de-un car de ani la bar și am vrut să-l întreb cum o duce. Am ajuns prea târziu. S-a îndepărtat clătinându-se.

– Avea la el chitara?

– Nu cred. Makiko a mai luat o înghițitură de bere. Dar acum câteva luni... Mda. Era luna mai, aproape iunie, cred. A fost un accident noaptea târziu, cam pe la miezul nopții. Chiar în fața aceluia local chinezesc. Știi de care zic? Ne duceam acolo tot timpul. Acolo a murit. Mai târziu, vorbeam despre asta la muncă și unul dintre clienți a zis că l-a văzut pe Kewpie la restaurant, cu vreo două ore înainte să se întâmple. L-am întrebat cum arăta. A zis că era același Kewpie pe care-l știam, zâmbind, bând, băgând în el mâncare ca într-un sac fără fund. Dar după aceea... Nu știu, lucrurile n-au mai mers.

Cineva de la televizor a râs tare. Am luat cu bețișoarele încă o gyoza. Se întăreau, dar aveau gust bun.

– Dacă ne gândim la sănătatea lui, mă mir că avea poftă de mâncare, a zis Makiko.

Midoriko, fără să ne bage în seamă, se uita fix la televizor, cu falca un pic înălțată. Mi s-a arătat chipul lui Kewpie, apoi a dispărut la fel de repede. Apoi l-am văzut întreg, capul ca un cartof și restul. Așezat în colț, ghemuit pe taburet, ținând paharul cu bere în mâini. Pâinișoarele cu carne de porc comandate de Midoriko au venit în vasul de gătit la aburi – albe, fierbinți și rotunde. Mă usturau ochii, așa că am respirat adânc pe nas și mi-am îndreptat spatele.

– Bun. Pâinișoare cu carne de porc. Hai să dăm iama prin ele.

Am luat una dintre pâinișoarele aburinde și i-am zâmbit lui Midoriko. Ea a înclinat un pic capul, a mai băut un pahar cu apă și s-a uitat la pâinișoara de pe farfuria sa. Și Makiko a luat una. Când Midoriko a mușcat aluatul din vârful pâinișoarei sale, a fost ca și cum scena s-ar fi schimbat – toată lumea s-a destins. Încă nevenindu-mi să cred, mi-am terminat berea și am mai comandat una. Peste câteva clipe au sosit tăiței și calamarul fript, umplând masa. Pe zgomotul de

fond al televizorului, am mâncat și am băut ca o familie adevărată, în clinchetul bețișoarelor la contactul cu farfuriile.

Makiko i-a spus femeii care servea la masă că a venit în vizită din Osaka, iar femeia a fost destul de amabilă ca s-o întrebe de unde din Osaka și să-i ceară amănunte. Între timp, Midoriko a luat primul gyoza și l-a mestecat cu gura deschisă. Eu și Makiko am început să lăudăm mâncarea, apoi ea a mai comandat o bere. După ce Midoriko a zâmbit un pic la o glumă de-a mea, am întrebat-o ce făcea noaptea, când Maki era la lucru. Și-a scos carnetul din borsetă și a scris [Teme. Televizor. Somn până dimineța]. „Așa-i, am zis, presupun că, dacă Maki pleacă un pic după șase și se întoarce în jurul orei unu, de fapt nu-i chiar atât de mult timp“. Dând din cap, Midoriko a mai luat o îmbucătură din plăcinta pe care o făcuse fâșii.

Makiko se înțelegea de minune cu ospătărița noastră. Felicitându-ne că veniserăm în locul potrivit, aceasta și-a dres glasul și s-a alăturat conversației noastre.

– Când ajung acasă de la lucru, e un lucru pe care-l fac întotdeauna, a zis sora mea cu mândrie vizibilă. Ce crezi că este? Primul lucru pe care-l fac.

– Te descalți?

– Nu. Makiko și-a scuturat capul, ca și cum n-aveam să ghicim niciodată. Vocea i-a devenit extaziată când a spus: Mă uit la dulceața asta cum doarme.

Midoriko i-a aruncat mamei sale o privire neîncrezătoare, apoi a luat altă pâinișoară cu carne de porc. Apăsând cu degetele mari pernița albă, a rupt-o în două și s-a uitat la umplutură, pe care s-a pornit s-o atace cu sos de soia. Apoi a rupt jumătățile în jumătăți, a înjumătățit iar jumătățile și a înmuiat fiecare bucată în bolul cu sos de soia, care a înnegrit aluatul alb. M-am întrebat cât sos de soia poate să absoarbă o singură pâinișoară cu carne de porc.

Makiko mi-a rostit numele, ca să mă facă să-mi iau ochii de la pâinișoară. Ieșise perfect curată din baia publică, însă fața îi lucea deja de grăsime, iar luminile fluorescente nu erau deloc blânde cu ea. Îi vedeam textura pielii până la cel mai mic por.

Makiko a zâmbit larg.

– Auzi, pe cinstea mea, copila asta e așa de afurisit de drăgălașă câteodată, că nu mă pot abține să n-o pup când doarme.

Și-a fluturat bețișoarele spre ea, zâmbind cu gura până la urechi, ca și cum ar fi fost vreo petrecere-surpriză. Jenată pentru Midoriko, m-am uitat la ea și am văzut că își privea mama cu o intensitate incredibilă.

Makiko a ripostat râzând, ceea ce a făcut-o pe Midoriko să-și dubleze eforturile. Privirea i s-a intensificat, de parcă ochii aveau să-i iasă de-a binelea din orbite. După o tăcere atât de ridicol de jenantă, încât cuvântul „jenantă“ n-o descria destul de bine, Makiko a trântit cana de bere pe masă.

– Ce-i? a întrebat-o pe Midoriko fără să ridice vocea. La ce te holbezi?

Midoriko s-a răsucit într-o parte să se uite țintă la poezia chinezească de pe perete, apoi a pus carnetul mai mic în mijlocul mesei, l-a deschis și a scris [EȘTI DEZGUSTĂTOARE] cu litere de-o șchioapă, subliniind cuvintele de câteva ori. A apăsat așa de tare, că vârful pixului a sfâșiat hârtia. În cele din urmă s-a întors la pâinișoara care zăcea în bolul cu sos de soia și a înfulecat-o toată, părând să n-o deranjeze faptul că era complet îmbibată. Makiko s-a uitat de câteva ori la cele două cuvinte subliniate, dar n-a avut nimic de spus.

După o scurtă tăcere, am întrebat-o pe Midoriko dacă n-a fost prea mult sos de soia, dar n-am primit nici un răspuns. Zgomotul din bucătărie a continuat, presărat cu câte un „Mulțumesc!“ când proprietarul o auzea pe ospătăriță luându-și rămas-bun de la un grup de clienți. Noi trei am mâncat în tăcere, golind farfuriile, învăluite în zgomotul vioi care venea de la televizor.

Dragă jurnalule,

Deci, iar m-am certat cu mama din cauza banilor. Acum a fost mai rău ca ultima dată. În toiul discuției am întrebat-o: „De ce m-ai mai adus pe lume?“ Mă întreb asta tot timpul, dar e îngrozitor s-o spui cu voce tare, știu. Mi-a scăpat, pur și simplu. Mama trebuie să fi fost furioasă rău, dar n-a zis nimic. A fost așa de neplăcut.

Nu știu. Cred că ar fi mai bine dacă n-am mai vorbi o vreme. Adică, n-am face decât să ajungem iar la ceartă și aș spune ceva răutăcios. Știu că e în parte vina mea că ea trebuie să muncească atâta. Ei, ce rost are să mă ascund după deget, e în întregime din pricina mea. Mă supără așa de mult când mă gândesc la asta! Vreau să mă fac mare chiar acum. Așa, aș putea să lucrez și s-o ajut cu banii. Însă nu pot. Încă nu. Pe moment, tot ce pot face e să fiu drăguță cu ea, atâta doar că nu pot face nici măcar asta. Uneori nu-mi pot stăpâni plânsul.

Aproape am ajuns în școala medie. Asta înseamnă încă trei ani înainte să pot avea o slujbă. Dar nu vreau orice slujbă. Am nevoie de o calificare. Mama n-a avut niciodată o calificare. Iată de ce am nevoie de una. La bibliotecă sunt toate cărțile alea care ne ajută să ne dăm seama ce să facem cu viața noastră. O să încep cu ele. De curând, când mama m-a invitat s-o însoțesc la baia publică, nu m-am putut hotărî să merg. După ce am avut cealaltă ceartă, cea mare, mi-am dat seama. Era din cauza slujbei ei. Totul a început când mergea pe bicicletă în rochia aia violet, prostească, pe care o poartă la lucru, cea cu franjuri aurii, și un băiat din clasa mea a văzut-o și a râs de ea în fața tuturor. Am vrut să-i zic: „Ține-ți gura, că de nu, te fac eu să ți-o ții!“, dar tot ce am putut să fac a fost să râd cu ei. Ba chiar am râs mai tare ca toți ceilalți. Apoi, când ne certam, la sfârșit, când era furioasă, dar părea că e gata să plângă, a strigat: „Ce pot să fac? Trebuie să mâncăm, nu?“ Atunci am spus-o. „E vina ta că m-ai adus pe lume“. Însă după aceea mi-am dat seama de ceva. Nu-i vina ei că m-am născut.

Am hotărât deja. N-o să am niciodată copii. Nici vorbă. Mă gândeam să zic că-mi pare rău. Chiar am vrut s-o fac. Dar era prea târziu. Mama a trebuit să plece la lucru.

Midoriko

5. LA TAIFAS TOATĂ NOAPTEA

După ce ne-am întors acasă, Makiko s-a purtat ca și cum nu s-ar fi întâmplat nimic. Eu m-am străduit s-o imit, râzând și făcând glume. Când mi-am rotit privirea în căutarea lui Midoriko, am văzut-o pe podea alături de rucsac, cu carnetul pe genunchi, nu cel pe care-l folosește pentru vorbit, ci cel mare, mișcând pixul peste pagini.

– E mult de când n-am băut împreună, mi-a zis Makiko.

S-a dus la frigider, a luat câteva dintre berile pe care le cumpăraserăm în drum spre casă și le-a pus pe masa de ceai.

– E încă devreme, am spus în timp ce umpleam bolurile cu un amestec de biscuiți și fâșii de pastramă.

Am clătit paharele din care băuserăm mugicha după-amiază și eram pe cale să ne torn niște bere, dar atunci a răsunat ding-dong-ul soneriei, un lucru cu totul neobișnuit.

– E soneria ta? a întrebat Makiko uitându-se la mine.

– Nu știu, am zis. Dar am auzit o sonerie.

– Și eu.

Apoi a sunat iarăși. Ding-dong. Fără îndoială, era soneria mea. M-am uitat la ceas. Trecut un pic de opt. Nimeni nu venea la mine pe nepusă masă, ziua sau seara. Eram în apartamentul meu, ne vedeam de-ale noastre, dar, fără să-mi dau seama, am încercat să pară că nu era nimeni acasă. Ținându-mi răsuflarea, am mers în vârful picioarelor prin bucătărie până la vizor. Lentila superangulară căpătase o tentă de mucegai, făcând ca imaginea să fie neclară, dar îmi dădeam seama că era o femeie. M-am gândit să mă prefac în continuare, însă trebuie să ne fi auzit vocile și televizorul prin ușa subțire. Nu pleca, așa că până la urmă am vorbit.

– Cine e?

– Scuze, știu că e târziu.

Am crăpat ușa. Femeia avea un permanent scurt, ca acela pe care-l vezi la bărbați, numai că un pic mai înfoiat, cu fruntea lăsată liberă. Avea cincizeci sau șaiszeci de ani. Sprâncenele pe care și le desenase erau cu vreo doi centimetri prea sus, pantalonii de trening erau rupți la genunchi și, cu tot întunericul, vedeam că erau foarte decolorați. Tricoul alb era așa de nou, că strălucea de-a dreptul. Pe piept avea o imagine mare a lui Snoopy, care lansa o inimă făcând semn cu ochiul. Peste imagine, cu caracterele specifice pentru Peanuts, scria: „Nimeni nu-i perfect, în afară de mine și de tine“. Înainte s-o pot întreba despre ce era vorba, a mers direct la țintă.

– Despre chiria ta...

– Ah. M-am răsucit să șoptesc că mă întorc imediat și am ieșit pe palier zicând: Bine.

– Ai musafiri?

Femeia părea preocupată de ce se petrecea înăuntru.

– Doar rude.

– Scuze că vin așa peste tine. Am încercat să te prind la telefon, dar n-ai răspuns.

– Îmi pare rău. Scuza era automată, dar acum, că pomenise de asta, în ultimele zile promisem o grămadă de telefoane de la un număr necunoscut. Probabil că nu eram acasă, am zis.

– Dacă nu plătești luna asta, o să fii în întârziere cu trei luni.

– Știu.

– Ar fi de mare folos să-mi dai acum banii pe o lună.

– Mă tem că nu se poate, dar pot să ți-i trimit la sfârșitul lunii. Ăăă, ești cu proprietarul...

– Eu? Da, așa e.

Proprietarul locuia în diagonală față de mine, într-un apartament din celălalt capăt al etajului întâi. Vorbea puțin, dar părea destul de prietenos. În cei zece ani de când locuiam acolo, nu cred că am stat vreodată de vorbă cu adevărat. Am rămas în urmă cu chiria de mai multe ori, dar niciodată nu m-a hărțuit pentru asta. Întotdeauna am ținut pumnii strânși ca norocul ăsta să continue. Omul trebuie să fi avut spre șaptezeci de ani. Se ținea așa de drept, că ai fi zis că poartă corset. Era un spectacol întreg să-l vezi pe bicicletă. N-am văzut niciodată pe altcineva în preajma locuinței lui. Fără vreun motiv solid, am presupus că era celibatar.

Ea și-a dres glasul, ceea ce a durat un pic.

– Uite, știu că el a fost tare îngăduitor cu tine. Însă nici noi nu stăm pe roze. Te rog să faci un efort ca să plătești la timp.

– Așa o să fac.

– Știu, scumpo. La sfârșitul lunii, bine?

– Da, la sfârșitul lunii.

– În regulă. Atunci, ne-am înțeles. Aștept să te ții de cuvânt.

Cu ochii în pământ, am așteptat să dispară de pe scara de metal, până ce nu i-am mai auzit pașii, și abia apoi m-am întors în casă.

– Cine era? a vrut să știe Makiko.

– Proprietarul.

– Da? a chicotit ea turnând berea. Despre chirie?

– Mda.

M-am silit să zâmbesc, am ciocnit cu ea și am luat o înghițitură.

– Cât îi datorezi?

– Două luni, cred.

– Te zgâlțâie zdravăn, hm?

Makiko dăduse pe gât jumătate din bere din prima înghițitură, așa că și-a umplut la loc paharul.

– De fapt, nu. Nu s-a mai întâmplat asta niciodată. Am mai întârziat de vreo două ori, dar n-a venit niciodată cineva la ușa mea. Nu-mi vine să cred. Am avut de-a face doar cu bătrânul acela cumsecade. Păi, cine se crede ea?

– Cucoana de adineauri?

– Mda, ar fi trebuit să-i vezi permanentul și sprâncenele false.

– Poate că-i fosta lui nevastă, a presupus Makiko. Asta tocmai i s-a întâmplat unui client de-al meu. Trebuie să aibă vreo șaizeci de ani. Are un copil, un fiu, care acum e adult, dar când puștiul începea școala primară mama lui, nevasta tipului, a fugit cu alt bărbat. A dispărut pentru vreo douăzeci de ani. Îmi închipui că țineau legătura, dar erau despărțiți. Ea a început o nouă viață, într-un loc nou. Așa că, știi tu, puștiul crește. Mama lui înaintează și ea în vârstă, și cumva ajunge să fie singură. Între timp, clientul meu stă cu părinții, care încep să se ramolească. Apoi, după vreo douăzeci de ani, apare într-o bună zi cu tupeu cine alta decât fosta nevastă.

– Măi, să fie!

– Ei bine, tipul are casa familiei. Asta înseamnă că stă fără chirie. Și apoi, nu-i mult, dar părinții lui au o pensioară, și tipul e instalator, așa că are o muncă cinstită. Presupun că ea n-avea unde să se ducă și i-a făcut figura cu ochii de cățeluș, că vrea să se întoarcă, știi? Așa că el a zis: „Te poți întoarce, dacă ai grijă de casă și de părinții mei, oricât de mult vor trăi, orice ar avea nevoie, și înțeleg prin asta absolut orice ar avea nevoie“.

– Hai, că asta-i culmea!

– Știu, nu-i așa? Makiko a izbit cu palma în masă. E un aranjament minunat pentru el. Îi face viața cu adevărat ușoară. A făcut rost de o slujnică fără plată, care locuiește în casă.

– Dar cum e cu fiul? În definitiv, l-a părăsit când era copil. Trebuie să se simtă ciudat. Cum poți să treci peste așa ceva? Și ea? N-avea un serviciu, ceva?

- Nici vorbă. Dacă ar fi avut bani, nu s-ar fi întors niciodată.
 - Și dacă se îmbolnăvește și nu mai poate să facă nimic? S-ar putea întâmpla.
 - Sigur că s-ar putea.
 - Și atunci cum o să procedeze? El nu poate s-o alunge, nu?
 - Sunt sigură că asta nu i-a trecut prin minte. Probabil crede că ea o să le schimbe scutecele părinților lui până când dă ortul popii. Makiko a sorbit din bere. Hei, cât plătești chirie?
 - Patruzeci și trei de mii. Cu apă și tot.
 - Pentru o persoană? Păi, presupun că așa-i la Tokyo.
 - E vorba de cât costă ca să locuiești aproape de gară. Ce-i drept, n-ar fi rău să plătesc ceva mai puțin.
 - Locuința noastră e cincizeci de mii în cap. Makiko și-a umflat nările. Chiria e o pacoste. În ultima vreme n-am avut probleme, dar uneori e greu să ții pasul. Însă anul viitor Midoriko începe școala medie. Asta o să ne îngreuneze viața, cu siguranță.
- M-am uitat la Midoriko. Era în colț, rezemată de fotoliul-puf, scriind cu carnetul proptit pe genunchi. Am întins spre ea câteva gustări și am întrebat-o dacă vrea. După ce s-a gândit un pic, a scuturat din cap. Am închis televizorul, apoi am luat discul cu Bagdad Café din teancul de pe birou și l-am pus în aparat. Când s-a auzit Jevetta Steele, după un scurt preludiu, am reglat volumul și m-am așezat la loc la măsuta de ceai.
- Cred că cel mai greu a fost când am început să lucrez la localul yakiniku. Makiko a ales câțiva biscuiți cu portocale și i-a azvârlit în gură. Totuși, cu câțiva ani înainte să moară mama. Atunci a fost, fără îndoială, cel mai greu. Din punct de vedere al banilor.
 - Ții minte etichetele alea roșii?
 - Care etichete?

– Pentru sechestru. Bărbații aceia au venit în casă și le-au pus pe tot ce părea să aibă vreo valoare. Răcitorul, frigiderul.

– Cum? Makiko părea nedumerită. De ce n-am știut de asta?

– Erai la școală în timpul zilei și la lucru seara. Erau plecate și mama și Komi.

– A fost în miezul zilei?

– Da, eram doar eu acasă.

– Oho. Păi, știu că putem spune o grămadă de lucruri rele despre mama, dar pentru o femeie care trebuia să se descurce singură, a zis Makiko solemn, chiar că a făcut tot ce i-a stat în puteri.

Am dat să spun că de aceea a murit așa de tânără, dar mi-am ținut gura.

Dragă jurnalule,

Deci. Azi, în pauză, toți vorbeau despre ce vor să fie când se fac mari. Nimeni n-avea în minte ceva anume. Nu că eu aș avea. Apoi toți au început cu: „Hei, Yuri, Yuri, tu ești așa de frumușică, ar trebui să fii cântăreață, ori manechin“, și ea făcea: „Terminați cu asta“.

Pe drum spre casă am întrebat-o pe Jun ce vrea să se facă. Ea a zis: „O să conduc un templu“. Tatăl și bunicul ei sunt preoți. Întotdeauna îi văd pe motociclete, cu robele fluturând. Când am întrebat-o ce fac preoții, a zis că citesc sutre la nunți și înmormântări. N-am fost la nici o înmormântare. Am întrebat-o ce trebuie să facă pentru a deveni preoteasă, și a zis că este o tabără unde poate merge după ce termină liceul. Stai acolo o vreme și te pregătești. Am zis: „Femeile pot face asta?“ Ea a zis: „Evident“.

Jun mi-a explicat că există diferite feluri de budism, și când Gautama a ajuns la iluminare le-a spus discipolilor ce să facă și cum să-l urmeze, iar ei continuă să facă asta până în ziua de azi. După spusele lui Jun, iluminarea este când ai ajuns pe culmea pregătirii. Ceva se pare că se declanșează, iar în momentul acela îți dispare din minte până și ideea că totul este unul și unul este totul, și îți dai seama că ești universul și că nu există nici un tu. A zis că și oamenii pot să devină Buddha, dar, sincer, nu pricep care-i diferența față de iluminare sau ce-o fi. Oricum, despre asta e vorba în budism. Și de aceea preoții citesc sutre la înmormântări. Ca persoana care a murit să poată deveni un Buddha.

Dar ceea ce mi s-a lipit pe creier a fost altă afirmație de-a ei. O femeie nu poate să devină Buddha nici dacă moare. Pentru că femeile se presupune că sunt murdare. Acum multă vreme, toți acei oameni importanți au scris că femeile sunt murdare și că asta e un lucru foarte rău. Așa că, în esență, ca să devii un Buddha trebuie mai întâi să te reîncarnezi într-un bărbat. Ce naiba mai e și asta? N-am priceput, așa că am zis: „Jun, cum faci asta?” Și ea mi-a răspuns: „Nu știu“. Am întrebat-o cum poate să creadă așa niște aiureli. După aceea a fost tare stânjenitor.

Midoriko

Scufundată în fotoliul-puf, Midoriko s-a răsucit pe o parte și s-a uitat la raftul de jos din biblioteca mea.

Pe rafturile de jos țineam cărțile broșate pe care îmi închipuiam că n-o să le recitesc niciodată. Numele de pe cotoare, Herman Hesse, Raymond Radiguet și Kyusaku Yumeno, toate erau decolorate de soare. Împăratul muștelor, Mândrie și prejudecată, și cele de Dostoievski, Jucătorul, Însemnări din subterană și Frații Karamazov. Cehov, Camus, Steinbeck, Odiseea și Cutremurul din Chile¹⁶. Erau, indiscutabil, giganți ai literaturii; dar, privită din alt unghi, această înșiruire de clasici era un simbol rușinos, chiar umilitor, al faptului că acceptam să mă ploconesc în fața înțelepciunii canonice, atitudine care mă marca incontestabil ca amatoare. Deși trebuie să recunosc că atunci când m-am uitat peste titluri a plutit

Înapoi spre mine ceva din impresia de confruntare – sau de stimulare – pe care am avut-o când le-am citit prima oară. Îmi amintesc perfect cum ședeam pe scările de ciment atât de mult, încât îmi îngheța fundul și picioarele aproape că-mi amorțeau. Ciudat cum lucrurile alea mi-au trezit dorința de a le reciti cândva pe toate.

Pe cele mai multe le-am cules de prin anticariatele din Osaka, dar Lumină de august a lui Faulkner și Muntele vrăjit și Casa Buddenbrook ale lui Thomas Mann le-am primit de la un tânăr care a apărut într-o zi în bar. Era după ce muriseră mama și Komi, când eram în primul an de liceu. Nu-mi amintesc numele tipului, cu atât mai puțin fața lui. S-a întâmplat pur și simplu să intre după ce a văzut firma noastră strălucind pe stradă.

Nu voia să cânte karaoke sau să glumească sau să șadă într-un separeu cu animatoarele. S-a așezat doar la bar și a cerut specialitatea de trei mii de yen, cât poți bea într-o oră. White Horse cu apă. Asta îmi amintesc. La un moment dat m-a văzut citind în ușa bucătăriei și m-a întrebat ce carte era. Pe atunci nu m-aș fi considerat cititoare, dar nu mergeam niciodată la lucru fără un roman împrumutat de la biblioteca școlii și citeam atunci când nu erau clienți sau vase de spălat.

La bar trebuia să pretind că aveam optsprezece ani. Șefa mi-a mai zis și să nu le spun clienților că acasă nu eram decât eu și Makiko, pentru că în unii dintre ei nu puteai să ai încredere. S-a asigurat că povestea mea era la fel cu a lui Makiko, fiindcă pe atunci ea lucra un pic și acolo, suplimentar. Dacă întreba cineva, mințeam, zicând că mă născusem în 1976, ceea ce ar fi însemnat că aveam douăzeci de ani, și spuneam că mama murise cu câțiva ani înainte de cancer la sân (ceea ce era adevărat) și tata era șofer de taxi.

În perioada aceea, din motive pe care n-am reușit niciodată să le aflu, simțeam tot timpul că-mi vine să urinez. M-am dus la doctor, dar mi-a spus că n-am nimic. Chestia asta a început din senin și a ținut-o așa vreo trei ani. Întâmplător, s-a suprapus perioadei în care Makiko, care pe atunci primea salariu de la localul yakiniku, lucrând de dimineața până seara, a căpătat năravul să ronțăie tot timpul gheață. Zicea că nu se poate opri, nici măcar când afară era frig, sau când îi era somn.

Nevoia permanentă de a urina era îngrozitoare. Puteam să stau o jumătate de oră pe WC, până ce nu mai aveam în mine nici un strop de urină, dar după ce îmi

trăgeam la loc chilotul și ieșeam de la toaletă simțeam că trebuie să fug înapoi. Asta era mai mult decât simpla nevoie de a urina. Uretra mea părea să fie plină. Nu mă puteam concentra. Oricât n-aș fi vrut, trebuia să mă întorc la toaletă. După câteva minute pe WC, în cele din urmă ieșea din mine, dar apoi mă simțeam groaznic – era ca și cum aș fi fost silită să port un scutec murdar, care fusese înmuiat într-o fiertură scârboasă a întregii furii și resemnări din Osaka, în cea mai rea formă a lor. Am început să iau cu mine cărți la toaletă și să citesc oriunde mergeam. În zilele bune, asta putea să mă elibereze de acea senzație cumplită.

Nici un client, și cu siguranță nici o animatoare, nu mă mai întrebase ceva despre cărți, așa că atunci când tipul ăsta a vrut să știe ce citeam m-am tulburat și am ascuns cartea. Avea fața palidă și era îngrozitor de costeliv. Animatoarele încercau să-i atragă atenția cu chestii ca: „Vino, e mai comod pe canapea“, dar el le răspundea printr-un râset crispat, ca și cum i-ar fi fost frică de ele. Nici mie nu-mi vorbea prea mult. Mă întreb dacă măcar îi plăcea localul. Sau poate că nu despre plăcut era vorba. În orice caz, tipul a revenit, și nu doar o dată. Ședea întotdeauna în același loc și comanda aceeași băutură, pe care o sorbea pe parcursul orei stabilite, după care pleca acasă.

Odată l-am întrebat cu ce se ocupa. Ocolind întrebarea, mi-a spus cu voce tremurată că în urmă cu câțiva ani lucrase pe Insula Hateruma, dincolo de Okinawa, făcând muncă manuală. A adăugat încet că pe insulă aproape că nu sunt lumini și după ce se întunecă nu poți vedea marea sau cerul sau pe oricine ar fi în preajmă. Nave care transportă tot soiul de mărfuri se opresc regulat acolo, și în clipa în care cineva zărește luminile unui vapor pe întinderea întunecată a mării toți încep să scoată urale și dau fuga în valuri. Când l-am întrebat (oricare i-o fi fost numele) dacă sărea și el, a zis că îi era prea frică de ocean – nu se putea mișca. A lucrat acolo o vreme, dar, după o serie de mici neînțelegeri, a fost surghiunit de ceilalți bărbați și a trebuit să plece de pe insulă.

Când a venit data următoare, căra o sacoșă uriașă de un alb orbitor plină de cărți vechi. Pânza de bumbac nouă-nouță a sacoșei te ducea cu gândul la un tip care se întoarce acasă de la o ceremonie funerară, cărând o cutie de lemn cu cenușă. Cu acea voce moale, aproape prea moale ca să fie auzită, a zis că erau pentru mine și a plecat. Unele aveau însemnări scrise mărunț și sublinieri, dar semnele erau aproape prea șterse ca să poată fi citite. Îl puteam vedea într-o noapte întunecată, fără alt sunet decât al valurilor, ținând o carte aproape de față, ca să poată sublinia o frază pe care nu voia s-o uite.

Oricum, eram extaziată că toate acele cărți erau ale mele și, ca mulțumire, i-am cumpărat o cană pe care aveam de gând să i-o dau următoarea dată când îl vedeam, dar tipul nu s-a mai întors. O vreme, cana a stat în ambalajul ei pe unul dintre rafturile din spatele barului. Mă întreb ce s-a întâmplat cu ea.

– Uite ce decolorate sunt. Acelea sunt cele mai vechi cărți ale mele, Midoriko. Cele mai noi sunt în partea de sus. Uite ce de praf.

M-am așezat lângă Midoriko, am scos Zidul lui Sartre și am răsfoit-o. Știam că are o poveste care se învâрте în jurul unui pluton de execuție și îmi aminteam o scenă în care toți bărbații sunt aliniați în pustietate. De fapt, poate că nu-i decât ceea ce-mi vine în minte când mă gândesc la un pluton de execuție, și nu există acolo o astfel de scenă. Sau există? Acum nu mai sunt prea sigură. Ceea ce îmi amintesc cu siguranță este una dintre ultimele replici ale personajului. „Apoi m-a umflat râsul și am râs atât de mult că mi-au dat lacrimile¹⁷“. În cele din urmă am găsit-o, în colțul unei pagini pe care n-am văzut-o de mai bine de zece ani. Am citit de câteva ori replica înainte să revin unde rămăsesem. Apoi mi-am amintit că Makiko zisese că lui Midoriko îi plăcea să citească și i-am spus că putea să ia acasă câteva cărți, în măsura în care era ceva ce-i trezea interesul. Instalată comod în fotoliul-puf, Midoriko s-a folosit de etichetele picioarelor și de șolduri ca să se răsucescă și să se uite la cărțile din celălalt capăt al raftului.

– Midoriko, Natsu scrie un roman, a înștiințat-o Makiko în timp ce strivea o cutie de bere goală.

Midoriko mi-a aruncat o privire, înălțând sprâncenele într-un fel care arăta clar că era interesată. Frustrată de remarcă inutilă a surorii mele, am încercat să-i aco-păr vocea.

– Hei, hei. Nu, nu scriu.

– Ce tot zici? Sigur că scrii.

– Vreau să zic, scriu, dar nu scriu. Sau nu fac nici un progres.

– Ei, haide, știu cât de mult lucrezi la el. Makiko și-a ținut buzele și i-a aruncat fiicei o privire îngâmfată. Strașnic. Nu, Midoriko?

– Ba nu, nu e. Nu e. Eram aproape furioasă. Nu-i nimic strașnic aici. Nu-i decât ceva ce-mi place să fac. Ca hobby.

– Cum zici tu.

Makiko și-a dat ochii peste cap spre mine și a zâmbit, spunându-și probabil că era singura care se străduia să întrețină conversația. Eram îngrijorată că părusem prea în defensivă. Dar, și mai important, mă simțeam groaznic, de-a dreptul rănită, după ce mă auzisem numindu-mi romanul „hobby“.

Chestiunea dacă ceea ce scriam eu se putea numi roman era discutabilă. Măcar atâta era adevărat. În același timp, eram sigură că scriu un roman. Absolut sigură. Poate că părea că-mi pierd timpul. Și poate că pentru oricine în afară de mine asta era tot ce avea să fie vreodată. O uriașă pierdere de timp. Dar știam că nu se cuvine să-mi resping romanul în acest fel. Aveam impresia că spuseseam o vorbă pe care n-o mai pot lua niciodată înapoi.

Scrisul mă face fericită. Dar e mai mult decât asta. Scrizul este lucrarea vieții mele. Sunt absolut convinsă că sunt aici ca să fac asta. Chiar dacă se va dovedi că n-am competența necesară și nimeni nu va voi să citească nici măcar un cuvânt, nu pot face nimic în privința acestei impresii. N-o pot face să dispară.

Recunosc că norocul, efortul și competența sunt adesea imposibil de deosebit una de alta. Și știu că, la urma urmei, nu sunt decât un om, care s-a născut doar ca să moară. Știu că în realitate n-are importanță dacă scriu sau nu romane și n-are importanță dacă îi pasă cuiva. Cu toată puzderia de cărți care există deja, lumea n-o să observe dacă nu izbutesc să public nici măcar o carte cu numele meu pe copertă. Nu-i o tragedie. Știu asta, pricep asta.

Dar atunci mă gândesc întotdeauna la Makiko și Midoriko. La vechiul nostru apartament, presărat cu haine murdare. La nenumăratele crețuri ale ghiozdanelor noastre roșii din piele artificială. La tenișii jerpeliți, urât mirositori, din întunericul de la ușa de intrare. Mă gândesc la Komi, cum m-a ajutat să învăț tabla înmulțirii. Când nu mai aveam orez, noi patru făceam colțunași din făină și apă și-i învărteam în oală – din felul în care râdeam, ai fi zis că făceam asta ca să ne distrăm. Cum scuipam pe ziar semințele de pepene verde. Toate zilele în care Komi ne-a pus s-o ajutăm la curățenie prin bloc. Aroma flacoanelor cu mostre de șampon pe care le puneam în punguțe de plastic ca să mai câștigăm un ban. Umbrele de un albastru de gheață. Cum mă îngrijoram că mama n-o să se mai întoarcă vreodată acasă, și cum se întorcea în uniformă de la fabrică, zâmbitoare.

Știam că aceste lucruri erau legate de dorința mea de a scrie romane. Dar în ce

fel? Cartea pe care o aveam în minte se presupunea că nu este autobiografică, dar ori de câte ori mă împotmoleam, sau îmi spuneam că nu pot nici măcar să formulez o frază ca lumea, aceste gânduri și sentimente începeau să curgă. Poate că aceste amintiri sunt obstacole pe care n-o să le pot depăși niciodată. Încă nu știu. Dar ceea ce știu, oricât de mult m-ar dura să recunosc, este că la zece ani după ce le-am lăsat în urmă pe Makiko și Midoriko și am venit la Tokyo ca să devin scriitoare, nu am nimic să le arăt și n-am cum să le ușurez viața. Asta mă făcea să mă simt mărunță și nefolositoare. Ca să fiu sinceră, eram speriată și nesigură.

Makiko a continuat să i se adreseze lui Midoriko, chiar dacă ea nu reacționa.

– Mătușa ta a fost întotdeauna cu nasul în cărți. Ar fi trebuit s-o auzi când era o copilă cum folosea toate cuvintele alea grele. A fost un copil isteț. Eu habar n-am de literatură. Poți să crezi că ea o să fie o autoare publicată?

M-am prefăcut că trag un căscat de-mi trosnesc fălcile. Mi-am șters cu arătătoarele lacrimile care-mi apăruseră la colțurile ochilor și mi-am apăsât obraji. Apoi am căscat din nou și am încercat să schimb subiectul, spunând că berea mă trăgea la somn.

– Serios? Eu sunt perfect trează, a zis Makiko, deschizând încă o cutie.

– O să iau și eu una, am spus. Am sărit în picioare, de parcă fugeam de lângă masă, și m-am dus în bucătărie mormăind: Bere, bere!

Frigiderul meu nu era prea rece. Uneori mă întrebam dacă măcar asigura puțină răcoare. Nu aveam acolo decât o cutie cu bicarbonat de sodiu, o caserolă cu miso¹⁸ și niște sos pentru salată, aliniate în așa fel încât frigiderul părea un ghișeu de condimente pierdute. Dar aveam o mulțime de ouă. Tăvița de pe ușă era plină și mai aveam un carton pus pe raftul de jos.

Cu o săptămână în urmă cumpărasem cartonul suplimentar fără să-mi dau seama că încă mai aveam atâtea. Probabil că vreo două se stricaseră deja. Pe cartonul ouălor puse în tăviță, aflat în coșul de gunoi, scria că expiraseră cu o zi în urmă, iar pe cartonul întreg scria că a doua zi. N-aveam cum să mâncăm până atunci toate ouăle acelea. Trebuia să le pun separat de restul gunoiului și să le arunc. Așa că am scotocit prin sertarul cu pungi de plastic, dar toate erau prea mici. Când arunc ouă, nu știu niciodată dacă trebuie mai întâi să le sparg, să le azvârl întregi sau să le așez în gunoi cu grijă, ca și cum le-aș oua eu însămi. Care e felul

corect de a face asta? Există măcar un fel corect? Tocmai pusesem cartonul cu zece ouă lângă chiuveta din bucătărie când m-a strigat Makiko din camera cealaltă.

– Natsuko, ia uite. Aveam okaki¹⁹ cu brânză în geantă. Un pachet întreg.

– Nu-i rău.

– Hei, totuși mi-e cam foame. Vrei să prăjim ceva?

Makiko și-a lungit gâtul, ca să mă vadă în bucătărie.

– Îmi pare rău, Maki. N-am nimic, am zis. Doar ouă.

– Ouă? Makiko și-a întins brațele și a scos un sunet ca și cum ar fi ridicat ceva greu. Ce poți face doar cu ouă?

Măsuța de ceai se umplea de cutii de bere goale. Eu și Makiko băuserăm deja mult. Părea ciudat să bem așa acasă la mine. De obicei nu beau – în afară de câte o seară în oraș cu prietene de la serviciu, cam o dată la două luni, și niciodată nu beau acasă singură. Sunt de categorie ușoară. Vinul și saké-ul îmi dau dureri de cap, ceea ce e bine, pentru că nu-mi place cu adevărat gustul lor. Până și berea, singura cu care mă descurc, mă face după două cutii mari să mă simt ca un morman de rahat. În seara aceea trecusem mult peste limita mea obișnuită, dar, cine știe de ce, mă simțeam grozav. Eram fără îndoială beată, dar nu cât să nu mai știu de mine. Aveam o senzație cu care nu eram obișnuită, că pot să beau oricât de mult poftesc. Am întrebat-o pe Makiko cum se simțea și mi-a zis că și ea putea s-o țină așa în continuare, așa că am dat fuga la magazin și am adus șapte cutii de bere, plus niște pungi de Karamucho²⁰ și calamar sărat; ba, după multă chibzuială, am aruncat o grămadă de bani și pe o rotiță de Camembert.

Când am ajuns acasă și mi-am azvârlit din picioare încălțările, Makiko s-a uitat la mine și a dus un deget la buze, apoi a arătat spre Midoriko, care era încovrigată pe fotoliul-puf, adormită, cu jurnalul strâns în mână. Am scos din dulap salteaua pe care dorm întotdeauna și am întins-o la perete, apoi am desfășurat-o alături pe cea veche, adusă de la Osaka.

– Hai s-o așezăm pe Midoriko la margine, am zis. Eu o să dorm la mijloc. Nu știu dacă voi două ar trebui să fiți alături. Dacă Midoriko se trezește și te vede acolo, poate să facă urât.

Am scos cu greu carnetul din strânsoarea fetei și l-am pus la loc sigur, în rucsacul ei, apoi am scuturat-o ușurel de umeri. Cu ochii închiși atât de strâns, că se încrunta, s-a dus pe bâjbâite la saltea și s-a prăbușit pe ea.

– Cum poate să doarmă cu toate luminile aprinse?

– E tânără, a râs Makiko. Păi, la noi era întotdeauna lumina aprinsă, nu?

– Da, ai dreptate. Până ce venea mama acasă. Și eu eram dusă de pe lume, până mă trezea mirosul de crenvurști. Îți amintești cum cinam împreună, în pat?

– Absolut. Îmi amintesc când venea acasă beată și ne trezea, apoi mâncam toate ramen cu pui.

– Da, zău. Crenvurști și ramen instant în miezul nopții. De-aia m-am îngrășat așa.

– Oh, las-o baltă. Erai în creștere. Ar fi trebuit să am mai multă minte. Pe atunci aveam vreo douăzeci de ani. Și mama s-a îngrășat zdravăn, a adăugat Makiko clătinând din cap.

– Da, am zis. Înainte era așa de slabă, dar a pus din senin pe ea toată acea greutate, de parcă ar fi purtat un costum care te face gras. Întreba mereu: „Poți să-mi tragi fermoarul?” Ha ha.

– Câți ani avea mama pe atunci?

– Un pic peste patruzeci?

– Nu, trebuie să fi avut mai mult. Avea patruzeci și șase când a murit.

– Da, ai dreptate.

– Doamne, cum s-a ofilit, a zis Makiko. Nimeni n-ar trebui să piardă așa de multe kilograme.

Ne-am oprit ca să sorbim din bere. O auzeam cum coboară pe gâtlej. Apoi am tăcut.

– Hei, ce e cântecul ăsta? a întrebat Makiko uimită. E frumos.

– E Bach.

– Bach? Zău?

Nu știu de câte ori se repetase, dar coloana sonoră din Bagdad Café conținea și primul preludiu din Clavecinul bine temperat al lui Bach. Cafeneaua din deșertul încins din sud-vestul american, un loc care văzuse de toate. Într-o zi apare o femeie albă foarte grasă, și viața tuturor devine mai ușoară. În ultima scenă e puștiul ăsta negru care cântă Bach. Nu spune niciodată vreun cuvânt, și sunt sigură că e cu spatele la aparatul de filmat. A trecut ceva timp. Makiko a închis ochii și și-a lăsat capul să se leagne pe melodie. Cu pungi mari sub ochi. Îi vedeam tendoanele gâtului. Ridurile aflate de o parte și de alta a gurii erau adânci, și pomeții îi erau mai pronunțați decât îmi aminteam. Preț de o clipă am văzut cum arăta mama în lunile de dinainte să moară, împuținându-se sub ochii noștri pe patul de spital sau pe salteaua ei, acasă, între internări. A trebuit să mă uit în altă parte.

Dragă jurnalule,

Mama și cu mine nu prea vorbim. De fapt, nu vorbim deloc.

Și Jun se poartă destul de rece. Poate că s-a gândit că o iau peste picior deunăzi, dar zău că nu făceam asta. Mi s-a părut doar că e ciudat. Totuși, de ce ar trebui să-i explic? Mama nu face nimic altceva decât să se intereseze de implanturile mamare. M-am prefăcut că nu mă uit, dar ea oricum e prea ocupată să se gândească la sâni ca să observe. E ceva serios? Adică, de ce? Nu înțeleg în ruptul capului. E scârbos, chiar nu înțeleg. E așa de... așa de... așa de scârbos! Așa de scârbos! Am văzut cum arată. Am văzut la televizor și pe internet. E chirurgie. Te taie. Te despică, să te poată umple, literalmente. Doare. Ce a apucat-o? Ce naiba a apucat-o? E idioată, cea mai mare idioată. Deunăzi, la telefon cu o clinică, a zis că-i lasă să pună pe internet fotografii ale întregii proceduri, ca să o facă gratis. Asta înseamnă că fața ei o să fie în reclamele lor din reviste și pe site-ul lor. Cum naiba poate să facă așa ceva? E cel mai prostesc lucru pe care l-am auzit vreodată. Idioată, idioată, idioată. Mama mea

e o idioată. Mi se pare că am durerea asta groaznică de ochi de marți încoace. Nu-i pot ține deschiși.

Midoriko

– Ah, s-a terminat deja, a zis Makiko mijindu-și ochii. Cele bune nu sunt niciodată destul de lungi.

Următoarea melodie era instrumentală, cu ritm vioi. Makiko s-a ridicat să se ducă la baie. Am scos din ambalaj o felie de camembert și am mușcat vârful. Uite-o, nu e, ca o după-amiază de festival, melodia s-a terminat în mai puțin de un minut, lăsând locul lui „Calling You” în versiunea lui Bob Telson.

– Deci, barul, a început Makiko când s-a întors de la baie.

– Da? am zis, rupând un biscuit și ronțâind partea fără brânză.

– Am avut tot soiul de probleme.

– Hei, ce mai face Coco? am întrebat.

– Păi, știi, barul nu-i decât un șir de bățai de cap. Avem afară firma asta, chiar în față, firma asta de-a dreptul uriașă.

– Cât de mare?

– Mare. Cu litere mari. CHANEL. Cu lumini galbene de jur împrejur. Care dintre fete ajunge prima o bagă în priză. E o priză chiar acolo, în perete, știi? Pentru curent. Ei, acolo o băgăm în priză. Și apoi, din senin, tipul care are tutungeria de alături zice: „Hei, ăsta-i curentul nostru”.

– Cum?

– Face: „Trebuie să ne plățiți tot curentul furat”.

– Priza e la vecin?

– Îhî.

– Nu-i acoperită, ceva în genul ăsta?

– Exact. Dacă e o priză deschisă, o poate folosi oricine, nu? Cine se gândește la asemenea rahaturi? Că electricitatea e a mea sau chestii de-astea. Știi ce zic? Aparține tuturor, evident. În timp ce vorbea, Makiko a mușcat dintr-o fâșie de pastramă. Însă Coco și-a ieșit din minți. Serios. A devenit chestia asta uriașă. La început, tipul zicea doar: „Știați ce faceți?” Apoi a dat-o pe: „Nu, serioș, trebuie să-mi plătiți pentru tot“.

– Despre cât este vorba?

– Păi, presupun că firma e acolo dintotdeauna. Poate că de vreo cincisprezece ani. Aprinsă câteva ore pe zi, timp de cincisprezece ani.

– Bine...

– A cerut două sute de mii, bani gheață.

– Stai așa, cum? M-am răsucit și am luat calculatorul din sertarul biroului. Două sute de mii împărțit la cincisprezece... ceva mai mult de treisprezece mii trei sute pe an. Dacă împarți asta la doisprezece, înseamnă o mie o sută de yeni pe lună... Bine, nu-i mult, presupun. Dar dacă mi-ar cere cineva să scot pe loc din buzunar două sute de mii de yeni, m-ar apuca plânsul.

– Știu, așa-i? Adică, e singura priză de pe acolo. Dacă ne luăm la ceartă pentru ea, rămânem fără curent. Atunci chiar că am băgat-o pe mânecă. Știu că nu-i sfârșitul lumii, dar nu e ca și cum Coco ar avea la îndemână două sute de mii ca să-i dea tipului. Era turbată. Însă nu-i numai asta. Una dintre fetele care lucra acolo dintotdeauna tocmai a plecat, din cauza unei probleme cu o colegă... Mă rog, hai să ne uităm un pic la televizor. Ești de acord?

Am oprit muzica și i-am dat lui Makiko telecomanda. Când a apăsă pe butonul de pornire, televizorul a scos sunetul acela de broscu, înainte ca imaginea să umple ecranul. Era o emisiune de varietăți. Am cumpărat televizorul la mână a doua cu patru mii de yeni când m-am mutat aici.

– Zilele trecute am văzut la magazin un ecran plat. Ai văzut vreunul? Sunt incredibil de subțiri. Dar știi cât costă? Un milion de yeni. Fără glumă. Cine naiba ar da atâția bani pe un televizor? Bogătanii, presupun. Însă ecranul, cum ziceam la baie, era negru ca smoala. A început să treacă de la un canal la altul.

Despre ce vorbeam?

– Fata care a plecat, am zis mușcând dintr-o fâșie de pastramă. Cum o chema? A lucrat acolo mult timp, nu? Mai mult decât tine?

– Da, Suzuka. Era acolo de vreo cinci ani. E din Coreea. Dar, sincer, a fost cea mai bună pe care am avut-o. Era literalmente sufletul localului.

– Și de ce a plecat?

– Cu două luni înainte să plece a venit fata asta nouă. Cu program redus. E din China. A zis că e în Japonia la facultate, dar habar n-am ce studiază. Oricum, e studentă. Presupun că avea nevoie de bani. A găsit anunțul nostru...

– Într-unul dintre acele ziare cu locuri de muncă, în care secțiunea serviciului de noapte e tipărită pe fond mai întunecat?

– Exact, exact. Ei, pe fata asta o cheamă Jing Li. N-are nimic deosebit. Păr negru, piele deschisă la culoare, nu se prea machiază. Știi tu, studentă. Însă lui Coco i-a plăcut de ea.

– Păi, pe-aici nu-s prea multe fete care să arate așa.

– E adevărat. Dacă avem o mulțime de coreence, chinezoaicele sunt rare. Dar, vreau să zic, nu se străduiește să atragă atenția. Jing Li mai mult șade, pur și simplu. Deși vorbește o japoneză stâlcită rău, tipii se îmbulzesc la ea pentru că e exotică, sau așa ceva. N-ar fi nici o problemă, numai că uneori ei zic: „Suzuka, nu vrem să bem cu tine, pleacă de-aici“, respingând-o ca s-o facă pe Jing Li să se simtă bine. Suzuka e profesionistă, nu lasă chestiile astea s-o afecteze. Pe de altă parte, niciodată n-a plăcut-o prea tare pe Jing Li. Păi, fata nu face altceva decât să șadă, nu? Și Coco o vede pe Jing Li, studenta asta cu capu-n nori, și-i zice lui Suzuka să aibă grijă de ea. Și Suzuka face: „Da, bine“.

– Câți ani are Suzuka? am întrebat.

– Cred că treizeci și ceva, a zis Makiko. Adică e mult mai tânără ca mine. Totuși, nu-i prospătură. Și e de multă vreme în domeniu. Munca asta te secătuiește, se văd pe tine și anii pe care nu-i ai. Zău, la început am crezut că suntem de aceeași vârstă. În fine, da, era o seară liniștită, fără clienți. Nu eram decât noi trei. Nu-mi amintesc de ce, dar Coco nu era acolo. N-aveam nimic de făcut, așa că ne-am

apucat s-o întrebăm pe Jing Li despre China, chestii de-astea. De pildă: „Cum se scrie numele tău?” Ne-a spus: „E ideograma pentru «liniștit», apoi cea pentru «sat»“, a zis Makiko, imitând-o pe Jing Li cât de bine putea. Mă rog, și am întrebat-o: „În China lucrurile sunt așa de stricte cum spune toată lumea? Sau, știi tu, e așa de mare sărăcie? Oamenii merg pe biciclete, îmbrăcați în uniforma maoistă?” Eram curioasă despre chestia aia pe care am văzut-o odată la televizor, unde ziceau că în China toată lumea bea ceai oolong din sticle goale de Nescafé. Și Jing Li zice: „Mda, așa e. Oamenii se poartă ca și cum Olimpiada de la Beijing o să salveze China, dar nu-s decât minciuni. O să-i ajute pe câțiva, dar aproape toți ceilalți sunt săraci lipiți pământului, așa că trebuie să se descurce cum pot. Cea mai mare parte a țării e complet înapoiată. Când a fost cutremurul ăla din Sichuan, s-a prăbușit școala și a omorât toți copiii. Toaletele n-au uși, iar în satul în care m-am născut eu e rău de tot – drumurile, casele, animalele, oamenii. Toată lumea vrea ca China să semene mai mult cu Japonia, curată și bogată“. După care ne apucăm să vorbim despre politică. „Îl știți pe Hu Jintao? Nu cel care e acum la conducere. Tipul ăla care și-a pus mâna pe piept și a zis că Deng Xiaoping o să trăiască veșnic în inimile noastre, ăla“. Asta nu prea avea sens pentru noi, dar ne-am prins cum e. Apoi Jing Li a început să ne povestească despre familia ei și cât de săraci sunt. Ne-a spus că are trei frați mai mici, că mezinul are un handicap care-l împiedică să învețe și că bunica și bunicul locuiesc în casă cu ei. Singura lor șansă de ieșire din sărăcie este ca unul dintre nepoți să meargă la școală, să fie educat. Însă Jing Li e fată, iar bunicul a decretat: „Facultatea nu-i pentru femei. Dacă e să cheltuim banii pe educație, ar trebui să-i cheltuim cu unul dintre frații ei“. S-au certat o vreme pe tema asta, dar Jing Li era singura care avea destulă minte, singura care putea cu adevărat să schimbe lucrurile. Prin urmare, și-a zis că, dacă ar putea să învețe limba japoneză, ar putea să câștige bani aici ea însăși. A început să se pregătească, să învețe singură japoneza. Însă nu avea decât manualele alea vechi, așa că la bar, dacă voia să zică „Strașnic!“ zicea ceva în genul „Remarcabil“. Nu că ar fi ceva rău în asta, dar zău așa! Ei, și într-un final au podidit-o lacrimile. Jing Li face: „Nimeni din localitatea mea n-a fost la facultate. Niciodată. Părinților mei le-a fost tare greu să strângă suma care-mi trebuia. Oamenii le râdeau în față, le spuneau că nu fac decât să arunce banii pe gârlă“. Dar ea era hotărâtă să învețe din răspuțeri și să aibă succes și să fie cea mai bună fiică posibil, chiar dacă învățătura costa o avere. Iată de ce și-a luat un serviciu. Ca să poată economisi bani și să-și răsplătească părinții. Când Suzuka a auzit toate astea, părea că e pe cale să izbucnească în plâns. S-a uitat la Jing Li și a zis: „N-am știut că ți-a fost așa de greu“. După care a adăugat: „Bine, ascultă, Jing Li, o să fiu sora ta mai mare, sora ta din Osaka. Vino la mine cu orice problemă, bine?“ Așa că ne-am

turnat toate trei ceva de băut, ne-am prins pe după umeri și am cântat cântecul ăla al lui Yuming, „Visul nopții de vară“. Oricum, n-aveam clienți. Dar ar fi trebuit s-o vezi pe Jing Li. Chiar s-a prins în joc, de parcă era un concurs. Își plesnea coapsele ca pe o tamburină, tot tacâmul. Și tot timpul îmi zâmbea. Nu-și muta privirea nici o clipă. Însă era cel mai smintit zâmbet. Serios, n-aveam nici o idee despre ce se petrece în capul ei. Oricum, da, ne distram, și apoi am început să vorbim despre bani. Apoi Suzuka face: „Serios, Jing Li, cât câștigi?“ Și e o încălcare a regulilor, nu putem vorbi despre asta, dar Suzuka îi explică: „Trebuie să mă asigur că nu ești jefuită. Mie îmi poți spune. O să pun o vorbă la Coco pentru tine“. Așa că Jing Li zice: „Bine, primesc două mii pe oră“.

– La naiba.

– Stai așa, a zis Makiko. Ar fi trebuit să-l auzi, sunetul care a ieșit din Suzuka atunci când a auzit cifra... Era ca o găină care moare. Am crezut sincer că dă ortul popii. Dar, da, n-am știut până atunci cât câștigă Suzuka. O mie patru sute.

– Aoleu!

– Și asta după ce a luptat din greu pentru o mărire, cu vreun an înainte.

– Dar era acolo de atâta vreme.

– Știu!

Mi-a venit s-o întreb pe Makiko cât câștigă ea, dar m-am abținut.

– Așadar, de aceea a plecat?

– Exact. De îndată ce Jing Li a zis „două mii“, fața Suzukăi s-a făcut albă ca dosul unei hârtii pentru origami. Apoi a devenit roșie și pătată. Însă Jing Li nu s-a prins ce se petrecea. Plângând de mama focului, zicea: „Suzuka, hai să mai cântăm ceva“. A pus „Survival Dance“ și a bătut-o pe Suzuka pe umăr, în chip de „Haide!“. Dar Suzuka ieșise cu totul din joc, de-abia mai reușea să șadă pe taburet fără să explodeze. Așa că Jing Li a cântat singură, în cea mai scâlciată japoneză cu putință. Și nici n-are voce. Te poate scoate din minți, pe legea mea. Așa că a doua zi Suzuka a înfruntat-o pe Coco. S-au certat îngrozitor, și Suzuka n-a mai venit. Coco a zis: „Jing Li e din China și muncește din greu să-și ajute familia“. La care Suzuka a ripostat: „Eu sunt din Coreea și muncesc și eu ca să-mi ajut familia“. Plângea, tot tacâmul. Apoi Coco a zis: „Însă Jing Li e tânără.

Merită banii“. Cred că asta i-a pus capac Suzukăi. Auzind-o, după tot ce făcuse pentru local, și-a ieșit din țâțâni.

Am încercat să mi-o imaginez pe Jing Li agățată de Suzuka cea scoasă din minți de șoc, implorând-o să mai cânte ceva, în vreme ce pe fundal urla „Survival Dance“. De vreme ce nu le văzusem niciodată, era greu de spus dacă imaginea era corectă.

– Apoi au apărut polițaii.

– Nu se poate. Suzuka a încercat să dea foc localului, sau ceva de genul ăsta?

– Nici vorbă. Makiko a oftat din greu. După toată dandanaua cu Suzuka a trebuit să luăm două fete noi. Suzuka nu mai venea, iar Jing Li nu-și putea face turele. Așa că mai rămăseserăm eu și Coco, oh, și Tetsuko, dar Tetsuko are cincizeci și ceva de ani. Nu poți să micșorezi lumina mai mult de atât, dacă mă înțelegi? Așa că au venit fetele astea două, Nozomi și An. Au apărut căutând de lucru, zicând că sunt colege la o școală de comerț. Au zis că pot să lucreze în fiecare seară, și amândouă erau cum nu se poate mai drăgălașe. Zâmbeau tot timpul și erau, cum să zic, voioase. Însă era destul să te uiți la ele ca să-ți dai seama. Păi, aveau părul blond și rădăcinile negre, amândouă. Și vârfurile despicate rău. Școală de comerț, cum să nu! Lui An îi lipsea un dinte, și când zâmbea i se vedeau măselele pline de carii. Părul lui Nozomi era întotdeauna într-un hal fără hal. Nu vreau să fiu vulgară, dar uneori mirosea urât. Numai văzându-le cum șed sau mănâncă, îți dădeai seama. N-avea nimeni grijă de ele. Au zis că au părinți, toate astea, dar nu păreau să stea cu familia. Probabil că stăteau pe la prieteni sau iubiți, ceva în genul ăsta. Păi, uneori veneau la lucru cu sacoșe cu rufe murdare! Dar aveam nevoie de ajutoare, așa că am trecut cumva peste toate astea. Și puneau osul la muncă, cică „O să vindem tone de băuturi, Coco!“ Și chiar au făcut asta. Lui Coco îi plăcea cu adevărat de ele. Pentru că erau cu adevărat niște puștoaice tare dulci, amândouă. Apoi, într-o zi, după vreo două-trei săptămâni, n-a mai apărut nici una. Fără să anunțe. Deși până atunci se descurcaseră de minune. N-au lipsit nici o tură. „Ce se întâmplă? ne-am întrebat. Tu știi ceva?“ N-au venit nici a doua zi. Și nici în următoarea. Nu puteam să dăm de ele. Nu că la bar situația ar fi fost încordată. Ne înțelegeam toate de minune. După închidere ne duceam la restaurantul yakitori²¹. O dată ne-am dus chiar și la popice. Pe atunci toată lumea știa că chestia cu școala de comerț e praf în ochi. Ele nici măcar n-au încercat să continue prefăcătoria. Au început doar să vorbească despre toate celelalte lucruri la care visau, cum ar fi să aibă împreună

o cafenea, să fie coafeze sau poate să se mărite și să aibă copii. Însă erau fete bune. Munceau din greu. Iată de ce ne-am gândit că, dacă ar fi vrut să renunțe, ne-ar fi spus-o direct. Așa că, da, eram cu adevărat îngrijorate. Dar atunci și-au făcut apariția polițaii. S-a dovedit că aveau un pește. Și că Nozomi fusese stâlcită în bătaie în hotelul ăla mizerabil din Shobashi. De un client de-al ei...

M-am uitat la Makiko.

– Și a fost rău de tot, a murmurat ea coborându-și privirea spre pătratul de staniol boțit pe care-l cojise de pe o bucată de brânză. Cei de la hotel au chemat salvarea, tot tacâmul. Chestia asta a făcut mare vâlvă. A trecut cam o săptămână până ca polițiștii să vină la bar. Totul se întâmplase în Shobashi, așa că auzisem, desigur, că a fost o problemă la hotel, dar nu ne-ar fi trecut prin cap... Makiko a tras adânc aer în piept înainte să continue: Era Nozomi. Tipul aproape că a omorât-o în bătaie. S-a dezlănțuit cu totul asupra ei. Avea falca ruptă, și restul feței învinețit și umflat. Leșinase. L-au arestat pe tipul care a făcut asta. Au zis că gunoiul ăla era drogat cu metamfetamină. E norocoasă că n-a murit.

Am clătinat din cap fără să spun nimic.

– Așa că polițiștii au început să facă cercetări, evident, și și-au dat seama că fetele lucrau la bar, știi. S-a dovedit că avea paisprezece ani, a adăugat Makiko mușcându-și buza.

– Serios?

– Nozomi, da. Cealaltă, An, avea treisprezece ani. Ar fi trebuit să fie în primul an la școala medie. Așa că polițaii au luat-o tare pe Coco: „Știați câți ani au când le-ați dat de lucru? De aici își luau clienții?”

– La Chanel? Asta-i o tâmpenie.

– Știu. Nici vorbă de așa ceva, nu? Adică, ne-am dat seama că erau mai tinere decât ziseseră, dar nu chiar așa de tinere. A fost o greșeală nevinovată. Erau împlinite pentru vârsta lor. Oricum, An a dispărut. Nu știe nimeni unde s-a dus.

– Și Nozomi?

– M-am dus s-o văd la spital. Makiko a luat o cutie de bere, s-a răzgândit și a pus-o la loc. Era în salon, cu fața și umerii în bandaje și atele. Falca îi era făcută

praf. Nu putea să mănânce nimic. Avea o mască de metal pe jumătatea de jos a feței, cu tuburi care treceau prin ea. Tuburile alea o țineau în viață. Când am intrat, nu putea să se miște. Avea ochii umflați tare. Dar mi-am dat seama că m-a recunoscut. Deși gura îi era bandajată, încerca să vorbească. A încercat și să se ridice în capul oaselor, iar eu am zis: „Nu te mișca, scumpo, stai unde ești“. M-am dus să mă așez lângă ea și am oftat: „Măi, să fie, fato!“ Însă voiam să fiu pozitivă și s-o fac să râdă. Am zis: „Ești fata cu masca de fier, în carne și oase“. Dar nu avea habar despre ce vorbesc. Presupun că n-a văzut filmul. Am stat acolo cam o oră, povestindu-i ultimele neazuri ale lui Coco și despre unul dintre clienții noștri obișnuiți care a câștigat un purcoi de bani cu un bilet din cele care se răzuiesc. Nu putea să vorbească, dar se uita tot timpul la mine ca și cum ar fi zis: „Da, da, te ascult“. I-am povestit toate prostiile alea, știi? I-am promis c-o să mai vin. Făceam: „Vrei ceva? Un yoyo? O să-ți aduc unul din cele care luminează“. Asta a făcut-o să zâmbească. Am întrebat-o dacă vine mama ei, și ea s-a uitat în altă parte. Coco ne-a spus că mama lui Nozomi locuiește în Kyushu. Dar ascultă aici. Mama n-are decât treizeci de ani. Îți vine să crezi? A născut-o pe Nozomi când avea vreo șaisprezece ani. Însă mai avea doi copii, făcuți cu alt bărbat, după Nozomi, așa că avea destule pe cap. Totuși, Nozomi a zis c-o să vină. Am zis că e grozav și i-am spus că o s-o revăd curând. Dar când m-am ridicat să plec, a început să arate spre pix și hârtie, ca și cum voia să scrie ceva. I le-am dat și, încet, mi-a scris un bilet: „Îmi pare rău. Îmi pare rău pentru bar“. „Ce tot spui? Nu-ți cere scuze. După toate prin câte ai trecut, am zis, mângâindu-i picioarele. E în ordine, e în ordine. Nu-ți face griji. O să te faci bine. Suntem puternice, o să învingem asta“. Voiam să-i zâmbesc, dar nu-mi puteam stăpâni plânsul. Plângea și ea, și bandajele i se udau. Eu doar stăteam acolo, mângâindu-i picioarele, știi?

Dragă jurnalule,

În ultima vreme mă doare capul ori de câte ori mă uit la ceva. Capul îmi zvâcnește tot timpul. Toate lucrurile acelea intră în mine prin ochi, dar cum ies? În chip de cuvinte? De lacrimi? Și dacă lucrurile acelea nu mai vin? Și dacă n-o să mai pot vorbi sau plânge? Tot ce e legat de ochii mei o să crească, o să fie tot mai mare, făcând să-mi fie și mai greu să respir. În cele din urmă, o să fie așa de rău, încât n-o să pot deschide ochii.

Mi-am lăsat mâna să cadă de la gură, unde o dusesem fără să-mi dau seama, și m-am uitat la Midoriko, care dormea dusă. După aceea eu și Makiko ne-am băut berea în tăcere. Culeseserăm toți biscuiții din bol, lăsând doar arahidele.

Televizorul era încă deschis, transmițând Olimpiada de la Beijing. La sunetul unui fluier, atât de metalic încât părea fals, înotătorii au plonjat în piscină. În formă perfectă, atletele în costum de înot despicau suprafața cu spatele lor suplu, săpând cu brațul stâng și cu cel drept, ca și cum ar fi sculptat prin apă.

Makiko a luat telecomanda și a schimbat canalul. O formație japoneză pe care n-o știam zbiera peste văicăreala chitarelor: „Iubirea mea adevărată/ Întoarce-te în inima mea“. Ne-am pierdut o vreme în gânduri, privindu-i cum cântă, dar curând ne-am plictisit și am schimbat iar canalul. De această dată erau știri. Comentatorii ziceau că creșterea în sondaje provocată de remanierea cabinetului va influența alegerile generale din toamnă. Apoi emisiunea s-a terminat. A urmat un raport special despre strategia de marketing a firmei Apple pentru iPhone, pe care tocmai îl lansase. Am privit o vreme fără să spunem nimic. Apoi Makiko a schimbat iar canalele. Era o emisiune locală, și diferența de calitate a producției sărea în ochi. Titlul impunător din dreapta sus era „PROBA FOCULUI“.

Aparatul de filmat urmărea o copilă care-și găsea numele în lista de la avizierul unuia dintre cele mai bune licee private, apoi imaginea s-a lărgit, arătând-o pe mama care o îmbrățișa și plângea de fericire. „Am trudit din greu ca să ajungem aici, suspina mama ducându-și batista la nas. Știu că fata mea e dotată. Vreau să meargă până la capăt“. Operatorul a întrebat-o ceva. „Păi, evident, Universitatea din Tokyo“. Se părea că acea secvență fusese filmată cu doi ani înainte, pentru că acum echipa de filmare se pregătea să vadă unde a ajuns fata. Au pus o reclamă la un sortiment nou de ramen la cutie, apoi la shochu²², la unsoare pentru hemoroizi și la o băutură energizantă, pe care le-am urmărit conștiincioase, în tăcere.

– Uită-te la toate astea, a zis Makiko.

Cutii de bere goale pe masă și pe mochetă, dar mai erau și în coșul de gunoi din bucătărie. Nu mă interesa câte cutii am golit, dar știam că îmi depășisem cu mult limita. Totuși, cine știe de ce, eram convinsă că nu sunt beată. Nu eram nici măcar obosită. M-am uitat la ceas. Era unsprezece.

Makiko a zis că avusese o zi lungă și era vremea să tragă pe dreapta. A scos din geanta de voiaj o bluză și niște pantaloni de trening și s-a schimbat. Eu m-am dus să mă spăl pe dinți. De îndată ce am terminat, Makiko a intrat la rândul ei în baie. M-am culcat lângă Midoriko, iar Makiko s-a întins să stingă lumina, apoi s-a așezat lângă mine. Am simțit în părul ei o undă de ceva chimic.

După ce m-am lungit acolo, în întuneric, cu ochii închiși, am avut impresia că creierul îmi fusese demontat, împachetat și expedit. Nu puteam să adorm. Încălzită ca și când aș fi avut febră, mă tot suceam și mă răsuceam în spațiul mic dintre ele două. Simțeam furnicături în tălpi. Păreau să se fi îngroșat. Capul îmi era limpede ca lumina zilei, dar eram cu siguranță beată. M-am zvârcolit, prinsă în capcană în propriul trup, respirând greu.

În spatele pleoapelor vedeam un amestec de modele care dansau și se destrămau. Iar și iar. Mergeam pe un hol pustiu, plin de mirosul pătrunzător de dezinfectant. Când am deschis o ușă am dat de Nozomi, culcată pe patul ei de spital. Bandajele mă împiedicau să-i văd fața. Paisprezece ani. Mi-am amintit de vremea când aveam eu paisprezece ani. Prima zi în care am scris un CV. Am mințit, spunând că eram la liceu, și am fost angajată la o fabrică din cartier. În drum spre locul de muncă m-am rujat la drogherie, folosind o mostră care fusese consumată aproape complet. Munca mea era inspectarea unor baterii mici, să nu aibă scurgeri. Dacă lichidul roșu îți ajungea pe degete, intra în piele ca un tatuaj, lăsând o pată albastră. Și în chiuvete erau teancuri de scrumiere pe care nu le puteai curăța, oricât le-ai fi spălat. Fumul de țigară, ecoul bubuitoarelor al microfoanelor, care n-avea să-mi mai iasă din cap. Ducând baxurile de bere goale afară, pe alee, mama întinde mâna spre încuietoarea de sus, apoi se lasă pe vine ca să tragă zăvorul. Merge spre casă pe jos, singură, bărbați stau în umbre, sub stâlpii telefoanelor sau pe lângă automate, strigând mășcări și nechezând. Guri murdare, craci de pantaloni pătați, mâini care zvâcnesc. Fug pe scări până sus.

Curând, n-am mai făcut deosebirea între lucrurile pe care le auzisem înainte și cele pe care nu le auzisem. Lucrurile pe care le văzusem în vise erau amestecate cu amintirile. N-am mai știut ce era adevărat. Știu că vălul de ceață care înconjoară toate trupurile goale are un sunet. Zidurile înalte care despart baia femeilor de cea a bărbaților. Un zdrăngănit găunos despică aerul. Toate femeile goale din apa aburindă se răsucesc să se uite la mine. Toate sfârcurile lor se uită la mine deodată. Aburul se învâlburează, și eu îmi masez tălpile. Pielea de pe călcâie îmi crapă deja, dar nici o exfoliere nu le poate face frumoase. Labele

picioarelor mamei sunt întotdeauna albe și se cojesc, dar unghiile de la picioare sunt cafenii. Cu mâinile pline de spumă, Komi îmi spală spațiile dintre degetele picioarelor. Trebuie să smucești un pic maneta, altfel soba nu se aprinde. E o șmecherie. Clic clic clic. Gazul se aprinde cu un răget, Komi e goală, cu pete roșii pe tot corpul. Ce sunt alea? Bășici cu sânge. Ce se întâmplă dacă le spargi? O să împroaște tot sângele din tine? O să sângerezi până la moarte? Hei, Komi. Trebuie să ai mai multă grijă. Nu poți să mori. Ce mă fac fără tine? Nu muri. Nu muri. Rămâi cu mine, Komi. Rămâi cu mine. Încetează. Haide, vino să mâncăm. Nu pot face nimic cu burta goală, Makiko a adus iar yakiniku bento, cu sos teriyaki amestecat în orez. Hei, Maki, i-ai văzut pe oamenii ăia rătăcind prin oraș? N-au casă. Sunt boschetari. N-au unde să se ducă. Mă tem întotdeauna că vor intra în vorbă cu mine. Ai grijă, Maki. Ce o să faci dacă tipul ăla de acolo, tipul care stă ghemuit, e tata? Îl aduci acasă și-l arunci în cadă? ăsta e planul? Să-l aduci acasă și să-i dai ceva să mănânce? Și apoi? Ce-o să-i spui? Maki. Ți amintești că Kewpie a plâns la înmormântarea mamei? Era cu totul întors pe dos. Ne-a dat două mii de yen. La naiba, tare mai era cald în ziua aia! Kewpie s-a umflat de plâns. Ți amintești cum striga Komi când treceam pe sub un pod de cale ferată? Dacă auzeam un tren venind, ne strângea de mâini pe amândouă, pe mine și pe Makiko, și, când deasupra zgomotul era cel mai puternic, striga din rărunchi. Măine o să merg cu trenul împreună cu Midoriko. O să mergem pe calea ferată. O să plecăm, ne ducem undeva, până se întoarce Maki. Poate că pe drum o să-i pot împleti părul. Să mă răsucesc pe locul meu și să-i trec degetele prin păr. Măi, măi. Ești ca mine. Cum se face că n-ai la tine o geantă? ăia nu erau părinții tăi? Care tocmai au coborât din tren? Ne-am mai întâlnit în tren, acum mult timp. De ce râzi? N-a fost așa de mult timp? Doar azi-dimineață... așa-i, a fost azi-dimineață... dar pare că a fost de o veșnicie... prospectele, din ziar... anunțuri pentru case, prospecte care arată planurile încăperilor, poți desena peste ele... să le acoperi cu ferestre, pătrate mici, orice fel de ferestre îți plac... Una pentru mama, una pentru Maki, una pentru toți, și ei le pot deschide ori de câte ori poftesc, pentru că, după ce le-ai desenat, prin ele o să intre lumina și o să intre vântul, și așa am adormit.

6. CEL MAI SIGUR LOC DIN LUME

Ce ciudat.

Gândurile îmi erau dense, ca și cum capul mi-ar fi fost înfundat cu vată veche. În cât suntem azi? Am simțit ceva ud în zona noadei. Dacă ar fi fost după mine, aș fi rămas în pat, dar m-am silit să mă scol ca să merg la toaletă. Mi-am imaginat calendarul, încercând să-mi amintesc unde fusese cercul care marca ultimul meu ciclu. Aveam o idee generală. Însă asta însemna că mi-a venit cu vreo zece zile mai devreme.

Dacă mă gândesc un pic, mi-a venit mai devreme și luna trecută, și în cea dinainte. Era ca și cum ziua se deplasa încet înainte. Dacă în primii doi ani ciclul mi-a fost cam neregulat, de mai bine de cincisprezece ani a venit o dată la douăzeci și opt de zile, cu precizie de ceasornic. Oare ce l-o fi făcut să se aiurească așa în ultimii doi ani?

Gândurile mi se învârteau prin cap. Am urinat așa de mult, că până și mintea mea lenevoasă a simțit uimirea. Pe când ședeam acolo, așteptând să se termine, m-am uitat la petele de sânge de pe chilot. Nu m-am putut împiedica să văd o hartă a Japoniei, cu Osaka drept în mijloc, și pata de la stânga ei era Shikoku, în larg, iar Aomori era mai aproape de vârf, nu c-aș fi fost vreodată acolo. Sincer, n-am prea fost nicăieri. Nici măcar n-am pașaport.

Dacă mă luam după lumina de afară, probabil că nu era nici măcar șapte. Soarele de vară era încă adormit, și aerul era tăios ca o lamă. Când mi-am concentrat privirea, am simțit o ușoară durere în frunte. Eram mahmură. Totuși, nu părea prea rău. Am rupt ambalajul unui tampon, l-am fixat, apoi mi-am pus chilotul, am tras apa și m-am întors în cameră. Tamponul părea umflat, ca o mică saltea între picioarele mele. Gândindu-mă la asta, m-am culcat la loc.

Pe când ațipeam, m-am întrebat de câte ori o să-mi mai vină ciclul. Câte alte dăți? De câte ori mi-a venit deja? Altă lună, alt ou. Cuvintele pluteau în fața mea ca o bulă pentru replici dintr-o manga²³. M-am holbat la cuvinte. Altă lună, alt ou. Așa-i. Nimic luna asta. Și nimic luna viitoare, sau cea de după, sau cea de

după. „N-o să se întâmple, nu în această viață“, i-am spus bulei, lămurind lucrurile. Dar curând vocea slabă din mine s-a îndepărtat și am adormit la loc fără să-mi dau seama.

Când m-am trezit, în fine, preț de o clipă am intrat în panică văzând că Makiko nu era acolo, dar apoi mi-am amintit că în ajun, pe când beam, zisese: „Mă întâlnesc cu un vechi prieten și de acolo mă duc în Ginza, la clinică, pentru consultație. Probabil c-o să mă întorc înainte de șapte. Cred că ne putem gândi ce-o să mâncăm atunci?“

Ceasul arăta 11:30. Midoriko era trează, citea o carte în pat. Eu nu mănânc niciodată dimineața, dar ar fi trebuit să fiu deja trează și să pregătesc ceva. Midoriko e copil, și copiii trebuie să mănânce de dimineață. Mi-am cerut de zor scuze.

– Îmi pare rău, Midoriko, m-am trezit mahmură și am adormit la loc. Îmi pare rău, trebuie să fii moartă de foame.

Midoriko s-a uitat la mine, apoi a arătat cu degetul spre bucătărie și s-a prefăcut că mestecă o bucată de pâine.

– A, bine. Ce ușurare! Știu că n-am multe, dar ia tot ce vrei.

Midoriko a dat din cap și s-a întors la carte. Dimineață de vară. Lumina revărsându-se pe ferestre. M-am întins, și încheieturile mi-au pocnit. După ce m-am ridicat, mi-am rulat salteaua și am văzut pe cearșaf un cerc de sânge perfect. Câți ani trecuseră de când se mai întâmplase asta? Știu că în ultimii doi ani ciclul meu a fost aiurea, dar asta era deja altceva. Am oftat, am desfăcut fermoarul cearșafului ca să eliberez salteaua și am dus așternutul în baie.

Dacă aș fi încercat să spăl sângele cu apă caldă, căldura n-ar fi făcut decât să fixeze pata pe țesătură, așa că trebuia să-l spăl cu apă rece – de unde am învățat asta? Nu la școală, nu de la mama sau Komi. Interesant. Am umplut un lighean cu apă și săpun, am mototolit partea cu sânge a cearșafului și am vârât-o în lighean. Pe când frecam, am simțit mișcare în spate, și când m-am răsucit, Midoriko era acolo.

Ghemuită pe podeaua băii, mi-am sucit gâtul în sus ca s-o văd și am zis:

– Hei, ce-ar fi să mergem azi în parcul de distracții?

I-am explicat că avusesem un accident și trebuia să spăl așternutul. Midoriko n-a răspuns, se uita doar la mișcarea mâinilor mele care frecau cearșaful. Baia mică s-a umplut de sunetul ciudat de scârțâitor al pânzei pe pânză și de plescăitul apei în lighean.

– Sângele nu iese decât cu apă rece, am zis.

În vreme ce căutam printre clăbuci să văd cum merge, i-am aruncat o privire lui Midoriko. Ochii ni s-au întâlnit. A încuviințat din cap și s-a întors în pat.

Dragă jurnalule,

Bun. Uite ce-am aflat azi despre ouă. Când oul și sperma se întâlnesc, ai un ou fertilizat. Când asta nu se întâmplă, oul rămâne gol. Mă rog, asta știam deja. Însă fertilizarea nu se produce în uter. Există în corp tuburile alea, trompele uterine. Apoi, când oul e fertilizat, se duce în uter și se așază acolo.

Dar uite ce nu pricep. În toate cărțile și în toate ilustrațiile văd trompele uterine, care arată ca niște mâini, dar cum ies ouăle din ovare și călătoresc în jos pe trompe? Am citit undeva că, în esență, oul țâșnește afară, dar cum? E un spațiu. Ce se întâmplă acolo? Ce împiedică ouăle să cadă în alte locuri?

Din acest punct încolo, totul e un mister. Să zicem că un ou e fertilizat. O să fie o fată, și încă nu s-a născut. În ovarele ei, fetița din pântecul mamei, are șapte milioane de ouă (e înspăimântător gândul, dar le are deja), mai multe decât va avea vreodată în cursul vieții. De atunci încolo numărul nu face decât să scadă. Când fata se naște, are probabil un milion, și niciodată nu va mai avea altele noi. După aceea numărul scade mult de tot. Când o fată ajunge la vârsta mea, mai are doar vreo trei sute de mii, și doar puține dintre ele se dezvoltă deplin. Doar acele ouă te pot face să fii însărcinată. Dar e cu adevărat înspăimântător să te gândești la asta. Înainte să mă nasc aveam deja tot ce-mi trebuia ca să am bebelușul meu. Într-un fel, eram chiar mai pregătită decât sunt acum.

Programată să dau naștere, înainte să mă fi născut... Însă asta nu-i doar în cărți. Se întâmplă acum, când vorbim, înăuntrul meu. Aș vrea să-mi pot smulge toate acele părți, cele care dau deja năvală să nască. De ce trebuie să fie așa?

Midoriko

Parcul de distracții era plin de lume. La urma urmei, era vară. Totuși, nu era buluceală. Mulțimea de ieri din Gara Tokyo fusese mai înghesuită. Aveai destul loc să te plimbi liniștit, și toți zâmbeau, ca și cum se distrau de minune.

Erau familii, perechi de liceeni care încă arătau a copilași. Voci așa de entuziasmate, că le-ai fi putut confunda cu țipetele de durere. Fete care umblau agale ținându-se de mână. Tați uitându-se la hărțile parcului cu un aer serios, cărând rucsacuri care păreau așa de grele, încât ai fi zis că sunt pe cale să urce pe munte. Mame tinere împingând cărucioare pline de tot soiul de sacoșe care își strigau copilașii cu piciorușe harnice și ochi strălucitori, spunându-le să nu se ducă prea departe. Pe margini erau bătrâni care lingeau cornete de înghețată. Pământul vibra de la mișcările oamenilor care mâncau, ale oamenilor care așteptau. Se amestecau tot soiul de melodii și de voci, accentuate din când în când de asaltul unui montagne-russe care se năpustea pe deasupra capetelor.

N-aveam cum să știu la câte atracții o să mergă Midoriko, dar venisem cu un bilet pe o zi întreagă pentru ea, în locul căruia am primit la poartă o bandă.

– E ca o brățară, i-am explicat.

Midoriko a întins brațul bronzat și i-am prins banda în jurul încheieturii, având grijă să nu fie prea strânsă. Și-a scuturat brațul, ca să vadă dacă era bine prinsă, apoi și-a dus mâna deasupra ochilor mijiți ca să se ferească de soare.

– Soarele ăsta o să ne vină de hac, am zis. O să ne prăjim zdravăn. Probabil că ar fi fost o idee bună să purtăm ceva negru cu mânecă lungă, oricât ne-ar fi plăcut chestia asta.

Nu verificasem prognoza, însă era destul de cald, să fi fost în jur de 32 de grade. Soarele era în crucea cerului, n-aveai cum să te ferești de el. Razele lui încinse izbeau copertinele tarabelor cu gustări, fântânile în care se jucau copilași de-o șchioapă, firmele gheretelor pentru tichete, pielea oamenilor, învelișurile

atracțiilor enorme. Pe o bancă de lângă o gheretă, două femei cu rochii psihedelice cu bretele, identice, râdeau în vreme ce se ungeau reciproc pe spate cu loțiune de protecție solară.

– Dacă stau mult la soare o singură dată, o să rămân negricioasă vreo trei ani, i-am spus lui Midoriko uitându-mă la cele două femei. Îmi plac rochiile lor. Drăguțe, nu?

Midoriko nu părea interesată de rochii sau de loțiunile de protecție solară. Era concentrată pe harta noastră, încercând să-și dea seama pe lângă ce atracții treceam și uitându-se din când în când la mine, ca să-mi facă semn cu bărbia spre direcția potrivită. Transpirația îi lipise de fruntea bombată șuvițe răzlețe de păr scurt și subțire. Avea obraji un pic înroșiți.

– Asta?

Prima noastră destinație, Vikingul, era o corabie gigantică. Panoul spunea că așteptarea era de douăzeci de minute. În esență, chestia aceea se legăna înainte și înapoi, tot mai repede. Asta te putea face să crezi că nu-i așa de rău, dar era mai mult decât la prima vedere. Urcasem în ea o dată, crezând că nu era mai mult decât un leagăn uriaș, dar am aflat că greșeam. Când te legăna cu capul în jos și începea să cadă, era ca și cum ți-ar fi luat brusc răsuflarea. Mă întreb dacă această senzație, acest țipăt al întregului corp, are un nume. Din ce parte a corpului tău vine? Ce naiba se întâmplă în realitate? Asta mă face întotdeauna să mă gândesc la oamenii care sar de pe clădiri. Se spune că nu sunt decât câteva secunde până să ajungă pe pavaj, dar mă întreb dacă acel țipăt este ultimul lucru pe care-l simt. Chiar după ce am auzit țipetele sacadate, montagne-russe-ul s-a năpustit din cer și a zguduit pământul.

Am cumpărat sticle de apă și suc de portocale de la o tarabă și am așteptat la umbră, odihnindu-mă pe o bancă de sub un copac al cărui nume nu-l știam. Când Midoriko s-a întors, arăta exact ca atunci când plecase.

– Ce-i, te-ai răzgândit? am întrebat-o.

A clătinat din cap.

– Ai urcat în el?

A încuviințat fără entuziasm.

– Cum a fost? A meritat?

De data asta n-am primit nici un răspuns. A pornit repede spre noua noastră destinație. Am încercat cât am putut să țin pasul cu ea.

Dragă jurnalule,

Acum o să scriu despre sâni. Nu-i aveam, dar cresc, se măresc, indiferent dacă-mi place sau nu. De ce? De unde vin? De ce nu pot să rămân așa cum sunt? Unele fete și-i arată între ele. Țopăie și-i scutură, ca să vadă ai cui sunt mai mari. Și băieții observă, fără îndoială. Dar de ce e toată lumea așa de încântată de ei? Sunt eu așa de ciudată? Îi urăsc. Urăsc faptul că se întâmplă asta. Urăsc asta tare de tot, o urăsc de moarte. Dar mama e la telefon cu o clinică, zicând că vrea ca sânii ei să fie mai mari. Trebuie să știu ce spune, așa că stau pe aproape și ascult. Aud totul. „De când am născut“, zice ea. E întotdeauna aceeași poveste despre alăptarea mea. Idioată. Păi, vrei să-ți fie corpul ca înainte? Atunci de ce m-ai mai făcut? Viața ți-ar fi fost mai bună dacă nu mă aveai. Gândește-te ce grozav ar fi fost totul dacă nici una dintre noi nu se năștea. Fără fericire, fără tristețe. Atunci nu ni s-ar fi putut întâmpla nimic. Nu e vina noastră că avem ouă și spermă, dar cu siguranță ne putem strădui mai mult să nu le lăsăm să se întâlnească.

Midoriko

– Hei, Midoriko, hai să mâncăm ceva.

Ne-am uitat pe hartă ca să ne dăm seama ce opțiuni oferea parcul de distracții și am ales localul care părea cel mai mare. Era trecut bine de amiază, așa că erau o mulțime de locuri libere. O chelneriță ne-a condus la o masă. Midoriko și-a scos din borsetă carnetul cel mic și l-a pus lângă mâna dreaptă, apoi și-a șters fața cu oshibori²⁴ care a sosit odată cu apa. Am cercetat fiecare mâncare din meniu. Eu am ales stridiile prăjite, iar Midoriko, orezul cu curry.

– Nu știu cum reușești.

În cele două ore și jumătate de dinainte, Midoriko s-a dus de la o atracție la alta, fără să se abată din drum. Ca să ajungă la cât mai multe posibil, a cercetat timpul de așteptare și apoi ne-a dus pe cel mai eficient traseu. S-a dovedit că-i plăceau cel mai mult atracțiile rapide, dar numai vederea felului în care trenul de montagne-russe urca până în punctul în care se năpustea în jos îmi trimitea fiori pe șira spinării. Îi făceam semn cu mâna lui Midoriko când o vedeam la coadă. Uneori făceam o poză cu telefonul, sau îmi apăram ochii de soare cu palma și îi mijeam, încercând să-mi găsesc nepoata, care era legată pe scaun și dispărea în cer. Alergam ușurel de colo-colo, încercând să nu-i pierd urma. Priveliștea chestiei ăleia care se răsucea prin aer sau se năpustea în jos pe șine cu viteză uriașă mă sleia de puteri.

Am dat pe gât tot paharul cu apă.

– Fără îndoială, ești născută pentru asta. După toate atracțiile alea, nu pari deloc amețită. Cum ea a ridicat din umeri, am adăugat: Știi că multor oameni li se face rău acolo? În urechi ai tuburile astea, da? Ele îți păstrează echilibrul. Dar când ești învârtit tare de tot, ca atunci când ai rău de călătorie, urechile nu mai înțeleg bine ce le spun ochii, și simți că îți vine să vomیți. Cam ca atunci când ești beat. Dar tu n-ai nimic? Zău?

[De ce se îmbată oamenii mari?]

Midoriko a ridicat mult carnetul, ca să fie sigură că văd. De ce se îmbată oamenii mari? M-am gândit la asta. De ce bem? Nu beam decât bere, și rareori mi-a plăcut gustul ei. Sunt beată și mi-e rău înainte să-mi dau măcar seama ce mi s-a întâmplat. Însă a fost o vreme. Timp de câțiva ani după ce am venit în oraș, beam așa de mult, că-mi pierdeam cunoștința și vomitam totul. În drum spre casă, singură, îmi cumpăram cea mai ieftină băutură pe care o găseam – chiar dacă avea un gust groaznic. După aceea trebuia să stau în pat vreo două zile, fără să mănânc, doar eu și gândurile mele cele mai negre. Zilele se scurgeau la infinit, ca și cum aș fi pus unul peste altul cuburile astea stupide – toate de aceeași culoare, aceeași formă. Nu că lucrurile s-ar fi schimbat prea mult, dar cu siguranță sunt mai bune decât erau. Nu-mi prea place acum să mă gândesc la asta. N-o să mă mai pun niciodată în acea situație, dar, în același timp, eram eu. Credeam sincer că, dacă nu făceam acele lucruri, n-aș fi putut suporta să înfrunt încă o zi.

– Nu știu. Probabil pentru că băutura te face să te simți altcineva.

N-am găsit altceva mai bun. Când m-am auzit spunându-i asta lui Midoriko, am avut impresia că, de fapt, nu eu eram cea care vorbea, și mi-am dres glasul de câteva ori.

– Ești întotdeauna tu însuși, nu? Din clipa în care te-ai născut, ești tu. Uneori oamenii se satură de asta. Presupun că de aceea. Rosteam cuvintele așa cum îmi veneau: Viața e grea, dar trebuie să continui să trăiești până mori, știi ce zic? Uneori trebuie pur și simplu să evadezi din propria-ți viață.

Am dat drumul aerului din piept, golindu-mi complet plămânii, și m-am uitat în jur. Difuzoarele de pe tavan turuiau cifre la nimereală, iar chelnerițele alergau între mese și cărucioarele cu care aduceau mâncarea. La masa de lângă noi, o mamă certa o fetiță care părea prea micuță ca să se descurce. Se uita la mamă nevenindu-i să creadă, încruntându-se, cu gura închisă strâns. Părul, prins în codițe, se legăna aproape de buzele ei subțiri.

– Presupun că oamenii au nevoie să fugă de ei înșiși. Nu-mi ceruse nimeni să continui, dar am vorbit mai departe. Sau de toate lucrurile pe care le cară după ei – trecutul, amintirile, toate astea. Însă pentru unii oameni acel soi de evadare nu e destul. Nu vor să se mai întoarcă la ei înșiși, așa că hotărâsc să nu mai trăiască. Dar cei mai mulți nu pot, am continuat sub privirea fixă a lui Midoriko. Așa că beau tot timpul și încearcă să facă asta să dispară. Totuși, nu-i numai băutura. Sunt și alte căi de evadare. Oamenii ajung să facă lucruri pe care nu vor să le facă, dar uneori n-au cum să înceteze. Și toate acele lucruri se adună. Nu-i bine pentru corpul tău. Toți oamenii din jurul tău, cei cărora le pasă de tine, se îngrijorează și se supără. Zic: „Haide, termină. Nu poți să te distrugi așa“. Și au dreptate. Dar, nu știu, devine tot mai greu.

Midoriko mă privea cu ochii îngustați, ca și cum ar fi urmărit ceva în depărtare. N-am mai spus nimic, doar m-am uitat la paharul de apă gol. Treptat, am simțit că nu nimerisem la țintă. Midoriko ședea acolo, cu pixul strâns în mână. Pe tâmpilele mici îi apăreau broboane de sudoare și i se prelingeau pe obraji. Chelnerița a venit cu comanda și ne-a mulțumit că am așteptat. Inelele mari de aur din urechi i se clătinau în vreme ce așeza frumos mâncarea în fața noastră.

– Vă mai pot aduce ceva? a întrebat.

Când am clătinat din cap, a pus nota de plată în cilindrul de plastic transparent de

pe masă și s-a înapoiat în bucătărie. Am mâncat în tăcere.

Dragă jurnalule,

Mama are medicamentele astea pe care le ia înainte să meargă la culcare. Seara trecută, când nu era acasă, m-am uitat la ele. Sirop de tuse. Sticla era aproape plină, dar când m-am uitat azi, se golise mai mult de jumătate. A băut totul aseară? Că doar nu tușea. Pentru ce este? Și ea tot slăbește. Zicea că într-una din serile trecute a căzut de pe bicicletă în drum spre casă. Voiam s-o întreb dacă e totul în ordine, dar n-am putut să rup tăcerea. Asta mă întristează. Sunt atâtea lucruri pe care aș da orice să le știu! De ce trebuie să bei chestia aia? Te doare ceva? Ești bine? Ziceau la televizor că un bărbat din America i-a făcut cadou fiicei sale care împlinea cincisprezece ani o operație de mărire a sânilor. Zău așa. Lumea e nebună. Mai ziceau că în America la femeile care își operează sânii riscul de a se sinucide e de trei ori mai mare. Oare mama știe asta? Poate că s-ar răzgândi dacă ar ști. Trebuie să găsesc o cale de a vorbi cu ea, de a vorbi cu adevărat. Trebuie s-o întreb de ce vrea s-o facă. Dar pot oare? Oare am curajul să întreb? N-are importanță. Am nevoie s-o fac. Trebuie, trebuie s-o fac.

Midoriko

– Ești gata să mergem acasă?

Soarele își începea coborârea pe cerul dinspre vest. Umbrele groase din jurul nostru se înmuiaseră și nu mai puteau fi deslușite. O adiere ne mângâia pielea. Oamenii se țineau de mână și se strigau între ei, răzlețindu-se și adunându-se la loc pe când ne îndreptam cu toții alene spre ieșire.

Midoriko a scos harta. A bătut cu degetul în dreptul atracțiilor, în ordinea în care fusese la ele.

– Ai văzut tot ce voiai să vezi?

Ea a confirmat din cap de mai multe ori, fără să ridice privirea. Am urmat șuvoiul celor care se îndreptau spre ieșire, mergând încet spre porți.

Am trecut pe lângă roata mare, la dreapta noastră, și în spatele ei cerul albastru luase o nuanță gălbuie. De unde eram, roata uriașă aproape că părea neclintită, dar știam că se mișca. Am simțit o apăsare în piept văzând-o cum se rotea încet, ca și cum ar fi sperat că nu lasă nici o urmă, nici pe cer, nici în timp sau în amintirea celor care o priveau. Midoriko, oprită lângă mine, se uita și ea într-acolo. După un minut m-a lovit ușurel pe braț, ca să-mi atragă atenția, așa că m-am întors spre ea și am văzut că arăta spre roată.

– Roata mare? am întrebat.

A încuviințat.

La coadă erau două perechi. Băieții au urcat în cea mai de jos gondolă și le-au întins mâinile fetelor, care și-au săltat poalele fustelor și au sărit înăuntru.

– Du-te. O să stau dincolo de gard, am zis și am dat să plec, dar Midoriko și-a scuturat puternic capul.

Când am întrebat-o care era problema, a arătat spre roată, ca și cum ar fi vrut să mergem împreună, și s-a uitat drept în ochii mei.

– Cum, amândouă?

Midoriko a dat din cap, cu sprâncenele înălțate.

– Nu-mi priesc atracțiile, Midoriko. Nu rezist nici pe un leagăn, i-am explicat. Și, dacă tot a venit vorba, mi-e frică de înălțime. N-am fost niciodată într-un avion, și așa vor rămâne lucrurile.

O ținea pe-a ei, indiferent ce spuneam. Mi-am golit plămânii de aer, ca să mă calmez, am cumpărat un bilet de la gheretă și am intrat pe poartă cu Midoriko. Sus, pe platforma mare, nu eram decât noi și o angajată în uniformă, a cărei treabă era să deschidă și să închidă ușile cabinelor. Din motive pe care nu pot pretinde că le-am dibuit, Midoriko a lăsat să treacă mai multe cabine până să se repeadă în cea pe care a considerat-o potrivită. Cuprinsă de panică, am înșfăcat cu ambele mâini bara de deasupra ușii, am zis „Rahat!” și m-am înghesuit în cabină. Tocmai atunci s-a smucit, ca și cum ar fi fost împinsă, și am căzut pe locul meu. Angajata zâmbitoare a fluturat mâna spre noi și a zăvorât ușa, închizându-ne înăuntru.

Roata urma un traseu fix într-un interval de timp fix. Cabina noastră urca încet. Mi-am ațintit privirea la orizont, încercând să nu privesc în jos. Curând, cerul mi-a ocupat cea mai mare parte din câmpul vederii. Midoriko și-a lipit fruntea de fereastră și s-a uitat la lumea de dedesubt, apoi a alunecat în celălalt capăt al banchetei ca să se uite la fel pe fereastră, cu fața lipită de sticlă. Avea părul legat într-o coadă de cal aproape de creștet, dar din ea se răzlețeau şuvițe subțiri care-i atingeau umerii. Avea gâtul subțirel, iar tricoul prea mare îi ascundea umerii. Avea picioarele bronzate, și pielea de pe genunchii micuți părea un pic uscată. Midoriko ținea o mână pe borsetă și pe cealaltă apăsată pe geam, privind cum metropola se așternea în fața ei.

– Pariez că Maki o să pornească în curând spre casă, am zis, însă Midoriko a rămas concentrată pe lumea de dincolo de fereastră. S-a dus în Ginza, așa-i? Cred că Ginza e pe acolo... nu, stai așa, pe dincolo.

N-am fost niciodată prea bună la geografie, dar am arătat în direcția generală în care credeam că este, un loc în care un ciorchine de clădiri se înălța deasupra restului orașului. Acolo trebuie să fi fost.

– Hei. Asta-i amuzant, am zis.

Midoriko s-a uitat la mine și a dat din cap aprobator. Pomeții și vârful nasului i se înroșiseră de la atâta soare, dar acum prindeau nuanța de albastru a serii. Asta

s-a întâmplat odată – acum un milion de ani, când eram de vârsta ei... pe o roată mare chiar ca asta, privind în jos spre oraș. Urcând sus de tot în înserare, cu albastrul prefăcându-se în negru. Era acolo și Makiko? Oare mama ne adusese – sau Komi? Am încercat să mi-o imaginez pe mama fluturând mâna spre noi după ce ne-am desprins de pământ, să văd zbârciturile de pe mâinile lui Komi – dar cu cât mă străduiam mai tare, cu atât alunecau mai departe, topindu-se în întuneric. Păsărele desenau arcuri pe cer, apoi dispăreau. Clădirile înalte de departe păreau coloane de fum alb. Cine fusese cu mine atunci, în copilărie, când mă uitam cum cerul și orașul alunecă în noapte? Încercarea de a-mi aminti m-a făcut să mă îndoiesc până și de faptul că se întâmplase. Poate că nu. Poate că amestecul de mirosuri și imagini și sentimente se așeza perfect, așa încât părea să fie o amintire, dar în realitate n-am fost niciodată cu cineva, uitându-ne cum cerul și orașul alunecă în noapte.

– E frumos, nu? am zis. Hei, știai că roțile astea sunt unele dintre cele mai sigure locuri în care poți să fii?

Midoriko m-a privit o clipă înainte să clatine din cap.

– Cineva mi-a spus asta când eram mică, am uitat cine. Oricum, când te uiți la una dintr-o parte, pare aproape plată, așa cum un artificiu arată bidimensional când explodează, de parcă ai putea să-l împungi cu un băț și să-l răstorni. Straniu, nu? Întotdeauna am crezut că, dacă e să se întâmple ceva groaznic, o roată mare ar fi primul lucru care să cadă. Dar nu-i adevărat. Pot să facă față la toate agresiunile. Ploaie, vânt, chiar și cutremure mari. Nu se clintesc. Sunt construite astfel încât să reziste la orice. Așa că, atunci când am auzit asta, mi-a venit o idee. Pur și simplu mi-a dat prin cap că ar trebui să locuim cu toții pe câte o roată mare. Am avea case acolo, sus și ne-am flutura mâinile unii spre alții de la ferestre. Am putea folosi pahare de carton legate cu sfoară ca să vorbim cu cei din cabina vecină și am putea întinde frânghii pe care să atârnăm hainele spălate. Țin minte că am desenat o mulțime de chestii din astea, o lume plină de roți mari. Știi tu, o lume în care fiecare e la adăpost de cutremur și de taifun și de orice. O lume mai sigură.

Am șezut nemișcate o vreme, uitându-ne pe fereastră.

– Hei, ai fost vreodată pe una din astea cu Maki? am întrebat-o, dar singurul răspuns a fost o ridicare din umeri. Oh, am zis. Mă rog, presupun că e tare ocupată.

Midoriko mi-a aruncat o privire și s-a întors iar spre fereastră. Silueta ei mi-a amintit cum arăta mama când se simțea bine și arăta bine, înainte să se îmbolnăvească. Nasul elegant, chiar dacă un picuț strâmb, gene superbe. Urme ca de vărsat de vânt pe obraji. Când am întrebat-o ce erau, a zâmbit și mi-a spus: „Cu asta te alegi dacă îți storci coșurile“. Mi-am dat seama că Midoriko seamănă mai mult cu mama mea decât cu a ei. N-a avut șansa să le cunoască pe mama sau pe Komi, ceea ce însemna că ele n-au avut șansa s-o cunoască pe ea. Totul era evident, și totuși niciodată nu m-am gândit la asta.

– Eram cam de vârsta ta când a murit mama, așa că Maki avea cât, douăzeci și doi de ani? Cine știe de ce am simțit nevoia să aduc vorba despre asta, dar iată că am făcut-o. Am continuat: Știu că aveam cincisprezece ani când a murit Komi, ceea ce înseamnă că Maki avea douăzeci și patru. Eram sărace lipite pământului pe atunci, așa că ambele ceremonii funerare le-am făcut la centrul comunitar. Erau cele mai ieftine posibil, cu adevărat ieftine. Însă am avut preot, o rudă mai de departe a lui Komi. Cândva chiar va trebui să-i plătim pentru asta.

Din nou, Midoriko s-a uitat la mine și s-a întors iar spre fereastră.

– Dat fiind că locuința noastră era închiriată de la stat, plăteam mai puțin de douăzeci de mii de yeni pe lună. Reușeam cumva s-o scoatem la capăt. Pe atunci Maki terminase de mult școala. De aceea ne-au lăsat să stăm împreună. Dacă ar fi fost mai tânără, pariez că ne-ar fi despărțit și ne-ar fi trimis la orfelinat, sau așa ceva.

Midoriko stătea nemișcată. La orizont se vedea pulsând o lumină roșie de la paratrăsnetul unui zgârie-nori îndepărtat, ca răsuflarea liniștită a unei făpturi. M-am uitat la licăririle ei.

– Îi datorez lui Maki absolut tot, am zis. După ce mama și Komi au murit, când nu eram decât noi două, Maki s-a îngrijit de tot. Tot. Mi-a găsit o slujbă, să spăl vase într-un local, și aducea acasă mâncare de la restaurant. Acea mâncare ne-a ținut în viață.

Amurgul puneă stăpânire pe lume. Ca o cascadă de dantelă – mii de straturi moi, subțiri, fluturând deasupra nenumăratelor lumini care clipeau departe și aproape. Aceste puncte de lumină slabă îmi aminteau de orașul-port în care am trăit câțiva ani după ce m-am născut. Bărci care se întorceau din largul mării întunecate în serile de vară. Oameni plutind în valuri, copilași care-și ieșeau din minți când

vedeau pentru prima oară pielea albă a unui străin. Așa vedeam eu luminile de acasă – deasupra firmelor decolorate, în vârful stâlpilor de telefon, sub copertinele prăvăliilor și lângă babalele de care erau legate navele la chei – ciorchini de lumini atârând de fire și săltând în briza serii.

– Am uitat câți ani aveam, dar era înainte să ne mutăm la Komi, așa că probabil eram la grădiniță. Locuiam aproape de țarm. Grădinița mea se pregătea pentru excursia asta foarte importantă... Midoriko, ai fost vreodată la cules de struguri?

Ea a clătinat din cap.

– Asta era excursia, la cules de struguri, i-am spus scoțând un hohot de râs. Nu-mi amintesc să-mi fi plăcut ceva la grădiniță, dar, cine știe de ce, de data asta eram foarte încântată. Pe măsură ce se apropia momentul plecării, am devenit groaznic de neliniștită. Ba chiar mi-am făcut o fișă cu informații despre struguri. Și număram zilele cu înfrigurare. Nu mă puteam gândi la nimic altceva. Și știi ceva? N-am putut să merg. Trebuia să dai niște bani și, după cum s-a dovedit, noi n-aveam acești bani. Privind înapoi, era probabil un fleac, cum ar fi două sute de yen. Dar auzi, când am deschis ochii în dimineața cu pricina, mama mi-a spus: „Azi stai acasă“. Voiam să întreb de ce, dar nu poți întreba așa ceva, nu? Era din cauza banilor, evident. Iar tata dormea mereu dimineața, așa că Maki și cu mine nu trebuia să scoatem nici un sunet. Nu puteam să facem zgomot nici când mâncam.

Am zis: „Bine, sigur, stau acasă“. Dar curând am început să plâng, vreau să zic, cu șiroaie de lacrimi. Eram mai tristă decât fusesem vreodată în viața mea. Lacrimile ieșeau, n-aveam încotro, însă nu puteam să fac zgomot, așa că m-am târât în colț, am mușcat dintr-un prosop și am plâns, am tot plâns. Cu toate că nu eram prea sensibilă din fire, chestia asta m-a doborât de-a binelea – dar de ce eram așa de tristă? Că doar nu mai culesesem vreodată struguri. Nu știam ce pierd. Nici măcar nu-mi plăceau strugurii. Și atunci de ce plângeam? Mă întreb și acum. Oricum, cui naiba îi pasă de struguri? Totuși, mai târziu cred că mi-am dat seama. Știi cum e când ții în mână un ciorchine de struguri? Felul în care ți se așază în palmă. Nu e o senzație, știu și eu, specială? Toate boabele alea îngrămădite laolaltă. Uneori sunt și din cele mai mici. De îndată ce desfaci mâna însă, se rostogolesc, pe rând. Nu sunt grele, dar nici ușoare. Au ceva foarte aparte. Sau nu. Ha, ha. Nici până azi nu știu sigur dacă plângeam din cauza felului în care mă făceau să mă simt sau dacă plânsul mă făcea să mă simt în acel fel. După câțva timp, mama a plecat la lucru și tata a ieșit și el, lucru rar. Am

rămas acolo, plângând în colț, cu prosopul în gură. Makiko era acasă. Probabil că am făcut-o să întârzie la școală. Și-a dat toată silința să mă înveselească. Eram distrusă. Ei bine, la un moment dat mi-a spus: „Natsuko, închide ochii o clipă. Nu-i deschide până nu zic eu“. Ședeam acolo cu genunchii strânși la gură, plângând, și peste câteva minute Maki vine și zice: „Ține ochii închiși și hai cu mine“. Mă ia de mână, mă trage în sus, mă pune să fac vreo doi pași și-mi spune: „Bine, deschide ochii“. Când fac asta, peste tot sunt șosete și cârpe de bucătărie. Lenjeria mamei și o mulțime de șervețele atârnă de toate dulapurile și se ȳtesc din sertare, pe abajur și pe sfoara de rufe. Tot locul e plin. Și ea face: „Bine, Natsuko, hai acum să culegem struguri, doar noi două. Vezi strugurii? Sunt toți ai noștri“. Mă suie în cârca ei și eu întind mâna să le apuc, șosetele și lenjeria și celelalte. Folosim o sită, cu toate găurile alea, în loc de coș. Makiko mă ține bine de picioare și dă ocol camerei, zicând: „Uite, mai sunt și aici, ia-l pe ăsta“. Vrea să le iau pe toate. Nu știu. E adorabil, dar cam trist, nu? Știam că nici măcar nu sunt struguri adevărați. Că doar nu-i puteam mânca, dar nu mă pot gândi decât la asta când cineva pomenește de culesul strugurilor.

Midoriko se uita în continuare pe fereastră. Curând, cabina noastră a început să coboare. Clădirile s-au făcut mai mari, iar pământul se apropia cu fiecare secundă. Luminile clipeau de jur împrejur.

– Hei, de ce ți-oi fi povestit toate astea?

Am scuturat din cap și am chicotit. După o pauză, Midoriko a scos pixul.

[Din cauza culorii]

Midoriko s-a uitat în ochii mei și a arătat spre violetul pal care se vedea pe fereastra ei, după care s-a concentrat iar asupra priveliștii. Cerul intra în trecut și în întuneric, brăzdat de nori ca niște urme lăsate de un deget obosit. Lumina care se prelingea printre nori avea nuanțe de violet, roșu blând și albastru adânc. Dacă priveai destul de departe, vedeai cum bate vântul. Părea că ar fi fost de ajuns să întindem mâinile ca să atingem acest strat înfășurat în jurul lumii. Își arăta culorile ca un cântec care nu se mai putea repeta niciodată.

– Așa e, am zâmbit. Hei, e ca și cum am fi înăuntrul unui bob uriaș de strugure!

Ziua se apropia de sfârșit. Cabina noastră scârțâia în vreme ce-și continua coborârea. Jos, la platformă, ne-a întâmpinat aceeași angajată. Când ne-a deschis ușa, Midoriko a sărit afară din cabină. Căldura zilei dispăruse, și transpirația

dintre bluza mea și piele era rece. Aerul era plin de mirosul serii de vară.

7. TOT CE ȚI-E DRAG

Makiko spusese că urma să se întoarcă de la clinică pe la șapte, dar s-a făcut opt și în curând avea să fie nouă, fără să dea nici un semn. Am sunat-o de nu știu câte ori, dar intra direct mesageria vocală. Fie se terminase bateria, fie închisese ea telefonul. I-am lăsat un mesaj. „Salut, Maki, ești bine? Sunt un pic îngrijorată. Sună-mă când primești mesajul“. Am apăsat pe „Trimite“.

Era ultima noastră cină împreună la Tokyo – dar presupun că, de vreme ce nu stătuseră aici decât două nopți, era un pic cam dramatic să-i zic „ultima“. Totuși, ce aveam să mâncăm? Ar fi fost distractiv să luăm trenul spre o zonă mai frumoasă. Mi-am zis că cel mai bine era s-o întreb pe Makiko, după ce se întorcea, dacă era ceva ce-și dorea foarte tare. Presupunând că se mai întorcea. M-am gândit să merg cu Midoriko la supermarket și să iau una, alta. Așa, cel puțin puteam să mâncăm noi două. Dar nu mai aveam orez și, sincer, ultimul lucru pe care mi-l doream era să gătesc ceva la ora aceea. Și apoi, nu mă pricep deloc la gătit. Fără îndoială, după ce făceam mizerie în bucătărie avea să apară și Makiko.

– Când vine Maki, am putea să mergem iar la restaurantul chinezesc și să comandăm altceva, am zis. Sunt sigură că ajunge dintr-o clipă în alta.

M-am uitat peste rafturi, căutând cărțile pe care nu m-ar fi deranjat să i le dau lui Midoriko. Am răsfoit câteva reviste. Midoriko scria în jurnal. Au trecut zece minute. Apoi douăzeci. Apoi o oră. Nici urmă de Makiko.

– Hei, Midoriko. Vrei să mergem la magazin?

În acel moment era 21:15. Am lăsat pe măsuta de ceai un bilet: „SUNTEM LA MAGAZIN“. Apoi am plecat cu Midoriko. Nu-mi plăcea gândul că lăsam ușa descuiată, dar asta am făcut.

Noaptea de vară era destul de umedă. Mirosea a ploaie. Șlapii mei ieftini se uzaseră atât de tare, încât simțeam pe tălpi granulația asfaltului. M-am imaginat călcând pe un ciob de sticlă care trece prin șlap, îmi despică talpa și-mi provoacă

o sângerare puternică. Midoriko mergea cu câțiva pași în fața mea. Avea picioarele lungi și subțiri. Șosetele albe până la genunchi îi făceau gambele să arate ca niște oase. Asta m-a dus cu gândul la romanul pe care-l scriam – sau, mai exact, romanul la care nu fusesem în stare să scriu de nu știu câte săptămâni. De parcă aș fi avut nevoie să mi se amintească.

În magazin aerul era atât de rece, că-ți încrețea pielea. Am cercetat raioanele, uitându-ne la articolele de pe rafturi. Midoriko văzuse destul. Rămăsese în urma mea, fără să aleagă nimic.

– Vrei ceva dulce? Înghețată?

După ce a lăsat o vreme întrebarea atârnată în aer, a clătinat din cap.

– O să iau niște pâine pentru micul dejun, am zis, întinzând mâna spre raft. O să ne gândim ce să mâncăm la cină când se întoarce mama ta.

Interfonul de lângă ușa automată a sunat – ding-dong – și o ceată de copii s-a repezit în magazin, urmată de un grup de adulți care păreau să fie cu ei. Unii râdeau pe înfundate și erau aprinși la față, probabil beți. Se părea că se duceau să aprindă niște artificii și se opriseră ca să-și completeze proviziile. Copiii cu pielea întunecată se învârtteau în jurul coșului cu artificii de la casă, chirăind voioși. Midoriko se uita la ei de lângă un raion din apropiere.

– Hai să luăm și noi câteva, am zis.

N-a reacționat. După ce au plecat copiii m-am uitat la coș. O grămadă de artificii ambalate individual și seturi mai mari. Patru tipuri de artificii. Îmi aminteam cum aprindeam artificii când eram mică. Makiko și cu mine țineam lumânări în mâinile făcute căuș, ca să nu le stingă vântul, și ne uitam cum flăcările aprind fitilul. Aerul duhnea a praf de pușcă și era plin de pâraiture. Fețele erau luminate prin valul tot mai gros de fum cu cenușă. Mi-am dat seama că Midoriko venise lângă mine.

– Au o grămadă de chestii aici, am zis.

Ea s-a uitat în coș. Cu buzele strânse, i-a examinat preț de un minut conținutul, apoi a ales un pachet de „rachete”. Luând în mână un „șarpe de zahăr”, i-am spus:

– Midoriko, ia uite, ai mai văzut așa ceva?

Buzele i s-au desfăcut, lăsând la vedere dinții. După aceea a luat în mână fiecare sortiment de artificii pe care-l aveau și s-a uitat la ele cu mare atenție. Până la urmă am plecat cu un pachet cu mai multe feluri, de cinci sute de yeni.

Curând s-a făcut ora zece. Nici urmă de Makiko. Indiferent cât de puțin cunoștea Tokyo, n-avea cum să se fi rătăcit. N-avea cum să uite unde să coboare, și de la stație ajungea direct acasă. Știam că dacă ceva nu era în ordine m-ar fi sunat, iar dacă i s-ar fi descărcat bateria s-ar fi dus la magazin să cumpere alta. Asta însemna că-și pierduse telefonul sau portofelul, sau poate că pur și simplu nu voia să ia legătura cu mine. Cealaltă variantă era că intrase într-o mare belea și zăcea fără cunoștință pe vreo străduță dosnică.

Mi-am imaginat tot soiul de lucruri îngrozitoare, dar nici unul nu părea plauzibil. Dacă s-ar fi întâmplat ceva rău, indiferent ce, până în momentul acela aș fi fost contactată. Păi, Makiko avea aproape patruzeci de ani. Dacă nu dădea nici un semn, asta nu putea să însemne decât un lucru: nu voia să ia legătura cu mine. Asta era. În acest sens, n-avea importanță cât de târziu venea Makiko acasă. Firește, lui Midoriko i-ar fi fost greu să vadă lucrurile în felul acesta. Cu fiecare clipă devenea tot mai agitată, umplându-se ca o ceașcă pusă pe podea ca să prindă o scurgere. Chiar dacă tăcea, o simțeam cum se încordează.

Dacă auzeam pe cineva pe scară, la capătul palierului, ochii ni se îndreptau fulgerător spre ușă, dar niciodată nu era Makiko. Am dat sonorul televizorului atât de încet, încât de-abia se mai auzea, și mi-am fixat privirea pe ecranul telefonului. Din două în două minute îmi verificam căsuța de e-mail, ca să mă asigur că nu-mi scăpase ceva.

– Midoriko, nu cred că mai pot suporta, zău. Mor de foame. Vrei niște pâine?

Dar ea a stat acolo mai departe, cu bărbia rezemată pe genunchi, și și-a scuturat capul – apoi, din senin, s-a ridicat și și-a îndreptat spre mine privirea apăsătoare, ca și cum ar fi avut ceva de mărturisit... după care s-a așezat la loc, de parcă s-ar fi răzgândit, și și-a cuprins iar genunchii cu brațele.

– Ce e? am iscodit-o, neavând nici o idee despre ce se petrecea.

Midoriko și-a mușcat buza de jos și a tras de câteva ori aer pe nas.

„Cum se numește locul unde s-a dus Maki?” m-am întrebat. „Știu că e în Ginza, dar cum îi zice?”

Mi-am repetat în minte ce-mi spusese Makiko despre clinică, dar nu-mi aminteam decât că se afla în Ginza.

Îmi spusese măcar? Mi-am mijit ochii, încercând să-mi amintesc altceva decât că era frecventată de multe paciente – dar nu m-am ales decât cu faptul că broșura era neagră, cu scrisul auriu, ca decorațiunile unui hotel de lux de prost gust.

– Midoriko, tu nu știi, nu? Numele locului unde s-a dus azi mama ta.

A clătinat din cap.

– Sigur că nu știi, am zis, încercând să fac haz de necaz. De ce ai ști? Păi, ar fi uimitor dacă ai ști.

Pe unde umbla Makiko? Se dusesse măcar la consultație? Unde era? Ce naiba se întâmpla? Și apoi mi-a fulgerat prin minte. Însuși gândul era o nebunie, prea ridicol ca să fie formulat clar. Bunul simț mă făcea să mă rușinez că m-am gândit măcar la asta – oare Makiko hotărâse să termine odată și se dusesse să se opereze în acea după-amiază? N-ar fi făcut-o. N-ar fi putut. Nimeni nu merge de la consultație direct la operație. Nimeni. Asta nu e ca punerea unei plombe. Era absurd, o știam, dar acum, că ideea era în capul meu, nu puteam să mă descotorosesc de ea. Purtându-mă nonșalant, ca să mă asigur că Midoriko nu se prindea, mi-am luat telefonul și am căutat „implanturi mamare în aceeași zi”.

Prima intrare a fost un site numit „SÂNII VISURILOR TALE – ASTĂZI!” L-am deschis, apoi am dat clic pe cuvântul „Program” aflat în partea de sus, care m-a dus la o pagină roz-aprins cu un orar:

■

Sosire:	11:00
Consultație:	11:30
Operație:	12:30
Odihnă:	13:30

NOUA TU:	14:00
E vremea să mergi la cumpărături!	

■

Fără îndoială mă înșelam, mi-am spus închizând telefonul.

La televizor, actorii ședea în centrul unei scene colorate ca o acadea și răspundeau la un chestionar-fulger. Era dat așa de încet, că abia îi auzeam, dar ecranul era plin de activitate. Midoriko ședea încruntată, cu bărbia sprijinită de genunchi.

– Midoriko, nici măcar nu-mi pot închipui ce-ți trece în clipa asta prin minte.

Midoriko a ridicat privirea.

– Dar, crede-mă, n-ai de ce să te îngrijorezi, i-am spus, străduindu-mă să zâmbesc. Din experiența mea, ori de câte ori sunt convinsă c-o să se întâmple un lucru, bun sau nu, are loc o vrajă și lucrul respectiv nu se mai întâmplă. Cel puțin, așa e în cazul meu de fiecare dată. De exemplu...

Midoriko nu părea convinsă.

– Ce zici de cutremure? Cutremurele au loc tot timpul, dar când vine unul nu se așteaptă nimeni. Nimeni de pe planetă nu credea că e pe cale să se producă un cutremur. Înțelegi ce vreau să zic? Dar exact atunci e cutremur, când te așteptai cel mai puțin la asta, de parcă ar fi pândit momentul în care o să te uiți în altă parte.

Midoriko mi-a aruncat o privire ciudată, ca și cum nu știa ce să înțeleagă din toată povestea.

– Ca acum, de exemplu. Nu-i cutremur, nu? Pentru că vorbim despre el. Nu că aş putea dovedi, pentru că nu poți să întrebi după un cutremur la ce se gândea fiecare cu un minut înainte, dar uneori faptul că nu putem dovedi un lucru îl dovedește, într-un fel...

Midoriko a părut să-mi rumege un pic teoria. Între timp, mi-am dat seama că nu știu ce înseamnă de fapt „vrajă”. Însă când m-am ridicat să verific, Midoriko m-a prins de poalele bluzei, trăgându-mă în jos.

– Nu-ți face griji, am râs. Nu plec nicăieri.

Am luat de pe birou dicționarul electronic și m-am așezat la loc. Îl am de câțiva

ani, de la o tombolă la galeria comercială de pe stradă. Premiul trei. Nu are ecran cu LED, dar e ușor de folosit, o adevărată bijuterie.

Am tastat „vraja” și am citit definiția:

vraja, s.f.: Mijloc magic folosit pentru a influența și a răsturna ordinea firească a lucrurilor. A fi vrăjit: a fi scris, ursit, predestinat.

Asta m-a făcut să caut „ursită”. Articolul era lung și aproape că umplea ecranul mic, dar iată cum începea:

ursită, s.f.: Forță supranaturală despre care se crede că predetermină desfășurarea evenimentelor; soartă; destin; fatalitate.

Când i-am citit definiția, Midoriko a încuviințat energic. A luat de la mine dicționarul și a căutat altceva. Lipită de ecran, căuta un cuvânt după altul, apoi ceva s-a potrivit. A ridicat privirea spre mine, cu ochii strălucitori. Era ca și cum găsisse cuvintele pentru gândurile care i se învârtteau prin cap și se asigurase că fiecare dintre ele era corect. Sincer uimită de direcția în care o purtase șirul gândurilor, se uita din nou la ecran cu ochii larg deschiși. Când am întrebat-o ce nu era în ordine, a părut amețită. N-a răspuns. Doar și-a scuturat capul. Mi-am luat înapoi dicționarul și am căutat altceva.

– Hei, uite aici. Ideograma „destin” seamănă mult cu „verde”. Și „fatal”? Bine, zice că inițial a însemnat „stabilit de soartă” și „amenințător”, dar mai poate să însemne și „care provoacă moartea”. Ca în „accident fatal”. Mda, are sens. Se întâmplă în fiecare zi. Următorul: „ucidere”. Se întâmplă tot timpul. În fiecare zi. Adică, pe undeva, cineva tocmai a fost ucis. Hei, știi că o mulțime de ucigași folosesc cuțite de bucătărie? Știi că se verifică întotdeauna modul în care țin cuțitul? Adică, dacă lama e îndreptată în sus sau în jos. Așa se stabilește dacă a fost omucidere de gradul întâi sau al doilea. Judecătorii iau foarte în serios genul ăsta de lucruri. Vorbesc serios. Un cunoscut de-al meu...

Mi-am dat seama că lucrurile scăpau de sub control. Ca să ne revenim un pic, am propus să ne uităm la ceva îngrozitor, genul de cuvânt care îți dă fiori.

Măcel. Osândă. Flăcările iadului. Monstruozitate. Ne apropiasem atât de mult de micul ecran cu cristale lichide, încât ne-am ciocnit cap în cap.

– Bun, următorul... Dar e aiurea, când te gândești mai bine. Nu vorbesc despre cei care sunt pe moarte, ori sunt uciși sau așa ceva, dar în clipa asta sunt oameni care trec prin tot soiul de suferințe. Cum e, știu eu, tortura. Sunt oameni sfârtecați sau cărora li se scot ochii. Toate astea se întâmplă cu adevărat pe undeva prin lume. Înțelegi ce vreau să zic? Nu doar în filme. Ce spun eu e că în clipa aceasta, pe această planetă, sunt oameni care trec prin cele mai rele feluri de durere imaginabile. De exemplu, cum e să arzi? Sau să ți se smulgă dinții? Lucrurile astea chiar se întâmplă. Sau, știu eu, să fii gădilat până mori? Mă rog, poate că nu. Dar ce zici de ciupercile alea otrăvitoare care te fac să râzi așa de tare, că pici mort? Asta ar fi cel mai rău, jur. Să râzi până mori? Ce coșmar! Sau...

Făceam asocieri libere, însă Midoriko nu-mi împărtășea entuziasmul. A clătinat din cap ca să-mi semnaleze să mă opresc.

– Scuze, am zis și m-am întors iar spre ecran – când s-a întâmplat.

O bufnitură enormă, ca și cum ceva de mărimea apartamentului meu tocmai străpunsese zidul. Nu mai fuseserăm așa speriate de la începutul serii. Practic, am sărit până-n tavan. Ținându-ne de mâini cât de strâns puteam, ne-am întors să vedem ce era. Prin întunericul din bucătărie am zărit-o pe Makiko stând în ușa deschisă. Lumina selenară a lămpii din hol îi desena silueta.

De vreme ce lumina venea mai ales din spatele ei, era greu să-i vezi fața, dar nu încăpea nici o îndoială că era beată crișă. Nu că ar fi bolborosit, s-ar fi clătinat sau ar fi duhnit a băutură. Dar era beată, beată rău. Asta era limpede.

Makiko a anunțat:

– M-am întors, și a încercat să se descâlțe, dar și-a dat seama că o făcuse deja.

În scurta luptă cu încălțăminte-fantomă călcase cu un picior pe celălalt, iar acum se uita în jos nedumerită.

- Te-ai descălțat deja, Maki, am informat-o.
- Știu, mă scărpinam doar, a zis intrând în cameră.
- De ce n-ai sunat?

Iritată de întrebarea mea, Makiko s-a încruntat și m-a privit ținută, cu sprâncenele înălțate. Toată fruntea îi era încrețită. Vedeam acum că avea ochii injectați.

- Mi-a murit telefonul. Vreau să zic, bateria.
- Se vând baterii la magazin.
- Chestiile alea costă prea mult. Makiko și-a azvârlit geanta pe mochetă. Arăt eu a găgăuță?

A traversat încăperea spre fotoliul-puf.

Îmi venea să strig: „Unde naiba ai fost?“, dar am reușit să mă stăpânesc. În schimb, mi-am dres glasul, dar a fost mult mai sonor decât mă așteptam, ca atunci când îți dregi glasul ca să pui o întrebare importantă. Așa că mi-am dres din nou glasul, ca să semnaliez că prima dată nu semnalasem nimic anume, numai că de data asta s-a înțepenit ceva și am început să sughiț. Când m-am oprit, în cele din urmă, Makiko s-a răsucit doar atât cât să mă vadă din șanțul pe care și-l făcuse în fotoliul-puf. Sprâncenele îi dispăruseră, iar genele de jos erau mânjite cu dermatograf negru. Pungile de sub ochi păreau mai negre și mai întinse. Urme de rimel îi stropeau pomeții. Transpirația îi strica fondul de ten, umplându-i fața de pete.

- Poate că ar trebui să te speli pe față, m-am pomenit zicând.
- Cine se sinchisește de fața mea?

Midoriko, care avea încă în mână dicționarul, ne privea din cealaltă parte a încăperii. „O, nu, mi-am zis. Dacă Makiko s-a întâlnit cu fostul ei soț, tatăl lui Midoriko?“ De dimineață, când plecase, zisese ceva despre întâlnirea cu un vechi prieten, dar de când avea ea prieteni la Tokyo? Dacă ar fi avut vreo cunoștință în oraș, ar fi apărut în discuție cel puțin o dată. Dar nu apăruse nimeni. N-avea nici un prieten la Tokyo.

Și atunci cu cine băuse? Nu era genul ei să bea singură. Nici una din noi nu suporta alt alcool decât berea. Makiko rezista la băutură un pic mai bine decât mine, dar nu era ceva care să-i placă. Și apoi, nu-și văzuse sora de-un car de ani, și știa că o aștept, având grijă de fiica ei. Spusese că avea să ajungă acasă la șapte.

Lucrurile trebuie să-i fi scăpat de sub control. O întâlnire neașteptată, care a dus la o întorsătură neașteptată a lucrurilor... Și apoi s-a pomenit că era beată. Dar împreună cu cine? Chiar dacă Makiko își petrecea serile la bar, pălăvrăgind cu clienții, în adâncul ei era sfioasă. Dacă un tip intra în vorbă cu ea, nu mi-o puteam imagina acceptând să bea cu el. Cu alte cuvinte, nu putea fi decât o singură explicație – fostul ei soț. El era singura persoană din Tokyo cu care ar fi putut să fie.

Dar ar fi trebuit s-o întreb? „S-ar zice că cineva a băut zdravăn. Cine e norocosul?”

N-aveam cum să fac asta să sune lejer, ca și cum aș fi glumit. Putea să meargă la băut cu oricine poftea. Ea hotăra. Nu era treaba mea, dar asta nu însemna că trebuia să-mi pice bine. Dacă ar fi zis că a ieșit cu niște fete pe care le cunoștea, m-aș fi arătat interesată și-aș fi întrebat despre ce vorbiseră, ce mâncaseră sau ce mai făceau prietenele ei. Dar nu voiam să aud despre fostul ei soț. Nici că putea să-mi pese mai puțin despre ce vorbiseră, cum se simțiseră sau ce-și spusese, ce regretau din trecut și ce-i preocupa în prezent. Dar de ce? Nu simțeam nici un pic de ranchiună împotriva lui. Nu erau resentimente care să persiste. Uitasem aproape totul despre el. Aproape că nu-mi mai aminteam fața lui. Sunt sigură că Makiko se lupta cu niște emoții complicate. Ca soră a ei, voiam să-i fiu alături – dar n-aveam de gând să mă implic în nici o aiureală stârnită de fostul ei soț sau de orice alt bărbat. Nu voiam să aud. Așa că mi-am ținut gura.

– Fă un duș. O să te simți mai bine, am asigurat-o. A, da. Am cumpărat artificii. Mă gândeam că, știi tu, de vreme ce voi două vă întoarceți mâine acasă, am putea aprinde niște artificii în seara asta, noi trei.

Fața lui Makiko a rămas înfundată în fotoliul-puf. A dat din cap, destul ca să arate că asculta.

Picioarele îi erau două grisine, ca niște bețișoare de unică folosință. Avea o gaură în talpa dresului, care mergea de la degetul mare până la gleznă. Pielea din

partea din spate a călcâielor era crăpată și uscată ca o mochi²⁵ veche. Pe pulpe n-avea decât pielea și osul, ca burta îngustă a unui pește uscat la soare.

Midoriko a pus dicționarul pe masă și a fugit în bucătărie. În picioare, în întuneric, s-a rezemat de chiuvetă și a fulgerat cu privirea camera. M-am dus lângă ea ca să văd la ce se uita.

Camera era ca întotdeauna. Rafturi cu cărți pe perete. Un birou mic în colțul din spate, la dreapta. Fereastra la mijloc. Perdelele bej, pe care le am din ziua în care m-am mutat aici și care arată încă bine, în ciuda expunerii permanente la soare. Și sub ele, încolăcită pe fotoliul-puf și nemișcată, stătea sora mea mai mare. Imaginile de la televizor erau singurele lucruri care se mișcau.

După o vreme, Makiko și-a proptit palmele pe mochetă și s-a ridicat în patru labe. De acolo, și-a rotit capul încet spre stânga și spre dreapta, ca și cum ar fi făcut un exercițiu de fizioterapie. Apoi a scos un oftat adânc, mai degrabă geamăt, și s-a ridicat încet în picioare.

Privirile ni s-au întâlnit. Îi vedeam fața mult mai bine decât înainte. Și-a mijit ochii și s-a uitat la mine, după care a pășit încet spre noi, apăsând tare mocheta cu tălpile. S-a oprit în pragul bucătăriei, unde s-a rezemat de ușă. După ce s-a scărpinat un pic în cap, i s-a adresat lui Midoriko.

– Ei bine, uită-te la tine.

Când a vorbit, a fost clar cât de beată era. Niciodată – în toți anii în care am locuit împreună – nu-mi mai văzusem sora așa de matolită. Și dacă la Osaka era așa tot timpul? Oare Midoriko se obișnuise deja cu asta? Mi-am imaginat-o văzându-și mama așa, beată de nu mai știa pe ce lume era. Dacă ne gândim la împrejurări, acesta nu era deloc cel mai bun moment în care să abordez subiectul.

Pe podea era o găleată pe care o pusesem pentru artificii. O simplă găleată de plastic. Nimic special, deși presupun că era ciudat să am o găleată. Îmi venise dintr-odată să o cumpăr, dintr-un magazin în care toate produsele costau o sută de yeni, sau dintr-un loc de soiul ăsta, dar n-o folosisem niciodată. Părea nouă-nouță. Dar, pe când mă uitam la găleată, n-a mai fost găleată, ci s-a transformat în cu totul altceva. Era ca atunci când spui un cuvânt de atâtea ori, încât își pierde înțelesul, atâta doar că acum se întâmpla cu un obiect. M-am uitat la artificiile de lângă ea. Erau tot artificii. Ce ușurare! Artificii – bine. Tocmai îmi

roteam privirea prin bucătărie, verificând toate celelalte lucruri stupide pe care le știam, când vocea lui Makiko s-a auzit din nou.

– Nu vrei să vorbești cu mine, ha? Se îndrepta spre Midoriko. Foarte bine. Mă doare-n cot, i-a spus cu glas răgușit. Te porți de parcă ai fi venit singură pe lumea asta, de parcă ai fi singura persoană din întreaga lume. Suna ca în dramele de la televizor din copilăria noastră, mi-am spus, dar Makiko nu terminase: Crezi că-mi pasă? Dau eu impresia că-mi pasă? Mi-e bine.

După voce, nu-i era. Midoriko s-a întors cu spatele, uitându-se la metalul uscat al chiuvetei. Mi-a părut rău pentru ea. Chiar mi-a părut. Makiko s-a apropiat și mai mult, aplecându-se ca să vadă chipul fiicei, de vreme ce ea nu voia în ruptul capului să-și privească mama.

– Nu mă ascuți niciodată. Mă crezi doar o idioată. Nu mă deranjează nici asta. Midoriko s-a foit ca să se îndepărteze de ea, dar Makiko a insistat: Bine! Dacă nu vrei să vorbești, sau nu poți, atunci scrie mai departe în carnetul tău stupid. Dacă ai ceva de spus, nu te sfii să scrii. Presupun că așa o să fie. Până ce murim amândouă.

Tonul îi era tot mai sălbatic. Midoriko se ferea de ea, cu obrazul îndesat în umăr.

– Cât timp crezi că o poți ține așa? Pentru că eu pot...

În acel moment, Makiko a prins-o de cot, însă Midoriko s-a smuls din mâna ei. În clipa următoare și-a plesnit mama peste față, nimerind-o cu degetele în ochi. Makiko a schelălăit și și-a acoperit fața cu mâinile. Îi curgeau lacrimile, dar era ca și cum nu-și mai putea deschide ochii. Oricât de tare și-i apăsa cu degetele și-și ștergea lacrimile, pleoapele refuzau să se supună. Dărele de lacrimi au sclipit în lumina din cealaltă cameră. Midoriko și-a strâns buzele așa de tare, încât trebuie s-o fi durut. Și-a lăsat mâinile în jos, strângându-și pumnii. Își privea mama cum își apasă ochii prin năvala de lacrimi.

Acum chiar și Makiko rămăsese fără cuvinte. Măcar atât îmi era clar; și, văzându-le cum explodează în fața mea, m-am pomenit că și eu am rămas mută. Nu aveam cuvinte. Nu exista nimic ce-aș fi putut să spun. Nu aveam ce să spun. Bucătăria era întunecată. Un iz de gunoi. Mi-am ținut privirea ațintită asupra lui Midoriko. Avea fălcile încleștate, strângea din măsele. Se uita la ceva, dar habar n-aveam la ce. Makiko și-a îngropat capul în mâini, plângând de durere. Pe când mă uitam așa la ele două – m-am pomenit că mă întind spre perete și aprind

lumina, de parcă mâna mea s-ar fi mișcat singură.

Tubul fluorescent a scos un clic și a început să clipească rapid. După ce a fost complet aprins, ne-am putut vedea în sfârșit una pe alta așa cum eram, îngrămădite în bucătărie.

Bucătăria era mai mult decât familiară – aproape că era o prelungire a corpului meu. Dar acum arăta mai veche ca oricând, nimic mai mult decât o coajă. Strălucirea albă a luminii fluorescente se revărsa în toate ungherele. Makiko și-a deschis ochii înroșiți. Cu pumnii lipiți de coapse Midoriko își fixase privirea pe gâtul mamei. Apoi, după ce a tras brusc aer în piept, a vorbit.

– Mamă.

Un ciorchine al cuvântului și a tot ce însemna el i s-a rostogolit din gură.

– Mamă, a zis iar, și de data asta chiar mai tare, cu toate că Makiko era chiar lângă ea.

Makiko era încremenită. Pumnii lui Midoriko tremurau. Părea că atingerea cea mai ușoară ar putea-o face să se sfărâme.

– Mamă, a zis, aproape tușind cuvintele. Spune-mi adevărul.

Pentru rostirea acestor cuvinte avusese nevoie de toate puterile, umerii i se ridicau și coborau la fiecare respirație. Buzele desfăcute tremurau, o auzeam înghițindu-și saliva, ca și cum ar fi ținut în sine ceva. Energia nervoasă care creștea înăuntrul ei căuta o cale de ieșire. Apoi a zis din nou, cu vocea așa de slabă, că părea aproape inexistentă:

– Spune-mi.

Auzind asta, Makiko a oftat și a început să râdă.

– Ce? Ha-ha-ha. Ce vrea să însemne asta? Să-ți spun ce? S-a uitat la Midoriko și a hohotit, scuturându-și capul teatral. Ai auzit, Natsuko? Adevărul? Ce vrea să spun? Poți să traduci?

Makiko încerca să treacă peste asta râzând, dar nu era de râs. Făcea o greșeală – însă nu mă puteam hotărî să i-o spun. Midoriko stătea acolo, cu ochii ațintiți în

podea. Acum respira mai greu. Mi-am închipuit că era gata să izbucnească în plâns, dar și-a înălțat brusc privirea și a înșfăcat cartonul cu ouă pe care-l lăsasem mai devreme lângă chiuvetă – și l-a desfăcut așa de repede, încât aproape n-am văzut ce se petrecea. A luat un ou și l-a ridicat deasupra capului.

„Acum i-acum“, mi-am zis. În clipa aceea, Midoriko a izbucnit în plâns, lacrimile zburau prin aer, țâșnind ca în benzile desenate, pe când își spărgea oul în cap.

Pleosc. Gălbenuș peste tot. Oul era spart, dar ea continua să se plesnească peste cap, făcându-și părul să se umple de spumă. Bucățele de coajă i-au străpuns pielea capului, de pe urechi îi picura gălbenuș. Și-a frecat fruntea cu palma. Plângând acum și mai tare, a luat alt ou.

– De ce... îți faci asta... a scuipat cuvintele, spărgându-și al doilea ou în cap, la fel ca pe cel de dinainte.

Gălbenuș și albuș i s-au prelins pe frunte. Fără șovăială, a înhățat alt ou.

– Tu ești cea care m-ai născut, i-a spus lui Makiko. Și acum e prea târziu să mai facem ceva în privința asta, dar de ce trebuie ca tu să...

Midoriko și-a trântit oul pe frunte.

– Nu știu ce să fac, și tu nu-mi spui nimic. Te iubesc, dar nu vreau să ajung vreodată ca tine. Nu...

A răsuflat.

– Vreau să încep să muncesc, ca să pot să te ajut. Cu bani, cu totul. Ai habar... cât de speriată sunt? Nu pricep nimic din toate astea. Mă dor ochii. Mă dor. De ce se schimbă totul? De ce? Doare. De ce m-am născut? De ce a trebuit să se nască oricare dintre noi? Dacă nu ne-am fi născut niciodată, nimic din toate astea nu s-ar fi întâmplat, nimic din toate astea n-ar fi...

Vărsând șiroaie de lacrimi, Midoriko a mai luat două ouă și și le-a spart pe cap. Bucăți de coajă au zburat în toate părțile și ghemotoace vâscoase de albuș i s-au lipit de gulerul bluzei. Avea stropi galbeni pe umeri și pe piept. Midoriko s-a prăbușit, plângând mai tare decât auzisem eu pe cineva plângând de când mă știu.

Makiko nu s-a mișcat. Câteva clipe doar s-a uitat la Midoriko, care plângea pe podea. Apoi, în cele din urmă, i-a picat fisa.

– Midoriko, a zis, prinzându-și fiica de umerii mânjiți cu ou.

Însă Midoriko a despiciat aerul cu mâna, trăgându-se departe de mama ei. Makiko a încremenit cu mâinile în aer. Neputând să se apropie de fiica sa cutremurată de suspine, și cu atât mai puțin să-i atingă trupul lipicios, Makiko nu făcea altceva decât să privească, respirând încet și profund. S-a întors spre cartonul desfăcut, a luat un ou și și l-a pocnit de frunte, dar n-a nimerit, așa că oul a căzut și s-a rostogolit pe podea. Makiko s-a repezit după el, s-a lăsat în patru labe și l-a zdrobit pe frunte. Cu fața mânjită de gălbenuș și coji, s-a ridicat și s-a întors la Midoriko, a luat alt ou și și l-a trântit drept între ochi. Midoriko plângea în continuare, dar era foarte atentă, privind totul. A luat și ea un ou și și l-a strivit de tâmplă. Conținutul i s-a prelins pe obraz, urmat de bucăți de coajă. Makiko a înhățat ultimele două ouă, și le-a strivit pe față, unul după altul, apoi s-a răsucit spre mine.

– Nu mai ai?

– Mai sunt câteva în frigider, am zis.

Makiko a deschis frigiderul și le-a scos. Au luat pe rând ouă, până ce au golit cartonul. Capetele le luceau, iar pe podea erau bălți de gălbenuș și de albuș vâscos.

După ce toate ouăle au fost sparte, cele două au stat o vreme în tăcere. Apoi Makiko a vorbit.

– Midoriko? a întrebat cu vocea răgușită. Despre ce voiai să afli adevărul?

Fără să răspundă, Midoriko a scuturat din cap, continuând să plângă. Ouăle li se prelingeau pe gât și pe brațe, dar începeau să se coaguleze în păr și pe haine.

Adevărul. Rostirea acelor vorbe o sleise de puteri pe Midoriko. A scuturat iarăși din cap printre lacrimi.

– Midoriko, Midoriko... Vrei să știi adevărul? Crezi că întotdeauna o să fie un adevăr, așa-i? Cine nu vrea să creadă că există un fel de adevăr în viață? Dar știi ceva? Nu toate merg așa. Unele lucruri nu merg deloc așa.

Makiko a continuat, dar nu auzeam ce spune. Midoriko și-a privit mama și a țipat:

– N-ai dreptate. N-ai dreptate. Cum rămâne cu tot... tot... tot..., a zis de trei ori, după care s-a prăbușit pe podeaua bucătăriei, hohotind la fel de tare ca înainte.

Makiko a încercat să curețe cu degetele oul din părul lui Midoriko, dându-i după urechi șuvițele năclăite. A mângâiat-o pe spate la nesfârșit, fără să scoată nici un cuvânt.

*

Dragă jurnalule,

Mama a zis că-și poate lua un pic de timp liber în august, ca să ne putem duce la Natsuko. N-am fost niciodată la Tokyo, așa că cred că simt un pic de entuziasm. Glumesc. Sunt super-entuziasmată. N-am mai fost cu shinkansen-ul și n-am văzut-o de o veșnicie pe Natsuko. Abia aștept!

Midoriko

Dragă jurnalule,

Bine, deci ieri, în toiul nopții, mama m-a trezit. Iar vorbea în somn. M-am ridicat în capul oaselor ca să ascult, așteptându-mă să spună ceva amuzant, ceva la întâmplare. Dar, din senin, a răcnit: AM NEVOIE DE O BERE AICI! N-am știut ce să fac. Nu mă puteam opri din plâns. N-am mai putut să adorm la loc. Aș vrea să nu trebuiască să suferim. Nici unul dintre noi. De ce nu poate să dispară totul și gata? Îmi pare așa de rău pentru mama.

După ce Makiko și Midoriko au adormit, m-am uitat în rucsacul lui Midoriko, i-am scos jurnalul și l-am citit la lumina de lângă chiuveta din bucătărie. Paginile erau pline de însemnări și de desenele astea pe care le face din nenumărate pătrățele. La lumina slabă și cenușie, scrisul ei părea că tremură. Dar cu cât mă uitam mai mult la el, cu atât mă întrebam dacă nu cumva ochii mei tremură, sau poate lumina dintre ochii mei și pagină. Am stat douăzeci de minute să citesc până la capăt însemnările, și când am terminat le-am recitit pe toate, apoi m-am întors în cameră și am strecurat jurnalul la loc în rucsac.

N-am mai apucat să aprindem artificiiile. A doua zi dimineată, Makiko și Midoriko s-au întors la Osaka.

– Nu mai puteți sta o noapte? am întrebat, dar știam că n-au cum.

– Îmi pare rău, a zis Makiko. Trebuie să lucrez în seara asta.

Așa că m-am răsucit spre Midoriko.

– Și tu? Nu vrei să mai stai un pic? E vară, nu? Poți sta cât de mult vrei.

Midoriko a zis că mergea cu mama ei.

Pe când își făceau bagajul, m-am uitat pe fereastră. Cunoșteam fiecare mașină din parcare. Strada avea aceeași culoare ca întotdeauna. Se vedea până la capăt. Mi-am amintit cum arăta Midoriko cu două zile în urmă, când se întorcea de la plimbare. Mergea cu mâna pe borsetă. O priveam de la această fereastră. Picioarele ca niște bețe, venind pe stradă. Scena nu avea nimic special, dar aveam impresia că era o imagine la care aveam să revin mereu. Midoriko și Makiko și eu încă acolo, în aceeași încăpere, dar asta părea să fie deja o amintire. M-am răsucit. Midoriko își prindea părul la spate, dar nu prea reușea. Am îndemnat-o să-și roage mama s-o ajute, dar mi-a spus că se descurca și și-a încleștat buzele peste elasticul negru.

Am coborât în stradă. Eu duceam geanta de voiaj a lui Makiko, pe când

Midoriko își ducea rucsacul. Căldura și umiditatea erau exact la fel ca acum două zile, când noi trei am venit pe jos din stație. Umblând pe trotuare și alunecând pe lângă tot soiul de sunete, am transpirat groaznic până am ajuns la trenul care ne-a dus la Gara Tokyo.

Makiko avea același machiaj gros ca atunci când ne-am întâlnit pe peron. Mai era ceva timp înainte de sosirea trenului lor. Am intrat prin magazinele de suveniruri, ne-am uitat la revistele îngrămădite pe tarabe și am șezut pe o bancă aproape de panoul cu orarul și de porțile spre peroane, unde am lăsat valuri nesfârșite de oameni să se spargă peste noi. Nimic nu se schimbase în aceste două zile.

Am întrebat-o pe Makiko dacă voia niște lapte de soia.

– Lapte de soia?

– Da, lapte de soia. Se spune că e foarte bun pentru femei. Hai să luăm.

– N-am gustat niciodată, a zis Makiko și a râs.

– Nici eu. Haide. Și tu, Midoriko. Hai să-l încercăm.

Curând ne-au mai rămas cinci minute.

– Hei, Midoriko. Cumpără-ți ceva de ăștia.

I-am înmânat cinci mii de yen. Ea s-a uitat la mine, nevenindu-i să creadă.

– Te rog, a zis Makiko scuturând din cap. Nu trebuie să faci asta. Haide, zău.

– E în ordine, am spus. Totul o să fie bine. O s-o scot la capăt.

– Sigur că da.

Makiko și-a boțit buzele, apoi a zâmbit, în vreme ce făcea gestul de a scrie ceva cu un stilou.

– Tu scrie mai departe, Natsu.

În zâmbetul ei era Komi. La fel și mama. Fața era cunoscută. Zâmbindu-mi. Erau toate fețele lui Makiko pe care le văzusem de când mă știam – cea care

râdea și plângea cu mine, care alerga în întâmpinarea mea în clipa în care mă vedea, care ședea în parc în uniformă și pleca pe bicicletă, care închidea ochii și plângea în timpul priveghiului, care lua bani direct din plicul cu salariul său ca să-mi cumpere papuci pentru școală, care stătea acolo, pe patul de spital, după ce născuse, care era întotdeauna alături de mine – fiecare latură a ei zâmbea acum. Am clipit de câteva ori și m-am prefăcut că-mi venea să casc.

Makiko s-a uitat la ceas.

– Aproape că e timpul.

– Mergeți cu bine, am zis dându-i geanta de voiaj.

Midoriko s-a ridicat și a ținut un pic ca să-și potrivească mai bine rucsacul.

– Hei, n-am mai apucat să aprindem artificiiile aseară. O să le păstrez pentru voi, bine? La loc sigur și uscat. O să le aprindem vara viitoare. De fapt, nu trebuie neapărat să fie vară. Poate fi iarnă, sau oricând. Oricând vreți.

– Bine, a zis Midoriko. Hai s-o facem la iarnă, când e frig afară.

Cum nu mai aveau timp, au trecut repede prin turnichete spre peron. Midoriko se tot răsucea și-mi făcea semn cu mâna. De fiecare dată când credeam că dispăruseră, își șteau fața din mulțime, fluturând mâna spre mine. Am fluturat și eu mâna până ce am fost absolut sigură că nu se mai vedeau.

În clipa în care am ajuns acasă am simțit nevoia să dorm. Mersul pe jos îmi trăsese căldura în piele și plămâni. Mă gândisem să fac un duș rece, însă după cinci minute de aer condiționat toată transpirația s-a uscat, ca și cum n-ar fi fost niciodată. Makiko își lăsase urma în fotoliul-puf, iar Midoriko lăsase în colț un teanc de cărți. După ce am pus cărțile pe rafturi, m-am trântit cu fața în jos pe fotoliul-puf, la fel ca Makiko aseară. Makiko și Midoriko. Acoperite de ouă. Toate trei am spălat podeaua de o duzină de ori și am făcut un morman de șervete de hârtie ude. Midoriko fluturându-și mâna. Makiko zâmbind. Au dispărut în depărtare. Pleoapele îmi erau tot mai grele. Brațele și picioarele îmi erau calde. Privind cum gândurile pluteau în întuneric, am adormit.

Am visat că eram în tren, legănându-mă în mers.

Nu-mi dădeam seama încotro mergeam. Nu erau prea mulți oameni, și scamele tapițeriei scaunului îmi zgâriau coapsele. Purтам pantaloni scurți. Nu aveam nimic la mine. Mi-am coborât privirea spre pielea întunecată a brațelor mele. Pielea încrețită din scobitura cotului părea neagră ca noaptea. Maioul turcoaz era cam lăbărțat. Dacă mă aplecam în față sau ridicam brațele, mă temeam că mi s-ar putea vedea pieptul. Dar mi-am spus că n-avea rost să fiu obsedată de soiul ăsta de lucruri.

Oamenii urcau și coborau în fiecare stație, dar trenul se umplea încetul cu încetul. O femeie s-a așezat în fața mea. Pielea de sub ochi îi atârna. Obrajii îi erau cam întunecați. Nu era bătrână, dar nu era nici tânără. Avea părul negru și țeapăn, întocmai ca al meu. Și-l dăduse după urechi. Din când în când se răsucea să se uite pe fereastră. Eram eu, mă duceam să le iau pe Midoriko și Makiko. Aveam treizeci de ani. Ghemuită pe locul meu, ca să mă asigur că nu-i ating pe cei de alături. Șezând tăcută, cu mâinile încrucișate pe sacoșa mea uriașă, ponosită. Cu picioarele lipite dureros de strâns. Genunchii mei osoși arătau așa de cunoscuți – așa-i, îi aveam de la Komi. Acea eu care ședea în fața mea arăta ca o Komi zâmbitoare. Am văzut-o zâmbind așa într-o fotografie.

Ușile s-au deschis, tata a urcat în tren, purtând haine de lucru cenușii. S-a așezat lângă mine și a șoptit că aproape am ajuns. Plecaserăm pentru o zi. Mama și Makiko rămăseseră acasă. Azi eram doar eu și tata. Nu mi-am îngăduit să-l întreb unde mergem. Ședeam doar acolo, fără să spun nimic. Oamenii se năpusteau în tren. Niște bărbați care nu mai aveau loc își apăsau picioarele între genunchii noștri. Lumea se îngrămădea. Toate trupurile păreau să se umfle. Am ajuns. Tata m-a ridicat pe umeri. Era doar cu câțiva centimetri mai înalt decât mine, dar m-a așezat pe umerii săi. Era prima dată când îl atingeam. Tata și-a croit drum printre străinii enormi, ținându-mă de încheieturile mâinilor. Stăteam călare pe umerii lui mici, înguști. Se împingea printr-un zid de oameni care habar n-aveau că suntem acolo. L-au împins deoparte și l-au călcat pe picioare. A trebuit să ne oprim și s-o luăm de la capăt. Ușa s-a închis. Cineva zâmbea și își flutura mâna spre noi. Fără să mă lase jos, tata a alergat direct la vagonul următor și am sărit pe roata mare. Ne-am înălțat în tăcere prin cerul tot mai albastru. Oameni, copaci și luminile nopții, care licăreau de pe pământul întunecat întins departe, sub noi. Eu eram acolo, pe umerii tatei, numărându-le pe toate, fără să clilesc deloc.

M-am trezit în răcoarea neclintită a camerei mele.

Aparatul de aer condiționat zicea că sunt 21 de grade. M-am ridicat și l-am închis. Știam că tocmai visasem, dar după ce-am clipit de câteva ori totul a dispărut fără urmă. Am auzit ventilatorul cum zumzăie până s-a oprit șovăielnic, și dintr-odată aerul cald s-a strecurat în încăpere. Soarele verii dogorea prin perdele. Am auzit râsete, voci de copii, sunetul mașinilor care treceau pe stradă.

M-am dus în baie și m-am dezbrăcat. Tamponul mi-a rămas lipit de chilot. L-am tras de acolo și m-am uitat la el. Aproape că nu era sânge. L-am înfășurat în șervețele de hârtie și l-am aruncat la gunoi, apoi am luat alt tampon și l-am pus în chilot, pe care l-am așezat pe prosop, pentru mai târziu. Am intrat sub duș și am dat drumul la apa caldă.

Am deschis robinetul la maximum. Apa țâșnea din găurile dușului, înfășurându-mă în aburi și căldură. Vârfurile degetelor de la picioare țipau din pricina diferenței de temperatură. Umerii mi-au amorțit, ca și cum ar fi fost arși pe dinăuntru. M-am privit în oglindă. Pe coapse și pe brațe mi se făcuse pielea de găină, cu broboane mari. Apa fierbinte care mă izbea s-a făcut și mai fierbinte, dizolvând orice diferență dintre mine și încăpere. Aburul era orbitor de alb, însă oglinda avea un strat care o împiedica să se înceteșeze, așa că nu mi-am pierdut nici o clipă din ochi corpul.

Am stat dreaptă și mi-am tras bărbia în piept. Cu câteva ajustări, îmi puteam vedea în oglindă fiecare părticică, în afară de față. M-am uitat la trupul meu.

Sânii erau în mijlocul oglinzii. Mici, întocmai ca ai lui Makiko. Sfârcuri cafenii și proeminente. Șoldurile mele n-aveau nici o formă, dar era carne în jurul buricului, urme de întindere care se arcuiau la laturi. Ceea ce mai rămăsese din ziua de vară intra pe ferestruica băii, nedeschisă, ca întotdeauna, amestecându-se molcom cu lumina fluorescentă de deasupra. Habar n-aveam de unde venea sau unde se ducea, dar se părea că acest lucru care mă conținea pe mine, acest lucru care-mi păstra forma, avea să plutească acolo pe vecie.

Rețea de trenuri de mare viteză

Local de tipul birturilor

Local specializat în preparate la grătar

În limba engleză, men înseamnă „bărbați“.

Organe de porc și vită prăjite

Țipar de apă dulce

„Cluburi de telefonie“ – servicii de întâlniri prin telefon

Joc mecanic interactiv

Ceai semi-fermentat

Gustări variate, servite într-o cutie specială

Băutură preparată din orz prăjit

Gay

Plăcintă sărată cu umpluturi diverse

Un fel de colțunași

Supă cu tăiței

Autorul este Heinrich von Kleist (1777–1811).

Jean-Paul Sartre, Zidul, traducere de Sanda Oprescu, Editura RAO, București, 2014

Condiment tradițional japonez pe bază de boabe de soia fermentate

Biscuiți din orez

Felii sau bastonașe de cartofi prăjiți, cu condimente

Frigărui de pui, specialitate japoneză

Băutură distilată din orez sau orz, cartofi dulci etc.

Bandă desenată

Prosop înmuiat în apă fierbinte

Prăjitură din orez glutinos

CARTEA A DOUA

8. UNDE ȚI-E AMBIȚIA?

– Bine, ce ziceți de asta – dacă soțul tău are o problemă la rinichi? La amândoi. E în stare foarte proastă și are nevoie de unul nou. Să zicem că ești singura care-l poate ajuta, dându-i un rinichi de la tine, și o să moară, fără îndoială, dacă nu i-l donezi. Ce faci? I-l dai?

Aya a pus întrebarea la mult timp după ce ne-am terminat desertul. Gheața din paharele noastre se topise. Era vremea să plecăm.

Ieșisem cu câteva dintre fetele de la vechiul meu loc de muncă să prânzim în oraș. N-aș zice că eram prietene, dar când ne-am revăzut acum doi ani, la nunta lui Yuko, Aya a propus să ne întâlnim de două ori pe an. Toate eram cam de aceeași vârstă, cu un an mai mult sau mai puțin. Părea că doar cu puțin timp înainte lucram toate la librărie. Cum se face că a fost acum zece ani? Spun asta, dar fiecare dintre noi s-a schimbat, mai ales în ultimii ani, și, din cauză că nu ne vedem decât rar, suntem toate pe lungimi de undă diferite. Pentru cineva din exterior, probabil că nici nu păream să fim un grup de prietene. Sunt sigură că fiecare are lucruri mai bune de făcut, însă nici una dintre noi, cele cinci, n-a lipsit vreodată de la întâlnire.

Întrebarea era dacă i-ai da sau nu un rinichi soțului tău muribund.

Pentru toate în afară de mine era o chestiune foarte pertinentă. Toate erau măritate, cele mai multe aveau și copii. Conversația nu dădea semn că se stinge.

– Ei, haide!

– Nu știu...

– Chiar așa?

Își împărtășeau părerile, se arătau uluite sau dădeau din cap înțeleghătoare la ceea ce aveau de spus celelalte. Când Yuko a observat că paharele erau goale, a întrebat:

– Mai luăm un rând?

Toate au zis că da și au mai comandat un pahar de ceea ce băuseră. Yuko s-a uitat la mine:

– Și tu, Natsuko?

– Doar apă, am zis.

Le ascultam, dar nu-mi puteam scoate din minte ce mâncaserăm la prânz. Nu știu cine a ales acel loc, și nici măcar nu auzisem vreodată de clătite, însă era evident că nu erau potrivite ca fel principal. Închipuiți-vă cea mai jalnică plăcintă de pe pământ, nesigură dacă e gustare sau desert. Și, fiind un local cu specific, nu se serveau decât clătite. Aș fi putut să mânânc un vraf întreg, și tot mi-ar mai fi fost foame. Și apoi, din câte știu eu, nimic care are moț de frișcă nu poate fi numit prânz.

– Mda, ei bine, eu aș face-o, a zis Yoshikawa din capătul mesei.

Avea treizeci și opt de ani, de aceeași vârstă cu mine, și un soț mai tânăr, care cred că era osteopat. Aveau un copilăș. Yoshikawa se dădea în vânt după toată chestia cu „trăiește natural“. Nu se machia niciodată și era întotdeauna îmbrăcată în haine lejere, în nuanțe de maro și stacojiu. De când descoperise homeopatia îmi tot spunea să iau pilulele alea ciudate, despre care zicea că vindecă literalmente totul, indiferent de simptome. Probabil că m-a plimbat de o sută de ori prin felul în care acționează, dar mie îmi intra pe o ureche și-mi ieșea pe cealaltă. Zice că, dacă ar lua copiii aceste pilule magice, am putea să uităm de vaccinuri sau chiar de mersul la doctor. Asta îți dă o idee despre Yoshikawa. Și uite-o că ne spune că și-ar da un rinichi ca să-și salveze soțul muribund. Imediat, celelalte au răspuns: „Da, sigur“, practic toate deodată.

– Însă nu din același motiv pentru care ar face-o Yuko. Știu că suntem o familie și așa mai departe, dar – pentru mine – e mult mai simplu decât asta. Am nevoie ca el să muncească în continuare. Cum mi-aș putea păstra stilul de viață actual dacă ar muri?

– Sunt de acord cu tine, a zis Aya.

Dintre noi, Aya a lucrat cel mai puțin la librărie, sunt sigură că am fost împreună acolo nu mai mult de un an. Era splendidă, și la un moment dat s-a încurcat cu

unul dintre romancierii „aflați pe val” care venise să-și prezinte un volum la magazinul nostru. Când a ieșit următoarea lui carte, Aya ne-a spus că partea legată de dragoste se baza pe povestea lor. Atunci când următorul ei iubit a lăsat-o gravidă, s-au căsătorit și Aya a plecat de la librărie ca să-și vadă de familie. Fiica ei are acum doi ani. Soțul ei conduce agenția imobiliară care aparține familiei lui, așa că locuiesc cu toții în același bloc. Sigur că își plătesc partea, dar rudele ei prin alianță nu duc lipsă de motive pentru care să se plângă, și se pare că sentimentul este reciproc.

– Păi, da. Să dai un rinichi e greu, dar cât de greu ar fi dacă soțul ar muri? Să faci totul singură? Cred că m-aș descurca cu un singur rinichi, dacă ar trebui. Dar, serios, dacă soțul mi-ar muri, aș dispărea cât ai bate din palme. Am uitat cum îi zice... divorț post-mortem? Aș lua tot ce aș putea, apoi m-aș despărți definitiv de neamurile prin alianță. N-ar mai auzi vreodată de mine, v-o jur.

– La naiba, Aya. Ascultă-te ce spui, a râs Yuko. Nu știu, poate că e doar părerea mea, dar soțul meu mă scoate din papuci tot timpul. Uneori îmi doresc serios să moară. Pe de altă parte, e tatăl fiului meu. Presupun că-i mai bine să rămână în viață.

– Da, e și chestia asta, a zis Yoshikawa. Presupun că te face să te întrebi cu ce soi de bărbat ai făcut un copil. Adică, ce viață mizerabilă, nu? Dar sunt copiii noștri, și trebuie să facem totul pentru ei.

Când conversația a început să se stingă, Aya și-a luat, ca de obicei, sarcina să se ocupe de nota de plată. Toate care au avut o băutură suplimentară au plătit o mie opt sute de yen, dar eu am plătit o mie patru sute.

În timp ce mergeam agale spre Shibuya am pălăvrăgit despre faptul că zona se schimbase total; într-un loc, văzând o mulțime de oameni la coadă, ne-am întrebat ce se dădea. Când am ajuns la Shibuya Sukuranburu²⁶ am zis c-o să ținem legătura, ne-am fluturat mâinile și ne-am despărțit. Aya, Yuko și Yoshikawa s-au îndreptat spre trenul de pe linia Inokashira, în vreme ce eu și Rie Konno – a cincea membră a grupului, care nu făcea niciodată altceva decât să chicotească într-un colț (azi nefăcând excepție) – luam amândouă trenul de pe linia Den'en Toshi, așa că ne-am dus împreună spre stație.

August. Două și jumătate după-amiaza. Totul din fața ochilor noștri era incandescent, iar cerul era de un albastru perfect deasupra clădirilor, albastrul

total al unui ecran de computer. Totul strălucea în arșiță. Când trăgeai aer în piept dogoarea îți intra pe nas, iar când nu respirai pătrundea prin piele.

De câte ori stopul arăta verde, grupuri enorme de oameni traversau strada și își încrucișau pașii, schimbând între ei locul. Tinerele erau de un alb păstos. Purtau fuste evazate în nuanțe pale și tropoteau cu pantofii lor cu baretă și platformă care arătau a picioroange. Trebuie să fi fost ultima modă. Multe aveau obraji de un roșu aprins. Toate păreau să poarte lentile de contact colorate.

– Rie, încotro mergi? am zis, ștergându-mi tâmplele cu prosopul mic pe care îl aveam la mine.

– Eu? În Mizonokuchi, a răspuns ea cu un fir de voce.

– A, da? De cât timp locuiești acolo?

– De vreo doi ani. Din cauza muncii bărbatului meu.

Eram sigură că Rie avea și un copil. Cu trei ani în urmă începuse să lucreze la altă librărie, cu jumătate de normă. Nu știam cu ce se ocupa soțul ei. Rie era mărunță, cu cel puțin un cap mai scundă decât mine. Sprâncenele ei subțiri erau îndreptate în jos și caninii îi erau atât de proeminenți, încât buza de sus nu-i putea acoperi. Asta o făcea să pară tot timpul gata să cedeze nervos, chiar și atunci când nu făcea nimic. Mai aveam doar câteva minute până la stație, dar era deja cel mai lung timp pe care-l petrecusem vreodată cu Rie între patru ochi. Ne văzuserăm de multe ori, dar, sincer, n-aș putea spune că am purtat vreo conversație. Ca să îndepărtiez cumva tăcerea stânjenitoare, am continuat, întrebând-o dacă i-ar fi dat soțului un rinichi ca să-l țină în viață.

– Erai de partea lui Yuko, așa-i?

– De fapt, nu, a zis Rie aruncându-mi o privire. Nu l-aș da.

– Serios?

M-am uitat la ea.

– Da.

– I-auzi, am spus. Chiar dacă știi că altfel moare?

– Nu l-aș da, a repetat. În ce mă privește, mai degrabă l-aș arunca în stradă decât să i-l dau lui.

Neștiind ce să zic, m-am străduit să umplu cu ceva tăcerea.

– Păi, e decizia ta, nu?

– Știu și eu...

Am traversat și am pornit în jos pe scări, unde am urmat indicatoarele spre linii. Transpirația îmi picura din fiecare por. O simțeam șiroindu-mi pe spate și pe coaste.

– Te duci în Mizonokuchi? am întrebat-o. Eu mă duc în Jimbocho. Se pare că mergem în direcții opuse. Ne vedem data viitoare. La iarnă, da?

– La iarnă, mda. Însă nu cred c-o să vin.

– Nu vii?

– Nu. Rie a zâmbit. Toate sunt atât de proaste! Văzând că nu ziceam nimic, a râs și a adăugat: Sunt o ceată de idioate incurabile.

Cu asta, am fluturat mâinile una spre cealaltă și am trecut prin turnichete, dispărând în stație.

În Jimbocho am deschis ușa unei cafenele care dădea în stradă și am văzut-o pe Ryoko Sengawa așezată lângă vitrină. S-a răsucit ca să mă salute.

– E cald, hm? a zis Sengawa veselă. Vii de acasă?

– Nu, eram în Shibuya. Prânz cu niște prietene.

M-am așezat în fața ei și mi-am șters cu prosopul mic transpirația de pe tâmpile și gât.

– Prânz cu prietenele! Am impresia că nu te mai cunosc, m-a tachinat Sengawa dezvelindu-și dinții mari într-un zâmbet. Cât timp a trecut? Ultima dată când ne-am întâlnit nu era nici pe departe așa de cald, nu?

Ryoko Sengawa era redactor la una dintre marile edituri. Ne cunoscuserăm cu două veri înainte și mă contacta periodic, ca să întrebe de romanul la care lucram și să știe cum înainta intriga. Sengawa era cu zece ani mai mare decât mine, așa că avea aproape cincizeci. Lucrase la câteva reviste, apoi în domeniul cărților pentru copii, până să treacă la ficțiune cu patru ani în urmă. Se ocupa de câțiva autori contemporani faimoși, iar unele dintre cărțile acestora luaseră premii importante. Părul tuns scurt nu oferea nici o ascunzătoare urechilor, și când râdea fața i se încrețea, ceea ce mă făcea de fiecare dată să zâmbesc. Locuia singură într-un apartament din Komazawa.

– Scriu și tot scriu. Pur și simplu nu văd capătul.

Nici măcar nu mă întrebase încă despre romanul meu, dar am schimbat dinadins subiectul și am băut dintr-o suflare paharul cu apă de pe masă. Sengawa a zâmbit cu ochii și a deschis meniul în așa fel încât să-l pot citi și eu. Am comandat un ceai cu gheață și ea a făcut la fel.

Mă mutasem la Tokyo ca să devin scriitoare la douăzeci de ani. După treisprezece ani, la treizeci și trei, am luat premiul întâi la un concurs organizat de o editură minoră. Acum puteam spune că sunt scriitoare – însă povestirea pe care am scris-o n-a fost publicată, astfel încât nimeni nu mi-a putut citi opera. Am petrecut doi ani lucrând pe text împreună cu un redactor care, practic, m-a silit să rescriu nu doar o dată totul. N-au fost cei mai buni ani din viața mea.

Indiferent dacă lucram la povestire sau la un articol pentru o revistă, puneam acolo tot ce aveam mai bun, mobilizându-mi toată încrederea în capacitățile mele, dar tipul ăsta părea deja convins că ceea ce scriam eu n-avea nici un merit.

Printre observațiile lui preferate se numărau: „Nu pot să văd fața cititorului“, „Nu așa acționează oamenii“ și „Trebuie să mă convingi“. Asta ca să vă faceți o idee despre cum lucram împreună. La început am presupus că avea dreptate, că părerile lui erau importante, însă după ce mi-am îngăduit să fiu sceptică mi-am dat seama că spunea numai prostii. Nu vorbeam deloc despre lucrarea mea. Era așa de obositor! Cu timpul, am încetat să-i mai arăt ce scriu și nu i-am mai răspuns la e-mailuri – ne-am înstrăinat. Ultima dată când am vorbit a fost la telefon. M-a sunat în toiul nopții. Când am răspuns, mi-am dat seama că era beat. După ce mi-a explicat amănunțit care erau în opinia lui defectele povestirilor mele, a adăugat: „Cred că e momentul potrivit, așa că o să ți-o spun. Cred că îți lipsește ceva, ceva indispensabil pentru un scriitor. Pur și simplu nu-i acolo.

Presupun că e ambiția, ambiția pură. Asta te împiedică să scrii ceva care contează. De aceea n-o să fii niciodată o mare scriitoare. Întotdeauna am gândit așa, și cineva trebuie să ți-o spună. N-o să ajungi acolo niciodată. Niciodată. Hai să-i zicem așa – câți ani ai? Știu că vârsta n-are nici o treabă. Ei bine, în afară de faptul că are. Zici că te apropii de patruzeci, da? Chiar crezi c-o să te schimbi brusc și o să produci ceva incredibil? Sincer, mă îndoiesc, cel puțin în cazul tău. Așa văd eu lucrurile. Și îți spun că am dreptate. Păi, e treaba mea să știu lucrurile astea. Pot să văd ce se petrece, pot să văd“.

Aproape că n-am dormit în noaptea aceea. În următoarea săptămână, vocea lui îmi tot răsuna prin cap, împiedicându-mă să mă concentrez. „Și dacă după toți anii ăștia, când în fine am început să scriu, totul se prăbușește așa?“ – era un gând nespus de deprimant.

Următoarele luni au fost cumplite. Eram tot timpul morocănoasă și nu ieșeam din casă decât ca să merg la serviciu. Apoi, într-o zi, pe când cugetam la cele mai rele momente din ultima noastră conversație telefonică, mi-am auzit furia – am auzit-o cu adevărat clocotind în mine, ridicându-se din fundul gâtului.

„Cine mama dracului se crede?“ mi-am zis.

Zăceam cu fața în jos pe fotoliul-puf, dar acum mi-am înălțat capul și m-am ridicat în capul oaselor. Am deschis larg ochii. Se umpleau de sânge, de parcă în orice clipă aveau să țâșnească din orbite și să plece pe undeva.

– Cine mama dracului se crede? am rostit, de data asta cu voce tare.

Mi-am îngropat fața în fotoliul-puf și am răcnit din toți bojocii. Am simțit granulele din fotoliu intrând în vibrație, ceea ce a ajutat la amortizarea sunetului. Am mai răcnit de câteva ori, apoi am lăsat totul baltă și am zăcut cu fața în jos, incapabilă să mă mișc.

După o vreme m-am dus la bucătărie să-mi iau un pahar de mugicha și l-am băut dintr-o suflare. Apoi m-am întors în cameră și am respirat adânc, plimbându-mi ochii de la rafturile cu cărți la birou și la fotoliul-puf. Părea că totul era mai luminos. M-am gândit cât de mult îi plăcea redactorului meu să zică: „Asta-i o chestie beton“. Dacă îi spuneam: „Nu știu ce vrei să zici“, răspundea: „Ascultă doar“, ca și cum ar fi fost de-a dreptul entuziasmat. Dar când am pus paharul pe masă, a venit ca un trăsnet; într-o clipă, mi-am dat seama că toate astea erau absurde. Am hotărât să-l uit pe ticălos, ca și cum n-ar fi existat.

Și după un an am avut noroc, în sfârșit.

Cartea mea, o culegere de povestiri, a fost prezentată la televiziune de câteva celebrități care s-au întrecut să-mi laude scrisul. Până la urmă s-a vândut în 60 000 de exemplare. A fost un succes.

O vedetă cunoscută pentru gustul său literar s-a ambalat foarte tare și a zis: „Cartea asta mi-a răsturnat concepția despre viața de apoi“. Un manechin a mărturisit: „Nu mi-am putut stăpâni plânsul. Mă tot gândeam la oamenii apropiați, oameni pe care i-am pierdut“. Altcineva a descris-o drept devastatoare, dar a adăugat că nu-i lipsea un anumit optimism.

Cartea, care cuprindea și povestirea premiată, era o culegere de texte mai noi și mai vechi pe care le-am refăcut în așa fel încât să aibă o temă comună. M-am folosit de toate relațiile pe care le aveam ca să fie publicată. Nu avea nimic percutant care să prindă la public. Primul tiraj a fost sub trei mii de exemplare – se înțelege de la sine că nimeni din mica editură care mi-o acceptase nu credea că va prinde aripi. A fost o bulă de aer care se ridica la suprafață, creată pe premisa că o să dispară. Noul meu redactor păstrase interacțiunea cu mine la un nivel minim; ce să mai vorbim de discutarea în amănunt a conținutului! Tot ce mi-a zis când a citit-o a fost că urma să apară chiar în acea lună, dându-mi impresia c-o voiau doar ca să-și diversifice catalogul. E destul să spun că nimeni – inclusiv eu – nu și-a închipuit că acea carte avea să ajungă în mâinile a zeci de mii de cititori.

Din acea experiență am ieșit fericită, dar și descumpănită. Cartea s-a vândut bine pentru că a reușit să ajungă la televizor. Ne-ar plăcea să credem că acele cărți care merită atenție își găsesc un public – dar, după cele întâmplare cu culegerea mea, pot zice fără teamă că greșesc că meritul n-a avut nimic de-a face cu asta.

Curând după ce a apărut, m-a sunat Ryoko Sengawa. Asta era acum doi ani, într-o zi înăbușitoare de august, întocmai ca azi. Ne-am întâlnit la cafeneaua de pe strada mea și, după ce s-a prezentat rapid, mi-a zis direct, cu vocea ei liniștită, dar impunătoare:

– Chiar merge. Toate personajele din toate povestirile sunt moarte, în altă lume, și mor iar și iar. În această lume moartea nu este sfârșitul tuturor lucrurilor, dar nici început nu este. După cutremur, mulți cititori au reușit să-și afle consolarea în genul ăsta de poveste. Dar acum vreau să uiți toate chestiile astea.

Sengawa a sorbit repede din apă. Îmi ațintisem privirea asupra degetelor ei, în locul în care țineau paharul, și am așteptat să spună mai mult.

– Dacă ne gândim la cartea ta, ce-o face specială? Ce-o face să fie a ta și numai a ta? Nu cadrul sau tema, nici măcar ideea. Nimic din toate astea. E vorba de vocea ta, de scriitură, de ritm. Are o personalitate incredibilă, și asta contează mai mult decât orice dacă o să scrii în continuare. Trebuie să te ții de asta, de ritmul tău.

– Ritmul meu? m-am mirat.

– Mă bucur că a avut succes, a zis Sengawa. Dar nu te poți baza pe niște celebrități care citesc o carte la cinci ani c-o să te ajute să-ți faci un nume. Nu spun că vânzările nu contează. Numai că cititorii contează și mai mult. Trebuie să găsești cititori reali, din cei care rămân cu adevărat cu tine, cititori care rămân cu tine după ce vâlva se domolește. Vorbesc despre cititorii care nu-și doresc nimic mai mult decât necunoscutul, misteriosul.

– Vrei să spui, am zis, cititori adevărați, care citesc literatură adevărată...

Chelnerul ne-a umplut iar paharele. Sengawa a tăcut un moment, apoi a reluat.

– Păi, folosim cuvinte ca să comunicăm, nu? Și totuși, cele mai multe dintre cuvintele noastre nu ajung la țintă. Știi ce zic? Mă rog, cuvintele noastre poate că da, însă nu ceea ce încercăm de fapt să spunem. Cu asta ne confruntăm tot timpul. Trăim în acest loc, în această lume, în care ne putem împărtăși cuvintele, dar nu și gândurile. Se spune că „prieteni buni sunt greu de găsit“. E adevărat. E așa de greu să găsești oameni care ascultă cu adevărat, care încearcă să-ți înțeleagă vorbele, care încearcă să te înțeleagă. În esență, e chestie de noroc. Cel puțin, așa văd eu lucrurile. E ca și cum ai încerca să dai de apă în mijlocul deșertului – e crucial s-o găsești, dacă vrei să rămâi în viață. Sigur, dacă cei de la televizor încep să vorbească despre cartea ta și ajungi să vinzi zeci de mii de exemplare, asta e în sine o formă de noroc. Presupun că mai există o formă, când dă norocul peste cineva, doar pentru o clipă. Dar acel prim fel de noroc este altceva, nu-i așa? E felul pe care poți să te bazezi – e puternic, durează. Acel fel de noroc va exista întotdeauna pentru tine și pentru ce scrii tu. Și te pot ajuta să ajungi la asta. Împreună putem scoate cărți mai bune. De aceea voiam să te întâlnesc.

O vreme, nici una din noi n-a spus nimic. Gheața din paharele noastre s-a topit

destul de mult ca să se taseze. Sengawa își rezemase mâna de marginea suportului pentru pahar. Am observat venele care i se umflau pe dosul mâinii.

– Scuze că mă lansez așa, a zis peste câteva clipe. Nu voiam decât să mă asigur că am spus-o, ca să nu regret nimic mai târziu.

– Nu, i-am replicat. Sunt cu adevărat bucuroasă că ai spus-o.

Sengawa a părut ușurată. Am văzut-o dând din cap și mișcându-și buzele, ca și cum ar fi vorbit cu sine – m-a făcut să mă întreb dacă nu cumva o persoană atât de încrezătoare și deschisă ca ea putea să fie, de fapt, la fel de neliniștită ca mine.

– Nimeni nu mi-a mai vorbit așa despre scrierile mele.

– Hei, ești din Osaka, nu? mi-a zis, adoptând accentul din orașul meu natal. Nu există alt loc pe lume ca Osaka.

– Și tu ești din Osaka?

– Nu chiar. M-am născut și am crescut la Tokyo, dar mama e din Osaka, așa că se poate spune că de acolo mă trag. Ea dă tonul în întreaga casă. Accentul apare când sunt cu oameni din Osaka. Presupun că sunt, în esență, bilingvă, a râs ea.

– N-aș fi bănuțit.

Am vorbit despre cuvintele și expresiile noastre preferate care sunt folosite doar la Osaka și despre controversa pe tema celulelor stem STAP care fusese motivul notorietății negative a orașului Osaka din iarnă încoace. Omul de știință răspunzător se sinucisese cu doar zece zile înainte. Se spune că era un excelent eseist.

– Deci, spune-mi, a zis Sengawa. Natsuko Natsume... e pseudonimul literar, nu?

– Nu, este numele meu adevărat.

– Nu se poate! Natsume e numele soțului?

– Nu m-am măritat niciodată. S-a întâmplat ceva între părinții mei, așa că am trecut la numele de fată al mamei când aveam vreo zece ani.

– Înțeleg, a dat din cap Sengawa. Așadar, mama te-a botezat Natsuko ca să păstreze o parte din numele ei de familie?

– O parte din numele ei de familie? m-am mirat. Vrei să spui, Natsu²⁷?

– Da. După toate aparențele, e explicația cea mai logică.

– Păi, nu m-am gândit vreodată la asta, m-am bâlbâit.

– Nici eu nu m-am măritat, a zis Sengawa, dar înțeleg că te poate dura să renunți la numele tău. Nu știu. Poate că n-are nimic de-a face cu asta. Poate că mamei tale pur și simplu i-a plăcut cum sună.

Am pălăvrăgit o oră întreagă, discutând despre cărțile pe care le citeam. Apoi am făcut schimb de numere de telefon. De atunci ne-am întâlnit din când în când ca să vorbim despre munca mea și despre tot soiul de alte lucruri.

– Care-i problema? m-a întrebat Sengawa privindu-mă atent.

– Nimic. Doar că tocmai mi-am dat seama. Sunt aproape doi ani de când ne-am cunoscut.

– Cred că ai dreptate. Dacă stai să te gândești, viața nu-i prea lungă, nu? a râs ea, ceea ce i-a declanșat un acces de tuse. Doamne, tusea asta! În ultima vreme am tot stat internată în spital. E groaznic, oricât de mult aș dormi, niciodată nu mă simt odihnită. I-am pus să vadă ce este, dar au zis că e anemie...

– Trebuie să te asiguri că ai destul fier.

– Mda. Ei bine, n-am știut asta până acum, dar se pare că ceea ce-ți trebuie cu adevărat e feritina. În ultima vreme lucrurile au stat un pic mai bine, dar cu trecerea timpului nu pot decât să se agraveze, nu? Sengawa a luat o înghițitură de apă și a murmurat: Timpul trece așa de repede...

– Nu, zău? am râs. Cum se face că e 2016? Sunt în Tokyo de... cum, aproape douăzeci de ani deja? E o nebunie.

– Mie-mi spui? Deci, cum merge povestea?

Acum, că Sengawa orientase discuția cu atâta iscusință, am început să vorbim despre roman. Nu că aş fi avut ceva concret să lămuresc cu ea. Oricum, nu voiam să i-l arăt decât la final. Aproape că nu abordam detaliile concrete. Uneori mă întreb dacă are măcar sens să te întâlnești așa cu redactorii, dar ei au un talent aparte de a scoate poveștile din tine. Începi să vorbești despre ce scrii, ca și cum ai vorbi cu tine însuși, dar curând ceea ce la început părise o brambureală pare curat și ordonat, ceea ce-ți limpezește calea și te ajută să încerci opțiuni pe care poate că le-ai trecut cu vederea. Ajută foarte mult. După vreo oră și jumătate am încheiat exact ca data trecută, fără să facem vreun plan, și ne-am despărțit.

Era seară, însă lumina zilei refuza să se dea dusă, iar asfaltul încins părea că se topește. Gândindu-mă la romanul meu neterminat, am simțit că un lichid ca smoala îmi umple spațiul din spatele ochilor, amenințând să înghită totul în întunecimea lui. Respirând greoi, am ajuns înapoi acasă.

După cincisprezece ani în apartamentul din Minowa în care locuisem de la venirea la Tokyo, clădirea urma să fie demolată, așa că m-am mutat în Sangenjaya. Fostul meu proprietar fusese răpus de un atac de cord și, din pricina problemelor cu taxele de moștenire, rudele lui au demolat clădirea și au vândut terenul gol. Mi-a fost un pic frică să părăsesc singura casă pe care o avusesem în Tokyo, însă după ce m-am mutat neliniștea a dispărut. Mi-am dus toate lucrurile din Minowa – de la perdele și fotoliul-puf până la farfurii și preșuri – în noua mea locuință, aflată la etajul întâi al unei clădiri scunde, la fel ca cea de dinainte, și având în linii mari aceeași configurație. Nu părea o schimbare prea mare (în afară de chirie, care a săltat cu douăzeci de mii de yeni).

Cu pleoapele îngreunate de căldură, mi-am mijit ochii spre ceas. Un pic după cinci. Am făcut un duș cu apă rece, lăsând-o pur și simplu să curgă pe mine. Curând mi s-a făcut frig, așa că m-am șters cu prosopul. Am avut impresia că simt miros de piscină. Clor? Sau poate că ștersul declanșase mirosul. Pardoseala de ciment care avea mare nevoie de reparație. Cald sub tălpi. Țipete și pleoscăituri. Sunetul unui fluier. Ultimele minute rezervate pentru timpul liber. Acel moment al după-amiezii când corpul nu mai cooperează și pleoapele încep să ți se îngreuneze. Ce n-aș fi dat să adorm simțindu-mă așa! Acele zile de vară păreau atât de îndepărtate, ca și cum ar fi fost în altă viață. Dar mi se întâmplaseră mie, trupului meu. Gândul mi-a dat frisoane.

Pentru prima oară în două zile, am deschis fișierul – romanul. În ultima vreme mă tot străduisem să am parte de o noapte de somn bun, dar nu reușeam cu nici un chip să mă odihnesc. Mă trezeam simțindu-mă letargică și aveam capul încețoșat toată ziua. Totuși, nu era decât ora cinci. Mult prea devreme ca să merg la culcare. Îmi doream să pot face seara să treacă gătindu-mi ceva gustos, dar nu era nici o șansă într-o zi ca aceea. Căldura îmi omorâse tot interesul față de mâncare. Fișierul s-a deschis în mijlocul ecranului. Văzând fraza pe care o lăsasem neterminată, mi-a venit să-l închid imediat. Am tras aer în piept și am deschis altă fereastră. Aveam de scris un articol de fond pentru săptămâna următoare, așa că am hotărât să scap mai întâi de asta.

Trei pagini pentru ediția de dimineață a unui ziar local. O rubrică de patru pagini pe teme de viață cotidiene într-o revistă pentru femei. O cronică pentru revista web a unei edituri mici care-mi ceruse să scriu despre cărțile care-mi plăceau. Plata era fixă și aveam un număr minim de cuvinte, însă nu era nici o problemă dacă-l depășeam. De asemenea, trimiteam povestiri revistelor literare, cu toate că în ultimul an mă îndepărtasem un pic de această activitate ca să mă concentrez pe roman. În plus, periodic mi se cereau contribuții sub forma unor eseuri.

În mare, asta era viața mea. Agenția de recrutare de personal temporar la care lucrasem câțiva ani după ce am plecat de la librărie mă păstrase în sistem, așa că mă puteam întoarce dacă aș fi avut nevoie, dar eram într-un punct în care puteam să trăiesc din scris.

Uneori mi se părea că visez. Cum ajunsesem să fiu plătită ca să citesc și să scriu? Să nu-mi petrec timpul în alt fel. Să-mi umplu mintea cu asta și nimic altceva. Când mă gândesc cum fusese cândva, pare ireal. E șocant, în cel mai bun fel posibil. E destul să mă gândesc la asta, și inima mi-o ia la galop. Și totuși...

Totuși. În ultimul an, sau poate că mai de mult, ori de câte ori mă așez la calculator, mă duc seara la minimarket, mă așez în pat ori îmi dau seama că acea cană de pe masă va sta acolo pe vecie dacă n-o iau eu – în orice zi, îl aud. Totuși.

Acest cuvânt iscă tot soiul de gânduri. Căroră le place să șadă deoparte și să se uite la mine. Știu că atunci când sunt privită mă simt neliniștită, furioasă și deprimată, dar nu mă pot hotărî să le privesc și eu. E prea înspăimântător. Știu că, dacă le-aș acorda lor atenție, aș ajunge la concluzia că acele lucruri nu se vor întâmpla niciodată, nu mie. Așa că mă uit în altă parte și încerc să le izgonesc din minte. Dar asta nu mă ajută deloc să-mi dau seama dacă am scăpat de

demonii mei sau i-am poftit să stea.

Am oftat și am luat un carnet din sertarul biroului. Răsfoindu-l, am găsit ceva ce scrisesem cu șase luni în urmă, după ce băusem multe beri singură, acasă. Rânduri scurte, presupun că un soi de poezie. A doua zi, când am găsit-o pe masă, m-am simțit rușinată, idioată și obosită, în toate sensurile cuvântului. Am fost tentată s-o arunc pe loc la gunoi, dar n-am putut să fac asta. M-am simțit și mai proastă pentru că am păstrat-o și m-am uitat la ea din când în când, ca acum.

Asta e viața mea?

Mă bucur că pot scrie

Sunt recunoscătoare pentru această viață

Și tot binele care mi s-a dat

Dar pot să trăiesc așa la infinit?

Singură

Chiar pot să fiu așa, singură? La infinit?

Nu mai suport – de fapt, asta nu-i adevărat, e o minciună

Mi-e bine de capul meu

E în ordine, dar cum rămâne cu tine?

Chiar mi-e bine

Fără să te cunosc? Și dacă o să regret?

Copilul meu, spre deosebire de toți ceilalți,

Chiar pot spune că mi-e bine

Fără să te cunosc vreodată?

– Oho, am zis încet, și mai descurajată auzind cât de joasă și de răgușită mi-era vocea.

Am închis carnetul și l-am îndesat în birou. Apoi m-am dus la calculator, am dat clic pe mulțimea de bloguri despre sterilitate pe care le urmăream și am citit ultimele postări. Mă luptasem câteva luni să pricep ce scria acolo, dar în cele din urmă vedeam tabloul general. Chiar dacă erau destui termeni tehnici pe care nu-i înțelegeam, am reușit să deslușesc din context cele mai multe lucruri.

Amănuntele și neliniștea unei baterii complete de analize. Să vorbești cu soacra și să te întâlnești cu soțul la cină, în drum spre casă de la spital. Sora lui chiar nu și-a găsit altă zi ca să ceară ajutor la planificarea cununiei? Unele bloguri erau înviorate de ilustrații; unul avea la capătul paginii fotografia unui cer albastru. E așa de greu să vezi altă femeie cum își plimbă copilul pe stradă! Atâtea comentarii neghioabe! Știrea-bombă despre un restaurant thailandez în care poți să-ți iei prânzul în liniște, fără să vezi sugari sau copilași care abia învață să umble.

Uitasem de pagina de Facebook a lui Naruse. Mă abținusem să mă uit în ultimele zece zile și, după ce m-am învârtit pe internet, am hotărât să nu mă uit nici acum.

Mi-am întors privirea spre fereastră. Afară era încă lumină. Curând avea să fie ora șapte.

Mi-am pus computerul în modul de veghe și m-am dus în bucătărie să-mi iau un bol de orez cu natto²⁸, din care am ciugulit alene. Nu era nici o grabă. Nu aveam chef să fac nimic. Dacă-mi încetineam mișcările destul de mult, probabil că aș fi izbutit să trec peste ziua aceea până ce aveam să fiu destul de obosită ca să dorm; dar, cu cât mestecam mai rar, cu atât eram mai atentă la felul în care mâncam și cu atât mai mult dura acel moment. Timpul s-a oprit, nu mulțumită bolului cu orez. Poți să mănânci oricât de încet îți îngăduie corpul, dar un bol cu orez se termină în câteva minute. După ce am spălat vasele, iar am rămas fără nimic de făcut. Văzând că n-aveam de ales, m-am tolănit pe fotoliul-puf și am zăcut acolo, fără să-mi clintesc vreun mușchi.

Faptul că stau complet nemișcată mă face uneori să mă simt iar copil. Știu că

sunt în alt spațiu și timp și văd alte lucruri, dar le văd în felul în care le vedeam atunci. În ultima vreme m-am gândit la mama și la Komi. Când mama era de vârsta mea avea doi copii, de paisprezece și de cinci ani. Pe atunci nu m-aș fi gândit că nu-mi mai rămăseseră decât opt ani cu ea, și cum ar fi putut mama să știe că nu mai avea de trăit decât opt ani?

Dacă mama ne-ar fi născut cu zece ani mai devreme, am fi avut zece ani în plus ca familie. Cu toate că atunci ar fi născut-o pe Makiko la paisprezece ani. Și asta înseamnă să ceri prea mult. Am râs când m-am gândit la ziua pe care mă pregăteam s-o închei. Clătite! Deci mâncasem ceva, totuși. Nu-mi aminteam ce gust avea acel vehicul crocant pentru frișcă. Poate pentru că n-avea nici un gust. Mi-am închipuit ce-ar fi zis Yuko. „Acum, că avem toate copii, nu mai ajung niciodată să mănânc așa. Întotdeauna am parte de tăiței și orez“. Biata de tine. Eu n-am copii, dar mai bine mor decât să mănânc mizeria asta.

Mi-a venit în minte ultimul lucru pe care l-a spus Rie.

„Sunt o ceată de idioate incurabile“.

M-am gândit s-o sun. Când mi-am imaginat-o trecând prin turnichetele de la gară, am văzut lângă ea o copilă. Da... pentru că până și Rie are un copil. Apoi mi-am amintit că am ambii rinichi. Cel puțin am rinichii. Nu că asta mă îndreptățește să particip la discuția lor. În fine. M-am gândit la Ryoko Sengawa. „Cum merge romanul?“ Ce s-ar fi întâmplat dacă i-aș fi spus drept în față că nu eram sigură că-l pot termina? Ce însemna de fapt întrebarea ei? Era greu când nu aveam pe nimeni care să mă vegheze, dar cel puțin eram liberă să fac ce pofteam. Dar ce drept aveam să mă plâng? Mă săturasem să-mi aud gândurile. Nu mă puteam stăpâni să mă gândesc la felul în care Sengawa dirija conversația – declara că stăpânește deplin procesul de creație, însă toate gesturile, oftaturile și pauzele ei îmi dădeau impresia că sunt interogată – doar gândul la asta m-a iritat așa de tare, că m-am încordat toată. Eram obosită, dar vocea din capul meu întreba ce pot arăta că am făcut. „Unde ți-e ambiția?“ Mulțumesc, Domnule Redactor, dar ați putea defini ambiția, vă rog? Ce mama dracului are de-a face cu mine ideea ta despre ambiție? Îmi doream să i-o fi putut zice de la obraz. Diverse cuvinte și emoții își disputau atenția mea, dar cu vreo doi ani prea târziu. Eram obosită. Cărați-vă din fața mea, cu toții. Mi-e bine de una singură. Eram atât de ostenită. Cu toate că nu făcusem nimic. Până la urmă, m-am întins în pat cu ochii deschiși, târziu în noapte.

9. TOATE FLORICELELE

– Natsu, cum merge? Stai, voiam să zic, felicitări!

Cum nu înaintam deloc cu manuscrisul, tocmai îmi aranjam în alt fel cărțile când a sunat Makiko.

– Cum? Pentru ce?

– Împrumuturile din studenție! a exclamat ea bătând din palme. Le-ai plătit pe toate.

– Stai, vorbești serios?

– Da, înștiințarea a venit azi-dimineață, prin poștă. Și celălalt a fost plătit un pic mai înainte, nu? Cum îi zicea? Stai, îl am aici... OSSJ²⁹? Iar înștiințarea de azi e de la Societatea Burselor Studențești din Osaka. Nu-mi vine să cred că s-a terminat cu adevărat. Așteaptă un pic, ascultă aici. La capătul firului o auzeam pe Makiko scotocind prin hârtii și dregându-și glasul. Apoi a revenit: „Mulțumim pentru plata finală. Începând cu august 2016 contul de mai sus a fost închis. Vă rugăm să păstrați această înștiințare. Mai jos este desfășurătorul. Totalul creditului: șase sute douăzeci de mii de yeni, returnați complet...”

– Grozav. M-am dus la bucătărie și mi-am turnat o cană de mugicha. De câți ani a fost nevoie? Douăzeci?

– Da, pentru așa niște împrumuturi trebuie o veșnicie, la amândouă, a zis Makiko.

– Ei bine, mă bucur că s-a terminat, în sfârșit. Toate acele luni în care am crezut că mor dacă nu fac rost de cinci mii de yeni ca să plătesc rata, deși ca să supraviețuiesc trebuia să sar peste o lună... Îți amintești scrisorile pe care mi le trimiteau? Nu-mi vine să cred că e o organizație de stat, după felul în care tratează copiii. Pot fi cu adevărat ticăloși, să zgâlțâie așa oamenii. S-au purtat îngrozitor cu mine. Nu vreau să mai văd cât oi trăi o înștiințare din alea.

– Te înțeleg pe deplin. Dar cred că o să te bucuri nespun de asta. E aproape ca o diplomă, pe care să vrei s-o înrămezi și s-o atârni pe perete. E tare bibilită, ca o felicitare fițoasă de ziua ta. Presupun că vor să sărbătorești...

– O să sărbătoresc faptul că nu mai trebuie să mă gândesc vreodată la mizeria aia. Am pufnit furioasă, cu toate că, trebuie să recunosc, o parte din mine era încântată că-mi lichidasem toate datoriile: Prin ce-i silim să treacă pe copii, când ei nu-și doresc decât să învețe! Păi, asta e adevărata datorie despre care vorbim. Nu dispare. Apropo, Maki, ce face Midoriko? Cum se descurcă cu banii?

– Are o bursă care acoperă o parte, mi-a zis Makiko. A făcut și un împrumut pe care, evident, va trebui să-l returneze. Încă mai are un pic până la absolvire, dar mă întreb ce-o să facă. Îi place să învețe, după cum se pare...

Midoriko avea douăzeci de ani, era în anul doi de facultate. Făcea naveta între apartamentul lor din Osaka și universitatea ei din Tokyo. Makiko împlinea anul acesta patruzeci și opt de ani, dar lucra în continuare la Chanel din Shobashi. Coco trecuse bine de șaizeci de ani. Genunchii bolnavi nu-i permiteau să ajungă la bar de mai mult de două ori pe săptămână, și Makiko trebuia să-l țină pe linia de plutire. Trebuia să discute cu fetele noi, să aibă grijă de toată lumea, să aprovizioneze barul și să gestioneze vânzările tuturor. Deși răspunderea ei crescuse, în esență era mai rău, iar salariul abia dacă-i fusese mărit. Chiar dacă era limpede că ea se ocupă de bar, era pe statul de plată alături de celelalte fete, cu toate că se apropia de cincizeci de ani. Cât timp mai putea să-și câștige cât de cât pâinea ținându-le companie toată noaptea unor indivizi beți?... Makiko o spusese ea însăși ceva mai înainte, când era beată și în dispoziție proastă.

– Cum a fost la bar?

– Știi tu, nici o schimbare reală.

Makiko vorbea despre nesiguranța muncii de animatoare, dar din altă perspectivă lucrurile nu stăteau chiar așa de rău. Midoriko intrase la facultate, chiar dacă trebuise să facă împrumuturi studențești, iar eu progresam în munca mea, dar, mai presus de toate, mai presus de orice altceva, eu și Makiko și, desigur, Midoriko eram sănătoase. Nu ne puteam plânge de nimic. O vreme, Makiko aproape că fusese un schelet ambulant, dar în ultimii ani pusese la loc toate kilogramele pe care le pierduse, și în acest moment arăta ca o femeie normală de cincizeci de ani. Nu mai semăna deloc cu Makiko din acea vară,

când arăta ca o aripă de pui pe care cineva o ronțaise până la os. E uimitor, zău așa – cum corpul omenesc se schimbă mereu. Pe atunci nu mă puteam descotorosi de impresia că n-avea s-o mai ducă mult. Poate că lipsa schimbării nu-i ceva chiar așa de rău.

– Hei, totuși o să muncesc zdravăn. Nu vreau ca la bătrânețe s-o trag în jos pe Midoriko. Natsuko, ești acolo?

– Da, sunt aici.

Makiko mă întreba întotdeauna dacă eram acolo, nu că m-aș fi dus vreodată undeva.

– Hei, te simți bine? Am impresia că în ultima vreme n-ai prea fost în apele tale.

– Eu? am întrebat nedumerită. Serios?

– Păi, da. Știu că vara seacă pe oricine de puteri, dar tu pari cu adevărat pe altă lume.

– Maki. Nimeni nu mai zice „pe altă lume“. Dar sunt bine. Jur. Munca merge ca pe roate și sunt satisfăcută să încep fiecare zi.

– Natsu, nimeni nu mai zice „satisfăcută“!

– Hei, am schimbat eu subiectul, pentru că era limpede că mă enervam. Ce planuri are Midoriko?

– Vacanță. Chiar acum e într-o călătorie cu Haruyama. Cum îi zice? Știi, insula aia cu toate tablourile și sculpturile? Acolo s-au dus. Au pus bani deoparte din salariile lor.

– Ei doi sunt împreună de o bună bucată de vreme, nu?

– Da, Haruyama e un copil bun, a zis Makiko gânditoare. A trecut prin multe. Chiar se înțeleg de minune. Încă e cam devreme, dar au de gând să locuiască împreună după absolvire.

– E grozav, am râs. Sper să meargă bine.

Am închis și m-am întors spre încăpere – toate erau așa cum le lăsasem. Sigur că erau. Câteva teancuri de cărți, cutii mici de carton pline cu hârtii, fotoliul-puf lăsat într-o rână pe podea, picăturile pentru ochi pe biroul meu, perdelele apretate și șervețelele care se șteau din cutie erau în locurile în care fuseseră. Asta m-a umplut de descurajare.

Era sfârșitul lui august. Lumina violentă a soarelui părea hotărâtă să lărgească fiecare strop de vară care mai rămăsese. Eram gata să cred că vara dura de ani întregi, ca și cum s-ar fi blocat pe repetare.

Nu puteam să acord romanului atenția pe care o merita. Privind leneș lumina albă care răzbătea prin perdele, m-am gândit la ce spusese Makiko. Midoriko era în vacanță. Era pe o insulă, vizitând muzee. Asta însemna că era pe Naoshima sau pe una dintre insulele din jur. Midoriko și Haruyama erau împreună de doi ani. Încă nu-l întâlnisem, dar eram bucuroasă că-și găsisse un tip care-i plăcea maică-sii, un bărbat cu care se putea vedea împărțind o locuință după absolvire. Bravo ei.

În acest moment, relația lor le definea lumea – mi-am zis că era un fel frumos de-a o spune. Asta nu însemna că era dragoste de adolescenți. Nu, relația asta le schimbase cu adevărat perspectiva, ca și cum puterea sentimentelor reciproce ar fi născut o credință solidă în felul în care avea să funcționeze lumea. Când se priveau în ochi vedeau o lume plină de făgăduințe, solidă și blândă. Lumea exista ca să le împlinească lor visurile, iar ei puteau să creadă fără urmă de îndoială că-și va respecta făgăduințele.

Chiar dacă nu avusesem ocazia s-o văd pe Midoriko împreună cu iubitul ei, vorbiserăm o dată la telefon despre el. Așa cum spusese Makiko, se exprima de parcă ar fi vorbit despre cel mai bun prieten al ei. Vocea sa avea o cadență atât de fericită, încât n-am putut să nu zâmbesc. Era așa de plină de viață! Midoriko era frumușică, dar nu se prea sinchisea de machiaj sau de modă. Nu era o fată obișnuită, de parcă asta n-ar fi fost destul de limpede din personalitatea ei puternică. Nu mă îndoiam că asta contribuise din plin la înțelegerea bazată pe sinceritate dintre ea și Haruyama.

Mi i-am imaginat pe Midoriko și Haruyama mergând pe un drum liniștit, petrecând o oră împreună, vorbind o limbă pe care n-o înțelegeau decât ei. Peste acea imagine am ajuns să mă văd pe mine la vârsta lor, la nouăsprezece, douăzeci și unu, douăzeci și trei de ani – dar cu Naruse, care era întotdeauna

acolo ca să mă asculte și să se plimbe cu mine. Nimeni nu știa de noi doi, dar intimitatea și convingerea ce marcau timpul petrecut împreună ne întăreau certitudinea că nu exista nimic mai important în viețile noastre. Ne-am cunoscut la liceu, când eram copii, și de la șaptesprezece ani până la sfârșitul celui de-al treilea an de după mutarea la Tokyo am fost iubiți.

Știam că, dacă va fi să mă căsătoresc, va fi cu el. Dar, chiar dacă n-aveam să ne căsătorim, eram sigură pe atunci, fără cea mai mică umbră de îndoială, că noi doi o să fim întotdeauna împreună. Nici nu mai știu câte scrisori ne-am scris unul altuia. Am vorbit despre lucrurile pe care le iubeam și ne-am mărturisit lucrurile care ne înspăimântau. După ore stăteam împreună până când trebuia să mă duc să spăl vase la bar. La despărțire îmi venea să plâng de fiecare dată. Dacă aș fi fost un copil normal, crescut într-o familie normală, am fi avut în fiecare zi mai mult timp să stăm împreună. Trebuie să-mi fi spus asta de un milion de ori. Naruse încerca să mă înveselească zicând că după absolvire o să-și ia un serviciu adevărat și în scurt timp totul avea să fie bine. El a fost cel care mi-a trezit interesul față de cărți. Voia să fie romancier și citea toată ziua literatură de ficțiune. De fiecare dată când îmi arăta un text de-al lui mi se făcea pielea de găină; eram sigură că cineva care putea să scrie așa era născut să fie scriitor. Nu duceam niciodată lipsă de subiecte de discuție. N-avea importanță unde eram sau ce făceam. Eram convinsă că așa avea să fie pe veci.

Însă lucrurile s-au schimbat. După trei ani de la venirea la Tokyo am descoperit că se culca cu altă femeie. Se împreunau ca iepurii. Mi-au sărit capacele, dar, când l-am întrebat dacă o iubea, a zis că nu. A zis că nu era vorba de iubire și că n-avea nimic de-a face cu ceea ce simțea pentru mine. Nu voia decât să aibă raport sexual cu cineva. N-am știut ce să răspund. A fost o tăcere deplină. În acel moment nu mai aveam o relație fizică. Așa era de vreo doi ani.

Naruse însemna totul pentru mine. Voiam să fim împreună. Puteam să văd cuplul nostru peste câteva decenii, vorbind despre tot felul de lucruri și mergând în tot felul de locuri. Voiam să ne clădim o viață comună. Dar nu simțeam nevoia să fac sex cu el – nu era ceva ce-mi doream.

Voiam să se simtă bine, dar nu-mi înțelegeam propriile trăiri. Am crezut că depindea de mine să îmbunătățesc situația, că trebuia să fac un efort. Și chiar am încercat, dar, cumva, nu părea niciodată ce trebuie. Nu era vreo durere fizică. Doar că mă simțeam stingherită și nu puteam alunga impresia asta. Întinsă pe saltea, goală, mi se părea că văd spirale negre care ieșeau din tavan și din

colțurile camerei. Când Naruse își mișca trupul, spiralele se măreau și se apropiau, până ce mă înghițeau, ca și cum cineva mi-ar fi tras pe cap un sac negru. Raportul sexual nu-mi dădea niciodată senzația de plăcere sau de alinare sau de împlinire. După ce Naruse se urca pe mine, eram singură.

N-am reușit niciodată să-i spun. Puteam să vorbim despre orice altceva și, dacă aș fi avut ceva de spus, știam că el ar fi ascultat. În esență, era cel mai bun prieten al meu, dar ceva mă împiedica să fiu sinceră cu el în privința raportului sexual. Nu mă temeam c-o să mă urască. Nu era asta. Presupusesem, pur și simplu, că trebuia să fiu de acord cu el – pentru că de mine ținea, ca femeie, să-i îndeplinesc dorințele sexuale. Nu era ceva ce mi se spusese sau ce credeam eu că se cuvine. Dar, la un moment dat, prinsesem de undeva ideea că, atunci când ești în situația respectivă cu un bărbat – bărbatul tău –, e treaba ta, ca femeie, să fii de acord.

N-am putut s-o fac, ori de câte ori eram goi și-l lăsam să înceapă, lumea se întuneca. Mă simțeam așa de aiurea, că-mi venea să plâng. Uneori îmi doream pur și simplu să mor. Alteori simțeam că ceva era complet în neregulă cu mine – cum poate să nu-mi placă să fac asta cu omul pe care-l iubesc? Am încercat să deschid subiectul cu prietenele, dar nici una n-avea vreo problemă să facă amor de mai multe ori pe zi; chiar părea să le placă. Mi-era greu să le înțeleg sentimentele pozitive față de sex și față de libidoul lor. Când le-am auzit spunând că voiau s-o facă și voiau să fie atinse și voiau să aibă pe cineva în ele – mi-am dat seama că-mi lipsea dorința pe care ele o considerau de la sine înțeleasă.

Știam cum e să vrei pe cineva alături, să vrei să ții de mână pe cineva. Simțeam acele izbucniri de pasiune după ce spuneam ceva important, sau când îmi dădeam seama cât de puternice îmi sunt trăirile. Voiam să împărtășesc acea senzație, dar, după ce se ajungea la partea fizică, umerii mi se încordau și mă crisbam toată. Pentru mine, pasiunea și raportul sexual erau incompatibile. Nu exista nici o legătură între ele.

Am intrat pe Facebook și am dat clic pe numele lui Naruse. Nu-l mai iubeam. Mă desprinsesem cu totul de el. Nu regretam deloc felul în care au mers lucrurile. Până ce m-a sunat el, din senin, acum cinci ani – la două luni după dezastrul din Fukushima – n-avusesem nici cea mai mică idee unde se afla sau ce făcea.

Când a sunat telefonul și numele lui a apărut pe ecran, mi-a trebuit o clipă ca să-

mi dau seama ce se întâmplă. Naruse? Acel Naruse? La început am fost convinsă că murise. Inima mi-a luat-o la trap când am răspuns.

– Sunt Naruse, a rostit vocea lui. A trecut ceva timp. Ce mai faci?

– Bine, presupun. Naruse? Chiar tu ești?

– Eu sunt. Am fost convins că o să-ți schimbi numărul...

– Nu, am zis, încercând să mă liniștesc. L-am păstrat.

– Aha.

Nu mai auzisem vocea lui Naruse de la despărțire, când aveam douăzeci și trei de ani, dar iat-o, ieșind din telefonul meu celular, exact așa cum mi-o aminteam. Fără zgomote, fără paraziți. Se auzea clar, ca și cum n-ar fi trecut zece ani. Vorbea ca și cum am fi fost apropiați – ca și cum am fi continuat de unde rămăseserăm cu o zi înainte.

– Când ți-am văzut numele pe telefon mi-am zis că probabil ai murit sau așa ceva.

– Cum adică? Dacă aș fi murit, cum puteam să te sun?

A scos un hohot de râs.

– Nu, nu tu. M-am gândit că poate altcineva îți folosea telefonul ca să-ți sune cunoscuții, să le spună ce s-a întâmplat.

După asta ne-am povestit ce făcuserăm între timp, așa cum se întâmplă când a trecut un car de ani de când nu mai știi de cineva. Naruse auzise de cartea mea, dar a mărturisit că nu-l mai interesa literatura și încă n-o citise. I-am spus că nu mă deranja deloc. Am vorbit despre Fukushima și cutremur. Naruse era însurat. Locuise în Tokyo în ultimii cinci ani, dar la zece zile după accidentul nuclear își dusesse nevasta gravidă la Miyazaki, sperând ca ea și copilul să fie la adăpost.

Naruse a vorbit pe larg despre pericolul real al dezastrului nuclear. Despre faptul că guvernul acționa orbește. Despre articolele în care puteai avea încredere, care informații erau corecte, care reporteri erau plătiți de guvern și cine spunea adevărul. Despre mușamalizarea care avea să vină și faptul că mii și mii de

oameni aveau să se aleagă cu cancer tiroidian. Că decontaminarea nu avea să se producă niciodată. Tonul lui era tot mai vehement.

– Ești acolo? m-a întrebat, cu o tulburare evidentă în glas. Pricepi măcar ce spun?

– Nu, da, sigur, am bâiguit.

– Ce o să se întâmple când oceanul o să fie așa de dat peste cap, încât lucrurile n-o să mai poată fi îndreptate? N-o să mai avem ce mânca. Gândește-te cât de important este oceanul pentru Japonia. Este o parte atât de mare din ce mâncăm, atât de mare din cultura noastră!

Nu prea știam ce să zic. Aveam propriile păreri despre cutremur și accidentul nuclear și înțelegeam ce spunea, dar mi-era greu să leg aceste izbucniri de ideea mea despre Naruse, lucru care era deranjant, ca să nu zic mai mult. Faptul că-i auzeam vocea pe care o cunoșteam atât de bine acuzând de incompetență guvernul și industria energetică îmi trezea impresia că vorbeam cu un străin.

– Hei, dar nu scriai editorialul într-o revistă? m-a întrebat. Despre ce ai citit, prostii de-astea... Și-a dres glasul și a continuat: De ce îți pierzi timpul cu astfel de chestii? Adică – se presupune că acum ești scriitoare. Chiar crezi că-i cel mai bun mod de a-ți folosi platforma? În vremuri ca astea n-ai subiecte mai pertinente? Oamenii caută informații, online și peste tot. Înțelegi ce vreau să zic?

Se referea la o serie de articole pe care mă angajase o revistă să le scriu, însă nu-și dăduse seama că cel pe care-l citise venea după câteva în care tratasem problema cutremurului. I-am explicat că nimerise un articol mai lejer, pe care îl scrisesem pentru ca cititorii să mai respire un pic, însă Naruse n-a mușcat momeala. A zis că nu mă străduiam destul și m-a asigurat că până și el făcea mai mult ca să răspândească informațiile, pe pagina sa de Facebook și pe blog. M-a întrebat dacă participasem la vreun protest. Dacă semnasem vreo petiție. Mi-a spus că orice făceam, nu era destul. Trebuia să fac mai mult.

Nu-mi amintesc exact cum am încheiat convorbirea. Ce îmi amintesc este că discuția a devenit tensionată. Naruse a tras adânc aer în piept și a zis:

– Întotdeauna ai fost așa. Dacă nu te interesează ceva, te porți ca și cum ar fi imposibil. Ei bine, nu te poți sili să-ți placă ceva dacă nu-ți place. De aceea ești nemăritată, nu? Sincer, cred că ți-e mai bine singură.

După câteva zile, încă nu reușeam să-mi scot din minte acel comentariu. Am început să mă uit pe pagina lui de Facebook și pe blog. Erau pline de toate lucrurile de care vorbise la telefon – linkuri la același gen de articole, iar și iar, ad nauseam. La câteva luni după aceea am aflat că i s-a născut băiețelul, fericit și sănătos.

Când am văzut fotografiile nou-născutului, care semăna cu Naruse, am avut o senzație ciudată. Știam că acest copil n-are nimic de-a face cu mine, însă faptul că jumătate din el venea de la Naruse chiar m-a iritat. Nu știam absolut nimic despre nevasta lui Naruse, mama acestui prunc. Ce știam, totuși, era exact cum făcuseră acest copil, și când îmi imaginam asta amețeam.

Nu mă gândeam că aș fi putut să fiu eu mama copilului – nici vorbă. Cu toate astea, o vreme n-am reușit să pricep de ce gândul reușise să mă supere așa de tare. Poate că eram uimită că raportul sexual poate să aibă rezultate complet diferite, în funcție de persoana cu care te culci. Eram sigură că faptul că nu mă culcasem cu nimeni în afară de Naruse avea mult de-a face cu reacția mea. El juca rolul principal în toate imaginile mele mentale despre sarcină și prunci. N-o făcusem cu nimeni altcineva.

Asta înseamnă că a fost o vreme în care am avut șansa să facem împreună un copil? Nu. Nici o șansă, sunt sigură. Dacă mă gândesc cât de tineri și de săraci eram, și ce simțeam eu, n-ar fi mers. Raportul sexual era așa de chinuitor pentru mine, că n-am mai vrut să trec prin asta. Viața sexuală a fost motivul pentru care ne-am despărțit, cu toate că-l iubeam atât de mult pe Naruse. Totuși, dacă iubirea exista încă, am fi putut să fim din nou împreună și să avem un copil? În zilele noastre sunt tot felul de modalități de a avea un copil fără să te culci cu cineva. Era asta o posibilitate pentru mine?

Nu m-a mai căutat. De câte ori intram pe pagina lui, copilul era mai mare. Peste vreo doi ani avea să meargă la școală. În ultima vreme, Naruse distribuia mai ales fotografii și postări despre viața de acasă. Nu mai era vorba despre cutremure și deșeuri radioactive. Nu se mai atinsese de blog de vreo doi ani. Nu mai simțeam nimic pentru Naruse, dar vederea tuturor acestor fotografii ale fiului lui care creștea m-a făcut să mă simt și mai singură.

Oare o să am vreodată un copil? Dacă da, când? Nu aveam un partener și nu căutam vreunul. Chiar aș putea să am un copil dacă nu fac față relației sexuale? Cum ar trebui să procedez? Să iau legătura cu o bancă de spermă? Am căutat un

pic online, dar aproape că m-a bufnit râsul când am văzut cât de ireal sună totul. Părea ceva dintr-un film. Perechile căsătorite nu se puteau înregistra decât dacă îndeplineau anumite criterii, dar nu aveau ce căuta acolo femeile necăsătorite. Poate că era altfel într-o țară mai liberă, dar nu știam nici o boabă de engleză. M-am ridicat de la birou, am luat în brațe fotoliul-puf și mi-am lăsat ochii să se închidă.

Când oamenii zic că vor copii, ce anume vor de fapt? O grămadă zic că vor un copil cu partenerul, dar care e diferența între a vrea asta și a vrea un copil al tău? Se pare că oamenii care au copii au știut de la început ceva ce eu încă nu pot înțelege. E ca și cum ar fi cu toții membrii unui club în care n-aș putea să intru niciodată. Mi-am îngropat mai adânc fața în fotoliul-puf. Cicadele țârâiau în depărtare. Pe când încercam să le număr, telefonul a vibrat. L-am luat în mână, fără grabă, și am văzut că era un mesaj de la Midoriko.

„Saluuut, Natsu. Am venit să mă uit la tablourile lui Monet. Sunt uimitoare. Sunt grozave“.

Urmau câteva fotografii. După ce am terminat de vorbit cu Makiko, probabil că i-a scris lui Midoriko să-mi trimită un mesaj.

În prima fotografie erau flori.

Floricele presărate pe un pat verde somptuos. Nu le-am putut identifica, dar toate acele flori mi-au amintit de o rochie pe care o avusesem. Când aveam vreo zece ani, eu și mama și Makiko și Komi ne-am cumpărat același model. Rochia era fără mâneci, decoltată la gât și umeri și făcută dintr-un bumbac ca un voal. Eram la magazin și am găsit un raion plin de rochii care aveau același model cu flori, dar de culori diferite. Trebuie să fi fost evident că ne supăra prețul, pentru că a venit la noi o vânzătoare și a zis că în mod normal trei rochii costau trei mii cinci sute, dar ne putea da patru cu trei mii. După ce ne-am tot socotit, în cele din urmă am cedat. Trebuie să fi zâmbit pe tot drumul spre casă. În clipa în care am intrat pe ușă, ne-am îmbrăcat toate și am râs din toată inima văzându-ne în oglindă. Îmi amintesc că eram deopotrivă fericită, amuzată și stingherită. A fost un râs frumos și lung, din adânc. Am adorat acele rochii. Le purtam tot timpul.

Când mama și Komi au murit, ar fi trebuit să le punem rochiile în coșciug, pentru că practic le purtaseră toată vara, însă Makiko și cu mine nu ne-am putut hotărî s-o facem. La un moment dat, când eram cu Naruse, m-a văzut îmbrăcată

cu a mea și a zis că-mi stă minunat. Rochia era ieftină, și crezusem sincer c-o să rădă de mine pentru că o port, de aceea mi-a făcut bine să-i aud laudele.

Florile din prima fotografie chiar semănau cu rochiile noastre. În a doua imagine, Midoriko își ȳtea fața din unul dintre dovlecii cu buline ai lui Yayoi Kusama. În a treia era tot Midoriko, cu părul fluturat de briză. Cerul albastru părea că s-ar putea sfărâma în orice clipă. N-o mai văzusem de-un car de ani pe Midoriko. Părea că se distrează pe cinste.

„Da, mi-a spus Maki. Te distrezi? Florile acelea sunt clar ale lui Monet, nu-i așa?”

„Sigur. Da. Ai nimerit la fix cu Monet”.

„N-am fost niciodată acolo. Să-mi povestești totul după aceea!”

„Absolut. Sunt o grămadă de lucruri de văzut. Nu cred că o să reușesc în călătoria asta. Măine e ultima zi aici. Vorbim mai târziu!”

Mi-a trimis o ultimă fotografie cu ea și Haruyama. Zâmbitori, în fața unui turn mare, alb. Haruyama avea ochelari și-și ținea mâinile încleștate pe curelele rucsacului. Zâmbea privind în jos. Părea cu adevărat un tip cumsecade. Midoriko purta un maiou, pantaloni scurți și o pălărie roșie pleoștită, de parcă s-ar fi dus la plajă.

Am lăsat telefonul din mână și m-am ridicat în capul oaselor ca să mă uit pe fereastră. Se întuneca. Iarăși seară. M-am dus la bucătărie și mi-am făcut niște spaghete. Era ora 19:00; când am deschis televizorul, tocmai începeau știrile. Prezentatorul înșira evenimentele zilei. Fusesse identificat un cadavru găsit cu câteva zile în urmă pe o potecă pentru drumeție din Shiga. Un bărbat de optzeci și cinci de ani pierduse controlul volanului și intrase într-un magazin de electrocasnice, dar, din fericire, nu fusese rănit. O retrospectivă a Olimpiadei din Rio. Explorarea posibilității ca Împăratul să abdice. „Urmează vremea. Atenție la aversele de mâine. Avertismentul de insolație rămâne valabil. Și acum, un reportaj special”.

– Există o problemă cu care se confruntă femeile în ziua de azi, a rostit pe un ton calm femeia de pe ecran. Este posibil, fără un partener, să rămâi însărcinată și să crești un copil de una singură? O opțiune pentru femeile care se gândesc la asta poate fi găsită online: site-urile pentru donare de spermă. Și totuși, în reportajul

care urmează, punem întrebarea: Ce speră donatorii să obțină din aceste aranjamente? Și ce potențiale riscuri le așteaptă pe femeile care le caută serviciile?

În partea de jos a ecranului a apărut un titlu.

Donarea de spermă: un reportaj detaliat

Am lăsat furculița în spaghete și m-am uitat la televizor.

Trebuie să fi șezut acolo, fără să mă clintesc, vreo oră, dar după ce reportajul special s-a terminat m-am dus direct la computer și am căutat toate lucrurile pe care le aflasem. Nici nu mi-am dat seama cum au trecut orele. Aveam gâtul uscat și mă durea capul. Am băut câteva pahare de mugicha și am mai făcut un duș. Apoi m-am pregătit de culcare și m-am strecurat în așternut, însă mintea îmi era altundeva. N-am putut să adorm. M-am sculat de câteva ori să merg la toaletă. Spaghetetele nemâncate au împietrit pe farfurie.

10. ALEGE DINTRE URMĂTOARELE

– La început am fost speriată, a zis femeia. Sigur că am fost. Nu știam ce-o să se întâmple. Nu știam ce vor face.

Fața îi fusese acoperită. Avea părul lung până la umeri, castaniu-închis. Purta un jerseu alb peste o cămașă cadrilată. Își alegea cu grijă cuvintele, ca și cum ar fi făcut un colaj.

– Nu era ceva serios în asta, nu de la început. Presupun că o parte din mine nici măcar nu credea că e cu putință să rămân însărcinată în acest fel. Cu un bărbat pe care nici măcar nu-l cunoșteam. Cineva pe care nu-l întâlnisem vreodată. Sincer, încă sunt șocată că am mers până la capăt. Șocată... A tăcut și a dat din cap ușurel, ca pentru a confirma ceva, apoi a reluat: Dar nu aveam de ales. Nu mai era timp. Indiferent ce-ar fi trebuit să fac pentru asta, voiam să am un copil.

Au trecut la interviul luat unui bărbat – un donator. Și fața lui era acoperită. Era tuns scurt și avea o cămașă în carouri peste pantaloni de bumbac. Tot timpul în care a vorbit și-a curățat unghiile. Vocea și silueta sugerau că nu era prea bătrân. Spre treizeci de ani, poate puțin peste treizeci.

– De ce s-o faci? Ca să ajuți. Pur și simplu. Dacă o femeie are o nevoie, trebuie s-o ajuți, nu? Vreau să ajut, și dacă e ceva ce pot să fac, de ce nu?... A, vreți să spuneți, dacă eu consider că acel copil este al meu? Păi, într-un fel, presupun că da. E ciudat, desigur. Nu ne-am întâlnit niciodată... Oricum, mai întâi de toate am vrut să ajut, să fac orice puteam ca acea femeie să fie fericită.

Am apăsat pe „Pauză” și mi-am întins oasele fără să mă ridic.

Trecuseră zece zile de când am văzut reportajul special de la televizor. A doua zi am găsit clipul pe internet și m-am uitat la el de nenumărate ori.

Iată esența:

Tratarea infertilității unui cuplu cu ajutorul spermei altcuiva era practică în Japonia de mai bine de șaiszeci de ani, având ca rezultat zece mii de nașteri, dar

spitalele nu tratau decât perechile căsătorite care trecuseră prin procedurile convenționale pentru infertilitate, în cele din urmă constatându-se că soțul era steril. Femeilor necăsătorite care doreau copii nu li se permitea accesul la tratament, iar în cazul cuplurilor de același sex, evident, nici nu se punea problema. Nimic din toate astea nu era o noutate pentru mine.

Lucrurile se schimbaseră cu câțiva ani în urmă, odată cu apariția unor site-uri pe care bărbații își ofereau direct sperma. Erau tot mai multe cereri de la femei necăsătorite sau cupluri de același sex. Bărbații erau voluntari: te lăsa să le plătești transportul sau să le oferi o cafea, dar nimic mai mult. După aceea nu-și asumau nici o responsabilitate și nu jucau absolut nici un rol în viața copilului.

Într-o zi, o femeie care se apropia de patruzeci de ani și voia să aibă un copil s-a întâlnit cu un bărbat la o cafenea și a luat sperma. Întoarsă acasă, și-a injectat-o singură în uter, cu ajutorul uneia dintre acele seringi de plastic pe care le poți cumpăra de la Tokyu Hands. A rămas însărcinată de la a doua încercare și a născut, ca mamă singură.

Prima parte a reportajului special se axa pe interviuri cu această femeie și donatorul ei. După aceea, experții au vorbit despre faptul că injectarea pe care femeile și-o fac singure le expune la riscul bolilor infecțioase și au subliniat o droaie de dileme filosofice.

Trebuia să văd ce e cu aceste site-uri ale donatorilor de spermă.

Așa cum se spusese în emisiune, o mare parte din cele vreo patruzeci de site-uri erau atât de evident false, încât te bufnea râsul, sau era limpede că fuseseră create de câte un tip pentru că așa i se năzărise lui. După Fukushima îmi făcusem cont pe Twitter, dar rareori îl foloseam. Am intrat acolo și am căutat „donare de spermă“, ceea ce a dus la zeci de conturi, dar toate păreau false – cu formule ca „sperm.co.jp“ sau „we♥sperm“ – foarte probabil direcționându-te spre site-uri porno.

Aceasta fiind situația, am fost surprinsă să găsesc o bancă de spermă care funcționa ca non-profit. Site-ul lor era bine organizat și părea să fi costat mult. Documentele pe care le primeai împreună cu sperma cuprindeau grupa sanguină a donatorului, precum și rezultatele unei serii de analize pentru bolile infecțioase, profilul genetic care demonstra că genele lor nu prezentau riscul de cancer, ba chiar și dovada că erau absolvenți ai unei universități. Dacă cele spuse

online erau adevărate, atunci își dovediseră deja capacitatea de a da rezultate pozitive.

Am cumpărat toate cărțile despre acest subiect pe care le-am putut găsi, dar majoritatea s-au dovedit a fi memorii sau interviuri lungi cu femei care o făcuseră în modul corect, cu ajutorul doctorilor. Erau relatări despre cazuri de inseminare artificială sau cărți care prezentau ultimele inovații tehnologice și dezbateri publice despre dreptul la reproducere, dar nimeni nu publicase ceva despre experiența unei mame singure care folosisse spermă de la un voluntar.

Existau două lumi, cea a femeii din reportajul special și cea prezentată în literatura disponibilă.

Căreia dintre aceste lumi îi aparțineam?

Se suprapunea parțial vreuna dintre ele cu realitatea mea?

În seara în care am urmărit reportajul am fost prea agitată ca să dorm. Aveam impresia că toate lucrurile care săltau pe valuri în partea din spate a capului meu veniseră în prim-plan. Nu că aș fi avut un răspuns sau o soluție, dar simțeam că eram, în sfârșit, pe drumul cel bun. Cu toate astea, după ce m-am liniștit un pic, n-am putut să nu observ că valurile de entuziasm se domoleau.

Să mă întâlnesc într-o cafenea cu un bărbat complet străin și să mă întorc acasă cu o fiolă cu spermă pe care el tocmai o umpluse la toaletă, sau să primesc spermă ținută peste noapte într-un camion frigorific, de la un donator care nu era mai mult decât un dosar de sănătate deplină și o diplomă universitară... apoi să fac singură treaba, cu o seringă cumpărată de la drogherie, să rămân însărcinată și să-mi nasc copilul? Nu, mulțumesc. Nu-i pentru mine. Chiar trecuse prin asta femeia din reportaj? Dacă fiecare vorbă pe care o rostise era adevărată, atunci era cu adevărat gata să meargă până-n pânzele albe. De asta puteam fi sigură. Însuși gândul la sperma unui străin în trupul meu era de negândit.

Pentru mine, toată chestia era, în esență, ficțiune. Existau cu adevărat femei în lumea occidentală care foloseau bănci de spermă ca și cum n-ar fi fost nimic deosebit. Până și în Japonia, mulți oameni veniseră pe lume în acest fel, și toți avuseseră mame care făcuseră asta. Faptul că eu consideram procedura inimaginabilă trebuia să fie un soi de prejudecată.

Și totuși, dacă e să fiu sinceră, ceva mă reținea. Poate că nu reușeam să trec peste

locul din care venea sperma – spitale cu reputație bună sau tipi luați la nimereală de pe internet. Sunau diferit, presupun, dar, în măsura în care ambele implicau sperma unui străin, erau aproape același lucru. Trebuia să existe o diferență semnificativă între ele. Care era? La un spital universitar, cea mai mare parte a spermei disponibile venea de la studenți la medicină, ceea ce însemna că fusese cel puțin supusă unui fel de supraveghere administrativă. Donatorii erau anonimi, însă exista un fel de documentație. Cineva, acolo, știa a cui era sperma.

Și apoi erau site-urile. Ceva era dubios. Să fie ideea de a te întâlni la o cafenea? Sau poate referirile din senin la magazine obișnuite ca Tokyu Hands? Poate că mi-era greu să accept nașterea ca un fel de proiect de amator. Inseminare pe care o faci singură. Și ce să înțeleg din toată această atenție acordată nivelului de educație al donatorului? Nu concorda cu viziunea mea asupra lumii, nici cu modul în care-mi evaluam semenii. Dacă începi să judeci oamenii pe baza profilului lor genetic, curând o să-i vezi ca pe poșete, categorisindu-i după marcă.

Oricum ar fi, mă deranja că nu știam cu adevărat cine era cealaltă persoană, dar când mergi la esența lucrurilor, ce înseamnă să cunoști cu adevărat pe cineva? Gândiți-vă la toate cuplurile care încearcă să aibă copii și la cele care au raport sexual și ar putea să se aleagă cu un copil. Oare oamenii aceia pot să se privească unul pe altul în ochi și să spună că se cunosc cu adevărat?

După atâta despicat firul în patru, până la urmă n-am mai știut pe cine sau ce anume încercam să înțeleg. Totul îmi părea atât de prostesc! N-avea nimic de-a face cu realitatea, nimic de-a face cu mine. Să iau spermă de la un străin ca să fac singură un copil? Da, cum să nu. Nașterea copilului n-ar fi fost decât începutul. Aveam deja destul de lucru doar încercând să-mi organizez viața. Singura mea soră era în Osaka, blocată în munca de animatoare, deși nu mai era de mult tânără, fără speranță de pensionare și cu o fiică studentă care încă avea nevoie de sprijin. Și eu nu întineream. În această fază a jocului trebuia să fac planuri de viitor pentru mine și pentru familia mea. De ce să mai adaug un copil în tablou? Ideea era absurdă, oricum ai lua-o. Mai mult decât imposibilă. În orice fel imaginabil – am trecut de la entuziasm la disperare și înapoi, și tot așa.

Singurul lucru pe care nu mi l-am putut scoate din minte a fost ceea ce a spus femeia la sfârșitul reportajului. Și-a încheștat mâinile în poală, apoi le-a dus la piept, rostind răspicat fiecare cuvânt:

– Sunt bucuroasă că am făcut-o. Cu adevărat. Copilul este totul pentru mine. Sunt așa de fericită că am mers până la capăt – asta n-am pus niciodată sub semnul întrebării. Nici măcar nu-mi imaginez cum ar fi viața mea... dacă n-aș fi făcut asta.

Vocea cuiva care a găsit în sfârșit fericirea. Nu știu sigur cum să-i zic, dar, orice ar fi fost, era atât de radios, atât de orbitor, încât a trebuit să închid ochii. Lăsându-i să se închidă, am cugetat la gesturile ei și la alegerea cuvintelor. La suspine, la vocea înecată. Eram sigură că în spatele imaginii pixelate plângea. „Sunt bucuroasă că am făcut-o. Cu adevărat“ – timp de o clipă, aș fi putut să jur că văzusem chipul mamei mele acolo unde fusese porțiunea încețoșată. Chipul ei când era tânără. Zâmbea și își scutura capul cu păr așa de des, încât ar fi putut ține în el un pisoi negru și nu ți-ai fi dat seama. Zâmbetul ei era atât de larg, că probabil o durea fața. „Sunt așa de fericită că am mers până la capăt – asta n-am pus niciodată sub semnul întrebării. Nici măcar nu-mi imaginez cum ar fi viața mea... dacă n-aș fi...“ – și m-am pomenit că eu eram cea cu mâinile la piept, zicând că eram bucuroasă că o făcusem. „Copilul este totul pentru mine“ – ținând în brațe un prunc, complet neștiutoare în extazul meu că eram singură în cameră, imaginându-mi aceste lucruri.

Într-o zi, ca în fiecare vară care a venit și a plecat, căldura s-a domolit și adierea a căpătat o nuanță de toamnă. Puteai mirosi că e pe drum. Pe cerul imens, norii s-au tors în fire subțiri, zăbovind o vreme, apoi au dispărut cu totul. Era momentul din an în care bluzele cu mânecă lungă nu mai erau suficiente, iar dacă stăteai acasă purtai șosete.

În fiecare zi înaintam anevoios prin romanul pe care-l scriam. După ce că era greoaie, cartea se lungea. Când lumea mă întreba despre ce este vorba, mi-era greu să răspund, dar, în linii mari, era un fel de portret al zilierilor dintr-o parte fictivă din Osaka. Personajele principale erau o adolescentă al cărei tată făcea parte dintr-o bandă de yakuza³⁰, grupări care în acest oraș scăpătat erau alcătuite în general din bătrâni, și altă fată de aceeași vârstă care trăia în apropiere, într-un cult condus de femei. De când se decisese reprimarea crimei organizate, membrii yakuza duceau o viață grea, iar fiica gangsterului fusese discriminată de la o vârstă fragedă, mai ales în primii ani de școală. Pe de altă parte, fata din cult nu fusese declarată la naștere, din cauza religiei părinților ei, așa că nu avea acte de identitate. Când cele două se întâlnesc, în cele din urmă, evadează din ruinele

orașului lor și ajung la Tokyo, unde nimeresc într-o situație dificilă.

Acum îmi storceam creierii să fac convingătoare descrierea celor din yakuza. Aveam de studiat o mulțime de aspecte, de la taxa de protecție, armele albe pe care le foloseau și traficul de arme până la codul lor de etică și detaliile omorurilor din răzbunare din viața reală, ca să nu mai vorbesc de sistemul complicat al ierarhiei și recompenselor. Era prea mult de cercetat. Mi-am pierdut o groază de timp privind documente filmate și citind. De câte ori trebuia să mă opresc ca să verific ceva, îmi pierdeam ritmul. Dar uneori, când mă uitam la interviuri cu șefii din trecut sau la înregistrări video ale conflictelor dintre bande rivale, eram așa de absorbită, că pierdeam cu totul noțiunea timpului. Voiam să prezint corect situația complicată, însă nici un final nu părea să se arate la orizont.

Lucram la scena în care un tip „ia un deget“, când un membru al bandei își taie un deget în semn de remușcare, ca să ia asupra sa vinovăția unui subordonat sau ca să se împace cu un adversar. Aproape nimeni nu mai face asta, dar ceea ce scriu eu se petrece în alte vremuri, când așa ceva era la ordinea zilei. În mod normal, îți ții degetul mic în gheață până amortește, apoi îl pui pe tocător și îl tai dintr-o lovitură cu tanto³¹. În textul meu, un tip care nu suporta durerea încerca să facă rost de la doctor de o anestezie generală, însă, în mod previzibil, erau o mulțime de lucruri pe care trebuia să le caut. De exemplu, unde merge degetul după ce a fost tăiat? Scrie undeva despre numărul de degete pe care le poate pierde cineva? După ce m-am apucat să sap adânc, scrisul a încetinit până la mersul de melc. Plănuisem să-mi petrec ziua următoare lucrând la partea despre cult, despre un medicament pe care fondatorul îl crease într-un laborator cu câțiva ani înainte, dar nu înaintam deloc. La naiba, alunecam înapoi! Trăgând adânc aer în piept, am reluat lectura din Uciderea din milă și yakuza, cel mai recent material de cercetare.

Rezemată de fotoliul-puf, oferisem cărții atenția mea timp de două ore întregi când, uitându-mă la telefon, am văzut un apel ratat de la Sengawa. Îmi trimisese și câteva e-mailuri. Câte zile trecuseră de la ultimul? Să fi fost deja o săptămână? Chiar mai mult? M-am gândit să-i trimit un e-mail, dar am hotărât că mai bine o sun.

– Salut, Natsuko. Sengawa a răspuns după ce a sunat de trei ori. Părea că e bine dispusă, chiar pusă pe glume. Mă bucur că am dat de tine. Ce mai faci?

– Eh, știi tu, scriu. Adică merge destul de încet, însă continui să trudes.

– Bine, bine.

– Îmi pare rău că nu te-am sunat mai devreme. Presupun că mi-a ieșit din minte...

– Nu-ți face probleme.

Mă sunase ca să-mi dea informațiile pe care i le cerusem. O rugasem să caute articole despre locuitori de la țară care se declaraseră vizionari religioși și săvârșiseră delict care-i aduseseră în fața tribunalului. Evident, găsisese niște materiale promițătoare pe care avea să mi le aducă oricând îmi convenea. După aceea am început să vorbim despre cartea pe care tocmai o citeam.

– Așadar, el reușește să iasă, dar n-are nici o cale de a se întoarce în societate. Trupul i se șubrezește, laolaltă cu toate celelalte. În cele din urmă, nu mai rămâne de văzut decât în ce fel o să moară. Îți sfâșie inima, jur.

– Cred. Hei, ar fi grozav să găsești o modalitate de a introduce asta în povestea ta!

Conversația noastră a mai trecut prin câteva subiecte până ce Sengawa mi-a spus ce se întâmplase la recepția de la ceremonia acordării unor premii literare, sau după recepție. Se părea că Sengawa băuse prea mult, pentru că o scriitoare mai în vârstă i-a tras o palmă peste obraz,

– Tare? am întrebat. Și e scriitoare? O scriitoare cu care lucrezi?

– Da. Cine știe de ce, Sengawa părea sfioasă. Mă rog, mai eram și destul de beată, a recunoscut. N-a fost cu adevărat o ceartă, dar presupun că am zis ceva ce a supărat-o.

– Nu, nu, nu, am zis. Nu există scuze pentru așa ceva. Păi, să pălmuiești pe cineva cu care lucrezi? La vârsta asta?

– Nu-i mare lucru, a spus Sengawa nonșalant, de parcă ar fi fost problema altcuiva. Ne știm de mult, mult timp, de peste douăzeci de ani, și în plus s-a purtat frumos cu mine de când lucrez aici. Ne cunoaștem destul de bine. Însă amândouă eram cu mintea încețoșată de băutură. Genul ăsta de lucruri se mai

întâmplă.

– Cum au reacționat cei din jur?

– N-am nici o idee. Dar cu siguranță au observat.

Nu citisem nimic din opera autoarei respective, dar era destul de celebră ca orice cititor pasionat să-i recunoască numele. Nu știam nimic despre ea ca persoană și, evident, n-o întâlnisem niciodată, însă tot episodul era departe de imaginea mentală pe care mi-o făcusem după ce am văzut-o cândva într-o revistă. Era micuță, cu trăsături feminine. Scrisul ei se situa pe linia dintre literatura pentru copii și cea fantasy. Pe lângă ficțiune, avusese și câteva cărți ilustrate de succes.

– Și ce-o să faceți după o asemenea scenă când vă întâlniți data viitoare?

– Nimic. Sengawa și-a dres glasul. Ne purtăm ca și când nu s-ar fi întâmplat nimic. Presupun.

– Fără scuze? Nimic?

– Păi, nu cred că trebuie să spunem nimic. Știm amândouă ce s-a întâmplat, mă-
nțelegi? Și apoi, avea de-a face cu opera ei. Un scriitor nu e sensibil la nimic mai
mult decât la asta.

Am încercat să-i mai pun o întrebare, dar Sengawa a râs și a schimbat subiectul.

– Dar destul despre mine. Cum merge treaba la tine?

– Păi..., am zis, însă m-am oprit brusc.

Ce să-i spun? Făceam același lucru în fiecare zi. Nu aveam nimic de raportat, în afară de ceea ce citeam. Preț de o clipă m-am gândit să-i dezvălui ce anume îmi monopolizase intermitent mintea în ultimele luni – acel lucru pe care nu mi-l puteam scoate din cap, ideea de a face un copil cu spermă donată. Gândul venea și pleca, dar era întotdeauna pe undeva, prin creierul meu.

Mi-am ținut gura. Erau prea multe informații și ar fi părut o nebunie. În plus, chiar dacă aș fi vrut să încerc chestia asta, n-aveam nici cea mai mică idee de unde să încep.

Pe când mă uitam prin încăpere, intervenind doar atât încât Sengawa să aibă impresia că-i acordam toată atenția mea, privirea mi-a plutit de la cărțile despre bande și secte la teancurile învecinate de cărți despre donarea de spermă și tratarea infertilității. Ultima pe care o citisem, Jumătate de vis: ce spun copiii donatorilor, se axa pe interviuri cu oameni concepuți din sperma voluntarilor.

Interviurile aveau două lucruri în comun: nu erau cunoscuți tații biologici și copiii crescuseră fără ca părinții să le spună cum veniseră pe lume. Aceste tratamente au fost făcute întotdeauna sub vălul secretului; nu trebuia ca părinții să le spună rudelor sau prietenilor. De ce le-ar fi spus copiilor? Și totuși, asta însemna că în Japonia existau zece mii de oameni născuți în acest fel care nu știau nimic despre împrejurările zămislirii lor.

Unii aflau din întâmplare adevărul, descoperind că persoana pe care o numiseră până atunci tată nu era deloc tatăl lor și că părinții îi mințiseră tot timpul. Cartea m-a făcut să înțeleg un pic cât de mare trebuie să fi fost șocul acestei revelații și cât de profund și dureros era golul pe care-l lăsa.

Ultima dintre persoanele intervievate afirma că nu încetase nici o clipă să-și caute tatăl. După spusele celor de la spitalul în care avusese loc procedura, dosarul respectiv fusese distrus de mult, iar doctorul care o efectuase murise. Omul nu știa decât că, în vremea în care fusese conceput, tatăl său biologic era probabil student la medicină. Spre sfârșit, bărbatul a înșirat câteva dintre trăsăturile care nu păreau să provină de la mamă, raționamentul fiind că le moștenise de la tată.

„Mama e minionă, dar eu sunt destul de înalt. În jur de 1,80 m. Mama are pleoape duble bine definite. Eu nu. Din copilărie am fost un bun alergător de fond. Bărbatul pe care-l caut este, probabil, destul de înalt, bun alergător, cu pleoape simple, având acum între 57 și 65 de ani. În acel moment era student la medicină. Dacă mă poate ajuta cineva, dacă ceva din toate astea sună cunoscut...”

Aceste cuvinte m-au nimerit la fix.

Vă puteți imagina să cauți pe cineva special, cineva de neînlocuit, un părinte sau o rudă – bazându-te doar pe câteva trăsături care sunt doar un pic mai mult decât niște amănunte neesențiale? Acest gând făcea să mi se strângă inima. Un bărbat înalt cu pleoape simple și pricepere la alergarea pe distanțe mari. „Dacă ceva din

toate astea sună cunoscut“ – un strigăt de ajutor, dar către cine? Mi-am imaginat o siluetă în mijlocul unui teren viran nesfârșit, cu pustietate de jur împrejur. O vreme n-am izbutit să-mi iau ochii de la acea ultimă frază.

– Deci, ce crezi? Ai putea merge la Sendai...

Când mi-am dat seama că Sengawa încă vorbea, am trecut telefonul în cealaltă mână.

– La Sendai?

– O să fie distractiv, doar să asculți poveștile. Și e vorba de Sendai, așa că poate fi o călătorie de numai o zi, dar de ce să nu stai acolo și peste noapte, nu?

– Ăăă, e în ordine?

– Păi, e muncă, nu-i așa? a zis Sengawa. Dacă ai vrea să hibernezi în vreo stațiune de lux cu izvoare termale timp de o lună întreagă ar fi altă mâncare de pește. Dar sunt bucuroasă să-ți fac cadou o noapte la Sendai. Scrii partea despre cult, așa-i? Oamenii ăia pot să fie destul de rezervați, dar se pare că așa-zișii „habotnici“ de acolo vor sta de vorbă cu tine. Mă rog, presupun că depinde de persoană. Oricum, în momentul ăsta frunzișul e splendid. O să-ți facă bine să iei o masă ca lumea și să-ți încarci bateriile înainte de sfârșitul anului. Ce zici?

– Nu știu, am spus căutând o cale de scăpare. Cred că sunt suficiente cărțile.

– E tipic pentru tine să stai în casă, dar uneori e nevoie să mai schimbi câte ceva. Am auzit-o trăgând adânc aer pe nas, după care a reluat: A, da. Mai era ceva ce voiam să-ți spun. O să fie o lectură la începutul lunii viitoare. Crezi că poți veni?

– O lectură?

– Știi tu, o lectură... Sengawa a tușit în telefon. Scuze. Cu poeți și romancieri, lectură din cărțile lor. Au fost o mulțime de evenimente din astea în ultimii zece ani. De obicei sunt programate la lansările de carte, chestii de-astea. Oamenii vin, ascultă, cumpără cărți, iau autografe... Uneori e o mică reuniune după aceea.

– A, da?

– Cea de luna viitoare ar trebui să fie destul de importantă. Sunt cam o sută de locuri în sală. Cred că vor citi trei autori. Unul dintre ei lucrează cu mine. Va fi distractiv. Ar trebui să vii. Sunt câteva persoane pe care vreau să le cunoști.

– Dar știi ceva? Aș prefera să nu fiu pălmuită, am spus râzând.

– Haide, zău, Natsu. Aș încasa un glonț în locul tău.

Sengawa a pronunțat cuvintele ca și cum am fi fost acasă, în Osaka.

După ce am închis am pornit computerul și mi-am verificat e-mailul. Doar reclame. Nici un răspuns.

Trecuseră vreo trei săptămâni de când trimisesem două e-mailuri. Primul, către site-ul care oferea cele mai multe informații și părea să aibă cele mai bune „rezultate” – și, de asemenea, părea cel mai legal.

De pe o adresă de Gmail pe care tocmai o înregistrasem, am umplut fereastra cu un strigăt de ajutor sincer: „Am 38 de ani și sunt necăsătorită, așa că găsirea unui donator de spermă prin intermediul unei instituții medicale iese din discuție. Dar mi-ar plăcea să am un copil. Asta m-a adus la Banca Japoneză de Spermă. Mă gândesc la toate opțiunile pe care le am. Dacă aleg să folosesc serviciile dumneavoastră, cum trebuie să procedez?”

Trecuse aproape o lună, dar nu răspunseseră. Peste zece zile am creat altă adresă și le-am scris de pe ea. A fost la fel.

De asemenea, i-am scris unui blogger care spunea că face donații directe. Nici el n-a răspuns, dar nu eram prea surprinsă. Când am dat clic pe „Trimite” eram groaznic de agitată, dar mă îndoiesc că aș fi mers până la capăt dacă mi-ar fi răspuns. A fost un gest lipsit de sens, neînsoțit de curiozitate sau consolare.

Am scos carnetul din sertarul biroului și am tras o linie peste „Banca Japoneză de Spermă” și „donație directă”. Nu mai rămâneau decât două posibilități:

- Denmark Sperm Bank VELKOMMEN

- Viața fără copii

M-am uitat la scrisul meu demn de dispreț și am mai scos un oftat.

Velkommen era o bancă daneză de spermă pe care am găsit-o pe internet. Funcționa de câteva decenii și era cunoscută în întreaga lume. Aveau un istoric verificat, instalații moderne și testau în mod regulat sperma colectată, ca să nu existe boli. Ba chiar efectuau testare cromozomială și filtrare genetică, pentru a identifica orice afecțiuni genetice majore. Nu treceau cu vederea nici cel mai mic motiv de îngrijorare, făceau toate eforturile ca să se asigure că numai sperma sănătoasă, viabilă, era congelată și depusă în bancă. Ca urmare, doar unul din zece formulare de înscriere ale donatorilor era acceptat. Pe de altă parte, clienții lor erau numeroși. Banca furnizase spermă în peste șaptezeci de țări, deschizându-și ușile cuplurilor sterile, cuplurilor de lesbiene și chiar unor femei necăsătorite, ca mine – puseseră la punct un sistem prin care oricine putea să comande spermă pe internet.

Site-ul avea și o bază de date a profilurilor donatorilor, în care puteai căuta bifând căsuțe pentru caracteristici precum grupa sanguină, culoarea ochilor, culoarea părului și înălțimea. Dacă găseai un donator care-ți plăcea, puteai să vezi restul profilului lui. Fiecare fiolă cu spermă costa în jur de două sute de mii de yen. După ce o primeai, ți-o injectai singură. Evident, nu exista nici o garanție că vei rămâne însărcinată. Însă ceea ce făcea ca Velkommen să fie cu adevărat deosebită era faptul că puteai să optezi pentru spermă anonimă sau nu, ceea ce le permitea copiilor să afle la un moment dat cine era tatăl. Sperma ne-anonimă era populară printre cuplurile de lesbiene, în vreme ce perechile sterile, în care exista deja figura tatălui, tindeau să prefere spermă anonimă.

După ce m-am familiarizat cu Velkommen, m-am întrebat ce mă făcuse să-mi pierd timpul cu Banca Japoneză de Spermă sau cu acel blogger, însă răspunsul era cum nu se poate mai limpede: limba japoneză îmi limita opțiunile. Nu știam nici un cuvânt din daneză, iar competența mea în materie de engleză culminase în clasa a opta. Nu-mi aminteam nimic dincolo de perfectul compus. Dacă nu puteam scrie nimic semnificativ, cum puteam să comunic natura complicată a situației mele? Dar poate că nu era nevoie. Nu trebuia decât să bifez căsuțele.

După ce plăteam, sperma congelată avea să fie expediată din Copenhaga, ajungând oriunde în lume în numai patru zile.

M-am ridicat de la computer și m-am lungit pe preș. Era cam rece, așa că am luat pătura de bumbac ghemuită la picioarele mele și mi-am așternut-o pe piept, făcând un loc confortabil pe care să-mi odihnesc mâinile. Mă gândisem fără încetare la spermă, dar cum rămânea cu ovulele mele? În general aveam un ciclu regulat de douăzeci și opt de zile, și îmi venea în fiecare lună, dar la vârsta mea erau destule lucruri care să mă îngrijoreze.

Am deschis televizorul. Tipul de la meteo arăta spre o hartă uriașă a fenomenelor meteorologice, spunând că a doua zi vremea avea să se înrăutățească. Lumina din spatele perdelelor trase se împutina. Aproape noapte. De câte ori în viața mea aveam să mai șed relaxată ca acum, fascinată de albastrul serii? Asta înseamnă să trăiești și să mori singur? Că o să fii întotdeauna în același loc, indiferent unde te afli?

– Asta e chiar așa de rău? m-am întrebat cu voce tare.

Nu-i nevoie să vă spun că n-a răspuns nimeni.

11. SUNT AȘA DE FERICITĂ PENTRU CĂ AZI...

Poate că ar fi trebuit să stau acasă. Era prima dată când ascultam autori citindu-și scrierile, așa că n-aveam idee dacă vreunul se pricepea sau nu. Sincer, habar n-aveam ce încercau să facă acolo, pe estradă. Evident, știam că citeau, însă de ce, asta n-aș fi putut spune. Glasul primului, un poet celebru trecut bine de optzeci de ani, se auzea ca și cum fața i-ar fi fost îndesată într-o pernă, dar la fiecare unu-două minute îl apuca o tuse atât de puternică, încât trebuia să se țină bine de scaun. Te durea inima văzându-l.

Următorul fusese prezentat drept romancier. Avea un jerseu ciocolatiu și mustață și părul izbitor de lung prins în coadă de cal. Bănuiesc că avea vreo patruzeci de ani. Vocea cu care citea era atât de monotonă, încât nu prindeam decât din când în când câte o vorbă. Lectura lui a durat așa de mult, că m-am temut că n-o să se mai oprească în veci. Aveam impresia că ascultam în buclă o sutră înregistrată pe bandă. M-am pomenit că băteam într-un Mokugyo³² imaginar, încercând din răspuțuri să dibui vreun soi de ritm. Am încercat să cânt pe timpul neaccentuat, am încercat terțete, am încercat totul, dar nimic din ce făceam nu ne apropia de sfârșit. Nu știu dacă era de fapt timid sau dădea un fel de spectacol, dar privea în jos când citea și, ca urmare, gura i se îndepărta de microfon. La început, cineva a încercat de câteva ori să i-l aranjeze, dar nu trecea mult și el ieșea iar din raza de acțiune, așa că l-au lăsat în plata Domnului.

Întrucât de la începutul lui noiembrie fusese frig în fiecare zi, de parcă am fi ajuns deja în iarnă, îmi pusesem un pulover gros. Mare greșală. În încăpere era mai cald decât crezusem că este posibil. Eram așa de desprinsă de realitate, încât mă simțeam ca și când m-aș fi drogat. Pe când sutra continua, sudoarea mi se prelingea amenințător pe spinare. Aveam întotdeauna la mine un prosop pentru astfel de momente – în afară de acea zi. N-am fost tot anul așa de enervată, dar, când m-am uitat prin sală, spre consternarea mea, toți stăteau nemișcați, cu ochii ațintiți asupra scenei. Femeile așezate la stânga și la dreapta mea îl mâncau din ochi pe romancierul care intona sutre; nici măcar nu clipeau. Ce m-a copleșit însă a fost felul în care erau echipate vecinele mele. Una avea o căciulă tricotată trasă pe frunte, iar cealaltă își înfășurase gâtul într-un fular de mohair. Eu simțeam că fierb. Încă nu știam ce citește tipul. Mai aveam puțin și-mi săreau de

tot capacele. Dacă aş fi fost rockeriţă punk, aş fi ţâşnit de pe scaun şi aş fi răcnit destul de tare ca să alung stupiditatea întregii situaţii. M-am străduit să-mi potolesc respiraţia, foindu-mă fără stare pe scaun. Apoi, brusc, a încetat. Ştiam că mai urma un autor, dar în clipa în care s-a încheiat sutra m-am ridicat şi m-am furişat afară, profitând de lumina redusă, şi m-am adăpostit pe scară, în dreptul toaletei.

– Ai reuşit să vii. După ce s-a terminat, Ryoko Sengawa m-a găsit lângă ieşire. Cum ţi s-a părut? I-am pus să-ţi rezerve un loc bun – nici prea aproape, nici prea departe.

– Mda, am zis. A fost destul de ciudat. M-am pomenit că nu mai ştiu cine sunt, unde sunt. A fost aproape ca şi cum m-aş fi topit... Hei, era tare cald unde şedeai tu?

– Da, acum că pomeneşti de asta.

– Am transpirat rău. Mi-am scuturat gulerul puloverului, ca să las să intre un pic de aer. Lac. Eram lac de transpiraţie. Unde erai? Nu te-am văzut.

– Nu eram în sală. M-am uitat din culise.

– A, e de înţeles.

Aşadar, nu observase că mă furişasem afară devreme. Ce uşurare!

– N-am mai fost niciodată la o lectură publică. Sunt nişte chestii interesante, hm?

– Nu-i aşa? Partea de proză a fost bună, dar poezia mi s-a părut absolut minunată. Atât de puternică. Ce eveniment grozav!

Voiam să pornesc spre casă, dar la insistenţele Sengawei m-am dus la petrecere. M-am uitat la ceas. Opt şi jumătate. Era o noapte rece de toamnă, şi când trăgeai aer în piept îl simţeau răspândindu-se prin plămâni. Petrecerea era la un local izakaya aflat la zece minute de mers pe jos de la librăria din Aoyama care găzduise evenimentul. Sengawa şi cu mine treceam pe lângă magazinele împodobite de pe Omotesando, cât vezi cu ochii vitrine cu luminiţe care clipeau.

– Deja Crăciunul... Sengawa s-a uitat în lungul străzii. Mi se pare doar mie, sau chestiile astea apar în fiecare an mai devreme?

– Îmi amintesc că acum câțiva ani începea spre sfârșitul lui noiembrie. Dar în ultimii doi ani, de cum s-a terminat cu Halloweenul, pare că a doua zi sunt atârinate luminițele de Crăciun.

– Totuși e frumos, a murmurat ea încântată. Cred că-mi plac cele galbene mai mult decât cele albastre. Hei, Natsuko, ție nu-ți par cam reci cele albastre? Ca să nu mai vorbesc de cele albe. Cum le zice? LED-uri? Cele galbene sunt mult mai calde.

Ne-am oprit la o farmacie ca să cumpăr niște picături pentru ochi, dar după aceea ne-am învârtit un pic și ne-a luat o vreme ca să ne dăm seama unde ne aflam. Când am ajuns la petrecere, începuse deja. Cam o duzină de oameni ședea la o masă lungă, pălăvrăgind. Am făcut semn cu capul în chip de salut, ne-am așezat la coada mesei și am comandat băuturi. Poetul care citise primul stătea în colț, într-o rână. Nu vorbea cu nimeni, dar rânjea ca un lunatic. La mijlocul mesei ședea romancierul care citise al doilea. N-avea cum să fi băut mai mult de un pahar până atunci, însă fața i se înroșise vizibil. Nu știam dacă ceilalți erau redactori sau membri ai publicului. Părea că se simt destul de bine. Evident, Sengawa era singura persoană pe care o cunoșteam.

Noi două am băut bere și am vorbit, mâncând cuburi de yakitori scoase de pe țepușe. Sengawa m-a prezentat câtorva persoane de acolo. Ne-am spus numele și profesia. Au venit și alții, ocupând scaunele libere. Pe măsură ce localul devenea mai zgomotos, și la masa noastră se vorbea mai tare.

După vreo două ore, toți se simțeau de minune și au început să râdă și mai tare, deși presupun că vreo câțiva încercau sincer să vorbească despre muncă. Unul dintre redactori, o femeie, s-a așezat lângă mine și mi-a spus ce bine se vindeau cărțile de colorat pentru adulți. Poetul bătrân care ședea la perete, cu toate că ținea în mână ceașca, închisese ochii de parcă dormea, sau poate chiar medita, în ciuda zarvei din jur. Nu-mi dădeam seama. Am prins privirea tipului chel așezat alături de el, probabil redactorul lui, care s-a mulțumit să încline din cap liniștitor, vrând parcă să spună: „Așa face de obicei“.

Toți voiau doar să se asculte vorbind, ceea ce făcea conversația greu de înțeles, dar puteam distinge cu ușurință vocea romancierului, care vorbea un pic mai

tare. Avea fața îmbujorată și pătată. Era o adevărată moară stricată. Nici urmă din ce fusese pe scenă, când ne oferise acea sutră nesfârșită. Din puținele cuvinte pe care am izbutit să le deslușesc, vorbea despre conflictul din Orientul Mijlociu. Îmi lipsea o mare parte a contextului, dar părea că încearcă să-i împărtășească viziunea sa redactorului, o tipă mai în vârstă care ședea lângă el.

– Cum ziceam, e totul acolo, în raport. E vremea ca lumea să tragă America de mânecă și să-i semnaleze cât e de arogantă. Oh, știu că e totuși America, chiar dacă o să facă rahatul bici. Asta-i adevărat. Însă există mai multe feluri de a face rahatul bici. Cu siguranță ne gândim la cum și de ce se face rahatul bici. De fapt, e răspunderea noastră. Știi ce zic?

Romancierul și-a scuturat capul ca un cal năvălaș, apoi a ridicat paharul cu vin și l-a dat pe gât, ca și cum ar fi fost un soi de ritual. Redactorul i-a umplut pe dată paharul, din care el a sorbit strâmbându-se.

– Așa văd eu lucrurile, a mai zis.

Încurajat de cei din jur, romancierul începuse să bată câmpii, îngăduindu-și să ne bombardeze cu generalizări și amănunte puțin importante. Ce poate să facă literatura în privința politicii? A terorismului? Sengawa și cu mine discutam între noi la capătul mesei, fără să-l ascultăm atent. Tocmai comandaserăm a patra bere când l-am auzit pe tip laudându-se că prevăzuse totul – mai mult, că înștiințase întreaga lume pe Twitter.

– Mare păcat că nu dă nimeni ascultare scrierilor mele. Uitați-vă numai la ce s-a întâmplat în Siria. Raportul despre care vorbesc este, de fapt, o repunere pe tapet a chestiilor pe care le-am scris eu acum zece ani.

O clipă toată lumea a amuțit, însă redactorul l-a salvat.

– Ai dreptate. Romancierii văd întotdeauna ce se va întâmpla...

Altcineva a susținut-o, în vreme ce romancierul a dat pe gât alt pahar cu vin și și-a îndreptat spatele.

– Însă e mai mult decât atât, a zis, gata să continue, până ce cineva i-a tăiat în fine vorba.

– Despre ce mama dracului vorbești? s-a răstit o femeie, tare și limpede.

Ascultă-te puțin! Păi, câți ani au trecut de când n-ai mai scris ceva care să merite să fie citit?

S-a lăsat o liniște dureroasă. M-am răsucit să văd cine vorbise.

– Uite, nu știu ce-ai scris sau ce-ai prezis, dar oricine a întocmit raportul ăla despre care vorbești chiar a fost în Siria, corect? Pe când tu șezi în apartamentul tău, comod, în pijama, și te uiți peste raport. După care te duci pe Twitter și te apuci să te lauzi că ai prevăzut asta de acum câțiva ani? Fă-ne un hatâr și las-o mai moale. În afară de cazul în care nu vrei să sari în următorul avion spre Siria și să descoperi cu propriii tăi ochi cât de bine ți s-au îndeplinit previziunile. Oricum, ce rost are să continui așa? Vrei să ți se acorde atenție? Atunci încetează să profiți de munca altora ca să te umfli tu în pene.

Această izbucnire, sau diferență de opinii, sau cum vreți să-i ziceți, m-a făcut să mă sperii că ratasem cine știe ce reprezentație când mă strecurasem afară din sală – și asta era continuarea spectacolului. Sau poate că era doar o bună prietenă de-a lui care voia să-l zgândăre. Dar nu. Femeia care vorbise era scriitoarea Rika Yusa, pe care Sengawa mi-o prezentase un pic mai devreme. Țăsta nu era nici spectacol, nici înfruntare prietenească.

După câteva clipe de tăcere, în care vocile cu chef ale celorlalți din bar au căpătat timbrul distant al unei amintiri, cineva a zis:

– Asta îmi amintește..., încercând să schimbe vorba.

Apoi altcineva a sărit cu:

– Mie-mi spui, ceea ce i-a făcut pe câțiva să râdă.

Romancierul sorbea câte puțin din pahar. Ranchiuna zăbovea în aer, stinghereala din mine țipa, dar apoi mi-am amintit că Sengawa fusese pălmuită la o petrecere asemănătoare. Evident, în lumea literară lucrurile de soiul ăsta erau ceva obișnuit. Nu eram pe străzile dosnice din Shobashi – mi-am băut berea și m-am uitat prin sală, pe jumătate așteptându-mă la altă izbucnire, dar în câteva minute totul revenise la normal. Sengawa a mai comandat o bere. De cum a primit-o, i-a făcut semn femeii de lângă Rika Yusa și au schimbat între ele locurile. Cât ai bate din palme, amândouă izbucniseră în râs. Am luat un bol cu motsuni³³ aproape neatins și am ciugulit din el cu bețișoarele. La un moment dat, m-am uitat la poetul bătrân. Avea gura deschisă și părea că doarme dus, neînsuflețit ca

un personaj dintr-o pictură murală egipteană. Când am întâlnit privirea redactorului chel de lângă el, acesta a dat din cap liniștitor, „așa face el de obicei“, ca data trecută. I-am răspuns printr-o înclinare a capului.

În cele din urmă, petrecerea și-a pierdut suflul. Până să-mi dau seama, romancierul și redactorul de lângă el s-au făcut nevăzuți și toți ceilalți au început să-și ia rămas bun. Sengawa a zis că mergeam în aceeași direcție și că trebuia să luăm împreună o mașină. Rika Yusa a spus că venea cu noi, pentru că locuia în Midorigaoka din Meguro.

Am luat toate trei un taxi. Sengawa s-a așezat în față. Eu mergeam în Sangenjaya, așa că am lăsat-o pe Rika Yusa să urce prima.

După ce Sengawa i-a spus șoferului unde mergeam toate trei, s-a răsucit spre Rika Yusa.

– Ascultă, Rika, a zis. Îți înțeleg pornirea. Zău că da.

– E greu să nu înțelegi! a râs Rika. De când îl cunosc e așa. Zice întotdeauna aceleași rahaturi. La naiba, pentru mulți dintre tipii ăștia e singura chestie pe care pot s-o scoată. Am știut ce-o să se întâmple, am prezis totul... Am auzit-o de un milion de ori anul ăsta. Dar ascultă-mă un pic. Dacă cineva ar citi ce scrie el și ar zice: „El a știut ce-o să se întâmple“ ar fi cu totul altceva, dar să șezi în fața tuturor și să te lauzi așa? Haide, zău! Dar ce-a fost cu trupa adunată azi? Cine ar vrea să-i asculte pe indivizii ăștia? Presupun că ticălosul ăsta e acum peste tot, pe Twitter și la televizor, purtându-se de parcă ar avea un glob de cristal, dar e de-a dreptul negru în cerul gurii. Știi ce s-a întâmplat cu el și redactorul lui, nu?

– Oh, fata aceea? a zis Sengawa. Am auzit.

– Da. În clipa în care a descoperit că în birou e o angajată nouă și frumoasă, a cerut să fie redistribuită, apoi a găsit tot soiul de scuze ca s-o sune și s-o pună să facă tot soiul de treburi pentru el. Ba chiar o pune să meargă la el acasă ca să ia manuscrisele... Trimite-i fetei un e-mail, ce dracu'! O hărțuia peste poate pe biata fată. Credea că e îndrăgostit, dar în realitate era doar un maniac egocentrist. Păi, editorul ar fi trebuit să facă ceva. Cum ar fi, să-i rezilieze odată contractul ticălosului!

– Știu, știu. Dar, Rika, a oftat Sengawa. Cred că s-ar putea să fii beată.

Nu citisem nimic din ce a scris Rika Yusa, dar auzisem multe despre ea. Era cam cu doi ani mai mare ca mine, și câteva dintre cărțile ei fuseseră ecranizate. Câteodată intram într-o librărie și dădeam de un teanc înalt de exemplare din ultimul ei roman, ca să le vadă toată lumea. Era ceea ce s-ar numi o stea a literaturii. Cu câțiva ani în urmă, când luase premiul Naoki, făcuse vâlvă venind la conferința de presă rasă în cap și cu un bebeluș în brațe. Ochii înguști și pleoapele proeminente erau trăsături destul de izbitoare, dar venise la ceremonie în bluzon și blugi. Ceea ce ieșea în evidență cu adevărat era capul. Dacă ar fi fost mai tânără, ar fi putut să pară un soi de luare de poziție, dar nu era cazul. Oricine o fi fost ea, nu oferea indicii ajutoare. Văzând-o pe ecran, mă simțisem un pic tulburată când încercasem să înțeleg ce era cu ea. În același timp, trebuie să recunosc că înfățișarea ei se potrivea cu adevărat.

„Cum reușește asta?” – Privind-o la televizor, mi-am plimbat întrebarea prin minte până mi-am dat seama despre ce era vorba: capul ei era absolut perfect. Era proeminent spre spate, dând o impresie de profunzime și, în vreme ce fața îi era îngustă, fruntea bombată ocupa spațiu. Muchia nasului era bine desenată, dând impresia de hotărâre. Nu era genul de femeie căreia lumea să-i pună eticheta „frumoasă de pică”, dar totul la ea părea că dansează. Avea un chip memorabil. Îmi amintesc că m-a impresionat faptul că structura feței ei, care amintea de o veveriță, reușea să dea o impresie de măreție. Din cât am înțeles din felul în care vorbea în clip, personalitatea ei nici c-ar fi putut să se potrivească mai bine cu înfățișarea. Când un reporter, arătând spre bebeluș, a întrebat-o: „Încercați să transmiteți un mesaj? Este asta o declarație despre drepturile femeilor?”, ea a răspuns zâmbind: „Mesaj? Nu, nu. Sunt mamă singură. Nu eram decât noi două acasă. Nu mai era nimeni, așa că, ce puteam să fac?” Când alt reporter a continuat: „Apropo, capul ras arată grozav, dar mă întrebam dacă e ceva dincolo de asta. Ceva ce vreți să ne spuneți?”, ea a ripostat: „Și buclele dumneavoastră arată grozav, dar e ceva dincolo de asta? Ceva ce vreți să ne spuneți?”, ceea ce a stârnit un acces de ilaritate în mulțime. „De asemenea, nu că vreau să despici firul în patru, dar capul meu nu e ras. E o tunsoare zero. Poate că pentru dumneavoastră n-are importanță, dar pentru mine cuvintele înseamnă foarte mult”, a adăugat ea cu un zâmbet drăcesc.

Era ciudat să împart bancheta din spate a unui taxi cu acea femeie, Rika Yusa, dar nu eram deloc stânjenită. Se rezema de portieră, așa că era un pic întoarsă spre mine, privind uneori lenevos pe geamuri, în vreme ce flecărea cu Sengawa. Părul îi ajungea mai jos de umeri și își împreunase mâinile care ieșeau din mânecile bluzei negre sclipitoare. Nu știam dacă ar fi fost în ordine să le întrerup

și nu găseam vreo pauză în conversație, așa că am șezut acolo, ascultându-le.

– Deci, tu și Sengawa vă cunoașteți de mult?

Ajunseserăm pe Șoseaua 246 la ieșirea din Shibuya și treceam de intersecția cu Dogenzakaue când Rika Yusa m-a întrebat asta.

– Nu cine știe cât. Păi, cred că sunt vreo doi ani.

– Nu s-ar zice că Sengawa e genul care să se rețină, nu? a glumit Rika.

Sengawa, care tușea pe locul ei din față, s-a răsucit destul de mult cât s-o vadă, prefăcându-se indignată.

Rika a râs.

Sengawa a clătinat din cap exasperată.

– Rikăi îi place să le scoată pe nas oamenilor faptul că sunt insensibili.

– Și ce se întâmplă acum? am întrebat-o pe Rika. Cu asta s-a terminat?

– Ce să se termine?

Rika m-a privit în ochi pentru prima oară. Firmele și luminile de pe stradă care sclipeau prin geam aruncau umbre ciudate pe fruntea ei, alcătuind modele care se deșirau imediat. Îmi simțeam brațele și picioarele grele. Poate că eram mai beată decât credeam.

– Tu și tipul ăla. Nu ți-a răspuns în nici un fel. Așa merg lucrurile, pur și simplu?

– Poate, a spus Rika înclinându-și capul. Nu ne-am întâlnit până acum, așa că bag mâna-n foc că a fost surprins. Sunt sigură c-o să revadă scena în minte și-o să scrâșnească din dinți. O să rumege totul și o să-și spună că sunt dusă cu pluta sau așa ceva.

– Crezi că-o să-l mai vezi?

– Nu știu, a zis Rika, și nu părea să-i pese prea mult. Mă îndoiesc. În definitiv, întâlnirile dintre autori sunt rare. Lecturile publice sunt o pierdere de timp. Hei, te cheamă Natsuko – Natsuko Natsume, corect?

- Îhî.
 - E pseudonimul literar?
 - Nu, e numele meu adevărat.
 - Fugi de-aici! Oricum, îmi pare rău că a trebuit să asişti la așa ceva. Buna noastră prietenă Sengawa, aici de față, te-a târât după ea, nu?
 - Da, mi-a zis să vin.
 - Și cum a fost? a chicotit Rika.
 - Complet aiurea pentru mine, am răspuns sincer. Dar locul era ticsit. Tuturor părea să le placă.
 - Așa-i? a râs Rika. Au savurat totul. O echipă de amatori, fără talent real, din care fac și eu parte. Dacă așa o să fie, am pus cruce. Niciodată, orice-ar fi.
 - Cum poți spune asta zâmbind? a pufnit Sengawa.
 - Știu că pentru mine a fost prima dată și așa mai departe..., am râs și eu. Dar n-ar trebui să fie mai ușor să deslușești ce spun autorii? În afară de cazul în care publicul stă complet nemișcat, îți scapă lucruri importante. Toți sunt acolo ca să audă povestea, nu? Dacă nu o pot urmări, ce rost are? De ce să te duci?
 - Din simțul datoriei?
- Rika a dezvăluit două șiruri de dinți de invidiat.
- Ce datorie? am vrut să știu.
 - Habar n-am. Datoria față de literatură sau așa ceva?
 - Cui îi folosește asta?
 - Nu știu, a râs Rika. Dar îți spun ceva. Există un lucru pe care toți cei din public își doresc cu disperare să-l audă la o lectură. Știi care este?
 - N-am nici o idee. Am impresia că sunt prea ocupați să stea neclintiți și să se prefacă atenți ca să le pese de ce spune cineva... Care?

– Și acum, ultima lectură din seara asta.

Rika și cu mine ne-am prăpădit de râs. Pe locul din față, Sengawa se străduia din răspuțeri să râdă și ea.

Taxiul a oprit pe Șoseaua 246 în Sangenjaya. Am spus noapte bună și am sărit afară. Portiera s-a izbit, iar mașina a dispărut în viteză. Mi-am scos telefonul din poșetă și m-am uitat cât e ceasul. Un pic după miezul nopții. Aveam un mesaj de la cineva al cărui nume nu-l recunoșteam. Rie Konno... Rie Konno? Oh, Rie. Așa-i. Prietenele de la librărie nu mă căutau decât dacă plănuiam o reuniune. Oricât de ciudat ar părea, era prima dată când una dintre ele îmi trimitea un mesaj.

„Ce mai faci? Ultima dată când ne-am văzut era încă vară! Viața a luat-o razna. Se pare c-o să mă mut la începutul anului viitor“.

Rie a explicat în continuare că familia sa trebuia să se mute în orașul din Wakayama în care crescuse soțul ei. Voia să știe dacă puteam lua împreună prânzul înainte să plece.

„Ar fi minunat să te văd înainte de sfârșitul anului. Ne putem întâlni în Sangenjaya, dacă îți convine. Anunță-mă dacă ai timp. De asemenea, știu că ar putea să sune ciudat, dar mi-ar fi de mare ajutor dacă ai păstra secretul mutării! Încă n-am spus nimănui“.

De ce eram singura căreia îi dăduse de veste și de ce trebuia să păstrez secretul?... De ce eu? După ce am citit de câteva ori textul, aveam mai multe întrebări decât răspunsuri, dar am hotărât că era mai bine să nu-mi bat capul cu asta. Nu-mi aminteam ce vorbiserăm la ultima noastră întâlnire, dar n-aș fi putut să uit clătitelile pe care le mâncasem la prânz. Îmi revenea totul în minte. Știam că după aceea m-am dus în Jimbocho... Sengawa purta ceva ușor, o bluză din bumbac natural. Ședea pe o canapea în stil vechi, de un roșu închis. Despre ce vorbiserăm?... Chiar vorbiserăm despre ceva? Romanul pe care-l scriam mi-a răsărit în minte. Dintr-odată m-am simțit ca și cum cineva mi se urcase cu picioarele pe piept. Totul s-a întunecat. Am lăsat telefonul să cadă în poșetă și am numărat pașii până la apartamentul meu.

Am descuiat ușa și am intrat în amestecul familiar de umbre. Era neplăcut de

rece, aproape ca iarna. Mocheta părea umedă. De fapt, chiar mirosea a iarnă. Ceea ce era ciudat, pentru că nu observasem asta afară. Să însemne că mirosul era în apartamentul meu? Dacă temperatura și intensitatea luminii soarelui și calitatea nopții îndeplineau anumite criterii, oare acel miros ieșea din cărți și haine și perdele și celelalte unghere deodată? Purtând cu sine o amintire...

Ca un șir de cutii albe, aliniat, toate de aceeași formă și greutate, zilele lui noiembrie au venit și au plecat. Mă trezeam la opt și jumătate dimineața, mâncam o felie de pâine și mă așezam la computer. La prânz încălzeam un pachet de sos și îl turnam peste niște spaghete. Apoi din nou la lucru. Seara mă dezmoșteam un pic, apoi mâncam un bol de orez cu legume murate și natto. După baie treceam în revistă blogurile despre sterilitate pe care le urmăream. Totul era volatil. Dacă lumea pomenea de un nou blog, mă grăbeam să-l vizitez. Femeile acelea erau ferm hotărâte să încerce, chiar dacă aveau puține șanse. În ce mă privește, nu ajunsesem nici măcar la linia de start. Uneori îmi aminteam de pagina de Facebook a lui Naruse și aruncam o privire.

Rika Yusa mi-a trimis un e-mail în săptămâna de după lectură. Zicea că mai bine vorbeam la telefon decât să scrie un text kilometric. Dacă n-aveam chef să vorbesc, puteam lăsa să intre căsuța vocală. La zece minute după ce i-am trimis numărul meu a sunat telefonul.

– Mă bucur că am putut lua legătura în felul ăsta, mi-a spus. Hei, am citit ceva scris de tine.

– Cartea?

Nu mă așteptam la asta.

– Da, cartea ta. E foarte bună. A fost etichetată culegere de povestiri scurte, dar în esență e un roman, nu-i așa?

– Vă mulțumesc, sunt recunoscătoare că spuneți asta.

– Nu fi așa de protocolară. Suntem de aceeași vârstă.

– Nu se poate, am exclamat uluită. Am crezut că ești mai mare.

– Am fost cu o clasă înaintea ta, dar suntem născute în același an.

– Hei, Yusa, am comandat trei dintre cărțile tale, i-am zis.

– Oh, mulțumesc, Natsume.

Mi-era greu să-i interpretez tonul.

– Hei, poți să-mi zici Rika. Eu cum să-ți zic?

I-am spus că-mi putea spune Natsuko. Ea a scos un soi de murmur.

– Sigur. Îmi dă impresia că suntem în aceeași echipă de volei.

– Știu ce zici. Nu că aș fi făcut vreodată sport.

– Totuși, ne putem întoarce la cartea ta? Mi-a plăcut grozav. Mi-a amintit mult de Râul Fuefuki. Pariez că ți-a plăcut cartea aceea, nu?

– De fapt, n-am citit-o, am zis.

– Serios? Rika părea consternată. E grozavă. Saga unui sat. Generație după generație, o poveste de viață după alta. Povestea se întinde pe o perioadă nerușinat de lungă, dar romanul în sine e destul de scurt.

Apoi am început să vorbim despre utilizarea dialectelor în ficțiune. Rika m-a întrebat dacă m-am gândit vreodată să scriu o carte întreagă în dialectul din Osaka. Când am zis că n-am cochetat niciodată cu această idee, Rika mi-a dezvăluit părerea ei despre felul în care vorbesc oamenii din Kansai, și mai ales în Osaka.

– A fost absolut uimitor, a zis. Când am mers în Osaka am văzut, de fapt am auzit, femeile astea trei vorbind cu un milion de kilometri pe oră, băgând acolo totul. Se întâmplau atât de multe! Perspective multiple, timpuri amestecate, tot tacâmul. Se prăpădeau de râs, dar aveau o conversație adevărată. Nici o asemănare cu ce vedem la televizor. Totul la televizor este croit pentru televiziune. Chestia adevărată, adevăratul dialect din Osaka, nici măcar n-are treabă cu comunicarea. E o întrecere. Cumva, ești atât în public, cât și pe scenă... Cum să-i zici? E o artă.

– O artă? am întrebat.

– Da, știi tu. Dialectul din Kansai reprezintă evoluția limbii într-o artă verbală... Nu, nu-i corect. Evoluția nu explică mulțumitor. Limba e întotdeauna artă, dar, pentru a ajunge la cea mai înaltă formă, limba însăși – intonație, gramatică, viteză, totul – trebuie să sufere o mutație în timp. Și, pe măsură ce se schimbă forma limbii, se schimbă și conținutul. Suferă o mutație.

Niciodată nu m-am gândit prea mult la dialectul meu. Curioasă să aud mai multe, am lăsat-o să se desfășoare.

– Oricum, m-a uluit. Am o mulțime de prieteni care vorbesc în dialect. Pe vremuri îmi închipuiam că dialectele nu se deosebesc prea tare între ele. Nu e ca în cazul unei limbi străine. Nu-mi dădusem seama, dar nu-i deloc așa. Ai observat vreodată chestia asta?

– Nu, n-aș zice.

– Dar știi ceva? Ceea ce mă enervează de-a binelea este faptul că scrisul nu reușește niciodată să-l prindă. De pildă, modul în care vorbeau acele trei femei. Vreau să zic că nu poți reproduce acel spectacol pe pagină și să obții aceeași dinamică. O grămadă de oameni din Osaka au scris în dialectul din Osaka. Am citit multe cărți de-ale lor, ca să-i văd cum se descurcă. Dar, zău, nu merge. Adică e imposibil. Ceea ce m-a izbit cu adevărat a fost faptul că nu contează deloc dacă scriitorul este din Osaka. Nu contează dacă autorul a crescut vorbind în acest fel. Presupun că e un lucru destul de evident, dar fiecare scriitor ajunge să-și creeze propriul limbaj. Stilul tău este o invenție. Nu contează de unde ești. Tot ce contează este să ai ureche bună.

– Ureche bună? am repetat.

– Exact. Rika a continuat cu înflăcărare: Gândește-te la asta. Ritmul, sau poate chiar bioritmul. E ceva fizic. Sonic. Drept în față. Iei asta și o transformi în altceva. Iată de ce este nevoie. Ce vreau să spun e că ai nevoie de o ureche bună. Să-l luăm pe Tanizaki.

– Junichiro?

– Da, Tanizaki. Rika pronunța fiecare silabă ca și cum ar fi citit de pe o tablă. Vorbesc despre Shunkin. Lasă Makioka, lasă Urzici... E vorba de Povestea lui

Shunkin. Desigur, Tanizaki nu s-a născut în Kansai. E din Tokyo, neam de neamul lui.

– Ia stai un pic, am zis. N-a fost scris totul în dialectul din Osaka, sau, ăăă, din Kansai. Doar dialogul, nu?

Nu mai citisem Povestea lui Shunkin de la douăzeci de ani și aproape că nu-mi mai aminteam detaliile – dar amintirea lui Shunkin repezindu-și mâna spre Sasuke cu un plectru de parcă ar fi fost o toporișcă era atât de vie, încât părea fizică, de parcă eu însămi aș fi făcut asta. M-am întrebat dacă asta voia să spună Rika prin „drept în față“.

– Da, a râs Rika. Dar asta vreau să spun. N-are nimic de-a face cu faptul că scrii sau nu în dialect. Ar putea să fie japoneza standard sau chiar altă limbă, și totuși să prinzi spiritul lucrului la care mă refer. Presupun că asta înțelegeam prin mutația limbii.

– Așadar, asta e, am zis în dialect.

– E cum e, a declarat Rika, dar nu suna ca nici un cunoscut de-al meu din Osaka.

După aceea Rika a început să sune săptămânal. Nu știu cum făcea, dar nimerea tocmai când mă gândeam că ar trebui să iau o pauză. O dată, seara, am auzit pe fundal vocea unui copil. Mi-a spus că avea o fetiță, Kura, care în curând avea să împlinească patru ani. Nu credeam că mai auzisem acest nume, i-am zis. Rika mi-a răspuns că o numise după bunica sa. Rika și cu mine aveam multe în comun. Crescuse fără tată. Mama ei vindea asigurări din ușă în ușă, ceea ce însemna că ea fusese singură acasă cea mai mare parte a copilăriei. Practic, bunica o crescuse. Când Rika împlinise douăzeci de ani, mama se recăsătorise și se mutase la noul soț. În următorii zece ani, până ce bunica a plecat de pe lume, fuseseră doar ele două în casă. Când i-am spus că am crescut în locuința bunicii, ne-am dat seama că bunicile noastre s-au născut amândouă în 1922. M-a întrebat cum o chema pe bunica și am spus „Komi“. Lui Rika i-a plăcut. „Doamne, cât de mult sună a 1922!“

În ultima duminică din noiembrie, Sengawa ne-a invitat la cină pe mine și pe Rika. Clădirea în care locuia avea o eleganță rafinată, uși împodobite la intrare și spre verandă. Camera de lucru era mult mai mare decât ar fi fost nevoie, iar

covorul părea scump. Dormitorul avea dressing. Stilul și mirosul și calitatea mobilierului nu aveau nici o legătură cu universul apartamentului meu. Îmi aminteam de textele bombastice pe care le citisem în reclamele altor clădiri de lux.

Sengawa a pus cu polonicul borș ucrainean în bolurile noastre pentru supă, spunând că rețeta era un adaos recent la repertoriul său. A tăiat felii groase dintr-o pâine rotundă pe care o cumpărase de la o brutărie faimoasă, a tăiat bucăți dintr-un calup de unt, o marcă străină, și ne-a oferit fiecareia câte o bucată aurie pe o farfurioară. Era un castron mare cu ceva ce n-am putut să identific, o chestie cremoasă cu o aromă ciudat de acră, și o salată din boabe de fasole de diferite culori și forme. Nu erau lucruri pe care să le mănânc în mod normal. De fapt, nu mai mâncasem niciodată așa ceva. Am tot mâncat și am tot vorbit. Rika a spus că mama ei venise să petreacă seara cu Kura, așa că era liberă să bea. Felul în care gusta vinul spunea totul.

În timp ce sorbeam din paharul meu cu bere am încercat să mă lămuresc în privința câtorva lucruri. Chiar locuia Sengawa singură în acel loc enorm? Cât de mare era chiria pentru un astfel de apartament? Și, oricum, cât câștiga un redactor? Nu vorbiserăm niciodată despre viețile noastre amoroase. Se întâlnea Sengawa cu cineva? Sau se întâlneau? De asemenea, cum devenise Rika mamă singură? Cum era tatăl lui Kura? Cum fuseseră sarcina și nașterea? Și Sengawa? La aproape cincizeci de ani, ce credea despre faptul că n-o să aibă niciodată copii? Se gândise oare la asta, și dacă nu, de ce?... Le ascultam conversația, intervenind doar atât cât să rămân implicată, dar tot timpul sperând să se îndrepte de la sine spre vreunul dintre subiectele care mă interesau. Spre disperarea mea, nu vorbeau decât despre situația jalnică a editurilor sau despre ce citeau. Muncă și iar muncă. Nici una nu se atingea de viața personală. Sengawa a tușit toată seara, așa că Rika a întrebat-o dacă era răcită sau așa ceva. Ea a explicat că avea astm cronic, dar nu era nimic grav. Îi făcuse o grămadă de probleme în copilărie, dar acum era în cea mai mare parte sub control, în afară de momentele în care se agrava, în perioadele de lucru stresante. Apoi conversația a trecut la detoxifierea cu ajutorul sucurilor și la medicina alternativă. Rika a zis că a descărcat pe smartphone un „calculator al speranței de viață” și ne-a arătat cum funcționa. Fiecare dintre noi l-a încercat. Rika și cu mine am obținut nouăzeci și șase de ani. Am râs când Sengawa a obținut șaiszeci. „Data viitoare să ascultați când redactorul vă spune că o să-l băgați în mormânt”, ne-a tachinat ea și a sorbit din vin.

Și Makiko suna câteodată.

La începutul după-amiezii suna și întreba în felul ei îndrăzneț obișnuit dacă sunt ocupată, apoi îmi povestea totul despre fata cea nouă de la bar, despre vreun regim în vogă de care auzise la televizor, despre o veche prietenă animatoare cu care se întâlnise la mall, care acum era în scaun cu roțile din cauza unor complicații cu diabetul, sau despre o vecină de-a ei care, în timp ce se plimba prin cartier într-o zi, găsisse cadavrul unui bătrân care se spânzurase – Makiko vorbea cu o energie grozavă, ca și cum scenele acelea s-ar fi desfășurat chiar atunci sub ochii ei.

– Uf, numai vești rele zilele astea, Natsuko. Tipul care s-a spânzurat n-a folosit un pom. S-a spânzurat de un gard. Un gard normal, nici măcar unul înalt. Și cu un prosop. Cine se spânzură cu un prosop? Prosoapele sunt ca să-ți ștergi fața, nu ca să-ți legi gâtul. Unde a învățat s-o facă în felul ăsta? Natsu, uneori mă întreb de ce ne-am mai născut“, a oftat ea. Apoi, chiar înainte să închidă, a făcut un ultim efort și a zis: O, așa-i, Natsuko. Am primit banii pe luna asta. Încă o dată, mulțumesc.

Cu prima mea carte pe piață, primeam de lucru în mod regulat și începusem să-i trimit lui Makiko câte cincisprezece mii de yeni în fiecare lună. Prima oară a refuzat. „Ține-i, ține-i tu. Nu te prosti“. Apoi s-a răzgândit. „O să-i las deocamdată în cont, nu mă ating de ei, ca să fie acolo pentru Midoriko“. Nu eram sigură dacă Midoriko știa sau nu, dar mi-am zis că era mai bine ca ea să nu afle.

În decembrie am început să port un palton peste pulover când ieșeam din casă. Scoarța arborilor gingko plantați la intervale regulate de-a lungul trotuarului devenise aproape neagră, iar vântul era tot mai rece pe zi ce trecea. Era vremea pentru nabemono³⁴, și supermarketurile expuneau concentrat de supă și ponzu³⁵ chiar lângă ușă. Privind piramida de verze de un alb straniu, n-am mai știut nici măcar la ce mă uitam. Magazinul era năpădit de oameni care făceau cumpărături pentru cină. Am trecut de o mamă care împingea un cărucior și ducea de mână o fetiță în uniformă de grădiniță. Copila se străduia să-i spună ceva, iar mama răspundea cu zâmbete. Bebelușul părea adormit sub acoperișul căruciorului, însă vârfurile tenișilor miniaturali se iveau de sub o pătură care părea pufoasă. M-am văzut în gând împingând un cărucior prin tot magazinul. Am încercat să mă

imaginez ducând de mână un copil și vorbind despre diferitele feluri de legume și de carne. Între timp am cumpărat natto, ceapă verde, usturoi și bacon și am plecat din magazin. Încă nu voiam să merg acasă, așa că am rătăcit prin jurul stației, cărând sacoșa de plastic. M-am abătut de la strada principală și m-am pomenit într-un labirint de străduțe pe care se înșirau firmele de neon ale unor baruri, localuri izakaya și magazine second-hand.

Așa cum mergeam fără țintă am prins mirosul inconfundabil al unei spălătorii automate, un amestec de aer fierbinte și mirosul de haine care se usucă. Am ridicat privirea și am văzut mai departe pe stradă o baie publică, imediat dincolo de spălătorie. Când am ajuns acolo, m-am oprit o clipă în fața intrării. Nu eram foarte departe de apartamentul meu. Nu știusem că există aici așa ceva. În Minowa mă duceam din când în când la baia publică, dar n-am mai fost de când m-am mutat. Nici măcar nu-mi dăduse prin cap.

Nu părea să fie nimeni prin preajmă. Clădirea era evident veche și nu i-ar fi stricat un pic de îngrijire pe ici, pe colo, dar trebuie să fi fost frecventată, pentru că mirosul de apă clocotită plutea în aer. Am trecut de draperia decolorată și am intrat. Două uși de lemn, una spre latura femeilor, cealaltă spre latura bărbaților. Un calendar cu file pentru fiecare lună atârna pe stâlpul dintre ele. Vopseaua se cojea pe tavanul scund. Erau disponibile aproape toate cheile cu brelocuri galbene ale compartimentelor pentru încălțăminte și nu erau încălțări pe treptele de ciment. M-am descălțat de adidași și am intrat. Pe un postament dintre vestiare ședea o bătrână cocârjată. Mi-a aruncat o privire și a zis cu vocea șovăielnică:

– Patru sute șaiszeci de yen.

Nu mai era nimeni în vestiar. Ventilatorul probabil că-și începuse viața alb, dar cu trecerea anilor devenise bej. Platforma cântarului de fier era ruginită. Tapițeria scaunului de sub uscătorul de păr în forma unei căști de cosmonaut era plină de crăpături. Rogojinile de pe podea erau tocite. Lângă chiuveta pentru spălat pe față era un fotoliu de ratan care trebuie să fi fost acolo de-o veșnicie, iar pe masa de sticlă încețoșată de alături era o mică vază pentru flori arătând a moștenire pe care n-o vrea nimeni.

Stăteam într-un vestiar tipic de baie publică. Dincolo de ușile de sticlă erau bazinele, unde apa clocotea peste dale. Trebuie să fi ajuns înaintea tuturor, însă curând lumea avea să înceapă să vină. Așa mergeau lucrurile – însă asta nu era

ca baia la care mă duceam aproape zilnic. Era altfel, și deosebirea n-avea nimic de-a face cu lipsa oamenilor sau cu vârsta locului. Lucrurile se schimbaseră. Stând în mijlocul vestiarului pustiu, cu paltonul încă pe mine, m-am simțit lăsată în urmă, prinsă în capcana scheletului erodat al unei creaturi enorme care își lepădase carnea și pielea. Apoi a început să mi se pară că eram eu, că trupul mi se transformase în coaja goală. Sentimentul era mai devastator decât orice simțisem vreodată, de parcă m-aș fi privit pe mine însămi murind, incapabilă să mă apăr, în mâinile cuiva care făcea un soi de greșeală imensă.

Odinioară, deși nu părea cu prea mult timp în urmă, obișnuiam să mergem frecvent la baia publică. Dar făceam asta? Adică, pe când Komi și mama erau în viață, iar Makiko și cu mine eram mici. Ne umpleam lighenele cu șampon, săpun și prosoape și râdeam pe tot drumul prin întuneric. Apă așa de fierbinte, că ne înroșea obraji. N-aveam bani. N-aveam nimic. Dar ne aveam una pe alta. Aveam cuvintele noastre și toate sentimentele pe care nici măcar nu ne gândeam să le exprimăm în cuvinte. Erau întotdeauna femei în spațiul de sub aerul plin de aburi. Bebeluși, fete și femei mai în vârstă. Goale în timp ce-și săpuneau părul, se scufundau în apă, își încălzeau trupurile. Nenumărate riduri, spinări drepte, sâni lăsați, piele lucioasă. Mânute și piciorușe dolofane, pete de vârstă întunecate sau mai palide, omoplați mișcători – trupuri care râdeau și pălăvrăgeau despre cele mai prostești lucruri, dându-și la iveală frustrările sau înăbușindu-le, dar, cel mai important, supraviețuind, zi după zi. Unde s-au dus toate acele femei? Ce s-a întâmplat cu trupurile lor? Poate că toate au murit până acum. La fel ca mama și Komi.

La plecare, bătrâna m-a salutat cu un semn din cap. M-am încălțat și am ieșit. Aveam adidașii de o veșnicie. Erau jenant de murdari, cenușiul îmbâcsit al unui nor de furtună. Am mers și iar am mers, fără vreo țintă. Mirosul de carne gătită se întrețesea cu aerul somnoros al iernii. Lumini ca niște pumnale fulgerau în jurul meu. Râsetele bărbaților care treceau pe alături. Mi-am ridicat gulerul și am luat sacoșa cu cumpărături în mâna cealaltă. Oamenii mergeau în tot felul de ritmuri. Cu fețe diferite, cu haine diferite, vorbind pe tonuri diferite, ca și cum se gândeau, sau poate că nu se gândeau, la tot soiul de lucruri. Străzile erau inundate de texte. Cuvintele erau peste tot, oriunde te uita. Panouri indicatoare, anunțuri de închiriere, firme, meniuri, logouri de lângă automate. Prețuri, orare, proprietăți medicinale. Cuvintele îți săreau în ochi, indiferent dacă încercai sau nu să le citești. O durere surdă îmi radia din tâmpile. Mi-am dat seama că înghețasem. Cumva, nu simțisem frigul când ieșisem din casă sau din baia publică. Mi-am pus sacoșa pe braț și mi-am încleștat degetele. Erau reci ca

gheața. Aerul trecea prin fibrele paltonului și puloverului pe care-l purtam pe dedesubt. Îmi distrugea pielea și se topea în sânge, răcindu-mi întregul corp.

Am ridicat privirea, și un pic mai în față am zărit niște oameni stând pe vine într-o zonă de fumat.

Erau îngrămădiți în jurul unei scrumiere, ghemuiți în norul produs de ei. În apropiere, pe o alee dintre clădiri, am văzut alt om ghemuit lângă câteva biciclete, în umbră. Fumătorii nu păreau să-l fi observat, în ciuda distanței mici. Pufăiau de zor râzând, uitându-se la telefoane. Ce se întâmpla acolo? Nu puteau fi copii. M-am apropiat de ei, ca și cum aș fi fost atrasă de prezența lor.

Văzuți mai de aproape, erau bărbați în toată firea, cu toate că erau de înălțimea elevilor de școală primară. Părul cenușiu pe care probabil că nu-l spălaseră de luni întregi era țeapăn de sudoare și de murdărie. Purtau haine de lucru cât se poate de jingoase și încălțăminte de pânză la fel de jingoasă, acele încălțări ieftine pe care copiii le poartă în școală. Aplecați cu toții, păreau să împungă ceva de pe jos. Când m-am apropiat, am văzut ce făceau. Culegeau mucuri de țigări din scrumiera plină ochi și le striveau de grătarul de fier al rigolei ca să scoată din ele umezeala. Pe mâinile lor goale lucea în lumina scăzută un fel de peliculă uleoasă, pielea le era neagră de la nicotina și gudronul dizolvate. Apăsau zdravăn, până ce storceau bine fiecare muc, și puneau ce rămăsese din el în pungi de plastic pe care le legau la gură când erau pline până la refuz.

Nu mai știu cât am stat să-i privesc. Poate că n-au fost decât două minute. Unul dintre bărbați m-a observat și s-a răsucit spre mine. Ochii ni s-au întâlnit. Fața îi era la fel de murdară ca hainele și părul și avea obrajii supti, ca și când i-ar fi fost scobiți. Ochii îi erau înfundați în orbite. Avea buzele desfăcute, așa că i se vedeau dinții strâmbi. Natsuko, mi s-a părut că-l aud strigându-mă. Natsuko. Inima îmi bubuia. Aveam o senzație îngrozitoare în capul pieptului. Natsuko. Am făcut un pas înapoi. Se uita la mine cu ochii aceia amenințători. Nu-mi puteam desprinde privirea. Încet, mi-a rostit iar numele. Natsuko. A cui voce era? Mi-am scormonit prin amintiri, dar zadarnic. Apoi m-am pomenit dusă în trecut. Aer sărat. Digul din piatră. Valuri înălțându-se ca o respirație firoasă și strivindu-se la nesfârșit. Scara îngustă a clădirii noastre. Deschizătura ruginită a cutiei de scrisori. Teancul de reviste de lângă perna lui. Mormanele de rufe de pe podea. Zbieretele bețivilor. „Unde-i mama“, a întrebat bărbatul cu o voce răgușită. Am mai făcut un pas în spate. „Unde-i mama“, a zis el iar, și mai încet. „Moartă“, am murmurat, ca și cum aș fi scos cu de-a sila cuvântul. Bărbatul n-a

părut să înțeleagă. Se uita la mine, cu fața întunecată și ochi de cerneală. Era mărunț și firav, de parcă l-ar fi părăsit toată energia. Părea că n-ar fi putut să înfrunte nici măcar un copil de grădiniță. Dar eu eram îngrozită. Respirația mi se iuțise și inima îmi bubuia în piept. „E moartă“, a mormăit el cu ochii goi. A reluat peste câteva clipe, cu o voce ca scrâșnetul pietrișului. La început n-am deslușit ce spunea. Clipeam mereu și mă forțam să mă liniștesc. A vorbit din nou. „Tu ce făceai?“ Durerea mi-a încheștat gâtul. Pulsul îmi bătea în urechi. „Tu ce făceai?“ Sângele îmi zvâcnea prin trup atât de violent, încât mă clătinam înainte și înapoi. O furie imposibil de stăpânit îmi roia în jurul claviculelor. Era ca și cum sângele mi-ar fi clocotit, curgând de-a-ndăratelea, și eram prinsă cu totul în această mișcare. Voiam să strig: Dar tu? și să mă reped la el din spate. Voiam să-l înșfac de umeri și să-l târăsc pe stradă. Dar n-am putut să fac nimic. N-am putut nici măcar să vorbesc. Omul ăsta mă îngrozea. Eram speriată până în măduva oaselor, deși era așa de sfrijit, încât probabil că n-ar fi fost în stare să-și ridice mâinile deasupra capului sau măcar să strige. Tot ce puteam să fac era să mă holbez la el în tăcere. Și totuși, cine știe de ce, îmi zvâcneau mâinile, ca și cum l-aș fi înșfăcat de guler și l-aș fi azvârlit la pământ. Mă simțeam lovindu-l cu pumnii, înlăcrimată, îmbrâncindu-l în piept. Acum aveam pumnii încheștați și nu puteam să-i destind. Nu voiam asta. Nu voiam. Nu-i fac nimic – mi-am spus de mai multe ori, scuturând din cap. Bărbatul și-a desfăcut din nou buzele. Mijindu-mi tare ochii, l-am auzit vorbind – „De ce n-ai făcut nimic?“ Părea chiar mai slăbit decât înainte. Vocea îi era așa de uscată și joasă, că n-ar fi avut cum să ajungă până la mine, dar în capul meu murmura ca și cum el mi-ar fi vorbit drept în ureche. „De ce n-ai făcut nimic?“ A spus-o încă o dată. „De ce n-ai ajutat-o? De ce n-ai salvat-o?“ Vorbele lui se transformau, se ramificau în mine. Ceva negru a început să i se scurgă din ochi. Dăre de lichid i se prelingeau pe obraji, până ce i-au acoperit fața ca o pată fatală. Tocmai atunci o rază de lumină s-a repezit la noi din stânga, însoțită de un scrâșnet metalic. O bicicletă s-a oprit brusc, cât pe-acți să dea peste mine. Femeia speriată din spatele ghidonului a strigat la mine să fiu atentă, apoi a plecat. Când m-am răsucit înapoi, bărbatul își întorsese privirea, revenind la ceea ce făcea. Trâmbe de fum se răsuceau în jurul lui. Bărbații fumau din nou, ca și cum nu s-ar fi oprit niciodată.

Am închis ochii și am înghițit saliva care mi se adunase în gură. Aveam buzele uscate. Mă usturau. Dacă le lingeam, durerea sporea. Am plecat de acolo cât de repede am putut. Șerpuind printre trecători, am luat-o la dreapta la colț și am mers până am ajuns la altă intersecție, apoi am cotit din nou. Am dat buzna în prima cafenea pe care am găsit-o, aproape rupând ușa.

Ședeam acolo cu paltonul pe mine, având impresia că n-o să mă mai încălzesc niciodată. Și totuși am dat pe gât paharul cu apă rece din fața mea și am mai cerut unul. Localul era lung și îngust. În față era cafenea, dar în spate era plin de haine și zorzoane. Pereții erau decorați cu cămășile membrilor unor formații, toate negre. Întregul spațiu avea acel miros înecăcios de praf pe care-l simți doar în magazinele second-hand. Din difuzoare îngropate pe undeva în decor răsună Nirvana. Nu-mi aminteam numele cântecului, dar știam că era al treilea de pe albumul Nevermind. O fată cu urechile pline de piercinguri, îmbrăcată cu un hanorac gri uzat, a venit să-mi ia comanda. Doar cafea. Stelele tatuate pe dosul mâinilor ei erau așa de strâmbe, că ai fi crezut că le-a desenat un copil de grădiniță. Apoi mi-am amintit ce-mi spusese cineva, că în climatul tropical toate alimentele și băuturile sunt menite să răcorească trupul, chiar dacă sunt calde. Nu voiam o cană de cafea, dar nu știam ce altceva să comand.

Buzele îmi ardeau. Când le-am atins mi-am dat seama că mi se jupuia pielea. Din păcate, n-aveam niște balsam la mine. L-aș fi întins pe buze, apoi l-aș fi pus pe restul feței. Așa de cruntă era durerea pe care o simțeam. Am fost tentată s-o chem pe chelnerița cu stelele tatuate și s-o întreb dacă putea să-mi împrumute niște balsam de buze. Mare păcat că magazinele cu articole retro nu vând așa ceva. Oricum, face parte dintre lucrurile pe care oamenii de obicei nu vor să le împartă cu alții. Vocea chinuită a lui Kurt Cobain nu reușea decât să-mi intensifice usturimea, dar mă împăcasem cu asta. Am început să chibzuiesc. Când te dor buzele, ce te doare, de fapt? Apoi m-am gândit la Naruse. Nici unul din noi nu era fan al muzicii punk sau grunge, dar spre sfârșitul adolescenței nu ascultam decât Nevermind. Știam că solistul trupei murise cu puțin timp înainte de a începe noi să-i ascultăm muzica, dar realitatea acestui fapt nu ne-a atins. Cei mai mulți dintre muzicienii care ne plăceau erau morți. Mi-am dat seama că se auzea „Lithium“. Kurt cânta în același fel în care o făcuse cu douăzeci de ani în urmă. „Sunt așa de fericit, pentru că azi mi-am găsit prietenii“. Nu, în același fel nu era chiar corect. Era perfect identic. Oamenii morți și cuvintele pe care le lasă în urma lor nu se pot schimba. Acei tipi aveau să sune la fel, strigând aceleași lucruri din același spațiu, până ce nu mai rămânea nimeni care să asculte. Fiica lui Kurt era bebeluș când el a murit. Cred că am citit undeva că părinții n-au învățat-o să citească sau să scrie. Cum o fi să ai un tată care și-a zburat creierii, care o să fie tânăr și melancolic pe vecie?

Cafeaua era încă la fel de fierbinte ca atunci când mi-a fost adusă. Am luat mici înghițituri și le-am lăsat să mi se prelingă pe gât, dar nu simțeam că mă liniștesc. Cel puțin mi-era, în sfârșit, un pic mai cald. Mi-am dat jos paltonul, l-am

împăturit și l-am pus lângă mine. Din piept mi-a ieșit un oftat. Buzele mele țipau, zvâcnind nebunește. În vreme ce gândurile mi se tot întorceau la întâlnirea din zona pentru fumat, am scuturat din cap și am închis ochii. Vizualizam o pânză strălucitor de albă. O mână imaginară și-a înfășurat pânza pe degete și a șters cu ea interiorul unui craniu imaginar, prin fiecare colțișor, toate adânciturile și fisurile și ridicăturile dinăuntru. Ca să facă totul de acolo să strălucească de-a binelea. Mi-am înghițit saliva și am continuat să-mi mișc degetele. Pânza găsea mereu rămășițe. Nu părea că voi reuși vreodată să-l curăț complet. Am luat un cub de zahăr și am mușcat din el. Înainte să apuc să ronțai, dulceața mi s-a răspândit pe limbă. Aproape că avea gust de papier mâché.

Aș fi vrut să-i dau un telefon lui Makiko. N-aveam nimic de spus, dar asta nu era niciodată o problemă pentru noi. Voiam doar să-i aud vocea. Însă era o seară de lucru. Probabil că era deja la muncă. M-am întrebat ce făcea Midoriko. Cât timp trecuse de la schimbul nostru de mesaje? Ieșise cu Haruyama, sau lucra și ea? Mi-am scos telefonul să-i scriu, dar m-am stăpânit.

Mi-am deschis căsuța de e-mail. Printre câteva rezumate zilnice de la ziare era un mesaj de la Rie. Îi răspunsesem zicând că trebuia neapărat să ne vedem înainte de Anul Nou, dar nu făcuserăm nici un plan concret. Am deschis un rezumat al știrilor și l-am parcurs repede, ca și cum degetele mele ar fi încercat zadarnic să prindă din urmă ceva. Am citit toate titlurile bătătoare la ochi, fără nici un gând anume. Încă o zi cu belele pentru planeta Pământ. Deși trecuse o lună de la alegerea lui Trump, oamenii din întreaga lume erau încă furioși, iar analiștii politici din Japonia examinau situația din diferite unghiuri, generând o abundență de articole. Era o relatare despre ceremonia acordării Premiului Nobel la Stockholm. Din când în când dădeam de un anunț care mă îndemna să mă abonez, urmat de alte lecturi recomandate. Chestii cum ar fi „Controlul mâniei – cum să rămâi furios fără să-ți strici viața” și „Cum să combați norovirusul fără ajutor de specialitate”. Apoi veneau evenimentele. Seminare despre managementul valorilor. Un eseist faimos care ținea cursuri pentru femei. Expoziții de fotografii. Dar când am ajuns la următorul punct degetul mi s-a oprit. Am deschis larg ochii. „Viitorul vieții și al creșterii copiilor – inseminarea artificială cu spermă furnizată de un donator”.

Detaliile evenimentului erau prezentate sub titlu.

„Inseminarea artificială cu spermă furnizată de un donator (IAD) este practică în Japonia de peste șaiszeci de ani, catalizând miracolul vieții de mai mult de zece

mii de ori, dar legilor și politicilor legate de tratament nu li s-a acordat atenția pe care o merită. Tehnologia avansează, la fel și valorile noastre. O gamă întreagă de întrebări merită să fie luate în considerare. Cine beneficiază de pe urma tratamentelor de reproducere cu spermă de la donator? Cum putem să înțelegem diferitele implicații? Pe baza propriei experiențe în privința acestor chestiuni și a altora, Jun Aizawa ne va da explicații despre viitorul vieții și al creșterii copiilor“.

Jun Aizawa – știam că mai văzusem acest nume, dar unde? Nu-mi aduceam aminte. Am pus telefonul pe masă și am examinat cubul de zahăr din care ronțăisem o bucățică. Am închis ochii. Numele „Jun Aizawa“ îmi clipea ca un tub de neon în minte. Inseminare artificială... Jun Aizawa – apoi am văzut silueta unui bărbat care stătea drept, cu spatele spre mine. „Mama e minionă, dar eu sunt destul de înalt. În jur de 1,80 m. Mama are pleoape duble bine definite. Eu nu. Din copilărie am fost un bun alergător de fond“. El era. „Bărbatul pe care-l caut este, probabil, bun alergător, cu pleoape simple, având între 57 și 65 de ani. Dacă ceva din toate astea sună cunoscut...”

Acum îmi aminteam. Cu câteva luni înainte îi văzusem numele în acea carte pe care o citisem: Jumătate de vis. Îl vedeam perfect. Bărbatul care-și căuta veșnic tatăl, echipat cu nimic altceva decât fărâme de informații. Am dat clic pe linkul „Citește mai mult“ și am făcut o captură de ecran. Nu că aș fi putut să uit.

12. CRĂCIUN FERICIT

Evenimentul avea loc la etajul doi al unei clădiri compacte aflate la câteva minute de stația Jiyugaoka. Sala era minimalistă. Imaginați-vă o sală de conferințe mărișoară. În fundul încăperii era o catedră, în fața tablei albe, și un microfon era pregătit pe o masă de lemn așezată alături. O mulțime de scaune pliante formau un semicerc în fața tablei. Când am ajuns eu, cu un sfert de oră înainte de începere, erau ocupate vreo șaiszeci de scaune. Mi-am pus sacoșa pe un scaun liber de la capătul ultimului rând și m-am dus să caut toaleta.

Când m-am întors, o femeie era așezată lângă sacoșa mea. Ni s-au întâlnit privirile și ne-am salutat. M-am uitat repede prin sală, apoi am citit programul pe care-l luasem de la ușă. Urma ca în prima jumătate Jun Aizawa să ne spună povestea sa, iar în a doua jumătate spectatorii aveau ocazia să-și împărtășească gândurile.

După o clipă a intrat Aizawa. L-am recunoscut imediat. Era înalt, cu pantaloni de bumbac bej și un pulover negru la baza gâtului. A făcut o mică plecăciune, s-a așezat, și-a trecut degetele prin păr ca să-și despartă bretonul și și-a frecat pleoapele. Iată-le: pleoapele simple care îl legau de tatăl său.

A luat microfonul.

– Bună ziua, vă mulțumesc că ați venit.

Ceva din tunsoarea lui îmi amintea de un jucător de tenis. Cu cărare pe mijloc și tuns în jurul urechilor. Perfect normal. Ce avea asta de-a face cu tenisul, n-aș putea spune, dar așa mi se părea. Poate că era felul în care bretonul părea să stea ridicat de la rădăcina părului. Atenția lui Aizawa părea distrasă de volumul microfonului. Vocea lui nu era nici prea înaltă, nici prea joasă, dar ceva din felul lui de a vorbi făcea o impresie puternică. Avea o dicție bună; vocea lui se auzea până departe, dar cel mai important lucru era că nu se grăbea, făcea pauze neașteptate, lăsându-ți impresia că ascultai un om care vorbea cu sine însuși. Ca și cum ar fi șezut singur în colț, lucrând la o carte de colorat. Așa mi se părea.

Aizawa a început cu o scurtă prezentare a vieții sale.

S-a născut în 1978, în Prefectura Tochigi. La cincisprezece ani, când tatăl său a murit, el și mama sa au rămas cu bunica paternă. Au locuit împreună până ce el a mers la facultate. Într-o zi, nu mult după ce împlinise treizeci de ani, bunica i-a spus: „Nu ești nepotul meu. N-avem același sânge“. Când și-a întrebat mama, ea i-a mărturisit că rămăsese însărcinată cu ajutorul unui spital universitar din Tokyo. De atunci încolo, Aizawa a făcut tot ce i-a stat în puteri ca să-și găsească tatăl biologic, dar căutările lui s-au soldat cu un eșec.

Apoi a vorbit despre situația prezentă a conceperii cu donator.

În Statele Unite era în curs de dezvoltare un sistem care să le permită copiilor concepuți cu donator să-și cunoască tații, dacă voiau, pe când în Japonia până și ideea de concepere cu donator era foarte puțin cunoscută. Și, chiar dacă se poate să fi fost cincisprezece sau douăzeci de mii de copii născuți în acest fel, aproape nici unul dintre ei, din punct de vedere statistic, nu o știa. Ne-a spus că foarte puțini părinți sunt dispuși să stea de vorbă cu copiii lor despre acest lucru. Se întâmplă mult mai des ca un copil conceput cu donator să afle din întâmplare. Actul de a transmite și de a explica această informație esențială este numit „dezvăluirea“. Într-o lume ideală, dezvăluirea are loc când familia este reunită, într-un moment fericit, când totul merge bine. Din nefericire, în cele mai multe cazuri oamenii află atunci când unul din părinți e pe patul de moarte, sau curând după pierderea unui părinte, ceea ce poate să aibă un impact grav asupra copilului, adult sau nu. Și apoi, există bănuiala – sau furia – că ai fost mințit, resentimente care se acumulează doar după ce afli în această manieră. A vorbit despre senzația că nu ești cu adevărat odrasla a doi oameni, ci rezultatul unei proceduri. Cei mai mulți dintre copiii concepuți cu donator care-și află originea duc această povară pe umeri tot restul vieții.

– Nici comunitatea medicală, nici părinții care se supun acestui gen de tratament nu au luat în considerare așa cum se cuvine felul în care copiii – și aici este vorba despre copii – se vor vedea în cele din urmă pe sine, a spus Aizawa. Cât despre donatori, cei mai mulți nu s-au gândit nici ei prea mult la aceste probleme. Pentru ei e ceva înrudit cu donarea de sânge. Mai e mult până la o reformă legislativă adecvată, însă discuțiile publice recente despre dreptul copiilor de a ști au făcut ca tot mai multe spitale să renunțe complet la aplicarea tratamentului. Ca atare, activiștilor de felul meu li s-a cerut să nu mai facă așa vâlvă, sub pretextul că o amenințare la adresa conceperii cu donator este o

amenințare la adresa tratamentului infertilității în ansamblu. Acești oameni cred că noi facem valuri... Dar n-ar trebui să punem pe primul loc copiii, mai presus de orice altceva? Conceperea cu donator nu-și limitează efectele la sarcină și naștere. Are impact asupra întregii vieți a copilului. Și s-ar putea să vină o vreme în care acel copil să vrea să știe exact de unde provine. Când vine acea vreme, el are nevoie de răspunsuri. Așa cum spuneam, destul de simplu, el merită răspunsuri.

Când Aizawa a încheiat, am luat o scurtă pauză înainte de partea cu discuțiile. La început nimeni n-a vrut să spargă gheața, dar după o perioadă de tăcere o femeie a ridicat șovăielnic mâna. Responsabila cu organizarea, o femeie scundă așezată lângă ușă, i-a adus microfonul, pe care ea l-a acceptat cu o mică plecăciune. În loc să pună întrebări, a folosit ocazia ca să ne spună povestea ei. A vorbit despre anii chinuitori de tratare a infertilității prin care trecuse, adăugând că, din cauză că soțul ei nu voia să coopereze, n-avea cum să știe dacă era steril și pur și simplu nu știa ce să mai facă. Când a dat de înțeles că terminase, publicul a aplaudat îndelung.

Altă femeie a ridicat mâna și a spus o poveste asemănătoare. Bănuia că vina era a soțului, dar își dorea mai mult ca orice să aibă un copil din carnea și sângele ei, ceea ce o adusesse la conceperea cu donator, dar încă nu-i zisese nimic partenerului de viață. Altă femeie, cu o jachetă gri șifonată, a ridicat mâna. Avea o coadă de cal groasă, neagră, și o agrafă mare de lemn care-i împiedica părul să-i vină în ochi. Când asistenta a venit cu microfonul, femeia cu coadă de cal a bătut de două ori cu degetul în el, ca să fie sigură că era deschis.

– Să fii părinte... A tușit, ca și cum ar fi încercat să scape de ceva care i se opriese în gât, apoi a spus: Să fii părinte înseamnă să pui binele copilului tău, fericirea lui, mai presus de ale tale. Asta trebuie. Dar în conceperea cu donator este vorba numai despre părinți, despre „eu“. Conceperea unui copil a fost întotdeauna determinată de forțe pe care nu le controlăm noi, de natură. Însă la conceperea cu donator este vorba doar despre „eu“. Mai ales eul părinților, dar și eul doctorilor, care consideră viața pe care-o aduc pe lume un scop care plasează mijloacele într-o lumină favorabilă. Pentru ei nu este vorba decât să facă pe grozavii. Nimic mai mult decât punerea la încercare a competenței lor. De aceea mă împotrivesc ferm. Uitați-vă doar la situația mamelor-surogat. Câtă vreme ai bani, poți pune o femeie săracă să poarte fătul în locul tău. Este exploatare, pur și simplu. E un lucru rău, și e vremea ca cineva să spună asta.

Femeia se ambalase așa de tare, că s-a trântit pe scaun când a terminat. Cei din sală au aplaudat, dar le puteai auzi nesiguranța. Aș fi vrut să iau cuvântul și s-o întreb dacă în opinia ei există vreo formă de a aduce pe lume un copil care să nu implice eurile părinților, dar am hotărât să n-o fac. În fața publicului, Aizawa ședea liniștit, cu mâinile încrucișate în poală. A dat din cap cât a vorbit femeia, dar nu părea să fie prea interesat. Lăsa impresia că se gândea la cu totul altceva.

Altă femeie a intervenit ridicând mâna. Avea fața rotundă, o rochie de culoarea albăstrelelor și un pulover galben pus peste umeri. Părul îi era frumos buclat. Părea cam de vârsta mea, dar aș fi putut crede că era cu zece ani mai tânără. La încheieturile mâinilor îi zornăiau mai multe brățări cu pietre semiprețioase.

– Cred că aici imaginația este extrem de importantă, a spus zâmbitoare, vorbind ca și cum ar fi citit o poezie pe care o scrisese doar pentru noi. Ce se întâmplă dacă un individ conceput cu donator se naște cu un handicap? Sau ce se întâmplă dacă, atunci când copilul înaintea în vârstă, nu se potrivește cu restul familiei? Cine poate ști dacă cei doi, părinții copilului, vor rămâne împreună sau nu? Dacă se despart, ce se întâmplă cu copilul? În ce măsură părinții se vor purta ca niște părinți sau se vor vedea în rolul de părinți? La asta vreau să se gândească oamenii atunci când au în vedere conceperea cu donator. Vreau să se gândească foarte bine. Gândiți-vă că viața pe care o aduceți pe lume creează legături, atât cu voi, cât și cu restul lumii. Nimeni nu se naște cu adevărat singur. Cred că există un Dumnezeu acolo, undeva, care veghează și le dă copii perechilor care sunt cu adevărat pregătite să fie părinți. Familia contează, contează mai mult decât orice. Copiii au nevoie să fie crescuți de familii adevărate, în case adevărate, într-o atmosferă plină de iubire și de responsabilitate. Fiecare copil adus pe lume, prin inseminare artificială sau altfel, este un exemplu al darului vieții, și eu cred că viața merită să fie prețuită. Vă mulțumesc.

Și-a împreunat mâinile ca la rugăciune și și-a aplecat capul spre noi zâmbind binevoitor. Publicul i-a oferit alte aplauze. Apoi am ridicat mâna – mi-a părut rău imediat, dar era prea târziu. Femeia cu microfonul se îndrepta spre mine.

– În legătură cu perspectiva pe care ne-ai împărtășit-o, am zis, aceste probleme nu se limitează neapărat la cei care au în vedere conceperea cu donator. Oricărui copil cu handicap i-ar putea fi greu să se integreze în familia lui. Cine poate garanta vreodată că doi oameni vor rămâne împreună? Aceste întrebări nu sunt oare relevante pentru oricine se gândește să fie părinte? Cred că l-ai pomenit și pe Dumnezeu, dar ce importanță are? Chiar crezi că există cineva sau ceva care

poate să determine care familii sunt pregătite cu adevărat să aibă copii? Ce anume poate fi numit familie „adevărată”? Sau casă „adevărată”? Dacă lumea este plină de aceste familii „adevărate“, de ce există toate abuzurile? De ce unii părinți își omoară copiii?

Mi-am dat seama că practic strigam.

Toți s-au întors să se uite la mine. Nu-mi venea să cred că mă apucasem să spun așa ceva la un astfel de eveniment. Am simțit întreaga încăpere pulsând în ritmul inimii mele. Fața mi se înfierbântase. Mi-am privit genunchii, încercând să mă liniștesc. Femeia s-a întors să ia microfonul. Eram obișnuită să fiu furioasă pe mine și să mă plâng în sinea mea, dar nu m-aș fi gândit că o să țin un astfel de discurs unui grup de oameni pe care nu-i mai întâlnisem. Adică, știam că am asta în mine, dar nu mai făcusem așa ceva de zece sau douăzeci de ani. Inima îmi bătea așa de tare, că aproape mă durea. Îmi simțeam lobii urechilor încingându-se. Îmi zvâcneau vârfurile degetelor.

Femeia cu rochia ca albastrelele, așezată nu prea departe, m-a înfruntat cu privirea și a mormăit:

– Abuzul este, într-un fel, o încercare...

Folosirea cuvântului „încercare“ m-a făcut să ridic capul, dar m-am abținut să răspund. Aizawa a dat din cap la acest schimb de replici, dar n-a intervenit.

După ce microfonul a ajuns din nou la el, s-a mărginit să întrebe:

– Altcineva?

Discuția noastră, dacă poate fi numită așa, s-a încheiat, și odată cu asta și evenimentul. Unii spectatori, cam jumătate, au ieșit din sală, dar restul au format mici grupuri și au început să vorbească. Fața îmi zvâcnea. Într-o încercare disperată să mă liniștesc, am rămas așezată și m-am prefăcut că-mi cercetam e-mailurile, însă mintea îmi era la ceea ce tocmai trăisem.

Orice s-ar fi întâmplat, nu se cuvenea să mă iau așa de niște oameni care nu făceau altceva decât să-și împărtășească gândurile și sentimentele. Mersesem prea departe și îmi părea rău, dar fiecare cuvânt rostit venise dintr-un loc al adevărului, și nici măcar acum nu-mi puteam ascunde resentimentul față de afirmațiile acelei femei. Oricât m-aș fi străduit să mi-o scot din minte, mica

noastră înfruntare mi se derula iar și iar în cap, iar când mă concentram pe amănuntele argumentării ei mă simțeam din ce în ce mai iritată.

Când am aruncat o privire înspre ea am văzut că flecărea într-un cerc de femei. Din când în când se auzeau râsete. Părea că dăduse deoparte schimbul nostru de replici. De ce venise acolo fiecare dintre noi? Doar câteva persoane luaseră cuvântul. Cine știe cum vedeau lucrurile ceilalți din sală, însă evenimentul părea mai puțin o discuție despre conceperea cu donator și mai degrabă ocazia ca unii să-și exprime prejudecățile împotriva ideii. Era limpede că Aizawa, care-și prezentase la început experiența de viață, avea o părere solidă despre subiect, ceea ce, în mod firesc, dăduse tonul întregii seri. Întrucât citisem dinainte interviul lui, știam cum venise pe lume și ce probleme avusese. Cu toate acestea, nu-mi puteam reprimă impresia că din argumentația lui lipsea ceva foarte important.

Pe când așteptam liftul am auzit pe cineva venind, și bineînțeles că era Aizawa. Acum că era lângă mine, părea incredibil de înalt. Naruse avea 1,63 m, doar cu puțin mai înalt decât mine. M-am întrebat dacă mai văzusem vreodată de aproape un bărbat de această înălțime.

Aizawa avea o sacoșă de bumbac neagră. Era un pic surprinzător să-l văd pe principalul vorbitor al evenimentului plecând înainte să se fi golit sala. Privirile ni s-au întâlnit, așa că am dat din cap. A dat și el din cap. Eram îngrijorată că va pomeni de înfruntarea mea cu acea femeie, dar n-a spus nimic. Liftul se opri la etajul opt și nu dădea semne că va coborî. Am hotărât să deschid discuția.

- N-am mai fost niciodată la o astfel de întrunire.
- Îți mulțumesc că ai venit, a zis Aizawa. Și pentru comentarii.
- Îmi pare rău, probabil că am sărit peste cal.
- Nu, deloc.

Conversația s-a poticnit. Liftul era tot la etajul opt.

- Mergi des la astfel de evenimente? l-am întrebat.
- Eu însumi nu... A scos din sacoșă un prospect și mi l-a dat. În colțul din dreapta sus era prinsă cu o clemă o carte de vizită. Sub numele lui scria: „Copiii

Donatorilor“. Fără număr de telefon, doar o adresă de e-mail și un site. Grupul care le-a tipărit oferă persoanelor concepute cu donator un loc în care să se reunească, mi-a explicat el. În prospectul ăsta sunt toate informațiile despre un simpozion pe care-l organizăm la începutul anului viitor. Vom avea experți care țin prelegeri și vor vorbi și oameni din grupul nostru. Dacă te interesează, ar trebui să vii.

Vorbea pe un ton egal, ca al cuiva care parcurge coperta a patra a unei cărți pe care probabil n-o va citi.

– O să vorbești și tu? l-am întrebat.

– Nu, în general rolul meu e mai mult administrativ.

– Apropo, am citit Jumătate de vis.

– Îți sunt recunoscător.

Aizawa mi-a mulțumit mașinal, înclinând capul, apoi a ridicat privirea spre cifrele luminate de deasupra ușii liftului și și-a trecut sacoșa din mâna stângă în cea dreaptă. Liftul a coborât în sfârșit la etajul șapte. Când am văzut cifrele scăzând m-am simțit ca și cum aș fi fost urmărită. Inima mi-o luase iarăși la galop. Când s-a luminat cifra trei, etajul de deasupra noastră, am știut că e acum sau niciodată.

– Adevărul este că mă gândesc la conceperea cu donator, am zis. Nu sunt căsătorită, nu am vreun partener. Aș face-o singură, ca mamă singură, dar asta nu mă descurajează.

Liftul a venit gol. Am intrat în el. Aizawa a apăsat butonul pentru parter. Peste câteva secunde am ajuns acolo. Ușile s-au deschis. Aizawa a ținut degetul pe buton și mi-a făcut semn să ies prima.

– Apropo, îmi pare rău că am izbucnit așa, am zis.

– Nu, pentru asta sunt aceste întruniri. După o clipă de tăcere, Aizawa m-a întrebat: Dacă o s-o faci pe cont propriu, presupun că te gândești la străinătate?

Mi-a răsarit în minte ceva ce citisem pe site-ul Willkommen, dar nu mă puteam hotărî s-o spun. Nu eram sigură cum ar trebui să reacționez, așa că n-am deschis

gura. Aizawa și-a scos telefonul din buzunar, ca și cum ar fi primit un mesaj, i-a aruncat o privire, după care l-a lăsat să cadă în sacoșă.

– Mult noroc, a zis. Mulțumesc din nou că ai venit.

Cu asta, s-a îndepărtat și a dispărut după colț.

M-am îndreptat spre stație sub cerul senin de decembrie. M-am uitat la ceas. Un pic trecut de trei și jumătate. Frunze moarte se adunaseră la marginile străzii într-un amestec de roșu, galben și cafeniu, iar când venea câte o rafală de vânt le făcea să se învântească. Răceala din aer era potrivită cu iarna, dar soarele era cald.

Mă aflam pentru prima dată în Jiyugaoka. De vreme ce era duminică, trotuarele erau pline de lume. Oamenii luau câte o gustare pe bănci, își priveau copiii jucându-se, plimbau câini mari, din care nu văzusem decât în filme, intrau și ieșeau din toate magazinele înșirate pe stradă. Tone de cărucioare. La început le-am numărat pe cele pe lângă care treceam, dar după șapte m-am dat bătută. Adierea aducea mirosul dulce al clătitelor. Oamenii râdeau, mamele își strigau copiii.

Curând am ajuns la un pom de Crăciun uriaș, înconjurat de oameni care făceau fotografii cu telefoanele și câțiva care foloseau aparate de fotografiat cu aspect profesionist. Pomul strălucea plin de luminițe de Crăciun și avea o aureolă chihlimbarie, cu toate că era în plină zi. Apoi mi-a picat fisa: azi era Crăciunul. Am auzit un țipăt și m-am răsucit, dând cu ochii de o ceată de fetițe, probabil încă la școala primară, care se jucau pe acolo. Aveau colanți albi și părul prins sus pe cap, ca al balerinelor. Poate că aveau un recital de sărbători.

Am traversat șinele spre piața unde era stația și m-am așezat pe o bancă. Autobuze și taxiuri dădeau ocol pieței în vreme ce în fața magazinelor de vizavi femei și bărbați în costum de Moș Crăciun îi invitau pe clienți să guste din selecția lor de prăjituri festive. Am scos prospectul pe care mi-l dăduse Aizawa și m-am uitat la cartea de vizită, apoi am strecurat-o în portofel. Am recitit prospectul. Simpozionul era pe 29 ianuarie, la un centru de conferințe din Shinjuku. Așa cum spusese Aizawa, vorbitorii erau experți – profesori universitari și medici specializați în tratarea infertilității. Intrarea era liberă, dar limitată la două sute de participanți. La sfârșit erau numele organizatorului,

adresa și numărul de telefon al locului de întrunire, precum și o listă cu diferite modalități de înscriere.

Am îndoit prospectul și l-am pus în sacoșă. O vreme am privit oamenii care ieșeau și intrau prin turnichetele stației. Apoi am scos Jumătate de vis și am răsfoit-o. O citisem din scoarță-n scoarță de două ori, apoi revenisem la ea deschizând din când în când la o pagină la nimereală. Poate să pară evident, dar interviurile acelea evocau cu o forță extraordinară trăirile reale și strădaniile celor concepuți cu donator. De câte ori le citesc, mă impresionează la fel de profund ca prima dată.

„Trezește-te, Natsuko“, mi-am zis. Ce voiam să fac era rău. În principal din cauza faptului pe care persoanele concepute cu donator îl descriau drept partea cea mai dură a experienței lor, anume că în majoritatea covârșitoare a cazurilor copiilor nu li se spunea, erau păcăliți de oamenii cei mai apropiați de ei. Într-o zi, lucrurile aveau să se schimbe pe vecie. Aveau să descopere că întreaga lor viață fusese o minciună. Tot ce știuseră. Pământul avea să le piară de sub picioare.

Pe de altă parte, eu aș fi procedat altfel. Dacă aș fi folosit un donator de spermă ca să fac un copil, i-aș fi spus acestuia tot ce trebuia să știe. Însă, mai întâi de toate, mi-era greu să mă imaginez punând în corpul meu sperma unui bărbat necunoscut. O parte din mine refuza să creadă că ai putea măcar să ai un copil în acest fel. Eram sigură că eu n-aș fi putut, de fapt, să merg până la capăt. Dar, pe când rumegam ideea, mi-am dat seama că nu era chiar așa de neobișnuit.

În ziua de azi nu e ceva extraordinar să te culci cu cineva pe care-l cunoști foarte puțin. Sexul ocazional înseamnă să lași diverși necunoscuți să intre în tine. Sunt destui bărbați care nu folosesc prezervativul, iar prezervativul, oricum, nu e sigur sută la sută. O mulțime de femei rămân însărcinate cu un bărbat pe care nu-l vor mai vedea niciodată și despre care nu știu nimic. Nu spun că e un lucru bun sau rău, inteligent sau prostesc. Spun doar că nu-i ieșit din comun.

Să ieși la agățat. Aventuri de-o noapte. Sex amical. Pentru o mulțime de bărbați, orice raport sexual e întâmplător. Și câți dintre tipii ăia pot băga mâna-n foc că nu sunt tații unor copii aflați pe undeva, pe care nu i-au întâlnit niciodată?

Corect, la naiba. Există multe feluri în care un copil poate să ajungă să nu-și cunoască niciodată tatăl adevărat. Problema nu este sperma donată. Mulți oameni habar n-au care le sunt originile. Și cum rămâne cu adopția? Sau

adăposturile pentru bebeluși? Și apoi, refuz să cred că 100% din oamenii născuți din spermă donată au vieți cumplite. Într-o carte americană de interviuri cu copiii ai căror părinți au ales calea inseminării artificiale am găsit o fată care se declara mândră că mama ei o concepusese în acest fel și un băiat care spunea că nu e mare scofală, de vreme ce lui îi părea un lucru firesc. Dar lucrurile sunt complet diferite în Europa și în America, unde sunt create cu toată seriozitatea rețele pentru copiii concepuți cu donator și li se oferă modalități de a-i găsi pe donatori, dacă asta le e dorința. Trebuie să existe și copii care au o opinie pozitivă despre proveniența lor.

Problema, am hotărât, o reprezentau minciuna și păstrarea secretului. Dacă ceream de la Velkommen un „donator ne-anonim“, copilului meu i se oferea o șansă să ia legătura cu el, dacă asta își dorea. Dacă întreba de tatăl său când era mic, i-aș fi spus, pur și simplu: „Am hotărât să te am singură, așa că am primit ajutor de la un bărbat cumsecade din Danemarca“. Apoi, când era destul de mare, i-aș fi putut explica raționamentul prin care alesesem această procedură anume. Sau și asta era un lucru rău?

Și dacă aș fi descoperit că tata nu era adevăratul meu tată? Și dacă mama mi-ar fi spus că eram rezultatul unei proceduri și că nu-mi cunoștea tatăl? Și dacă mi-ar fi spus totul de la început – erau o mulțime de „și dacă“, dar, vorbind în numele meu, pentru că nu pot pretinde că vorbesc în numele altcuiva – oare asta nu mi-ar fi oferit liniște sufletească? Iarăși, cine știe. E greu de spus.

„Până la urmă, e inutil să faci speculații despre ce-ar putea să gândească un copil, mi-am zis. N-ai cum să știi dinainte. Aș face tot ce-mi stă în puteri ca să-mi știu copilul fericit că s-a născut. Ce se poate face mai mult?“ În acel moment aveam 7 250 000 de yeni în contul de economii. Totalul drepturilor mele de autor. Nu mă atinsesem deloc de ei. Am crescut într-o casă în care ne descurcam la limită. Trăiam de pe o zi pe alta. Nu puneam deoparte absolut nimic. Zero. Uneori trebuia să cumpărăm pe datorie. Nu era ceva neobișnuit să trăim o vreme fără căldură sau gaz. În comparație cu asta, nici nu știam ce să fac cu banii pe care-i aveam. Probabil că nu sunt prea mulți părinți care se apropie de patruzeci de ani și au economisit cât mine. De vreme ce n-am fi fost decât noi doi, eu și copilul, aveam încredere că, ținând o socoteală strictă a cheltuielilor, am fi avut destul ca să ducem o viață comodă. Sigur, aș fi putut să mă îmbolnăvesc sau să am un accident, și am fi fost în esență singuri – erau o mulțime de posibile probleme, dar la fel stau lucrurile cu majoritatea perechilor căsătorite, sau cu părinții rămași singuri după un divorț, sau cu părinții singuri de la bun început.

Viața e grea, indiferent de împrejurări.

Doi tineri zâmbitori au trecut pe lângă mine ținându-se de mână. Aveau jachete de piele asortate și împingeau un cărucior, sorbind din cafea. Păreau să se distreze.

Așa-i, Crăciunul... Șezusem aproape toată ziua, dar brațele și picioarele îmi erau epuizate. Am încercat să mă încurajez, mobilizându-mi toate resursele mintale, însă corpul nu voia să se ridice de pe bancă, așa că am continuat să mă uit la toți oamenii aceia fericiți. M-am gândit la urarea pe care mi-o făcuse Aizawa înainte să plece: „Mult noroc“. Am încercat să-mi amintesc în detaliu expresia ochilor lui și tonul vocii. „Mult noroc“. Știam că nu fusese ironic. Era o replică oferită unei persoane pe care n-o cunoștea sau nu era interesat s-o cunoască. Dar, cine știe din ce motiv, nu mi-o puteam scoate din minte.

Vedeam oameni peste tot în jur, dar aveam impresia că nimeni nu mă putea vedea. Am auzit trecând un tren care huruia pe șine, trăgând o linie groasă între lume și trăirea mea. Începea iar să mi se facă frig.

După ce am schimbat trenurile, am ajuns în sfârșit în Sangenjaya. Luminile atârinate în afara stației de vreo lună clipeau, la fel ca întotdeauna. Aici nu prea părea să fie Crăciunul. Mașinile treceau pe strada aglomerată claxonând și oamenii mergeau ca și cum ar fi fost grăbiți.

Am mers pe jos până acasă întrebându-mă de când nu mai făcusem ceva special de Crăciun. De multă vreme, de când Naruse și cu mine obișnuiam să petrecem Crăciunul împreună, dar nu-mi puteam aminti dacă am împărțit vreodată un tort de Crăciun. Ne dădeam unul altuia cadouri? Uitasem complet.

Când aud cuvântul „Crăciun“, mai întâi îmi vin în minte, sau îmi vin în minte cel mai ușor, baloanele care umpleau tavanul barului în care lucram. În orice bar, de sărbători este cea mai mare aglomerație. În cele trei zile de dinaintea Crăciunului vin toți angajații ca să împodobească localul. Foloseam întotdeauna aceleași decorațiuni, așa că erau pline de praf și de unsoare, dar nimănui nu-i păsa. Ba chiar împodobeam și un brăduț. Fiecare client avea dreptul la trei cântece gratuite la karaoke și, ca un fel de antreu, serveam carne de pui rece pe farfurii argintii. Costa 2 500 de yeni în plus pentru întreaga noapte (și eu făceam toate biletele din carton colorat).

Biletul de intrare oferea o încercare gratuită la jocul „Sparge balonul“. Toate animatoarele veneau la prânz și își petreceau după-amiaza umflând baloane care aveau înăuntru bilețele cu premii și le lăsau să se ridice pe tavan, până ce tavanul era acoperit. Nu știu câte baloane erau de fapt, dar la fiecare Crăciun fiecare dintre noi trebuie să fi umflat la fel de multe baloane ca un om obișnuit în întreaga sa viață. La început lucram pălăvrăgind, însă după vreo două ore aveam obraji atât de obosiți, încât începeau să amorțească, ceea ce amuțea fără greș toată lumea. Premiile erau de genul zece cântece gratis la karaoke, sau un cupon pentru băutură gratis toată seara, sau o cifră care indica un obiect prea mare ca să încapă într-un balon. Marele premiu era o excursie de o zi și o noapte la Izvoarele Termale Arima. Când toți clienții se simțeau bine, scoteam la iveală bățul cu ac în vârful. Împungeai cu el în sus până pocnea unul dintre baloane. Cu toate că asta se întâmpla acum aproape treizeci de ani, țin minte că mi-era greu să pricep cum de niște adulți puteau fi așa de încântați să spargă baloane. De câte ori cineva nimerea un balon, animatoarele și clienții băteau din palme și zbieau ca o ceată de puști. Mai devreme sau mai târziu doi dintre clienți se luau la bătaie, pentru că unul spărsese balonul pe care-l voia celălalt, dar sunt uimită și acum de cât de veselă era atmosfera în general.

A doua zi umflam alte baloane, ca să le înlocuim pe cele sparte. După ce terminam aveam o pauză până la deschidere, ceea ce le dădea animatoarelor ocazia să se machieze, să fumeze, să se ducă la o cafenea sau să-și cumpere o cutie bento pentru cină. Eu mă tolăneam pe canapea și mă uitam la baloanele care se înghesuiau pe tavan, un spațiu de obicei întunecat. Era un pic de sminteală să umpli cu baloane de toate culorile acest tărâm neplăcut, umed și rece al fumului și al bărbaților beți, dar tot mă bucuram. Până ce auzeam pe cineva la ușă întâmpinând primii clienți, mă tot uitam, fascinată la nesfârșit de baloane.

Am simțit telefonul zumzăind în fundul sacoșei. Era Makiko.

„Crăciun fericit! Sunt în drum spre lucru. Sper că ești bine!“

Mesajul era plin de emoticoane. Apoi a venit un selfie cu Makiko cu un strat gros de machiaj și cu căciulă de Moș Crăciun, cu obrazul lipit de o femeie cu părul decolorat, probabil colegă de serviciu, care avea și ea căciulă de Moș Crăciun și machiaj și mai gros. Făceau semnul păcii, atingându-și vârfurile degetelor.

„Ea e Yui! E nouă“.

Am început să merg cu telefonul în mână, uitându-mă la poză. Peste un minut m-am oprit o clipă ca să-i spun că arăta grozav, dar n-am ajuns decât la „Arăți“ când telefonul a sunat și numele „Rie Konno“ a apărut pe ecran. Confuză, am răspuns.

– Alo? Natsuko? Sunt Rie.

– Oh, bună, ce mai faci? am zis apăsându-mi telefonul pe ureche.

– Iartă-mă, știu că e pe neașteptate. E un moment potrivit?

– Da, e în ordine.

– Mi-am zis să te sun. Anul aproape s-a terminat, și tot n-am stabilit data.

– Oh, am zis. Ai dreptate, ai perfectă dreptate. E aproape sfârșitul anului. Cum zboară timpul.

– Da, și în ianuarie mă mut. De fapt, am ceva ce aș vrea să-ți dau. Doar un fleac.

– Zău?

– Da, e...

Am auzit în spate semnalul unui tren, urmat de vâjâitul vagoanelor, așa că n-am putut distinge cuvintele.

– Ce anume? am întrebat.

– Scuze, a spus Rie. Mă auzi?

– Da, acum te aud.

– Bine. Hei, poate că sună aiurea, dar ar fi posibil să ne întâlnim azi?

– Azi? Vrei să zici chiar acum?

– Păi, de ce nu? Dacă poți. Dar nu poți, nu-i așa? Scuze, las-o baltă. E în ordine.

– Nu, nu, am zis. Pot să mă văd cu tine. Oricum, tocmai mergeam spre casă.

– Zău? aproape că a strigat Rie la telefon. Grozav. Hai să mâncăm ceva.

Urma să ne vedem în jumătate de oră. Ca să-mi umplu timpul, am luat ascensorul până la primul etaj al Turnului Kyarotto și m-am uitat la DVD-urile de la Tsutaya. Vizavi era o librărie, dar n-aveam chef să văd noile apariții. La Tsutaya se auzea muzica siropoasă specifică sărbătorilor. Mă înconjurau siluetele decupate ale unor cântăreți și reclame la noile lor hituri. N-am recunoscut absolut nimic din ce vedeam.

După ce am dat o tură prin magazin, nu mai aveam la ce să mă uit, așa că am coborât la parter, unde m-am uitat prin magazinele de îmbrăcăminte și am privit pofticios vitrinele îmbelșugate de la chioșcurile cu mâncare. Carnea de pui lucea ca niște bucăți de chihlimbar. Erau teancuri cu cutii de prăjituri legate cu panglici roșii și aurii. Mulțimi de cumpărători cu sacoșe căutau ultimele lucruri care le mai trebuiau pentru acea seară. M-am hotărât s-o aștept pe Rie afară. Soarele apusese. Cerul era întunecat, în afară de o brazdă de culoare la vest care dispărea. În apusul de iarnă, semaforul scânteia ca un rubin lichid. Păsărele negre se rostogoleau prin fâșiile de cer dintre clădiri. Un pic mai târziu am auzit o voce care mă striga.

– Natsuko!

Când m-am răsucit, privirea mi-a căzut pe acei canini proeminenți.

– Rie, am răspuns.

Avea părul scurt când ne-am întâlnit în vară, dar acum era destul de lung ca să și-l prindă la spate. Eșarfa neagră îi făcea pielea să pară mult mai albă decât îmi aminteam. Pielea din jurul ochilor părea aproape cenușie.

– Deja mi-am dat demisia de la serviciu, dar am fost ocupată toată ziua cu diversele chestii care mai rămân de făcut. Ce să mai vorbim de Crăciun, a zis Rie. Nu-mi vine să cred că am reușit să găsim un moment liber. Presupun că e un pic cam devreme pentru cină?

– Ești sigură că e în ordine să ne întâlnim azi? am întrebat. Nu trebuie să-ți

petreci Crăciunul cu familia?

Rie a ridicat privirea de la meniu și a clătinat din cap.

– Zău, e în ordine. Sunt cu toții la socrii mei.

Eram la un local izakaya renumit pentru colecția de saké. Era destul de plin, și totuși nu era zgomot. Anunțuri scrise de mână prinse pe pereți prezentau specialitățile. Chelnerii purtau happi³⁶ de sărbătoare. Părea genul de local în care îți iau comanda arătându-se entuziasmați, ca într-un lanț de restaurante. Încăperea era ciudat de liniștită, dar apoi mi-am dat seama de ce: toți ceilalți clienți erau perechi. Se aplecau unul spre celălalt și vorbeau despre lucruri pe care nu le înțelegeau decât ei, nu era nevoie să vorbească mai tare.

– Ei bine, felicitări pentru că ți-ai dat demisia de la serviciu și toate celelalte.

– Mulțumesc. Noroc!

Am ciocnit cănila. Rie a băut cea mai mare parte a berii dintr-o suflare.

– Doamne, ești iute, am zis după ce am luat o înghițitură. Întotdeauna bei așa?

– Poți spune asta, a râs Rie. Mă și îmbăt repede, dar pot s-o țin așa toată seara. Dacă sunt în dispoziția potrivită, pot să beau cam doi litri de saké. În privința vinului, de obicei pot face față la două sticle.

– Eu nu fac față la nimic în afară de bere, am mărturisit. Nici bere nu beau prea multă.

Rie și-a terminat berea și a mai cerut una. Ciugulind din cubulețele de tofu prăjite care erau aduse împreună cu băutura, ne-am uitat prin meniu și am comandat un platou cu sashimi³⁷ și salată cu bacon și spanac. Era prima dată când beam împreună, ba chiar prima dată când ieșeam doar noi două. De-abia ne așezaserăm, însă Rie era deja destinsă, și n-am putut să nu fim și eu la fel. Poate pentru că era mărunțică, dar privind-o cum mormăia în timp ce citea meniul, făcea ochii mari la orice spuneam eu sau râdea la propriile-i glume – aș fi putut să jur că eram iar la școala medie, după ore, zăbovind într-o clasă pustie sau pe coridoare. Nu mai era o colegă de serviciu pe care nici n-am apucat s-o cunosc bine, ci o prietenă dragă pe care o cunoșteam dintotdeauna.

– Nu te-am mai văzut din vară, am zis. Nu-mi vine să cred că nu ne-am mai întâlnit toate de atunci.

– Mda. Păi, celelalte s-au întâlnit, fără noi.

Crisparea din atitudinea ei m-a ajutat să pun lucrurile cap la cap. Prin „fără noi“ voia să spună că eu nu fusesem invitată, fără îndoială din cauză că n-aveam un copil. Dacă voiau să vorbească la nesfârșit despre odraslele lor, prezența uneia ca mine le-ar fi stricat toată distracția. Rie a schimbat subiectul și a deschis meniul, ca și cum ar fi vrut să mai comande ceva.

– N-am spus-o deja? Nu mă mai întâlnesc cu ele, mi-a zis.

– Da, cred că ai spus ceva de genul ăsta data trecută.

– Mda. Nu-i decât pierdere de timp. Nu-mi vine să cred că mi-a trebuit atâta timp ca să-mi dau seama.

– Oh, acum îmi amintesc. Ai zis că sunt o ceată de idioate.

– Am zis?

– Da, ai zis. Le-ai numit o ceată de idioate incurabile.

– Bine. Adică, e adevărat. Rie a sorbit îndelung din bere. Așa gândești și tu, nu? Se prefac că sunt prietene, dar nu-i decât o întrecere. Au nevoie să știe că viața tuturor celorlalte e la fel de mizerabilă ca a lor. Întotdeauna e vorba de haine, pantofi, bani, lecții de pian. Sunt ca o turmă de școlărițe, dar trecute de treizeci de ani.

– Adoră chestiile alea.

– Sigur că da. Sunt gospodine devotate. Ce altceva au de așteptat? Eu eram singura dintre ele care mai lucra, chiar dacă numai cu jumătate de normă. Și râdeau întotdeauna de mine din cauza asta.

Rie desena cerculețe cu bețișoarele.

– Mai spune-mi o dată, de ce te muți? am întrebat-o. Unde ziceai? Ehime?

– Wakayama, mi-a răspuns, înălțându-și sprâncenele. Nu că ar fi cine știe ce deosebire, în realitate. Dar da, o să fiu în Wakayama. Unde a-nțarcat mutu' iapa.

– De ce te duci acolo?

– De acolo e soțul meu. I s-a diagnosticat o depresie. A trebuit să renunțe la serviciu, așa că ne mutăm în orașul lui natal.

– Cu ce se ocupa?

– O slujbă obișnuită, de birou. Dar lucrurile au început să se înrăutățească. De fapt, a început acum vreo doi ani. Nu mai putea să meargă cu trenul, nu mai putea să doarmă. Prin urmare, ne-am mutat mai aproape de birou, în Mizonokuchi. Așa, putea să meargă la birou pe jos sau cu bicicleta. Dar și asta era prea mult pentru el. E depresie ca la carte. Împingând farfuriile goale la marginea mesei, Rie a adăugat: Cred că ești prima persoană căreia i-am spus.

– O să locuiți împreună cu ai lui?

– Te-ai prins. Au o firmă de construcții, lucrează ca subcontractori, și el e singurul lor copil. E greu. Soacra mea e aprigă. Întotdeauna s-a amestecat prea mult în viața fiului. Îl sună o dată la două zile, îi trimite pachete cu oden³⁸ congelat. Și nu poate accepta ideea că are depresie. Întotdeauna zice ceva de genul: „Hei, de ce plângi, ieși odată din starea asta...” E atât de sigură că el n-ar putea fi așa de slab din vina lui, încât dă vina pe mine pentru toate. Cel puțin, asta-i textul ei. Oricum, o să-i dea o slujbă la birou și o să-l pună pe statul de plată.

– Tu ești din Tokyo, nu?

– Din Chiba. Dar, după ce eu și sora mea am plecat de-acasă, părinții s-au mutat înapoi la Natori, de unde e tata. Ca să se îngrijească de bunici. Tata a murit acum câțiva ani. Mama era acolo, singură, dar e aproape de Sendai, așa că locuința a fost distrusă la cutremur. Chestiile astea se întâmplă, nu? Sora mea s-a măritat de mult și e în Saitama, așa că acum mama stă la ea. Nu pot decât să-mi imaginez cum se simte mama. Primesc o droaie de mesaje de la sora mea, o droaie de plângeri, și scrisori kilometrice de la mama. În ce-l privește pe cumnatul meu, a treia persoană e în plus, înțelegi? Chiar dacă e mama soției lui. Rămâne o băbuță ciudată, care are o pensie jalnică, în mica ei lume... Sora mea are și copii. Mi se tot spune că ar trebui să contribui și eu, vreau să zic financiar. Dar reacția mea e

nu, mersi. Colac peste pupăză, mama nu prea vorbește. Când o face, nu spune altceva decât că-i pare rău că n-a murit la cutremur. Întreaga situație o scoate din minți și pe sora mea. Dar asta e.

Am văzut că paharul cu bere al lui Rie era gol și am întrebat-o dacă voia altceva. A zis că o să bea niște saké. Eu am mai comandat o bere.

– Nu prea poți vorbi cu cineva despre astfel de lucruri, pricepi? Familia și banii și toate astea, chiar dacă la asta se gândește toată lumea. Pare un pic ciudat, nu? Să vorbești așa. Rie părea stingherită. E genul de lucruri pe care oamenii le spun doar online.

– Online? am întrebat. Cum ar fi rețelele sociale?

– Da, exact. Copii, soți – totul. Nu doar eu. E o întreagă comunitate de oameni care citesc postările celorlalți. Și nu doar ca să-și mai scoată oful. E o comunitate adevărată.

– Și tu postezi acolo?

– Ei! Ba bine că nu, a făcut Rie în timp ce-și turna o cupă de saké. Anonim, firește. O fi ea o comunitate mare, dar e și propria versiune a iadului, cu toți bărbații ăștia netrebnici care scriu comentarii de rahat, de-ți stă mintea-n loc. Totuși, uneori scriu ceva și e redistribuit de o sută de ori, sau mai mult, ceea ce e întotdeauna plăcut. În acest moment am un pic mai mult de o mie de cititori... dar cred că n-ar trebui să mă împăunez cu asta în fața unei scriitoare adevărate, nu?

– Nu-i așa, am zis. Au trecut doi ani de când am scos prima și singura mea carte.

Ne-au adus sashimi și am pregătit sosul de soia. Era mult mai multă mâncare decât ne așteptam, pește alb și închis la culoare, aranjat cu dichis într-o spirală. Am căzut de acord că părea delicios. Rie terminase carafa de saké, așa că a mai comandat una. Când chelnerul a adus-o, Rie și-a turnat fără zgârcenie în cupă și a dat-o peste cap.

– Deci fiica ta e acum în Wakayama?

– Mda, a zis Rie după o pauză. Soțul meu nu-i bun de nimic. Merge mai repede dacă mă ocup eu de toate aici, fără el. Toate documentele și mutarea, înțelegi?

Fiica mea e la Wakayama de săptămâna trecută. Presupun că rămâne acolo. Plimbarea dintr-o parte în alta ar costa o avere. O să petrecem Anul Nou separat. Termin cu pregătirile de mutare la începutul anului și apoi mă duc și eu acolo.

– Câți ani are soțul tău?

– Cu trei mai mult decât mine. Treizeci și șapte? Stai, treizeci și opt? Mereu uit.

– Mama lui trebuie să fie una dintre cauzele depresiei de care suferă, nu crezi?

– Probabil. Cine știe. Nu există cale de întoarcere din depresie, nu? a râs Rie. Asta l-a făcut inutil ca funcționar. A ajuns în punctul în care nu mai putea să iasă din casă sau să facă baie. A fost pus pe medicație și asta a îmbunătățit un pic situația, dar cine știe ce-o să se întâmple de acum înainte.

– Și mama lui? Se poartă cum trebuie cu fiica ta?

– Păi, e singurul copil al singurului ei copil, așa că se poartă frumos cu ea. A combătut din răspuțeri ideea ca eu să rămân singură cu fetița la Tokyo. De parcă ar fi crezut c-o să fugim în lume. A luptat cu colții și cu ghearele – zicând că ar fi mai bine ca ei doi să meargă acolo împreună, și exact asta s-a întâmplat. Pentru ea era în ordine ca fiul să apară împreună cu familia, dar presupun că ar fi făcut impresie proastă dacă s-ar fi întors acasă singur. A spus-o chiar el...

– Ce vrei să zici?

– Păi, auzi asta din toate părțile. Nu se cuvine ca bărbații să meargă la părinți singuri. Femeile își iau întotdeauna copiii cu ele când merg la părinți, nu? Dar nu prea auzi de bărbați care își iau cu ei copiii în casa părinților, vreau să spun fără neveste, nu-i așa? Știi de ce? Pentru că nu se întâmplă asta. Lucrurile trebuie să arate într-un anume fel. Trebuie să le dovedești tuturor că ai o căsnicie fericită și tot restul. Și apoi, cei mai mulți bărbați nici măcar nu pot vorbi cu rudele lor fără să aibă în preajmă o femeie. E jalnic, zău așa. Șed în cameră cât e ziulica de mare și lasă totul din casă în seama femeilor.

– Nu te supără să fii departe de fiica ta? am întrebat-o.

Rie s-a gândit o clipă.

– Știi, sunt surprinzător de împăcată cu asta. Crezusem c-o să mă simt mai

singură decât mă simt. Totuși, tații fac asta tot timpul, nu? Pleacă în călătorii de afaceri sau ce-o fi – cred că e în ordine. Uitându-se la cupa plină cu saké până la buză, a adăugat: O iubesc, zău că da, dar uneori pur și simplu nu cred că legătura dintre noi e foarte puternică.

– Legătura? am întrebat mirată.

– Vreau să zic, sarcina a decurs destul de lin. Nașterea a fost ușoară. Însă după aceea m-am prăbușit, pur și simplu. Privind înapoi, a fost clar depresie postnatală. Ar fi trebuit să merg la doctor, dar nu m-am dus. Soțul meu n-a făcut nimic în privința asta. Cel puțin, nimic ca să ajute. Cică: „Ce-o fi în capul tău? Să aibă un copil e ceva cu totul firesc pentru o femeie, cum se poate să fie pentru tine o povară așa de mare? Mama mea a făcut-o. Orice femeie o face. Împacă-te cu asta“, îmi zicea râzând.

– Incredibil, am murmurat dând pe gât restul de bere.

– În clipa aceea m-am hotărât. Dacă tipul ăsta o să se îmbolnăvească vreodată, dacă are cancer și dureri cumplite, o să fiu acolo când e pe moarte, privind în jos la el, și o să-i spun ce mi-a spus el mie: „Să mori e ceva cu totul firesc. Împacă-te cu asta“, mi-a mărturisit ea zâmbind. Fiica mea n-a fost un copil dificil. N-avea nevoie de multe, așa că am putut să dorm un pic și să schimb lucrurile, încetul cu încetul. Însă deja se instalase răceala între mine și soțul meu. Nu vorbeam prea mult între noi, doar dacă era nevoie. În primul rând, nu era aproape niciodată acasă. Părea că suntem despărțiți, deși trăiam în aceeași casă. Cred că, la majoritatea oamenilor, când se întâmplă ceva de felul ăsta te întorci spre copil. El devine totul pentru tine, pricepi? La mine n-a fost așa. La un moment dat mi-am dat seama că, atunci când sunt singură cu ea, ceva nu-i în ordine.

– Nu-i în ordine?

Rie a dat din cap, sorbind din saké.

– Să nu mă-nțelegi greșit. Îmi iubesc fiica. Zău că da. Aș face orice pentru ea. Dar în același timp am senzația asta, că nu avem prea mult timp de petrecut împreună, că n-o să fim niciodată prea apropiate. În curând o să înceapă să mă urască. O să plece de acasă, ceea ce e în ordine. Însă mă gândesc mult la asta. E normal, nu-i așa? La fel e cu părinții și copiii de peste tot. Vreau să zic, îmi urăsc mama. O disprețuiesc sincer. M-am gândit și la tot soiul de chestii. Poate c-o să

treacă. Ar putea fi doar o fază. Poate că pur și simplu am o inimă de gheață. Chestii de-astea. Pentru că oamenii zic că întotdeauna o să-ți iubești mama, indiferent ce-ți face. Mama mea nu m-a lovit niciodată, nimic de genul ăsta. M-a crescut destul de bine, și eu tot o uram.

– Fără motiv?

– Din toate motivele. Rie și-a golit cupa de saké. Hai să începem cu felul în care-l vedea pe tata. El era tipicul cocoș din ogradă. Când eram mici nu puteam să spunem nimic. Eram copil și, colac peste pupăză, fată, așa că nu m-a considerat niciodată o persoană în toată puterea cuvântului. Nu l-am auzit niciodată chemând-o pe mama pe nume. Întotdeauna era „Hei, tu!“ Eram întotdeauna în alertă, pentru că tata ne bătea măr sau spărgea lucruri fără motiv. Desigur, în afara casei era un stâlp al societății. Era președintele consiliului de cartier, chestii de-astea. Mama era mama, trecea peste toate râzând, pregătindu-i baia, curățând după el, hrănindu-l. S-a îngrijit și de amândoi părinții lui până au murit. Și nu s-a ales cu nici o moștenire. Da, mama mea era mână de lucru neplătită – mână de lucru neplătită, plus păsărică.

– Oho, am zis. Ce expresie.

– M-ai auzit. Asta a fost. Mână de lucru neplătită, plus păsărică.

– La naiba. Am auzit oameni numind femeile mașinării de făcut copii sau altfel, dar asta parcă-i de zece ori mai rău.

– Serios. Știu că așa stăteau lucrurile pe atunci, însă, dacă asta e viața ta, cum ai putea să fii vreodată fericită? Uite tipul ăsta, care nu ține cont de părerile tale, te bumbăcește, și tu nu poți să mergi undeva sau să faci ceva fără permisiunea lui explicită. Nu poți nici măcar să ieși din casă. Asta-i sclavie. Oricum, întotdeauna am crezut că răbda asta de dragul nostru. Am presupus că-l ura pe tata exact la fel de mult ca mine, dar îl suporta pentru că n-avea încotro. Nu se plângea niciodată, doar râdea. Eram sigură că nu făcea decât să ne protejeze, sacrificându-se. Eram tânără, dar țin minte cum mă gândeam cât de mult vreau să mă fac mare și s-o salvez din locul acela îngrozitor și de omul acela îngrozitor. Credeam sincer că puteam s-o salvez, de el și de lumea lui. Apoi s-a întâmplat ceva. Eram încă foarte tânără și nu eram decât noi trei acasă. Eu, sora mea și mama. Stăteam de vorbă și nu știu cum sau de ce am ajuns la asta, dar eu și sora mea am întrebat-o: „Pe cine iubești mai mult? Pe noi, sau pe tata?“ Știi

ce-a zis? „Pe tatăl vostru, bineînțeles“. Fără șovăială. Nici măcar n-a stat să se gândească. Îți vine să crezi? Am fost șocate. Crezusem c-o să se înfurie că ne-a dat prin cap să întrebăm și-o să zică: „Sigur că pe voi două, cum ați putut să mă întrebați așa ceva?“ Nici una din noi nu se aștepta la răspunsul ei. Și a mai și continuat. „Aș putea oricând să am alți copii, dar nimeni nu-l poate înlocui pe tatăl vostru“. Chiar așa a zis. Am simțit că-mi stă inima în loc. Am simțit că întreaga mea lume stă în loc. Sora mea și cu mine n-am mai vorbit despre asta, nici măcar o dată. Așa de rău a fost. Nu pricepeam nici în ruptul capului cum un astfel de bărbat putea să însemne pentru ea mai mult decât propriii copii. Mă mai gândesc și acum la asta. Aș vrea ca ea să fi spus: „Știu că e tatăl vostru, dar îl urăsc, îl urăsc așa de tare, că aș vrea să moară. Deocamdată nu putem face nimic, trebuie să răbdăm, dar la un moment dat o să fugim, doar noi trei. O s-o luăm de la capăt“. Dacă ar fi gândit așa, am fi putut să luptăm, am fi făcut ceva. Deși eram doar un copil, credeam cu adevărat că o apărăm pe mama de tatăl meu. Mă înșelam cumplit. Nici vorbă să-l suporta cu mare greutate; ea nu-și dorea deloc să plece. Niciodată nu dorise să lupte. Nici măcar nu i-a dat prin cap să-l părăsească. Doar ne-a zâmbit, fetelor ei, și ne-a zis: „El este singurul bărbat din viața mea“.

Am pus halba de bere goală la marginea mesei și i-am cerut chelnerului încă o carafă de saké și o cupă pentru mine.

– După asta, a zis Rie, mi-am dat seama că n-aveam habar cine este mama mea. Nimic nu s-a schimbat – încasa tăbăceala și trecea peste asta râzând. Cu mine și sora mea se purta ca de obicei, dar nu puteam s-o înțeleg. Știam că e mama mea, dar după asta, pur și simplu, n-o puteam considera mama mea. Vorbeam ca de obicei și am continuat să trăim laolaltă, dar eram pur și simplu uluită, pricepi? Cine era ea? Cine era femeia asta?

Când a venit carafa ne-am umplut cupele și am băut. Simțeam saké-ul cald alunecându-mi în jos pe gât și pătrunzând în stomac. Rie vorbea ca și cum ar fi fost în ordine, dar, după petele de pe urechi și obraji și din jurul ochilor, era evident că se charchelise. Și eu mă cam clătinam. Chelnerul a venit să întrebe dacă ne putea aduce altceva de mâncat. Am deschis meniul și l-am întors, ca să vadă Rie. Ea s-a apropiat și și-a mijit ochii injectați.

– La naiba! Hai să comandăm niște murături.

– Sună bine, am râs.

– Credeam că nu poți să bei decât bere, a zis Rie.

– Presupun că în seara asta e o excepție.

– Da?

Ne-am apăsat buzele pe cupe și le-am golit iar, apoi ni le-am umplut una alteia.

– Mă întreb ce s-ar întâmpla, a zis Rie după o vreme. Cum ar fi, să nu mă duc la Wakayama.

– Vrei să zici, dacă ai rămâne la Tokyo?

– Aș rămâne, a spus coborând privirea spre oshibori, sau aș dispărea.

Am dus cupa la buze fără să fac nici un comentariu.

– E clar că mă duc, a pufnit Rie, apoi a încercat să zâmbească. Dar e aiurea să mă gândesc la astfel de chestii la vârsta asta. E așa cum am spus. Acasă, părinții se încăierau tot timpul. Viața era întotdeauna în suspensie. Dar ei își săreau tot timpul la beregată. Pur și simplu nu mai suportam. Voiam să plec, trebuia să plec. Tot ce puteam să fac era să stau în camera mea, cu mâinile pe urechi. Chiar n-am nici o amintire frumoasă din perioada aia. Întotdeauna gândeam: De ce sunt vie? De ce trebuie să trăiesc în continuare? Îmi uram părinții, îmi uram familia. Uram cu adevărat totul. Îmi amintesc limpede că gândeam: „Asta e, familia e rădăcina întregii suferințe“. Îmi spuneam că o să-mi trăiesc întreaga viață fără o familie, o să mor necăsătorită, singură. Mă gândeam serios la asta. Dar uită-te la mine. M-am măritat, am un copil. Am ajuns să fiu înfășurată în viața altor oameni. Ha, ha. Sunt legată de omul ăsta care n-a avut niciodată nimic de-a face cu mine, și acum trebuie să-l îngrijesc, să rabd toate rahaturile maică-sii, până la capăt, așteptând momentul potrivit în nenorocita de Wakayama. Nu va trece mult și o să-mi îngrijesc soacra, o să mă ocup de casă în locul ei. Uită-te la mine acum, mână de lucru neplătită, plus pășărică, la fel ca mama mea. Rie și-a privit vârfurile degetelor și a surâs. După o lungă tăcere a adăugat: Prin urmare, de ce n-ar ajunge fiica mea să mă urască? Moștenire de familie.

S-a auzit un cor de „mulțumesc“ pe când o pereche ieșea și intra alta, cu căciuli de Moș Crăciun.

– Și dacă ai divorța și ai trăi singură cu fiica ta? am întrebat-o.

Rie s-a uitat o vreme la mine, după care și-a privit din nou degetele.

– Nici vorbă. Cum mi-aș permite să plătesc chiria? Să mă întorc să lucrez cu program redus la librărie?

– Ar fi greu, dar ar trebui să te gândești serios la asta.

– E literalmente imposibil. Era destul de greu când lucram amândoi. Nici vorbă s-o pot face singură, nici vorbă.

– Ar fi tare greu, dar ai putea primi ajutor. Alocație pentru copil și toate astea. O mulțime de oameni...

– Oamenii ăia au slujbe, m-a întrerupt. Slujbe adevărate. Dacă ai o carieră, ai un anumit grad de siguranță. Dar trebuie să ai o slujbă, sau banii familiei, sau un loc în care să te poți refugia întotdeauna. Eu n-am nimic din toate astea. N-am nici o calificare sau competență... Mi-am dat demisia de la serviciu. Și foarte bine am făcut. Să trudes în halul ăla pentru o mie de yeni pe oră? Oricum, patronii preferă să-i dea slujba unei puștoaice de optsprezece ani. Nu există nimic pentru o femeie cu copil, care va împlini curând patruzeci de ani, fără vreo experiență reală de muncă. Nu poți crește așa un copil. Nu-i cu puțință.

– Totuși, nu știu...

– Nu, Natsuko. Nu cred că știi.

Chelnerul ne-a adus murăturile, un castron vârfuit cu castraveți și napi în oțet și alt fel de legume conservate cu frunze de shiso³⁹. Alt chelner a venit cu o cutie mare și a zis că era un cadou de Crăciun. Am băgat pe rând mâna în gaura din cutie și am scos câte un bilet. Nu ne-am ales decât cu două cupoane de reducere de 10% la următoarea noastră vizită. Ne-am apucat să mâncăm murăturile.

Era vremea să schimbăm subiectul. Am mai comandat un rând de saké, alegându-l pe cel mai ieftin, doar 480 de yeni carafa. I-am povestit câteva lucruri ciudate pe care le-am aflat despre yakuza în cursul cercetărilor mele și am imitat personaje din războaiele între bande pe care le văzusem pe YouTube. Rie a vorbit despre estimările absurd de vagi pe care i le oferiseră firmele de mutări, folosind din plin limbajul corporal în vreme ce glumea. Am râs zdravăn și ne-am cutremurat cu zgomot, exagerându-ne reacțiile în încercarea de a limpezi atmosfera. Ne-am bârfit prietenele de la librărie și cunoștințele comune și ne-am

împărtășit nedumerirea față de faptul că celebritățile care au cancer sau altă boală gravă încearcă să facă problema să dispară prin donații către temple sau cu ajutorul unor dispozitive pseudoștiințifice, în loc să se supună tratamentului convențional. De fiecare dată când strigam sau băteam din palme simțeam cum îmi aleargă alcoolul prin vene.

Nici nu mi-am dat seama când au curățat masa. Nici tu murături, nici tu saké. M-am uitat la ceas. Cumva, se făcuse zece și un sfert. Am cerut amândouă apă și am băut-o pe loc. Fiecare a plătit 4 500 de yeni și am ieșit.

Noaptea era rece. Peste toată stația erau înșirate luminițe și o energie aparte umplea aerul, ca și cum ar fi putut în orice clipă să înceapă o paradă. Eu și cu Rie eram cherchelitate, bălăbănindu-ne în drum spre tren, când Rie s-a răsucit să se uite la mine. Avea ochii injectați, iar buza de sus, împinsă de canini, era crăpată peste tot.

– Mă bucur că am putut face asta așa, pe nepusă masă. Oho, sunt beată.

– Ești în stare să iei trenul?

– Sunt bine. A închis strâns ochii, de parcă ar fi mâncat ceva acru, și a adăugat: Mă duce direct.

– Și drumul de la stație până acasă?

– Drept până la capăt.

– Ei, hai, trebuie să fie cel puțin o cotitură.

– E destul de drept, crede-mă. Oh, aproape am uitat, a zis scormonind prin poșetă. Uite. Voiam să-ți dau asta. A scos o foarfecă strălucitoare. Probabil că nu-ți amintești, doar a fost acum câțiva ani. Pe când lucram împreună ziceai mereu că îți place tare mult.

– Ba nu, îmi amintesc, am zis.

În vreme ce noi, celelalte, aveam bricege sau cutere, Rie avea foarfeca asta, ținută la loc sigur în buzunarul șortului. Îmi amintesc prima dată când am văzut crinul gravat pe partea dintre mâner și lamă și teaca de piele în care își păstra Rie instrumentul. Văzând că Rie lucra cu foarfeca ei, în vreme ce noi, celelalte, ne

descurcam cu orice prostie cu mâner de plastic ne cădea în mână, am știut că dădusem peste o ființă specială.

– Țin minte c-o aveai întotdeauna la tine.

– Sigur că da. Îți poți da seama că am folosit-o din plin. Uită-te numai la lame. Rie a râs, privind strada. Oricum, n-o să am nevoie de ea la Wakayama.

– Zău, ar trebui s-o păstrezi.

– Nu, mi-a spus clătinând din cap. Întotdeauna ai zis că-ți place. Ia-o. Te rog.

Foarfeca argintie prindea lumina și sclipea în palma ei. Atunci mi-am dat seama cât de mici îi erau mâinile. Am ridicat privirea și m-am uitat mai bine la ea. Știam că era cu un cap mai scundă decât mine, dar văzând-o așa, de aproape, părea mult mai mică decât credeam. Picioarele îi ieșeau de sub palton ca niște bețe, practic piele și os, evocând imaginea lui Rie când era copiliță, înainte s-o fi cunoscut. Am văzut-o încovoindu-se în bătaia vântului, agățată de curelele ghiozdanului uriaș, cu capul mult aplecat. Cu gâtul atât de subțire, că părea că se va rupe. Cărând ghiozdanul ăla roșu-aprins, destul de mare ca să încapă ea însăși înăuntru, mergând undeva, poate că acasă – Rie mergând pe asfaltul gol, singură-singurică.

– Hei, am zis. Vrei să mai bem ceva?

– Nu în seara asta, mi-a răspuns ea. Sunt beată.

Și-a fluturat mâna spre mine și a pornit pe scări spre tren. Pe când o priveam coborând, o voce îmi spunea să mă iau după ea, s-o prind din urmă, să insist să mai bem ceva. Dar n-am putut decât s-o privesc cum merge.

Ajunsă acasă, m-am prăbușit pe fotoliul-puf. Îmi crăpa capul de durere. Dacă închideam ochii, veneau spre mine prin întuneric valuri fără formă. Ca și cum m-aș fi prefăcut în spaghete, rotindu-mă de zor într-o oală cu apă clocotită.

M-am străduit totuși să-mi țin pleoapele strânse, așteptând să adorm, dar, pe când treceau minutele, n-am mai știut dacă eram încă trează sau nu. M-am pomenit că tresar dintr-o viziune care ar fi putut la fel de bine să fie vis. M-am răsucit pe toate părțile neputând să mă destind. Prin urmare, asta se înțelege prin „să dormi cu ochii deschiși“. Când mi s-a făcut frig, mi-am tras pilota peste față,

dar curând mi-a fost greu să respir, așa că am dat-o deoparte, până mi s-a făcut iar frig. Mâna mi-a poposit pe ceva rece, și când m-am uitat, am văzut foarfeca pe care mi-o dăduse Rie. Când o scosesem din geantă? Metalul absorbea aerul rece și strălucea spectral în întuneric. Am luat-o în mână și m-am ridicat în capul oaselor. Un amestec de baloane viu colorate se înghesuia pe tavan. M-am urcat pe taburet, m-am ridicat pe vârfuri și m-am apucat să sparg baloane, dar nu erau premii în ele. În vreme ce împungeam în sus, am auzit o voce strigând: „Crăciun fericit!“ A cui voce era? De câte ori spărgeam un balon, altul îi lua locul, de parcă ar fi ieșit dintr-o mașinărie de făcut baloane de săpun. Mă durea pieptul, nu puteam să respir, însă baloanele se mișcau ca o îngrămădeală de nori și creșteau. Priveliștea era aproape insuportabilă. Stând pe vârfuri, m-am întins cât de mult am putut, încercând să sparg toate baloanele. Crăciun fericit! Rie flutura mâna spre mine în miezul nopții, luându-și rămas bun pe veci. Am împuns iar, am spart încă unul, privindu-l cum dispare fără zgomot, dar se înmulțeau așa de repede, că era cât pe-acum să-mi pierd echilibrul și să cad de pe taburet. Chiar atunci m-a prins cineva de cot. Era Jun Aizawa. M-a ajutat să urc la loc pe taburet și a arătat cu degetul următorul balon. Mi-am potrivit foarfeca și am împuns energic. Crăciun fericit! Unul, și încă unul, apoi următorul. Mult noroc. Părul lui avea o curgere proprie, era despărțit de o cărare pe mijloc și scurtat deasupra urechilor. Îmi șoptea, întinzându-se ca un val, gata să-și desfacă aripile și să zboare sau să ia modelul pietrei roase de vreme. Ce-o să faci, ce-o să fie. Curând a devenit imposibil să-i deosebesc părul curgător de hruitul aparatului karaoke. Mult noroc – am lăsat foarfeca să cadă și am adormit.

13. GREU DE FĂCUT

Anul Nou a venit și a plecat la fel ca întotdeauna. Intraserăm în 2017. În afară de mesajul cu „An Nou fericit!” de la Makiko și Midoriko, n-am primit decât patru felicitări: una de la un chiropractician la care fusesem o dată și trei de la reviste care-mi publicau articolele.

După ce s-au terminat sărbătorile am primit un telefon de la Sengawa. Mi-am adunat tot curajul, așteptându-mă să mă întrebe de roman, însă n-a rostit nici un cuvânt despre el. N-a spus decât că avea să fie în seara următoare în Sangenjaya și voia să știe dacă mi-ar fi plăcut să cinăm împreună. Ne-am întâlnit în fața stației și ne-am dus la un local tonkatsu⁴⁰. Sengawa își făcuse un permanent chiar înainte de Anul Nou. I-am spus că-i stătea grozav (pentru că așa era), dar ea a roșit, și-a pipăit părul și a zis:

– Încă nu sunt sigură.

După cină ne-am dus la o cafenea și am stat o vreme la taifas. Mă temusem că încerca să mă ia cu subiecte mai ușoare înainte de a trece la chestiunea cărții, dar nu părea să fie cazul. Deși dădea impresia cuiva care evită dulciurile, a comandat tiramisu împreună cu cafeaua și l-a savurat cu o plăcere vizibilă.

Am vorbit de câteva ori la telefon cu Rika. A spus că ea și Kura zăcuseră la pat cu gripă pe perioada sărbătorilor, trăind în iadul lor personal. În acest moment Rika verifica șpalturile unui roman care avea să apară în primăvară, în vreme ce lucra la alt roman care urma să fie publicat în foileton. După spusele ei, n-avea timp nici să respire.

– N-ai scos o carte vara trecută? am întrebat-o uluită. Una destul de groasă?

– Da, a râs ea. Dar nu-i vreme de odihnă. Am pe țeavă alt foileton. Țsta pentru un ziar. Cine face așa ceva?

– Serios, e incredibil.

Era un nou an, dar prima lună nu s-a deosebit cu nimic de cele de dinainte.

Îmi pierdeam încrederea în mine, și progresul la roman era aproape zero. Chiar dacă aveam contracte pentru câteva rubrici și o carte care se vânduse destul de bine în urmă cu doi ani, în esență eram o nimeni. Uneori mă întrebam dacă-și amintea cineva de mine. A fost drăguț că Sengawa nu m-a pisat pe tema cărții, dar poate că asta însemna că ea își pierduse pur și simplu încrederea în mine.

Roasă de vinovăție, m-am documentat și am luat notițe sau am rescris aceleași rânduri de câteva ori. Zeci de romane ajungeau în librării în fiecare lună, lansând carierele unor scriitori tineri. Și, în vreme ce numărul blogurilor pe tema sterilității varia, se nașteau copii în fiecare zi. Era întotdeauna cineva, pe undeva, care descoperea o altă viață, o altă experiență decât în ajun, pășind pe un teritoriu necunoscut. Dar eu nu ajungeam nicăieri. Nu mă puteam mișca; de fapt, eram trasă în lături, alunecând cu fiecare secundă mai departe de lumina orbitoare a realității.

Mi-am luat obiceiul să recitesc interviul cu Jun Aizawa între perioadele de lucru sau înainte de culcare. După un pic de cercetare, am găsit site-ul „Copiii Donatorilor“, conturile de pe rețelele sociale și un interviu cu fondatorul organizației, dar nici urmă de Jun Aizawa. Nu știam nici măcar dacă acesta era numele lui adevărat. Singurul lucru pe care l-am putut descoperi a fost o fotografie de la un simpozion vechi – departe, în colț, se vedea un bărbat, întors cu spatele la aparatul de fotografiat, care avea aceeași tunsoare și statură ca a lui. Pe site erau texte ale unor persoane concepute cu donator, dar nici o postare nu-i era atribuită lui Aizawa.

Am deschis calendarul de pe telefon și am apăsat pe douăzeci și nouă, singura dată pe care o marcasem. Era ziua simpozionului de care vorbise Aizawa în ascensor. Aveam de gând să merg, dar când mi-am imaginat cum ar fi putut să se desfășoare ziua mi-a pierit tot elanul. Aveam atât de multe de învățat de la copiii născuți în acest fel, de la alți oameni ca mine, care considerau că donarea de spermă este o soluție, și chiar de la cei care se opuneau complet ideii, însă experiența din ziua de Crăciun mă făcea să mă întreb dacă era o idee bună să particip.

Și apoi, aveam întrebări pentru Aizawa. După ce-i studiasem interviul și-l ascultasem vorbind, eram sigură că-i înțelegeam poziția în privința donării de spermă, dar erau lucruri despre care simțeam nevoia să-l întreb. Era limpede că a

crește fără să cunoști adevărul este o traumă profundă. În acest caz, cum ar fi fost dacă i s-ar fi spus de la bun început? Ar fi sprijinit procedura dacă tuturor copiilor li s-ar fi garantat dreptul de acces la datele personale ale donatorului? Erau o mulțime de oameni care nu-și cunoșteau istoria familiei – de ce să fie diferită conceperea cu donator?

Ideile mi se perindau prin minte. În mod clar, erau întrebări pe care nu se cuvenea să i le adresezi unei persoane în situația lui. Care erau acelea? Cu cât mă gândeam mai mult la asta, cu atât eram mai puțin sigură. În cele din urmă, m-am dus, totuși.

Simpozionul a fost o grădină zoologică, la un cu totul alt nivel față de seminarul din decembrie. Sala nu era prea mare, dar puteau să încapă două sute de persoane. Mai mult de jumătate dintre locuri erau ocupate. Am găsit un loc liber la capătul ultimului rând și am așteptat să înceapă.

Prima prezentare era intitulată „Femeile necăsătorite și situația inseminării artificiale în Japonia în zilele noastre“. Cu ajutorul unui material în PowerPoint, conferențiarul a prezentat legislația referitoare la reproducerea asistată propusă de Partidul Democrat Liberal în toamna lui 2013 și a expus concluziile câtorva organe de investigație, subliniind în mod repetat faptul că Japonia a rămas în urmă în dezbaterea politică pe tema eticii reproducerii. După părerea lui, singurul răspuns era declanșarea unei revoluții.

Pe scenă a apărut al doilea conferențiar. Examinând inseminarea artificială din perspectivă juridică, acesta a discutat chestiunile legate de paternitate în cazul copiilor născuți din spermă congelată și a descris modul în care guvernul japonez a abordat problema copiilor născuți din ovule donate sau mame-surogat, bazându-se pe cazuri judiciare ca să evidențieze câteva tendințe generale. Concluzia sa, în ambele cazuri, a fost că bunăstarea copiilor trebuie să fie mai presus de orice și că oamenii nu trebuie să fie tratați ca mijloace de reproducere. Ca să ne păstrăm demnitatea, a zis el, trebuie să fie interzisă comercializarea tratamentelor reproductive.

După primele două prezentări a fost o pauză de zece minute, ca publicul să-și poată dezmoți picioarele. Cei care se ocupau de scenă au reglat cablurile microfonului și au așezat altfel mesele și scaunele. Nici urmă de Aizawa. Nici în

sală, nici afară, la masa unde se înregistrau participanții. Spusese că munca lui se desfășura în general în spatele scenei, și dacă asta însemna că lucra în zona de PR sau a rețelelor sociale, era posibil să nu-și facă apariția. Am scos din sacoșa uriașă o sticlă cu ceai și am băut încet, ca să simt lichidul curgându-mi pe gât. Pe la jumătatea primei prezentări începuseră să-mi zvâcnească tâmplele, iar când a început cea de-a doua îmi era greu să stau nemișcată. În ultima vreme dormeam foarte prost.

Am privit în jurul meu prin sală și i-am văzut pe participanți întorcându-se la locurile lor. Luminile s-au redus, și o voce a anunțat că începea a treia prezentare, o conversație între un cercetător, o persoană concepută cu donator și un medic. S-ar fi zis că asta avea să fie pentru mine cea mai importantă prezentare a zilei, dar după cincisprezece minute cercetătorul încă vorbea, de parcă ar fi fost discursul principal. Îmi bubuia capul. Știam că fiecare avea de spus lucruri valoroase, dar ajunsesem la limită, așa că m-am ridicat și am plecat.

M-am îndreptat spre toaletă, m-am spălat bine și apoi m-am privit în oglindă. Arătam groaznic. Bietul meu păr neglijat era lipsit de strălucire și zburlit, iar sprâncenele erau cu totul strâmbe. Îmi dădusem cu fond de ten, dar era brăzdat și neuniform, ceea ce contrazicea însăși ideea de a-ți da cu fond de ten. Îl cumpărasem de câțiva ani, așa că poate se stricase. Coloritul era oribil, iar fața îmi era lipsită de viață. Parcă eram o vânăță murată. Nu pielea, ci carnea verzuie de dedesubt. Cum ar putea femeia secătuită, uzată care mă privea din oglindă să fie izvorul unei noi vieți? Gândul m-a făcut să mă simt golită pe dinăuntru. M-am agățat de chiuveță și am stat câteva minute ca să-mi întind gâtul, rotindu-mi capul în toate direcțiile. Pocnet sec după pocnet sec. M-am mai spălat o dată pe mâini și am ieșit din toaletă. La capătul coridorului, alături de masa pentru înregistrarea participanților din hol, un bărbat ședea pe o bancă. Era Jun Aizawa.

Banca era între mine și scara rulantă de coborâre. Mi-am prins strâns sacoșa și am început să merg. Mă frământam dacă să spun ceva sau nu, dar când ochii ni s-au întâlnit am dat din cap automat, și după o clipă la fel a făcut și Aizawa. Am vrut să trec mai departe, dar atunci el mi s-a adresat:

– Mă bucur că ai reușit să ajungi. Pleci deja?

Tonul îi era mult mai destins decât ultima dată când vorbiserăm, în ascensor. Nu avea la el decât un pahar de carton cu cafea și purta ceea ce părea să fie același pulover negru, cu pantaloni de bumbac maro-închis și pantofi de sport negri.

– Aș vrea să fi putut sta până la sfârșit...

– Știu, e lung.

– Și tu, Aizawa? Nu mergi înăuntru?

Aizawa a ezitat, surprins să-și audă numele din gura unei persoane pe care abia o recunoștea.

– Nu astăzi. Am treabă altundeva.

– Ăăă, numele meu e Natsuko Natsume, am zis. N-am carte de vizită... Am scos din sacoșă un exemplar din cartea mea și l-am întors spre el: E romanul meu.

Aizawa și-a înălțat sprâncenele.

– Ești scriitoare?

– Ei bine, e singura mea carte până acum.

I-am oferit-o lui Aizawa.

– Oho. A cercetat coperta, apoi a răsucit cartea și a citit cotorul și tot ce scria pe spate. Nici măcar nu-mi imaginez cum e să scrii o carte!

A vrut să mi-o dea înapoi, dar am insistat s-o păstreze.

– Ești sigură?

– Firește.

Cu cartea și cafeaua în mâini, Aizawa s-a tras spre dreapta, făcându-mi loc să șed. Am dat din cap de câteva ori și m-am așezat pe bancă. O vreme ne-am uitat amândoi la cartea mea. Eram tare agitată. Când a deschis-o și a început s-o răsfoiască, m-am răsucit să-l privesc. Părul cu cărare avea aceeași curgere. De aproape părea mult mai drept și mai mătăsos decât credeam. Mi-am amintit cum arăta părul meu în oglinda din toaletă.

– Azi ești în dispoziție bună?

– Cum?

Aizawa era uluit. Simțisem nevoia să sparg tăcerea și nu voiam să spun decât că era ceva diferit în purtarea lui, însă ceea ce a ieșit era foarte ciudat, într-adevăr. Acum mă îmbujoram. Aș fi vrut să explic, dar m-am stăpânit, speriată de ce aș fi putut să spun. Aizawa tăcea și el. Nu după mult timp, o femeie de vreo șaiszeci de ani, cu o căciulă tricotată cu clape, s-a ivit în capătul scării rulante, ca un bagaj care apare pe banda rulantă de la aeroport.

– Probabil că nu-ți amintești, am zis, dar când eram în lift, după ultimul eveniment, ți-am spus că iau în calcul conceperea cu donator.

Aizawa n-a răspuns, doar a încuviințat din cap după o clipă. Nedumerirea lui era palpabilă. Se întreba fie de ce i-aș fi împărtășit unui necunoscut ceva atât de personal, fie de ce trebuia să-l împovărez pe el cu povestea vieții mele. Și cine l-ar fi putut învinui? Mi-am zis că aș fi simțit același lucru în locul lui, dar am răsuflet adânc și am continuat.

– Dacă preferi să nu auzi asta, înțeleg...

– Nu, nu, m-a întrerupt Aizawa. Îmi petrec cea mai mare parte a timpului în biroul din spate, dar când sunt la evenimente ca acesta am tot timpul astfel de conversații – apropo, ești din Kansai?

– Da, Osaka.

– N-am observat înainte. Treci de la un fel de exprimare la altul? Când vorbești.

– Nu m-am gândit niciodată la asta, dar presupun că nu folosesc dialectul în situațiile oficiale.

– Da, e logic. Probabil că și eu fac același lucru.

– În ce fel?

– Ce-ai spus acum un minut. Probabil că par să fiu în dispoziție bună. După asta o să avem o recepție. O să stau de vorbă cu o mulțime de oameni, așa că sunt un pic agitat.

– Și faptul că ești agitat te face să fii binedispus?

– Păi, mă prefac că nu-i așa de rău, a râs el. Când ne-am văzut data trecută, de

Crăciun, nu-i așa? Cu siguranță eram într-o pasă proastă.

– Nu, deloc, am zis. Doar că am avut impresia că te gândești la altceva.

– Și tu ești născută în 1978, hm, a murmurat Aizawa citind textul de pe clapa copertei. Asta înseamnă că suntem de aceeași vârstă. E uimitor. Să scrii, vreau să zic să scrii ficțiune, să crezi de unul singur lumi întregi. Poate că pentru tine e treabă de o zi. N-am mai întâlnit vreun romancier în carne și oase...

– Ca să fiu sinceră, nu-s sigură că sunt cu adevărat romancieră, am zis ridicând din umeri.

A urmat altă tăcere. Știind că trebuia să spun ceva, am început:

– Faci asta tot..., însă m-am oprit.

Una era să vorbească el de bunăvoie, dar era nepoliticos să-l pun să răspundă la o întrebare dificilă. De aceea îi dădusem cartea. După ce îi studiasem interviul și i ascultasem povestea, dețineam niște informații foarte personale despre Aizawa, pe când el nu știa nimic despre mine. Nu părea cinstit, deși eram sigură că doar eu gândeam așa. Lui Aizawa nu-i păsa nici cât negru sub unghie de mine. Cu toate acestea, a știut ce voiam să întreb și mi-a spus că era medic.

– Ești doctor?

– Da. Deși nu sunt atașat nici unei instituții.

– Deci, nu muncești efectiv? am întrebat.

– Acesta este un fel de a privi lucrurile. Uneori trebuie să lucrez, totuși, ca să-mi câștig pâinea, mi-a spus zâmbind. Lucram la un spital. Acum lucrez în diferite locuri...

– Diferite spitale, vrei să zici?

– Exact. Dacă sunt chemat, mă duc acolo unde este nevoie de mine. E ca și cum aș fi angajat temporar, dar ca doctor.

– Credeam că toți doctorii aparțin anumitor spitale, am zis.

- Cei mai mulți, da. Dar nu-i rău. Aizawa a chicotit. Uneori văd alți doctori de șaizeci, chiar șaptezeci de ani, făcând același lucru. E liniștitor.
 - Deci, stai un pic, înseamnă că ești plătit cu ora? Pusesem întrebarea de cum îmi venise în minte, dar imediat mi-a părut rău. Scuze, de ce te-oi fi întrebând așa despre bani?
 - Nu mă deranjează, a râs Aizawa. Probabil că e un stereotip, dar se spune că cei din Osaka sunt foarte deschiși în privința banilor.
 - N-aș fi atât de convinsă. Dar presupun că nu ne sfiim să întrebăm, de exemplu: „Hei, cât ai dat pe asta?”
 - Sigur, înțeleg. Păi, plata variază, dar de obicei e în jur de douăzeci de mii de yen. Când un spital are mare nevoie, se poate apropia de treizeci de mii.
 - Pe zi?
 - Nu, pe oră.
 - Nu se poate! Eram așa de uimită, că m-am tras brusc în spate. Strigam. Deci, o sută de mii de yen pentru cinci ore de muncă?
 - Păi, nu fac asta în fiecare zi. Uneori lucrez schimburi mai scurte. Și sunt perioade când n-am nici un contract.
 - E sigur că doctorii câștigă bine.
- Am tăcut. Știam că vorbisem prea mult și pusesem prea multe întrebări, dar continuam să-mi spun că Aizawa fusese cel care oferise o cifră concretă. A sorbit din cafea, care trebuie să se fi răcit deja. Eu beam ceai.
- Așadar, am spus. Venise momentul. Eram hotărâtă să spun ce gândesc, după o lună de cugetare deprimantă. Faptul că am citit Jumătate de vis m-a pus cu adevărat pe gânduri. Dacă nu e prea mare deranjul, mi-ar plăcea să-ți pun vreo două întrebări.
 - Despre experiența mea?
 - Da. Știu că asta n-are nimic de-a face cu tine, dar încerc să-mi întrezăresc

viitorul. Nu e ca și cum aș mai avea înainte o viață întreagă.

– Presupun că ai citit niște cărți pe tema asta?

– Nu multe, dar da, câteva.

– Cu riscul să mă repet, a zis Aizawa, principalul nostru obiectiv este să-i facem pe oameni să reflecteze la conceperea cu donator, indiferent de poziția lor. Hai să ținem legătura.

– Mulțumesc, am spus înclinând din cap.

– Și mulțumesc pentru carte. Aizawa s-a uitat la volumul din mâinile sale. Natsuko Natsume. E un pseudonim bun.

– E numele meu adevărat, am zis.

– Serios?

– Serios.

Ușile sălii s-au deschis, lăsând să iasă în hol un șuvoi de oameni. O femeie mi-a atras atenția. Purta o rochie neagră lungă până la genunchi și avea părul prins în coadă de cal. S-a uitat prin hol ca și cum ar fi căutat pe cineva, iar când l-a văzut pe Aizawa s-a îndreptat spre locul în care ședeam noi. Era scundă și mult prea slabă, și claviculele ei erau așa de reliefate, că puteai să-ți treci pe sub ele degetul făcut cârlig. O mulțime de pistrui, mai deși pe nas, erau presărați pe pielea palidă a obrazilor. Forma și nuanța lor înflăcărată îmi amintea de fotografia unei galaxii pe care o văzusem cândva într-o carte de știință. Avea ceva ciudat de familiar. Am dat din cap una spre alta.

– Ea e Natsuko, a explicat Aizawa. A venit la ultima întâlnire, în Jiyugaoka, cea pe care am avut-o în decembrie.

– Așa e. Cea care a luat cuvântul la sfârșit? a întrebat femeia măsurându-mă cu privirea.

– Într-adevăr. Tu erai cu microfonul în ziua aceea, așa că presupun că v-ați cunoscut deja. Natsuko, iat-o pe Yuriko. E și ea la „Copiii Donatorilor“.

M-am ridicat în picioare.

– Mă bucur să te cunosc.

– La fel.

Mi-a înmânat o carte de vizită. Yuriiko Zen.

– Natsuko e scriitoare.

Aizawa a fluturat cartea spre ea, ca s-o vadă.

– Nu, zău?

Yuriiko și-a îngustat ochii și s-a uitat la coperta cărții mele. Ceva a făcut-o să zâmbească.

– Păi, e singura mea carte până acum, am îngăimat, stingherită de felul în care fusesem prezentată. Dar speram să vorbesc cu Aizawa despre conceperea cu donator.

– Pentru un proiect?

Yuriiko și-a înclinat capul într-o parte aproape imperceptibil.

– Nu, pentru mine. Mă gândesc să recurg la conceperea cu donator.

Yuriiko a clipit alene fără să mă scape din priviri, apoi a dat o dată din cap, și-a îngustat ochii și a zâmbit. Era ceva straniu de arogant în expresia ei. Am avut impresia că eram din nou copil, așteptând instrucțiuni de la profesorul meu. Numai că Yuriiko n-a spus nimic.

– Probabil ar trebui să pornești. E timpul.

Yuriiko a dat scurt din cap spre mine și a plecat. Aizawa s-a uitat la ceas, s-a ridicat și a făcut o plecăciune.

– Cred că ar trebui să mă întorc.

– Pot să-ți scriu pe e-mail? l-am întrebat. Cartea de vizită pe care mi-ai dat-o acum o lună are pe ea o adresă. Te superi dacă îți trimit acolo întrebările?

– Sigur, ar fi foarte bine, a zis Aizawa.

Apoi a plecat. Holul era plin de lume. Curând nu l-am mai văzut pe nici unul dintre ei.

Era un februarie cald. Romanul nu înainta mai bine, dar ceva din lumina soarelui care se revărsa pe ferestre îmi aducea seninătate. Din când în când vorbeam la telefon cu Makiko, doar fleacuri, sau schimbam mesaje cu Midoriko, care îmi povestea despre noua ei muncă la un restaurant sau îmi trimitea fotografii ale cărților pe care le citea, așezate în teancuri.

Aizawa și cu mine corespondam prin e-mailuri. În primul lui mesaj mi-a zis că începuse să-mi citească romanul și avea să-mi dea de știre când termina. Am răspuns mulțumindu-i. În comparație cu felul în care vorbise în ziua simpozionului, mesajele lui erau scurte, sunau ca în ziua în care ne cunoscuserăm. Din cauza asta mi-era greu să găsesc tonul potrivit când îi scriam.

Am hotărât că receptivitatea – mai bine zis accesibilitatea – pe care o simțisem în ziua în care am stat la taifas în hol putea fi pusă pe seama experienței lui cu bolnavii, fiind atitudinea pe care o simula ca să liniștească un pacient. Apoi mi-a venit în minte fața lui Yuriko. Alt copil al unui donator. Câți ani avea? Tot gândindu-mă la întrebările acestea, în vreme ce mă uitam la o pată de soare de pe covor, m-a izbit o idee: dacă donatorul de spermă pe care Aizawa nu reușise să-l găsească – tatăl lui biologic – fusese student la spitalul universitar, erau șanse mari ca tatăl lui să lucreze acum ca doctor, la fel ca fiul.

În a doua marți a lunii, după baia de seară, mi-am găsit telefonul zumzând pe măsuța de ceai și am văzut că era Sengawa. Trecuse de zece, dar am răspuns. Sengawa a zis că era prin apropiere cu treabă, dar tocmai terminase, și mă invita să ne întâlnim în preajma stației să bem ceva. Judecând după vocea ei, băuse deja câteva pahare. Aveam de gând să spun că tocmai ieșisem din cadă, „am părul ud, noapte bună” – însă de data aceasta Sengawa nu se sinchisea de ceea ce făceam eu. Pentru ea se înțelegea deja de la sine că aveam să mă duc, așa ca am cedat.

– Trebuie mai întâi să-mi usuc părul. Trimite-mi mesaj când te așezi undeva.

A găsit un bar la subsol, în dreptul stației. Treceam mereu în timpul zilei pe

lângă această clădire, în drum spre băcănie, dar habar n-aveam că era un bar acolo, jos. La capătul scărilor abrupte era o ușă de fier masivă. Am împins-o și am intrat într-un bar atât de întunecat, încât aproape că am crezut că e o farsă. Flăcări pâlpâiau din sfeșnicele de pe mese. În acest moment al serii te-ai fi așteptat ca majoritatea barurilor să aibă dever serios, dar acolo nu erau decât o mână de clienți. Mă pregăteam să-i spun chelnerului că mă aștepta cineva când am văzut-o pe Sengawa așezată în colț.

În clipa în care ni s-au întâlnit privirile, și-a scuturat capul în semn de scuză și a zâmbit.

– Îmi pare rău că ți-am cerut să ieși așa de târziu. Nu știu ce a fost în capul meu, dar mă bucur că ai venit.

– E perfect în ordine, am zis.

În lumina slabă, pe fața lui Sengawa erau straturi de umbre care se luptau între ele în pâlpâirea lumânărilor. Pe masă erau un pahar cu whisky, multe cuburi de gheață și niște apă. Am comandat o bere.

– Locul ăsta e tare întunecat, nu?

– Nu știu. Pare potrivit, dacă ne gândim la oră.

– Parcă am fi într-o peșteră. Pare, nu știu, cumva clandestin.

– Văd ce vrei să zici. Nu că aș vedea în rest mare lucru.

– N-am nimic împotrivă. În definitiv, pe sub haină sunt îmbrăcată în trening, deci...

– Ha, ha, în lumina asta toată lumea pare să poarte ținute de la Jil Sander. E ceea ce se cheamă „normcore“, când toți sunt îmbrăcați la fel. Sengawa a râs și a sorbit din whisky. Cel puțin, asta mi-a zis prietena mea de la o revistă de modă.

Mi-a spus că-și petrecuse prima jumătate a serii cinând cu un alt autor în Futako Tamagawa. Cei mai mulți autori și redactorii lor se întâlnesc la cină în jurul orei șapte, dar acesta era genul devreme la culcare, devreme la sculare și-i plăcea să bea, mai ales într-o companie agreabilă, ceea ce însemna că Sengawa începuse la patru după-masa. Ca urmare, o ținea tot așa de câteva ore. Când am întrebat-o

cât băuse, a zis că nu știa, sau nu-și putea aminti. Vorbea destul de limpede, însă avea ochii încrețoși, iar gesturile ei subliniau exagerat contururile conversației noastre – cu alte cuvinte, era matolită.

– Poate că ar trebui să mergi la culcare, i-am sugerat râzând, dar ea nici n-a vrut să audă.

– Cine, eu? Nu te prosti.

Avea privirea goală. Mi-am sorbit berea în tăcere.

Cu toate că ea era cea care mă chemase la bar, Sengawa nu părea să aibă ceva anume de spus. N-am vorbit despre roman – ceea ce, sinceră să fiu, m-a durut un pic. Dar probabil că așa era cel mai bine. Eram într-un impas, și nimic din ce-am fi putut să spunem n-avea să schimbe asta. Era mai bine să nu atingem subiectul.

Sengawa ținea să vorbească despre familia sa. N-a trecut mult și a devenit clar că acestea erau probleme pe care nu le puteai avea decât când proveneai dintr-o familie bogată. Am ascultat-o până la capăt, confirmându-i frustrarea cu mormăieli de simpatie. Își petrecuse tinerețea între casa părintească și diverse spitale, ajutată la învățătură de o echipă de profesori particulari. Îi verificau lucrările așezați lângă pat, acolo, în spital. Familia ei avea o curte așa de mare, că în unele anotimpuri angajau trei grădinari. Baia de acasă era din marmură, iar o dată a alunecat și s-a lovit la cap, având nevoie de cinci copci. Cicatricea încă o deranja în zilele ploioase. Părinții aveau în dormitor o cutie de valori descuiată, plină cu pachete de bancnote. Ea și verișoara ei se jucau cu ele ca și cum ar fi fost piese de Lego, le făceau teancuri și apoi le dărâmau. Dar asta fusese cu ani în urmă, mi-a zis. Lucrurile nu mai erau chiar la fel.

– Și totul o să fie al tău?

– Păi, fiind singură la părinți...

A zâmbit trist și a sorbit din whisky. Asta i-a stârnit un acces de tuse. Am așteptat să-i treacă.

– Ești bine?

– Sunt. Unde rămăsesem? A, da. Când mor părinții mei... A luat o înghițitură de apă, apoi a continuat: Presupun c-o să mă aleg cu ceva, dar ia gândește-te. Între

acum și atunci, trebuie să-i îngrijesc, poate să-i duc la o casă de bătrâni, toate chestiile alea... În cele din urmă, probabil că n-o să mai rămână nimic. E o casă mare, da, dar e așa de urâtă, că nu-mi imaginez pe nimeni locuind acolo. Poate dacă ar fi chiar în Tokyo, dar e lângă Hachioji.

– Știu și eu, am zis. Ideea de a nu plăti chirie e tare atrăgătoare.

– Mda, presupun. Probabil că aș vedea altfel lucrurile dacă aș avea copii.

De cum am auzit-o rostind cuvântul „copii“, am profitat de ocazie.

– Copii, da? Am dirijat conversația în acea direcție, străduindu-mă să par indiferentă. Te-ai gândit vreodată să faci copii?

– Copii? Sengawa și-a fixat privirea în paharul gol. Apoi, ca și cum i-ar fi venit brusc inspirația, l-a chemat pe chelner și a mai cerut un whisky. Mângâindu-și ceafa cu permanent lejer, a chicotit și a zis iar: Copii. Ha. Nu că m-aș fi împotrivit vreodată ideii. Nu cu adevărat. E mai degrabă felul meu de viață. Niciodată n-am văzut o ocazie reală. N-a fost nici un moment în care să-mi pot imagina adăugarea unor copii la restul existenței mele. Se întâmplau prea multe.

– Așa? am îndemnat-o înainte de a sorbi din bere.

– Nu așa e viața? Întotdeauna e ceva care-ți solicită toată atenția. După ce pornești, munca nu se termină niciodată, mai ales când lucrezi la o firmă. Viața nu se schimbă prea mult, în afară de acele momente cruciale, n-am dreptate? Dacă te îmbolnăvești, sau dacă rămâi gravidă pe nepusă masă. Știi ce zic? Sengawa și-a mângâiat pielea de sub ochi. N-am impresia că aș fi făcut vreodată o alegere conștientă...

Am încuviințat din cap și am mai luat o gură de bere.

– Dar, sincer, a reluat ea. Nu mi se pare nimic excepțional. Presupun că unii oameni cred în continuare că femeile vor instinctiv să aibă copii, de parcă nu facem decât ceea ce ne impun genele noastre. Dar eu niciodată n-am simțit asta. În fiecare etapă a vieții mele am simțit că fac ce trebuie să fac, și asta era destul. Dar poate că depinde de concepțiile fiecăruia. Pentru mine era cu totul firesc să n-am copii. În realitate, n-am făcut decât să-mi trăiesc viața, luând fiecare zi așa cum venea.

– Înțeleg asta, am zis.

– Da, nu-i așa? Însă uneori...

– Ce?

– Uneori îmi vin gândurile astea. Închizând ochii strâns, Sengawa și-a scuturat capul. Dacă mâine se întâmplă ceva important și totul se schimbă? Dacă rămân însărcinată? Gânduri de-astea. Poate că sunt prea vagi ca să le zici gânduri. Știu și eu? Genul de lucruri care ți se pot întâmpla ție, așa cum li se întâmplă tuturor celorlalți. Dar nu știu. Pentru mine acea zi n-a venit niciodată. Și-a coborât privirea spre unghii, lăsând ideea să fiarbă la foc mic. Când s-a uitat iar la mine, zâmbea. La fel simți și tu, corect?

Amândouă ne-am concentrat pe băuturi. Eu am mai comandat o bere. Sengawa se uita la un poster de pe perete. După un minut a spart tăcerea.

– Cred că mă gândesc la asta uneori, că sunt fericită că n-am făcut copii.

– Când?

– Păi, nu s-a întâmplat, așa că mi-e greu chiar și să-mi imaginez. Nu-i o comparație cinstită. Dar, privind în jurul meu, presupun că sunt bucuroasă că n-am fost prinsă în toată chestia asta. Știu că nu e genul de lucruri despre care să vorbești cu oricine. Sigur că femeile sunt sincer fericite cu familiile lor, dar între asta și îmbolnăvire și muncă, se prăbușesc literalmente. E destul de rău chiar și atunci când ai siguranță financiară, ca mine. Majoritatea femeilor n-au posibilitatea să-și continue activitatea. Presiunea e prea mare. Și totul ajunge să fie din vina soțului. Există un milion de articole și cărți despre asta. Uită-te la toate romanele pe care le publică scriitoarele după ce devin mame. Totul e despre cât de greu e să ai copii și să-i crești. Și apoi mai sunt și ciudat de recunoscătoare pentru asta. Tot rahatul ăla cu miracolul vieții. Scriitorii nu-și pot permite să aibă valorile clasei de mijloc. După părerea mea, după ce un scriitor pornește în direcția asta, cariera lui e ca și terminată.

Am dat din cap, sorbind din bere.

– Și totuși. Sengawa a luat o înghițitură mare de whisky, apoi a chicotit. Ori de câte ori citesc așa ceva, sau ori de câte ori o colegă epuizată mi se plânge – și, firește, asta rămâne între noi – sunt șocată de superficialitatea și egoismul lor.

Zău. Și e complet previzibil. În definitiv, asta ai vrut, cu asta te-ai ales. Cum te poți plânge acum? Au trecut ele însele prin toate etapele – școală, absențe pe motiv de boală, anii dificili ai adolescenței, găsirea unui serviciu – și în clipa în care reușesc, în sfârșit, să stăpânească situația trebuie să se întoarcă și s-o ia de la capăt cu copiii lor. Păi, de ce ar vrea cineva să mai trăiască o dată toate chestiile astea? Oricum, pentru mine n-a fost niciodată un moment în care să hotărâsc că nu vreau copii, nimic de felul ăsta. Dar presupun că sunt bucuroasă că nu i-am avut.

Conversația a trecut de la sine la alte subiecte. Am mai comandat fiecare câteva rânduri din aceleași băuturi, glumind și râzând tare. Am căinat-o pe Rika, a cărei bicicletă electrică nouă-nouță fusese ridicată de poliție de două ori în aceeași zi. Țasta da, ghinion. Ochii mi s-au adaptat până la urmă la întunericul din bar. Curând am văzut sublinieri din meniurile lipite pe perete, diferitele sticle de saké, posterele din vremuri apuse. Sengawa s-a ridicat și s-a scuzat cu o scurtă fluturare a mâinii, îndreptându-se spre toaletă. Chiar atunci, câțiva bărbați în costume au intrat în bar, urmați de alt grup de bărbați și femei. Cât ai zice pește, localul s-a animat.

Am așteptat, dar Sengawa nu s-a întors. Oamenii chemau chelnerul. Barul era presărat cu luminile ecranelor de smartphone. Îngrijorată că Sengawei i se făcuse rău, m-am dus după ea și am găsit-o rezemată de chiuveta din toaletă.

Când i-am rostit numele, ochii ni s-au întâlnit în oglindă. În ciuda luminii slabe, mi-am dat seama că erau injectați. Am întrebat-o dacă se simte bine. Fără să răspundă, continua să mă privească în oglindă. M-am oferit să-i aduc apă, dar a făcut semn cu capul că nu, apoi s-a răsucit încet, a întins brațele și m-a cuprins. La început nu mi-am dat seama ce se întâmpla. Pe când mă îmbrățișa, îi tot vedeam brațele întinzându-se spre mine și-i simțeam respirația pe ureche. Nu-mi puteam clinti nici un mușchi. Umerii ei erau incredibil de firavi, ca și brațele înfășurate pe spatele meu. Cum se poate ca o îmbrățișare să spună atât de multe despre trupul celeilalte persoane? Încă nu știam prea bine ce se petrece, dar aproape că îmi auzeam bătăile inimii. Totul era așa de ciudat.

Nu știu cât am stat așa, dar în cele din urmă Sengawa s-a tras deoparte și s-a uitat la mine. Era din nou ea însăși. Aș fi putut să jur că i-am văzut buzele mișcându-se, ca și cum ar fi spus ceva, însă, dacă a spus, a fost prea încet ca s-o aud.

Înainte s-o pot întreba ce zisese, ne înapoiam la locurile noastre.

Am băut ce mai rămăsese în pahare și am plătit. Afară, m-am oferit să aștept până găsea un taxi, dar nici n-a vrut să audă.

– E frig, du-te, mă descurc eu.

Am prins-o de braț ca s-o sprijin și a spus o glumă sau două în vreme ce ne îndreptam spre stația de taxiuri. După ce mașina ei a pornit, am stat acolo, privind traficul. Lipsea ceva. Deși nu eram sigură că de asta aveam nevoie, mi-am închipuit că mai era loc de niște băutură, așa că m-am oprit la magazin. Mi-a fost greu să hotărăsc, dar în cele din urmă am ales penultima ca mărime dintre sticlele de whisky. Aș fi luat o bere, dar când m-am dus să iau una cutiile erau mult prea reci.

Lăsasem radiatorul deschis. În casă era cald. Mi-am pus paltonul în cuier și mi-am pipăit părul. Mi-l uscasem înainte, dar părea ud, așa că am dat drumul foehnului în timp ce mă gândeam la cele întâmplate în toaleta barului. Sengawa era beată de-a binelea. M-am întrebat dacă avea vreo problemă la muncă. Poate că avea mai multe de spus, sau poate că pur și simplu simțea nevoia să plângă, să se descarce. Nu puteam fi sigură decât de fragilitatea umerilor ei, de felul în care îi arătau ochii în oglindă, de culoarea luminii. Dacă încercam să sap sub suprafață, gândurile mi se împrăștiau.

Mi-am turnat un pahar de whisky. Când am luat o înghițitură, mi-a pârjolit gâtul. Era o porcărie, și totuși în douăzeci de minute răzbisem mai mult de jumătate de sticlă. Am stins luminile și m-am așezat în pat. Nici o parte din mine nu era somnoroasă. Obrajii și extremitățile îmi zvâcneau cu febră nepotolită. Am derulat niște articole pe telefon, știind că asta o să înrăutățească lucrurile. Pe unul dintre blogurile despre sterilitate pe care le citeam de obicei am dat clic pe un link și am descoperit un nou blog plin de comentarii inutile, ceea ce nu m-a împiedicat să le citesc pe nerăsuflăte. Femei care erau în tratament, care renunțaseră sau care n-aveau nici o experiență personală. Ce mai adunătură! Scrise anonim, mesajele lor grosolane erau pline de jeluiri, nefericire, ridicol, agresivitate, compătimire și autocompătimire. Acum eram trează și capul îmi bubuia. Un sentiment negru ca mătul mi-a năpădit inima.

Știam că femeile astea nu făceau altceva decât să-și descarce frustrarea și neliniștea, dar câtă vreme aveau pe cineva erau binecuvântate. Tehnologia era de

partea lor. Aveau opțiuni. Era o cale. Erau acceptate. Asta era adevărat chiar și pentru cuplurile de același sex care-și doreau copii. Erau cupluri, împărțeau un vis cu cineva care-și asuma o parte din povară. Aveau o comunitate și oameni care le puteau da o mână de ajutor. Dar dacă raportul sexual nu intra în ecuație? Dacă erai singură? Toate cărțile și blogurile se ocupau de cupluri. Cum e cu noi, ceilalți, care suntem singuri și avem de gând să rămânem așa? Cine are dreptul să aibă un copil? Faptul că nu avem un partener sau nu vrem să întreținem relații sexuale anulează acest drept?

Puțin îmi păsa dacă nici una dintre ele nu reușea. Puțin îmi păsa dacă-și iroseau timpul și banii câștigați cu greu. N-aveau decât să eșueze. Aveau să se dea bătute după ce își epuizau opțiunile. Puțin îmi păsa dacă asta le umplea de amărăciune sau de ranchiună, sau dacă își stricau ceea ce le mai rămăsese din viață. Cel puțin ele avuseseră de ales. N-aveau nici o idee cât de norocoase erau.

Mi-am frecat obraji cu pumnii și m-am ridicat ca să termin sticla de whisky. Înapoi în pat și la telefon. Comentariile astea. Uitându-mă la lumina intensă, plată a ecranului, am simțit lacrimi fierbinți curgându-mi pe obraji, dar nu m-am putut opri din citit. Mintea îmi era ca un ceainic gol cu focul aprins dedesubt. Inima îmi zvâcnea în timpane. Aveam o povară pe piept, trupul îmi fumega. Am cedat, lăsând lacrimile să-mi scalde fața. Chiar în acel moment, telefonul a scos un ping. Primisem un e-mail de la Aizawa.

Îmi răspundea la e-mailul pe care i-l trimisesem cu o săptămână în urmă. Era un mesaj simplu, în care spunea că la începutul lui aprilie avea să fie o mică întrunire la care eram binevenită să particip. Era și un P.S.: „Termin cartea curând“.

Am apăsat pe „Răspuns“ și am început să tastez în fereastra goală. Eram beată de-a binelea. Scriam mereu greșit, nimeni n-ar fi putut spera să-mi descifreze cuvintele, dar când mi-am dat seama și m-am întors să corectez, m-am simțit și mai beată. Am încercat să citesc ce scrisesem, dar mi se învârtea capul. Mi-am spus că nu eram chiar așa de beată încât să nu pot scrie un e-mail, însă rezultatul era absolut jalnic.

„Salut, îmi pare rău pentru întrunirea din aprilie, dar n-o să fiu. Știu deja cum merge treaba. Nu-i decât un drum cu sens unic. N-o să știu ce crezi tu, dar cred că văd paralelele. Ce vreau să aflu de la tine este ce s-ar întâmpla dacă n-ar fi nici o minciună. Dacă mama spune totul fără umbră de vinovăție? Și o femeie

fără partener n-are dreptul să-și întâlnească odrasla? Ori e vina ei? Nu-i la fel cu toate familiile sau înfățișările problematice. Nu că aş vrea un copil. Nu-l vreau, nu vreau să-l am. Vreau să-l întâlnesc. Copilul meu. Vreau să-mi întâlnesc copilul și să trăiesc cu el. Dar cine este cel pe care vreau să-l întâlnesc? Nu ne-am mai întâlnit. N-o să vin în aprilie. Pot să-mi răspund la întrebări în locul tău, mulțumesc frumos. Mă bucur că ne-am cunoscut“.

Am apăsas pe „Trimite“ fără să recitesc și am aruncat telefonul în partea cea mai întunecată a întunecimii care mă înconjura, apoi mi-am tras pilota peste față și am închis ochii. Valuri negre și moi mă cuprindeau din toate părțile, o învolburare de modele abia schițate. Când s-au liniștit, Komi era pe podea, strângându-și genunchii la piept. M-am așezat lângă ea, bând mugicha. Eram în vechea noastră locuință, lângă port, rezemate de stâlpul de lemn decolorat, vorbind și râzând. „Komi, genunchii tăi sunt uriași!“ „Uite cine vorbește, Natsuko. Ai dreptate, sunt uriași!“ „Fin’că semăn mai mult cu tine decât cu mama. Mama zice mereu asta, că întotdeauna am fost bucățică ruptă din tine. Oricum, e grozav. Hei, Komi. Știi cum se spune, că toți trebuie să moară cândva? Asta înseamnă că o să mori și tu?“ „Păi, da, cred că da... Hei, Natsuko, plângi? Zău așa, nu-i nimic de plâns. Asta n-o să se întâmple decât peste multă vreme. Înveselește-te. Totul e în ordine. Fin’că atunci când o să mor o să-ți trimit semne“. „Zău? Ce fel de semne?“ „E prea curând ca să spun, dar îți jur c-o să te vizitez. O să te strig pe nume. Așa o să știi“. „O să te faci stafie?“ „Poți zice așa“. „Bine. Dar să nu fii o stafie din alea fioroase. Și nu uita să vii în vizită. Orice s-ar întâmpla. Bine?“ „Sigur. Aș putea veni ca pasăre, sau ca frunză, sau ca electricitate, dar o să am grijă să nu mă poți trece cu vederea“. „Bine, jură doar că o să vii în vizită, bine? Orice-o fi“. „Bine, bine. Jur“. „Bine, ai jurat – o să aștept, o să aștept. Pe vecie“.

– Îmi pare așa de rău.

– Nu-i nimic, mi-a spus Aizawa.

– Eram beată, beată de-a binelea.

– M-am întrebat despre ce e vorba. E-mailul a fost o adevărată surpriză.

– Și eu am fost destul de șocată când l-am recitit mai târziu.

Trecuse mai bine de o săptămână, dar aveam impresia că alcoolul băltea într-un ungher al capului meu.

– Ai vomitat? a vrut el să știe.

– Nu știu cum se face că nu. Dar nu mă prea țineam pe picioare a doua zi dimineața.

– Data viitoare când bei ai grijă să mănânci ceva înainte. Poate niște lactate.

– Așa o să fac, am zis jenată.

Aizawa se străduise să-mi răspundă cât mai politicoasă la e-mailul pe care i-l trimisesem la beție. În zilele următoare am schimbat niște mesaje și în cele din urmă am hotărât să ne întâlnim. Mi-a adus copii ale câtorva articole despre etica reproducerii publicate în reviste, dar care încă nu apăruseră într-o carte. I-am mulțumit și le-am pus în geantă. Era duminică, și cafeneaua din Sangenjaya în care ne-am întâlnit era ticsită.

– Apropo, a zis Aizawa. Ți-am citit romanul. Mi-a plăcut cu adevărat.

– Mă bucur să aud asta.

– La viața mea n-am citit prea multă ficțiune, așa că nu știu cum s-o formulez...

Știu că cerusem asta, de vreme ce-i dădusem cartea, dar acum nu știam cum să reacționez. Când Aizawa a început să vorbească despre cartea mea, mi-am coborât privirea și am scos un mormăit stingher.

– Poate fi citită în mai multe feluri.

Aizawa se uita la cana cu cafea.

– Presupun că e vorba despre renaștere, într-un fel... Toți mor, apoi mor din nou, și totul din jurul lor se schimbă mereu. Lumea se schimbă, limba se schimbă, dar ei sunt aceiași, cu aceleași suflete. Se repetă la infinit...

Am dat din cap neliniștită.

– Poate că „se repetă“ nu-i formularea corectă...

Aizawa a tăcut un pic, ca și cum ar fi cugetat la asta, apoi s-a uitat la mine cu ochii mari, ca și cum i-ar fi venit în minte ceva important.

– Voiam să spun că poți vedea asta ca renaștere, pentru că se tot întâmplă, însă lucrurile cu siguranță progresează, în linie dreaptă. Văzând că tăceam, neștiind ce să zic, a ridicat din umeri și și-a luat vorba înapoi: Îmi pare rău, nu-mi găsesc cuvintele. În orice caz, chiar mi-a plăcut.

– Ai zis că n-ai citit multe romane. Sunt surprinsă.

– Mă interesează foarte mult. Doar că nu știu prea multe despre ele. Totuși, mă întreb cum ar fi să scrii o poveste...

– Adică să scrii tu însuți?

– Eu? a râs. Nu, mulțumesc. Însă tata scria. Tot timpul.

– Tatăl tău?

– Da. Cel care m-a crescut. Nu îmi câștiga pâinea din asta. Cred că o făcea doar de plăcere. A murit acum câțiva ani.

– Câți ani avea?

– Cincizeci și patru. Prea tânăr ca să moară. A făcut un infarct. Pe atunci aveam cincisprezece ani și încă nu știam că nu este tatăl meu biologic. În general, cei născuți prin concepere cu donator află adevărul fie când părinții divorțează, fie când unul din ei moare. Totuși, în cazul meu au mai trecut cincisprezece ani. Nimeni nu mi-a spus până la treizeci de ani.

– Absolut nimic?

– Nu. Poate că ți-am spus deja, dar rudele mele se află în Tochigi. Sunt o mare pacoste. Presupun că reprezintă ceea ce se numește o familie veche. Bunicul a murit când eram copil. După aceea, bunica a preluat conducerea. Ea a fost cea care mi-a spus că tata nu era de fapt tatăl meu.

– Din senin? am întrebat. Când aveai treizeci de ani?

– Așa-i, a oftat el. Timp de câțiva ani după moartea tatălui meu, până să merg la

facultate la Tokyo, am locuit toți trei împreună la Tochigi. Bunica, mama și eu. Când am plecat de acasă au rămas doar ele două. Bunica a fost întotdeauna încăpățânată, nici nu poți să-ți închipui cât de mult. Știam că n-avea să-i fie ușor mamei mele, dar părea inevitabil. Apoi, cam pe când am terminat facultatea și mi-am luat diploma, mama a zis că nu mai suportă. Nu mai putea să locuiască împreună cu bunica. A început să spună că vrea să plece din Tochigi și să se mute la Tokyo.

– Să se mute la Tokyo și să locuiți împreună?

– Păi, nu tocmai. Doar că avea nevoie să scape de bunica. Mi-a povestit ce pătimea zilnic. Chiar nu mai putea să rabde. A zis că, dacă o mai ținea așa, avea să-și piardă mințile și să moară. S-a dus la bunica și i-a spus că voia să plece. Atunci bunicii i-a sărit țandăra. Jumătate din averea bunicului îi aparținea deja mamei, care urma să moștenească într-un târziu și restul. După mintea bunicii, mama trebuia să stea cuminte, să vadă de casă și s-o îngrijească la bătrânețe. Era ceva de la sine înțeles.

– Așa, așa.

– Acei bani au fost, de asemenea, motivul pentru care am putut să urmez o facultate particulară de medicină, a continuat Aizawa. Totuși, m-am gândit că bunăstarea mintală a mamei mele era mai importantă ca orice, așa că i-am sugerat să ia în calcul renunțarea la ce mai rămânea din moștenire. Însă mama avea propriile păreri în această privință. Din punctul său de vedere, făcuse totul pentru acea familie timp de cincisprezece ani după moartea soțului. Credea că banii i se cuvin. Lucrurile de genul ăsta nu-s niciodată simple.

Aizawa și-a terminat cafeaua și s-a uitat pe fereastră. L-am întrebat dacă mai voia una. A încuviințat din cap. Când a venit chelnerița, a umplut amândouă ceștile.

– Sunt sigură că mama ta are motivele ei, am zis.

El a aprobat printr-un gest hotărât.

– Bunica era foarte irascibilă. În esență, avea accese de furie ca un țânc. Nu era niciodată ușor pentru cei din jurul ei... Din câte îmi amintesc, nici eu n-am știut niciodată cum trebuie să mă port cu ea.

– Ți-era frică de ea?

– Nu știu dacă-mi era frică. În copilărie presupun că da. Putea fi înspăimântătoare. Când eram singur cu ea, întotdeauna deveneam neliniștit. Niciodată nu-și lăsa garda jos. Niciodată nu s-a purtat ca o bunică. Presupun că toate astea au acum mai mult sens... La urma urmei, nu eram rude de sânge.

– Și ți-a spus asta când aveai treizeci de ani? am întrebat.

– Da. Mama deja ajunsese la capătul puterilor. I-am găsit o cameră la Tokyo unde să poată sta pe moment. Unul dintre acele locuri cu plata la săptămână. Apoi m-am dus la Tochigi să discut cu bunica.

– Aha.

– Când am ajuns acasă, mai erau acolo câțiva oameni, pe care nu cred că-i mai întâlnisem. Poate că erau neamuri. Tata era singur la părinți. Însă tatăl lui avusese câțiva frați. Trebuie să fi fost ceva rude...

– Oh, cred că văd scena, am spus închizând ochii. Toți bărbații aceia în costume, în picioare într-o sală imensă, în fața unui altar uriaș și țiipător, iar în mijlocul lor e o femeie în vârstă într-un kimono frumos...

– Ei bine, era o încăpere destul de obișnuită, și sunt sigur că bunica purta un tanzen⁴¹ peste o bluză de trening. Probabil că toți ceilalți purtau haine de lucru, a zis Aizawa scărpinându-și nasul cu arătătorul. Dezamăgitor, nu?

– Nu, deloc.

– Dar, ce-i drept, casa e destul de mare, a râs el. Așa e acolo, la țară, la urma urmei.

– Despre cât de mare vorbim?

– Păi, n-are etaj, dar e mult mai mare decât am fi avut nevoie vreodată. Între poartă și casă sunt o mică livadă și o grădină ornamentală.

– Poftim?

– E în Tochigi. Nu foloseam niciodată o mare parte din casă. Încăperea în care ne

aflam în acea zi era în esență un living, camera pe care o foloseam pentru orice.

Am încercat să-mi imaginez casa asta uriașă din Tochigi, având în plus propria livadă și grădină ornamentală, dar se înțelege de la sine că n-am izbutit.

– Oricum, am stat de vorbă. I-am explicat cât am putut de bine ce simțea mama și i-am recomandat să se distanțeze un pic una de alta, pentru binele amândurora. I-am cerut s-o lase pe mama să stea la Tokyo. Am asigurat-o că mama n-avea să dispară cu totul. Avea să se întoarcă în weekend să se îngrijească de casă și să gătească pentru întreaga săptămână. Avea să facă tot ce era necesar. Și, dacă asta nu-i destul, eram gata să angajez pe banii mei o menajeră care s-o suplinească.

– Bună treabă. Am pocnit din degete. Și apoi ce s-a întâmplat?

– A respins ideea, desigur. N-avea de gând s-o lase pe mama să scape. După cum vedea bunica mea lucrurile, familia ei se purtase generos cu mama ani în șir. Căpătase de la ei o grămadă de bani... Era indiscutabil că trebuia să rămână în casă, s-o îngrijească pe bunica.

– Au fost așa de mulți bani? am întrebat fără să mă gândesc.

– Păi, toate astea sunt vorbele bunicii, așa că e greu de spus, dar sunt sigur că au fost mulți.

– Vorbim de, să zicem, o sută de milioane de yeni?

– Cel puțin, s-a încruntat Aizawa. Poate că de două ori pe atâta, de fapt.

Mi-am băut apa în tăcere.

– Inclusiv pământul și toate celelalte, a adăugat el. Nu lichizi. Cea mai mare parte era în active. După plata taxelor, nu-mi închipui că a mai rămas mare lucru. Vezi tu, mama n-a avut niciodată serviciu. Și-a folosit partea pentru cheltuielile de zi cu zi, inclusiv cele legate de creșterea și educația mea. Sunt sigur că până acum s-a cam dus totul.

– Dar, dacă bunica ta are încă bani, de ce nu angajează o profesionistă? Pe cineva care să se poată ocupa de toate în mod imparțial? Dacă ne gândim la îngrijirile de care va avea nevoie și la tot ce s-a întâmplat. Ar fi trebuit să-i convină o asemenea soluție.

– Așa mi-am zis și eu, însă mama știa că era exclus. Bunica n-ar fi permis-o niciodată.

– De ce?

– Bunica mea a fost silită să facă același lucru cu soacra ei și a dus totul până la capăt. E o chestiune de mândrie. S-a sacrificat de dragul familiei. N-o putea lăsa pe mama liberă ca pasărea cerului, nu după tot prin ce trecuse ea însăși.

– Hmm.

– După asta am început să vorbim despre bani, a acuzat-o pe mama că nu s-a purtat niciodată cum trebuie cu familia... A început ca un atac la adresa mamei, dar până la urmă a ajuns să fie împotriva mea. Nu mi-a fost niciodată dragă bunica. Întotdeauna a fost o tensiune între noi. Îmi părea rău pentru ea, pentru că și-a văzut fiul murind atât de timpuriu. Îmi închipuiam că era atât de aprigă din cauza tristeții pe care o adunase în suflet. Chiar dacă nu ne-am înțeles bine, nu m-am îndoit niciodată că însemnam ceva unul pentru altul. Vreau să zic, eram rude. Eram nepotul ei. Aizawa a oftat din greu înainte să continue. Când am zis asta, mi-a trântit-o: „Nu-mi ești nepot“. I-a ieșit din gură așa de ușor! În primul moment am crezut că nu voia decât să mă rănească. Așa suna. I-am replicat: „Înțeleg cum poți să te simți, dar hai să nu lăsăm emoțiile să ne stea în cale“. Dar ea, și mai înverșunată, zice: „Nu ești nepotul meu. Fiul meu n-a fost tatăl tău. Nu faci parte din familie“.

Am dat din cap ca să-l încurajez să vorbească mai departe.

– În esență, a spus că nu exista nici un motiv să fiu acolo, că nu însemnam nimic pentru ea. Pe când vorbea, ideea îmi pătrundea treptat în minte. N-o auzisem în viața mea pe bunica glumind. I-am cerut să-mi explice, dar a refuzat. N-a zis decât: „Du-te să-ți întrebi mama“, apoi m-a alungat. Și cu asta, basta. Nu știu cum am ajuns înapoi la Tokyo. Sincer, nu-mi pot aminti.

Aizawa a privit din nou spre stradă, apoi și-a atins pleoapele cu mâinile. Lumina după-amiezii de iarnă îi cădea blând pe părul cu cărare.

– Ce-a spus mama ta? l-am întrebat.

– Ei bine, când m-am întors la Tokyo m-am oprit întâi la mine acasă, pentru scurt timp. După ce m-am liniștit cât de mult am putut, m-am dus acolo unde stătea

mama. Când am deschis ușa, era culcată în mijlocul camerei, cu spatele spre mine.

– Era așa când ai intrat?

– Da. Nu s-a mișcat când am deschis ușa, nu s-a răsucit spre mine. Era pe podea, pe pardoseala bej. Mi-am închipuit că adormise, așa că am strigat-o de câteva ori. A patra sau a cincea oară a răspuns. Nu știam cum să încep, așa că n-am zis decât: „M-am întors“. Ea n-a spus nimic. Nu s-a clintit. Apoi m-am pomenit c-o întreb. „Bunica a zis că tata nu era tatăl meu adevărat“.

– Unde erai? Stăteai în ușă?

– Așa cred, a spus Aizawa. Acum, când mă gândesc, aș vrea să fi procedat altfel. Ar fi trebuit cel puțin s-o privesc în față.

– Și ea ce-a zis? am întrebat.

– Nimic. N-a zis nimic. Am stat acolo, uitându-mă la spinarea ei, cine știe cât timp. În cele din urmă s-a ridicat în șezut, încet. N-a zis decât: „Mda“, ca și cum nici măcar n-ar fi meritat să discutăm asta. „E poveste veche, Jun“.

Aizawa a amuțit. Priveam amândoi ceștile de cafea.

– Și apoi?

– Apoi mintea mi s-a golit. Probabil că am închis ușa și am plecat. Știam că se schimbase ceva, ceva important, dar n-aveam habar ce trebuia să fac. Știam că trebuia să gândesc, dar nu știam ce anume. Nu știam cum. Simțeam ceva în mine, fizic. Un nod în gât, pe care l-am înghițit. Cu fiecare clipire lucrul acela se întărea și devenea mai greu în capul pieptului. Asta era senzația. Era o apăsare teribilă în piept. Abia puteam să respir. Totuși, era ciudat. Nu puteam fi sigur nici măcar că eram cu adevărat eu acolo, trudindu-mă să-mi trag sufletul. Mergeam și tot mergeam. Când ajungeam la un colț, o luam la dreapta. La următorul colț o luam din nou la dreapta. Mergeam și tot mergeam. La un moment dat m-am oprit să cumpăr o sticlă cu apă. Am ajuns într-un parc, așa că m-am așezat pe o bancă și am început să-mi privesc palmele sub lumina stâlpului de alături.

– Palmele? am spus.

– Știu. Oricât de mult ți-ai privi palmele, nu vezi decât cele două mâini ale tale. Nu iese nimic din asta. Numai că în acel moment nu cred c-aș fi putut face nimic altceva. Mă tot întorceam la spusele bunicii, că nu fac parte din familia ei. Pe atunci nu știam nimic despre conceperea cu donator. Prin urmare, am presupus că mama mă făcuse cu altcineva, într-o relație de dinainte. Asta, sau poate că fusesem adoptat. Chiar nu știam ce să cred. Ședeam doar acolo, fără să fac nimic, privindu-mi mâinile. M-am uitat la toate șanțulețele, la liniile de pe degete. M-am uitat la încheieturile degetelor, la pernuțe. Cu cât mă uitam mai mult, cu atât începeam să mă gândesc că mâinile sunt stranii, forma lor și toate astea. Apoi gândurile au început să-mi alunece spre tata...

Am dat din cap, arătându-i că-l ascultam atent.

– Cu lucrurile pe care le știu acum, sunt uimit că tata m-a iubit așa cum m-a iubit. Chiar ținea la mine. În tinerețe avusese o hernie. A trebuit să se opereze, dar asta a fost acum mult timp. Pe atunci nu aveau laparoscopia. Făceau incizia în spate și-și croiau drum în trupul pacientului. Iar în acest caz, cu tata, n-a mers prea bine. Din fericire, cum familia lui avea bani, n-a trebuit să muncească. Era singurul fiu al bunicii mele, așa că îl ținea pe palme. Îl puneam să curețe grădina, să facă mici reparații pe lângă casă, chestii de-astea. Așadar, când eram mic, tata era întotdeauna acasă, așteptându-mă să vin de la școală. Așteptându-mă cu adevărat. În fiecare zi voia să știe amănunțit cum a fost și mă asculta vorbind despre orice. La un moment dat, nu mai știu precis când, mi-a spus că scria o poveste. Tata avea în camera lui rafturi cu cărți. O mulțime de cărți, puse peste tot. Am în minte imaginea lui, la birou, scriind până noaptea târziu. Uneori ridicam ochii spre volumele de pe rafturi și le citeam titlurile de pe cotoare. Tata venea lângă mine, dădea jos cărțile, una câte una, și vorbea despre fiecare într-un fel pe care să-l pot înțelege până și eu. „Cartea asta o să-ți spună mai multe despre balene decât oricare altă carte de pe pământ. Asta o tot ține cu familia, Dumnezeu și judecata, dar în realitate e tare amuzantă“. Țin minte cum arătau mâinile și degetele lui când răsfoiau acele cărți. Probabil că de vină era doar lipsa soarelui, dar îi remarcasem paloarea permanentă. Avea pe palme pete roșii, pielea cojită pe dosul mâinilor. Unghii în formă de evantai. N-am idee dacă mâinile îi erau așa de mari cum îmi amintesc, dar întotdeauna mi s-au părut groase și cumva păstoase. În timp ce ședeam pe banca aceea din parc, uitându-mă la mâinile mele, am început să mă gândesc. Că acele mâini și mâinile mele n-aveau nimic în comun.

Aizawa și-a întors privirea spre fereastră, apoi spre mine, ca și cum tocmai i-ar fi

trecut ceva prin minte, și a clătinat din cap.

– Zău că n-ar trebui să bat câmpii atâta despre mine. Am venit aici ca să aud povestea ta. Cum de am ajuns să vorbesc despre toate astea?

– S-a întâmplat firesc, vorbind despre ficțiune, am zâmbit, dând din cap liniștitor.

– Așa e, a zâmbit și Aizawa. Nu mi-am dat seama niciodată ce scria el în toți acei ani...

– N-ai reușit să citești?

– N-am găsit carnetele. Mi le-a arătat o dată, a zis: „Iată romanul pe care îl scriu“. N-am cuvinte să-ți spun cât de mult m-am străduit să le găsesc după moartea lui. N-au apărut niciodată. Încă nu sunt sigur că scria cu adevărat un roman, dar știu că-i plăcea să citească și să scrie povești. Presupun că, la un anumit nivel, de aceea mă interesează atât de mult mecanismul scrierii unui roman. Mă rog, știu că ești romancieră, dar n-ar fi trebuit să tot vorbesc despre tata... Îmi pare rău.

– Nu, nu mă deranjează deloc, i-am spus. Așadar, te-ai întors acasă la mama ta când ai plecat din parc?

– Da, a zis el după o pauză. Nu puteam să șed la nesfârșit pe bancă. Pe deasupra, voiam să aud ce avea ea de spus. Când am ajuns acolo, se uita la televizor. M-am așezat lângă perete și am făcut la fel. Ne-am uitat la televizor fără să scoatem un cuvânt. În cele din urmă am început să vorbesc despre Tochigi. Despre faptul că pomii fructiferi crescuseră prea mult, despre bunica, despre toate rudele de acolo, oameni pe care nu-i mai văzusem niciodată. La început, mama a tăcut, mărginindu-se să asculte, apoi a zis: „Bunica ta m-a pus s-o fac“.

– Să folosească un donator de spermă? l-am întrebat.

– Da. Presupun că părinții mei erau căsătoriți de câțiva ani, și mama tot nu rămânea însărcinată. Bunica o chinuia mereu cu asta. A fost cu mult timp în urmă, dar lucrurile astea nu s-au schimbat cu adevărat. Totuși, pe atunci nu putea fi vorba despre sterilitatea masculină. Când un cuplu nu avea copii, întotdeauna era din vina femeii, oricum ar fi fost. Așa gândea toată lumea. Ani în șir mama a trebuit să suporte o grămadă de insulte. Toți ziceau că era stearpă. Apoi, la un moment dat, bunica s-a dus la ea și i-a zis: „Înainte să fie prea târziu, trebuie să

te duci la Tokyo la un specialist. Dacă într-adevăr nu poți avea copii, atunci nu mai rămâne decât divorțul“. Așa că mama a sunat la spital și i-au spus să vină cu soțul, ca să poată fi examinați amândoi. Și asta au făcut. Ceea ce au descoperit medicii a fost că tata, sau feciorul bunicii mele, nu avea nici un spermatozoid.

– Și ce-a zis bunica ta?

– Ce putea să spună? Presupun că în primele clipe a amuțit. Apoi a început să urle că trebuie să fie o greșeală. I-a pus să meargă la alți specialiști. Ei s-au conformat, însă rezultatele au fost aceleași. I-a cerut mamei să nu pomenească nimănui despre asta. Bunicii mei aveau tot soiul de relații cu oameni de afaceri și politicieni, în virtutea faptului că-i sprijineau financiar, așa că bunica trebuie să fi tras niște sfori ca să-i ducă la spitalul universitar unde se făceau cercetări despre conceperea cu donator. Părinții mei au mers cam un an la spital, iar la un moment dat mama a rămas însărcinată. După asta au trecut la maternitatea locală. Curând, bunica o plimba pe mama în vizită pe la neamuri, asigurându-se că-i vedeau burta. Peste câteva luni m-a născut pe mine.

Atunci, în discuția cu mama, a fost prima dată când am auzit de conceperea cu donator. Când eram în parc nu-mi putusem imagina decât că mă făcuse cu altul sau că fusesem adoptat. Cu alte cuvinte, presupusesem că tata era pe undeva și mama îi cunoștea identitatea. Dacă aș fi vrut să-l întâlnesc, probabil că aș fi putut, a spus Aizawa. Dar nu așa stăteau lucrurile. Nimeni nu știa cine este tatăl meu. Era ca și când n-ar fi existat. Nu știu cum să zic. Am început să mă gândesc că jumătate din mine... nu e uman. Știu că am fost conceput dintr-un ovul și un spermatozoid, la fel ca oricine, însă jumătate din mine este...

A luat în mână cana de cafea și și-a dat seama că era goală. La fel era și a mea. Părând un pic neliniștit, m-a întrebat dacă nu mă deranja această discuție. I-am spus că era în ordine și am propus să mâncăm o prăjitură. Chelnerița ne-a adus meniul cu deserturile. Aizawa și-a îndreptat spatele și s-a uitat la meniu ca și cum ar fi conținut numai ciudățenii; în cele din urmă, după multă chibzuială, a comandat budincă. Eu am cerut o prăjitură.

– Însă ceea ce m-a surprins cel mai tare, a reluat el cu un zâmbet nostalgic, a fost faptul că, după ce mi-a explicat cu atâta dezinvoltură toată procedura, mama mi-a aruncat o privire lungă, de parcă nu pricepea de ce întreb. Sincer, n-am știut ce să-i spun. Aveam impresia că încasasem un pumn în burtă, dar ce m-a uimit cu adevărat a fost atitudinea mamei mele. Această veste era foarte importantă

pentru mine, ca să nu zic mai mult. Adică, fiind scriitoare, ce crezi? Ce-ar putea să fie mai semnificativ decât asta?

– Sunt de acord, i-am spus dând din cap. Cu totul.

– Nu-i așa? Când vezi o astfel de chestie la televizor, o scenă în care i se explică unui copil care îi sunt originile, întotdeauna se desfășoară în același fel, știi? Problema e tratată cu maximă seriozitate. Asta crezusem și eu c-o să se întâmple. Că mama o să-mi explice totul amănunțit, o să spună cât de rău îi pare că mi-a ascuns asta atâta timp și o să izbucnească în lacrimi, cerându-mi iertare. Îmi închipuiam că așa ar fi fost normal. Însă ea s-a purtat ca și cum nici măcar n-ar fi știut de ce purtam această discuție. Nu găsesc cuvinte să-ți spun ce am simțit. Lumea mea se învârtea. Eram furios. Am întrebat-o: „Ai idee ce spui? Îți dai seama ce-mi faci?” Mi-a răspuns: „Te-ai născut perfect sănătos, cu tot ce îți trebuia. Ce-ai fi vrut mai mult?” Am rămas prost. „Ce-ai fi vrut?” După o vreme am izbutit să zic: „Să știu cine e tatăl meu, asta aș fi vrut”. Vocea îmi tremura. Ea părea să nu priceapă nici în ruptul capului. Asta mă neliniștea. Era ca și cum ar fi fost acolo, dar nu era. Ca un miraj. A spus: „Oricum, ce este un tată?” N-am știut ce să-i răspund, așa că n-am zis nimic. Nici ea n-a zis nimic. Cineva cânta la televizor. Era singurul sunet din cameră, revărsându-se din ecran pe podea. Uitându-mă la ecran, aproape că am uitat unde eram. În camera jalnică, închiriată, a mamei. Cât timp am stat acolo uitându-ne la televizor? Într-un târziu, mama a murmurat: „Cui îi pasă cine este tatăl tău?” N-am spus nimic. A mai trecut un timp, apoi s-a răsucit să mă privească în ochi și a adăugat: „Ești al meu. Eu te-am purtat în pântec nouă luni. De aici provii. Asta-i tot. Ce altceva mai contează?”

Aizawa a amuțit. În tăcere, mi-am coborât privirea spre ceștile de cafea, șervețelele de hârtie, paharele de apă aproape golite. Cafeneaua era la fel de ticsită ca atunci când sosiserăm. La masa de alături, o femeie cu pulover roșu era cufundată în studiu, cu dicționarul electronic în mână. Mi-am imaginat că învăța o limbă străină, dar erau greu de spus care. Cana ei de ceramică era pe marginea mesei, singurul spațiu care nu era ocupat de cărți, și părea că cea mai ușoară împingere ar fi putut s-o facă să se spargă pe podea, numai că femeii nu părea să-i pese.

În cele din urmă, chelnerița ne-a adus desertul și încă un rând de cafele. Am mâncat fără să spunem nimic. În clipa în care frișca mi-a ajuns pe limbă și dulceața ei s-a amestecat cu saliva, trimițându-mi zahărul direct în creier,

aproape că am gemut.

– E așa de dulce, a zis Aizawa, semn că budinca trebuie să fi avut același efect asupra lui.

– Chiar simt asta în fiecare adâncitură a creierului meu, în fiecare creastă mititică.

Aizawa a râs.

– Pariez că, dacă ți-o imaginezi în acest fel, crește efectul.

– Prin urmare, ce s-a întâmplat cu mama ta după aceea? l-am întrebat. A rămas la Tokyo?

– Nu. A hotărât să se întoarcă la Tochigi.

– Nu se poate!

– N-am idee cum a decurs discuția, sau dacă a fost măcar o discuție. Dar mi-a spus că intenționa să se întoarcă, să se ocupe de toate.

– Oho.

– A zis: „E treaba mea să sufăr până la capăt“. Și acum e înapoi în Tochigi.

– Ți-a spus vreodată mai mult? Despre tratament?

– N-am mai abordat niciodată subiectul, în afară de acea seară la Tokyo.

Am tăcut din nou. Chelnerița a adus o carafă cu apă. Am privit cum lichidul strălucitor prindea lumina soarelui în vreme ce ne erau umplute paharele.

– Îmi pare rău, a zis Aizawa după o vreme. Nu vorbesc niciodată așa despre mine.

– Nu, nu trebuie. Îmi pare bine că mi-ai împărtășit asta.

– Ești foarte bună, să știi.

– Nu mi-a mai spus nimeni asta.

– Zău?

– Zău, am zis, gândindu-mă bine. Da, sunt sigură. Nici măcar o dată.

– Cum e cu putință? a râs el.

– Ce vrei să zici?

– Mă întreb dacă nu cumva ești atât de bună, încât nimeni n-a băgat de seamă.

– Ce vrei să zici?

– Asta se întâmplă cu tot soiul de chestii, nu doar cu bunătatea. E ca și cum oamenii ar sesiza un lucru doar când e la mijloc, nici prea puternic, nici prea slab.

– Dar tu ai sesizat, am spus zâmbind.

– Exact, a râs Aizawa. Poate că asta e o zi foarte specială. Ziua în care cineva a înțeles, în sfârșit, cât de bună ești în realitate.

Am băut cafeaua și am mâncat desertul. Nici nu-mi mai aminteam de când nu mai mâncasem o prăjitură. Era moale și ușoară. Frișca era dulce, dar nu prea dulce. Era așa de bună, că aproape îmi doream să mănânc la nesfârșit.

Aizawa avea un zâmbet straniu, ceea ce m-a împins să-l întreb dacă totul era în ordine.

– Da. Doar că e ciudat, a zis. N-am mai vorbit niciodată despre asta, nici măcar cu cineva de la organizație.

– Niciodată?

Eram destul de surprinsă.

– Niciodată. Aizawa s-a uitat la ce mai rămăsese din budinca lui. Nu sunt prea vorbăreț. N-am mai vorbit aproape deloc în public, în afară de atunci, la Jiyugaoka, și poate o dată înainte de asta.

– Nu mi-aș fi dat seama, am zis cu sinceritate. N-a părut nicidecum așa.

– Crezi? Vreau să zic, fiecare vorbește despre sine în oarecare măsură, dar eu mă consider mai degrabă un ascultător. Mă ocup de pagina noastră de Facebook, fac prospecte pentru evenimente, chestii de-astea. De asemenea, trimit memorii către asociații și universități de medicină.

– Așa e, am văzut postarea despre faptul că „dreptul de a ști“ devine lege.

– Păi, încă n-am ajuns acolo, a râs Aizawa. Lucrez și la o bază de date cu studenții de la acea universitate anume care au donat spermă în perioada respectivă.

– Și toată lumea cooperează?

– Impresia este că lucrurile se mișcă lent în direcția cea bună, dar n-aș zice că oamenii cooperează. Sunt convinși că, dacă obținem dreptul de a ști, donatorii vor dispărea. Și asta este o problemă, în condițiile declinului demografic de care suferă țara. De ce să înrăutățești lucrurile? Uneori mă întreb ce mă străduiesc să obțin. Aizawa s-a uitat pe fereastră gânditor; peste câteva clipe a continuat: Viața a devenit tare complicată pentru mine de când am descoperit adevărul. Sigur, nu că totul ar fi fost simplu înainte. Dar lucrurile s-au schimbat. Acela a fost momentul în care mi-am părăsit serviciul...

– Oh.

– N-are importanță ce fac. Niciodată nu pare real, a oftat Aizawa. Pare... că sunt doar pe jumătate acolo... Chiar nu știu cum să formulez. Presupun că e un clișeu, dar, sincer, mă simt împotmolit, trăind într-un coșmar. Asta e impresia. O parte din mine simte că singura modalitate de a ajunge înapoi pe calea cea bună ar fi să-mi cunosc tatăl biologic. Însă nici măcar nu știu dacă mai e în viață. Am făcut tot ce am putut ca să-l găsesc, dar acum știu că probabil asta n-o să se întâmple niciodată.

– A reușit vreunul de la „Copiii Donatorilor“ să-și găsească părintele?

– Nu știu. Procedura a fost complet anonimă. Universitatea susține că a distrus dosarele. Și chiar dacă n-ar fi făcut-o, mă îndoiesc că ei dețin răspunsul.

Când ne-am terminat cafelele Aizawa s-a răsucit spre fereastră cu ochii mijiți. Privindu-i profilul, m-am simțit ca și cum aș fi fost judecată. Știam că nu era vorba despre mine, dar nu mă puteam împiedica să mă simt învinovățită pentru

ceea ce îmi doream.

Mi-am amintit de interviul lui Aizawa pe care-l citisem. Cam 1,80 m, destul de înalt. Pleoape simple. Bun alergător de când era mic. „Dacă mă poate ajuta cineva, dacă ceva din toate astea sună cunoscut“ – cererea de ajutor îmi rămăsese înfiptă în minte. De câte ori mă gândeam la ea, mă simțeam copleșită. Faptul că ședeam aici împreună cu persoana care scrisese acele cuvinte îmi părea tare ciudat.

Aizawa a plătit pentru amândoi. I-am mulțumit pentru prăjitură și cafea, ceea ce l-a făcut să zâmbescă. Pe drumul înapoi spre stație am vorbit despre tot felul de lucruri. Când l-am întrebat cum e să ai părul așa de drept, a părut surprins. A mărturisit că uneori era îngrijorat că i se rărește, însă nu s-a gândit niciodată la calitatea părului său. L-am întrebat dacă a văzut vreodată de aproape un creier omenesc. A răspuns că da, firește. Fusesse cu multă vreme în urmă, la facultatea de medicină, dar își amintea totul.

Când am ajuns la scările ce duceau în stație, Aizawa mi-a mulțumit.

– Asta mi-a adus aminte cât de mult îmi plăcea să vorbesc, a zis. Nu-mi mai tăcea gura!

– A fost distractiv – sper că nu sună prea ciudat. Totuși, m-am simțit grozav.

– E așa de ușor de vorbit cu tine. Poate pentru că suntem de aceeași vârstă, a zis. Sau poate e altceva.

– Toți cei din familia mea au lucrat în baruri, inclusiv eu. Poate că are de-a face cu asta.

– În baruri?

– Da, la Osaka. Să asculți tot felul de oameni care beau și vorbesc, cunoscuți și străini. Asta era o mare parte a serviciului. Era viața mea.

– Ai fost animatoare?

Aizawa părea uluit.

– Eu? Nu. Eram copil. Spălam vasele. Mama a murit când aveam treisprezece

ani. Am lucrat ani de zile în baruri, dar la bucătărie. Am avut tot soiul de slujbe.

Ochii lui Aizawa erau larg deschiși.

– Ai început să muncești din copilărie?

– Îhî.

M-a privit, m-a privit cu adevărat și și-a scuturat capul.

– E culmea! Ți-am povestit viața mea de-a fir a păr, în loc să te fi întrebat de a ta.

Când i-am spus că puteam vorbi despre mine data viitoare, Aizawa a zis că abia aștepta. Și părea să fie sincer.

– Ținem legătura, mi-a spus. O să fac niște cumpărături înainte să merg acasă.

A arătat în direcția opusă stației, dând de înțeles că locuia în apropiere. Asta m-a făcut să mă întreb dacă nu cumva stătea în cartier, sau cel puțin nu prea departe, de-a lungul liniei Den'en Toshi, așa că l-am întrebat.

– Locuiesc lângă Gakugeidai⁴², mi-a zis, dar casa lui Yuriko e la numai cincisprezece minute de mers.

– Yuriko de la simpozion?

– Da, Yuriko Zen.

Aizawa a zis că ea îl adusese la „Copiii Donatorilor“ și că aveau o relație de vreo trei ani.

– Data viitoare când ne vedem va trebui să-mi spui mai multe despre tine.

Și-a fluturat mâna în semn de rămas-bun și a traversat intersecția.

14. NU-ȚI ARĂTA EMOȚIILE

Yuriko Zen s-a născut la Tokyo în 1980, dar n-a aflat că este copilul unui donator decât la douăzeci și cinci de ani. S-a dovedit că și ei i-a fost luat un interviu în Jumătate de vis, dar sub pseudonim. Aizawa mi-a spus mai multe despre ea.

Părinții ei nu s-au înțeles bine niciodată. De când se știa, casa era un loc în care trebuia să umbli ca pe ouă. Mama se plângea tot timpul de tată, care în cele din urmă și-a găsit alt loc în care să stea. Mama lui Yuriko lucra la un restaurant în schimbul de noapte. În majoritatea acelor nopți, de fetiță avea grijă bunica. În unele nopți, tatăl hotăra să vină acasă. A agresat-o sexual, însă Yuriko n-a spus nimănui. Interviul nu intra în amănunte.

Când avea doisprezece ani, părinții au divorțat. Yuriko i-a fost dată în custodie mamei și nu și-a mai văzut deloc tatăl, însă pe la douăzeci și cinci de ani a aflat că el era pe moarte, după o lungă luptă cu cancerul. Rude despre care ea nu știuse nimic au căutat-o ca să-i spună părerea lor. „Chiar dacă părinții tăi sunt despărțiți, ești singura lui fiică. Du-te să-l vezi înainte să moară“. Yuriko nu-și dorea deloc să-l vadă. Nici de mamă nu era prea apropiată – și s-a mutat în alt apartament de îndată ce a absolvit liceul –, dar tot a simțit că era de datoria ei s-o anunțe cu privire la starea gravă a tatălui. „Nu-ți face griji, a pufnit mama. Bărbatul ăla n-are nimic de-a face cu noi. Nu mi-am dorit niciodată copii, dar când ticălosul a aflat că e steril și-a pierdut mințile și a zis că trebuie să găsim o cale, așa încât să nu știe nimeni. Sperma a venit de la spital. Habar n-am cine-i tatăl tău“.

La fel ca mulți alți copii ai donatorilor, Yuriko a fost sfâșiată de veste, s-a prăbușit într-o prăpastie fără fund. Dintr-odată, o grămadă de evenimente dubioase din trecut își aflau explicația. Sub ochii ei, micul punct de sprijin în viață pe care-l avea se năruise. Cu toate acestea, a spus ea în interviu, cel puțin avea consolarea să știe că bărbatul care o agresase nu era tatăl său adevărat.

Am închis cartea și am pus-o pe piept. Cu ochii ațintiți la petele de pe tavan, m-am gândit la Yuriko. Subțire și albă. Cu pistrui pe nas și pe pielea de sub ochi. Interviul nu oferea explicații amănunțite, și nu era treaba mea să umplu golurile,

dar se încrețea pielea pe mine când îmi imaginam cât de mult suferise Yuriko, un copil care n-avea cui să-i ceară ajutor, din cauza acelui nemernic. Bărbatul despre care i se spusese că era tatăl ei. Mi-o imaginam în felul în care o văzusem în hol. Felul în care mă privise când spusese că luam în calcul conceperea cu donator, faptul că nu făcuse nici un comentariu. M-am ridicat, am pus cartea deoparte și m-am rezemat de fotoliul-puf.

Martie se sfârșea. Aizawa și cu mine ne scriam de-acum tot timpul pe e-mail. Sâmbătă, cu o săptămână în urmă, ne întâlniserăm la cină. Am spus că ar fi fost o idee să mâncăm pește și el a zis că știa locul potrivit, care s-a dovedit a fi restaurantul izakaya în care mă dusesse Rie de Crăciun. Când am spus că mai fusesem acolo, mi-a zis că și el fusese de câteva ori cu Yuriko.

Am vorbit despre viețile noastre. Aizawa avea tot felul de întrebări despre munca mea, dar i-am mărturisit că romanul la care lucram de doi ani era o porcărie. Stilul și structura erau cu totul greșite. Pierdusem din vedere ceea ce mă împinsese să-l scriu, de fapt. Mă împotmolisem, și poate că trebuia să renunț câtă vreme mai aveam un viitor și să scriu cu totul altă carte.

– Să te concentrezi pe același lucru, atâta vreme, a spus el gânditor.

– Doctorii nu fac asta tot timpul? l-am întrebat. Nu ai pacienți care sunt în spital ani întregi?

– Ba da. Unii doctori chiar spun că acelea sunt relațiile care îi fac să meargă mai departe. În ce mă privește, nu cred că sunt făcut pentru asta.

– Păi, aș zice că dacă nu lucrezi într-un singur loc nu vezi același grup de pacienți, nu?

– Acum mult timp, când am început ca medic generalist, eram îngrozitor de crispat. Simțeam genul ăsta de răspundere pe care n-o mai avusesem niciodată. Însă atunci când starea cuiva se ameliorează, nu pot să-ți spun cât de fericit eram.

– Îți amintești de primul tău pacient?

– Sigur că da. Avea Parkinson. Locuia deja într-o casă de bătrâni și ajunsese la spital cu pneumonie de aspirație. Însă era puternic. A făcut tot ce a putut ca să

iasă la liman. E ciudat că privesc înapoi la asta cu atâta duioșie, dar m-a făcut să simt că mi-am ales corect profesia.

– Cu ce se ocupă Yuriiko?

– Lucrează la o firmă de asigurări. Dar pe contract. În esență, suntem amândoi profesioniști independenți. Aizawa a adăugat că, indiferent unde ajungeau cu relația lor, hotărâseră deja să nu aibă copii. Am citit un interviu pe care l-a dat unui ziar, mi-a spus. Așa ne-am cunoscut.

– Un interviu despre conceperea cu donator?

– Exact. Era anonim, deoarece în acel moment ea participa deja la întruniri și seminare. Dar, tocmai când mă simțeam pierdut, am dat de acel articol. Nu auzisem niciodată de conceperea cu donator și, cumva, nu știam că inseminarea artificială există. Așa că m-am hotărât să mă adresez ziarului. Până la urmă am devenit un cuplu, și atunci mi-a spus de „Copiii Donatorilor“.

După cât se părea, Yuriiko îl ajutase să treacă prin una dintre cele mai grele perioade din viața lui. A trebuit să citesc printre rânduri, dar am înțeles că era în altă relație când o cunoscuse pe Yuriiko.

Am pomenit faptul că avusesem pe cineva în toți anii de liceu și câțiva ani după aceea – și că era singurul bărbat cu care am fost vreodată. O clipă am șovăit, nesigură dacă nu cumva spusesem mai mult decât trebuia, dar am mers mai departe și i-am dezvăluit motivul despărțirii. I-am spus lui Aizawa că era insuportabil pentru mine să fac dragoste. Că asta mă întrista cumplit. Că nu mersese bine niciodată, oricât de mult încercasem. Că de atunci nu simțisem niciodată vreo dorință fizică, nu simțisem că-mi lipsea ceva, deși am recunoscut că uneori mă gândeam că probabil sunt nebună. Aizawa mă asculta răbdător. I-am spus că-mi dădusem seama că voiam să am un copil și că în ultimii doi ani gândul nu-mi ieșise nici o clipă din minte, în condițiile în care n-aveam un partener, eram incapabilă de raporturi sexuale și nu mă simțeam nici pe departe calificată, nici din punct de vedere financiar, nici altfel, să fiu părinte.

– Când spui că vrei să ai un copil, ce anume cauți? m-a întrebat el. Ai dorința să crești un copil? Să naști? Să rămâi însărcinată?

– M-am tot gândit la asta, am recunoscut. M-am gândit mult. Cred că sunt toate la un loc. Cel mai bun fel în care pot s-o spun este că vreau să-l cunosc pe el, pe

acest copil, oricine ar fi...

– Să-l cunoști... a repetat el solemn.

M-am gândit la ce spuseseam, însă n-am putut să explic mai bine. Ce mă făcea să vreau să cunosc această persoană? Ce credeam că înseamnă să ai un copil, sau ca acest copil să mă aibă pe mine ca mamă? Pe cine, sau, mai exact, ce așteptam? Știam că n-avea nici un sens, dar făceam tot ce puteam ca să înșir vorbele și să transmit faptul că întâlnirea cu această persoană, oricine s-o nimeri să fie, era absolut crucială pentru mine.

I-am spus lui Aizawa că încercasem să mă înscriu la Velkommen, banca de spermă daneză, dar probabil făcusem vreo greșală la înregistrare, pentru că nu primisem nici un răspuns de la ei, deși încercasem de mai multe ori. Având în vedere vârsta mea, mă întrebam dacă nu era momentul să mă gândesc la congelarea ovulelor. Capul mi-era plin de întrebări despre viitor la care eram periculos de nepregătită să răspund. Nu-mi pot imagina cum arătam, turuind despre situația mea în vreme ce îmi tamponam gura cu oshibori – însă Aizawa m-a ascultat până la capăt, dând din cap în timp ce vorbeam.

– Prima dată când am fost de față la moartea unui pacient, a spus în cele din urmă. Eram la hematologie. În rezidențiat. O chema Noriko. Avea leucemie. Doar douăzeci de ani. Era un copil plin de viață, o adevărată luptătoare. Își iubea mama. Când se simțea bine, povesteam câte-n lună și-n stele. Era în clubul de teatru încă din școala medie. Când era la liceu au câștigat locul al doilea la un concurs național. Într-o bună zi avea de gând să scrie piese de teatru. Țin minte că-mi spunea zâmbind: „Îmi zburdă prin cap atâtea idei, c-o să-mi trebuiască vreo treizeci de ani ca să le aduc pe toate pe lume“. Era o fată isteasă, cu multă personalitate. Când a primit un transplant de măduvă a avut o reacție negativă gravă, așa că a trebuit s-o racordăm la un aparat respirator. I-am dat un sedativ ca s-o ajutăm să adoarmă și am intubat-o. Înainte să-i administrez sedativul am zis: „Acum o să dormi un pic. Ne vedem curând, bine?“ Ea a zis: „Da, ne vedem curând“. Și asta a fost.

– Așa, pur și simplu?

– Da, a oftat Aizawa. Mai târziu am văzut-o pe mama ei. La spital. A spus că Noriko știa ce urma să se întâmple și era puternică, dar apoi m-a întrebat: „Ce să fac cu ovulele ei?“

– Ovulele ei?

– Uneori, când tinerii urmează să facă radioterapie sau chimioterapie, își congelează sperma sau ovulele, ca să le poată folosi mai târziu. Ca să nu piardă posibilitatea de a avea copii după ce se vindecă. Noriko o făcuse. Dar apoi a murit, lăsând în urmă doar ovulele. Nu-mi pot închipui cât de greu era pentru mama ei. Acea femeie era o persoană extrem de politicoasă. Le-a mulțumit tuturor medicilor și asistentelor, dar când am rămas doar noi doi a început să plângă și mi-a spus: „Poate că, dacă aș folosi acele ovule, aș putea s-o recapăt pe Noriko“.

Rămăsesem fără cuvinte.

– Mi-a spus că știa că Noriko e moartă, că a suferit atât de mult, vomitând până ce n-a mai rămas nimic, și că, oricât de mult a vrut ea să facă ceva, orice, ca să-i ușureze povara, știa că n-ar fi putut să facă absolut nimic. Dar acum se terminase, gata cu suferința, ceea ce era bine, de vreme ce fusese iadul pe pământ pentru biata fată. Și totuși, îi era greu să creadă că n-o s-o mai vadă niciodată pe Noriko. Printre lacrimi, m-a întrebat: „Ce pot să fac ca s-o recapăt pe Noriko? Poate că, dacă îi folosesc ovulele, aș putea să am altă Noriko“. N-am fost în stare să-i dau un răspuns, a încheiat Aizawa dând încetișor drumul aerului din piept. Nu știu de ce, dar ce mi-ai spus mi-a amintit de Noriko.

Schimbul de mesaje cu Aizawa și întâlnirile periodice cu el au devenit o parte importantă a vieții mele.

Mi-a povestit despre clinicile la care a lucrat și despre faptul că întotdeauna când pleca de acasă seara avea la el un set de documente pentru certificatul de deces. Că tatăl care-l crescuse cânta minunat la pian și și-a dat toată silința să-l învețe, dar el niciodată n-a prins gustul. Mi-a povestit totul despre cele două accidente de taxi pe care le-a avut și că din punctul lui de vedere înălțimea peste medie poate să fie o binecuvântare sau un blestem, pentru el cea de-a doua variantă, probabil. I-am spus mai multe despre mine. Despre Komi și Makiko, tot felul de povești despre orașul meu de baștină. Am mâncat la un restaurant yakitori și am băut bere. Uneori ne întâlneam la o cafea. O dată ne-am întâlnit lângă Gara Tokyo ca să mergem la o expoziție cu picturile celor din gruparea Les Nabis, după ce Aizawa a ieșit dintr-o tură de noapte. Îmi amintesc că după aceea ne-am

întrebat unul pe altul care tablou ne-a plăcut cel mai mult și am râs când am zis amândoi Mînea lui Felix Vallotton.

Primăvara își țesea vrăjile. Cireșii au înflorit peste noapte, deschizându-se spre întunericul albastru al orașului. Zile întregi și-au scuturat petalele, ca și cum le trăgea în jos pământul. Am aflat tot mai multe despre Aizawa. Mă gândeam la el când lucram, când mă duceam la supermarket, când mă pierdeam în toate formele pe care le vedeam în fața ochilor noaptea.

Cu timpul, mi-am dat seama ce simțeam pentru el. Un semn din partea lui îmi transforma toată ziua. Dacă citeam ceva sau vedeam vreun clip drăguț cu animale, voiam să-l vadă și el. Îmi imaginam că ascultăm împreună cântecele mele preferate. Voiam să vorbim despre cărțile noastre preferate și să ne împărtășim cu adevărat gândurile despre lume. Însă, după ce mă ambalam cu toate gândurile astea fericite, vedeam imaginea unui bărbat întors cu spatele la mine, cu fața spre o lume care ar fi putut la fel de bine să fie goală.

Aizawa mi-a mărturisit că nici măcar nu era sigur ce anume îl făcuse să vrea să-și cunoască tatăl biologic. Poate pentru că știa că n-o să reușească niciodată? Ce înseamnă de fapt să „cunoști“ pe cineva? Nu prea știam cum aș fi putut să-i împac mintea neliniștită, dar voiam să fiu alături de el.

Și totuși nu puteam uita nici o clipă cât de nepotrivit era acest sentiment. Aizawa era cu Yuriko, iar istoriile lor complicate și trauma îi legaseră într-un fel pe care nu l-aș fi putut niciodată pricepe. Simplul gând la toată suferința fizică și psihică prin care trecuseră era prea greu de suportat pentru mine. Mă lăsa neajutorată, copleșită.

Ce simțeam pentru Aizawa nu schimba lucrurile. Sentimentele mele erau personale, o slăbiciune, o fantezie. Eram singură și foarte conștientă că voi rămâne singură – dar când m-am îndemnat să fac tot posibilul și să realizez ceva, m-am simțit ca și cum aș fi stat într-o întindere fără hotare, părăsită și singură, fără nici un vis de urmărit.

Oricât de mult îmi plăcea să primesc vești de la Aizawa, întotdeauna mă simțeam puțin mai singură după ce vorbeam. Romanul meu nu se întrupa și pace. Scriam în continuare în reviste și uneori mi se cerea să fac câte o lucrare izolată, dar am început să intru din când în când pe pagina vechii mele agenții de recrutare. Primăvara a venit și s-a dus, ca atunci când cineva deschide ușa unei

încăperi goale și o trânteste la loc.

La începutul lui aprilie mi-am dat seama că primisem două e-mailuri de la un bărbat care își zicea Onda.

„Îți mulțumesc foarte mult pentru interesul arătat donării directe. Am răspuns acum câteva luni cererii tale, dar încă n-am primit nici un mesaj de la tine. Te rog, dă-mi de știre dacă pot face ceva ca să te ajut“.

Mi-au trebuit câteva secunde ca să-mi dau seama ce citeam, dar apoi totul mi-a revenit brusc în memorie. Uitasem complet de e-mailul pe care i-l trimiseseam cu un an în urmă unui blogger care făcea ceea ce el numea „donări directe“. Întrucât nu mă așteptasem la un răspuns și nici măcar nu eram sigură că mă interesa cu adevărat, nu intrasem pe adresa de e-mail creată anume pentru asta.

A reieșit că tipul ăsta, Onda, îmi răspunsese o dată în decembrie și încercase din nou la sfârșitul lui februarie. Al doilea mesaj era, în esență, la fel ca primul, dar nu identic. Era evident că petrecuse destul de mult timp ca să le compună pe amândouă. Începând cu o declarație bine întocmită despre ce anume îl făcuse să-și doneze sperma, Onda continua cu un scurt text, scris limpede, despre ceea ce învățase din perioada în care a fost donator voluntar la o bancă de spermă.

Explica diferitele metode de donare, împreună cu ratele lor de succes, și-și prezenta restricțiile personale – de exemplu, refuza să lucreze cu fumătoare și spunea că va trebui să avem o discuție, ca să se asigure că eram pregătită fizic și emoțional să-i ofer copilului creșterea pe care o merită. Adăuga că, deși, ca standard, donațiile sale erau anonime, avea să-mi dea rezultatele analizelor pentru gama completă de boli infecțioase, iar dacă aveam nevoie de verificări în privința bolilor cu transmitere sexuală putea să furnizeze pe loc probe de sânge și urină, cu condiția să mă ocup eu de analize. În plus, la o dată ulterioară puteam face schimb de oricât de puține sau multe informații doream despre datele noastre de contact. Pe moment, mă informa că împlinise patruzeci de ani, locuia în Tokyo și avea un copil. Avea 1,70 m și 65 de kilograme. Sângele său era din grupa A pozitiv. Anexa la e-mail rezultatele celor mai recente analize. În încheiere își exprima susținerea față de o înțelegere mai profundă a femeilor care aleg această cale spre maternitate, își declara respectul profund față de toate femeile care au făcut această alegere și-și repeta angajamentul de a le ajuta pe

cele care doresc copii să-și găsească fericirea cât mai curând cu putință.

Am mai recitit mesajul de trei ori. De vreme ce era un răspuns, ar fi trebuit să se înțeleagă de la sine că mi-era destinat, dar eram uluită de-a binelea. „Acest e-mail este pentru mine și nimeni altcineva!” nu conteneam să-mi spun. Nu-mi venea să cred. Erau și alte lucruri surprinzătoare. De exemplu, stilul lucid al scriiturii. Îl alesesem dintre nenumăratele site-uri pentru că părea să fie opțiunea cea mai sigură – dar făcea procedura să pară atât de simplă! Însă ceea ce m-a surprins cel mai mult a fost faptul că ideea începea să mă atragă.

În următoarele zile mi-am imaginat întâlnirea cu Onda. N-am încercat să-i vizualizez înfățișarea sau comportamentul, ci mai curând locul în care ne-am fi întâlnit și lucrurile despre care am fi discutat. De câte ori vedeam în minte acea întâlnire, era însoțită de cuvintele pentru mine și nimeni altcineva. Dar întotdeauna ajungeam să mă gândesc la Aizawa. Dând din cap, zâmbind, ascultând ce aveam de spus. O vedeam pe Yuri ko șezând tăcută lângă el, mărginin du-se să mă privească. Atunci când se uita la mine în acest fel, simțeam o gheară încleștându-mi pieptul. Îmi scuturam capul încercând să-i alung din minte. Pentru mine și nimeni altcineva. Făceam asta singură.

*

Rika m-a sunat după șiragul de sărbători din mai.

O lăsase pe Kura cu bunica timp de o săptămână să se poată concentra asupra muncii. La sfârșit, a zis cănu mai știa dacă ea se uita la monitor sau monitorul se uita la ea.

M-a întrebat dacă făcusem ceva special și i-am spus că săptămâna mea fusese foarte asemănătoare cu a ei. Apoi am început să vorbim despre faptul că trecuse prea mult de la ultima noastră întâlnire. A zis că trebuia să merg pe la ea la cină, așa că am stabilit la iuteală data. De vreme ce nici una dintre noi n-o mai văzuse de o vreme pe Sengawa, Rika a propus să ne întâlnim toate trei. „Sunt o bucătăreasă groaznică, dar o să mă descurc cumva. Lasă asta în seama mea. Adu doar ce vrei să bei“. Am mai vorbit zece minute înainte să închidem.

Așadar, ne-am întâlnit la cină într-o duminică din mai. Era așa de cald, încât ai fi zis că venise deja vara. Transpirând în bucătărie, am pregătit niște dashimaki tamago⁴³ și salată cu harusame⁴⁴ și le-am pus în caserole de la magazinul în care fiecare articol era o sută de yen. După ce am ajuns în Midorigaoka, unde locuia Rika, m-am oprit la FamilyMart de lângă stație să iau un bax cu șase beri și o pungă cu fâșii de pastramă.

Apartamentul ei era la al doilea nivel al unei clădiri vechi cu patru etaje. Presupun că locuința splendidă a Sengawei îmi influențase așteptările. Îmi închipuiam că locuința Rikăi era tot într-o clădire suplă și neagră ca smoala precum acelea pe care le vezi în reclamele imobiliare, sau poate chiar o casă separată, dar am știut că mă înșelasem de îndată ce am dat cu ochii de ea. Era din cărămidă cafenie, veche, cu tocure de ferestre și pervazuri de beton care văzuseră și zile mai bune. Blocul de locuințe tipic. Înăuntru, lângă cutiile de scrisori, era un coș de gunoi uriaș, din sârmă, mai mult de jumătate plin cu maculatură aruncată de locatari. Am găsit interfonul lângă ușa automată și am tastat numărul apartamentului Rikăi. Peste câteva secunde i-am auzit vocea: „Intră!” Ușa s-a deschis și am intrat.

– Ia uite! a făcut ea entuziasmată când i-am arătat ce adusesem. Dashimaki tamago. Osaka get beget. Trebuie să fie dashi. Cu cât îmbătrânesc, cu atât e mai clar. Trebuie să fie savuros. Nu cred că trupul meu mai poate face față dulciurilor.

– Știi ce zici, am râs. Zahărul mi se urcă direct la cap.

Ne-am dus la bucătărie și am pus berea în frigider. Pe masa rotundă erau o oală plină cu curry verde, un castron cu salată de pui, un platou cu șuncă și brânzeturi și un platou cu sashimi de ton. Am pus salata cu harusame pe o farfurie și am așezat-o printre celelalte feluri. Rika a luat bere din frigider și ne-am așezat la masă cu două pahare ca să ciocnim.

– Ia stai. Tu ai făcut toate astea?

– Nici vorbă. Totul e de la Magazinul Universal Tokyu. În afară de naan⁴⁵ și de curry. Alea sunt de la restaurantul indian de alături. Și mai vine ceva. O să fie gata în curând.

Apartamentul Rikăi nu era strâmt, dar nici prea spațios. Cum spuneam, o locuință tipică de la bloc. În afară de masa din bucătărie, pe care era doar

mâncarea, fiecare suprafață plană, de la măsuta televizorului până la rafturile de deasupra aragazului, era acoperită cu hârtii, jucărioare, albume de artă, șosete rătăcite și creioane colorate. Pe jumătate din canapeaua din living erau teancuri de rufe spălate care așteptau să fie împăturate. După cum arăta casa, fie că Rika nu se pricepea la curățenie, fie că pur și simplu nu se sinchisea. Oricum, nu era genul de persoană care să-și bată capul cu decorațiunile interioare. În acest sens, apartamentul ei semăna cu al meu mai mult decât al Sengawei. De-abia intrasem pe ușă, dar mă simțeam ca acasă. Pereții erau împodobiți cu obiecte și desene pe care le-ar fi putut face doar un copil și cu un bilet pe care scria „TE IUBESC, MAMI“.

– E dezordine, știu, a râs Rika. În birou e cel mai rău. Când lucrez, mă tem tot timpul că teancurile se vor năruie în jurul meu.

– Mi se pare drăguț, am zis.

– O dezordine ca asta nu se produce de pe o zi pe alta. Întotdeauna e o coborâre treptată în haos. N-o vezi, cu toate că se petrece chiar sub ochii tăi. Cam așa cum e cu îmbătrânirea. Cu alte cuvinte, probabil că arată mult mai rău decât cred eu. Dar nu te deranjează, nu?

– Absolut deloc.

– Mai zilele trecute, Kura se juca cu o prietenă de la grădiniță. O copilă de cinci ani, o dulceață. Kura o place foarte mult, așa că am invitat-o la noi. Totuși, știu că nu pot îngădui nici unei mame să-mi vadă casa când e în halul ăsta. Nu poți împiedica bârfele să se răspândească. Nu m-aș mai putea arăta la școală, mă înțelege? Mamele de pe-aici nu glumesc.

– Cele de pe-aici sunt mai dure ca în alte părți?

– Dumnezeu mare, da, a râs ea. Așa că i-am spus Kurei că poate să-și cheme prietena la cină, dar mama ei trebuie s-o lase în fața casei. Mi-am închipuit, știu și eu, că puștimea nu se sinchisește de deranjul din case. Nu vor decât să se joace, nu? Dacă e deranj, s-ar putea chiar să le placă. Așa că fetița a venit. Primul lucru pe care l-am făcut a fost să mâncăm, chiar aici. Am trudit la două bento și apoi: „Poftim, scumpo“. Dar, ce să vezi. Copila se uită lung în jur, mă privește foarte serioasă și zice: „La mine acasă întotdeauna facem curat înainte să vină prietenii“. Natsu, îmi venea să mor. Mi-am cerut o mie de scuze. „Ai dreptate, ai dreptate. Îmi pare tare rău“.

N-am putut să nu râd.

– Oricum, când am zis: „Fiecare familie face lucrurile în felul ei“, ea mi-a replicat: „Știu că te-ai străduit. Nu-ți face griji pentru mine“.

– Apropo, unde-i Kura?

– Doarme în camera cealaltă. E ora de siestă. O s-o trezesc peste puțin timp.

Ne-am mai turnat bere și ne-am pus pe farfurioare câte puțin din diferitele feluri. Sengawa avea de terminat ceva, dar promisese că avea să ajungă pe la asfințit.

– Ei bine! În cinstea sfârșitului încă unei săptămâni, a zis Rika înainte de a sorbi din bere.

– Ai mai invitat-o aici pe Sengawa?

– Sigur că da. Cel puțin de două ori. La început, când a văzut ce dezordine e, face: „Ești scriitoare adevărată, nu?“ Data următoare, sau poate cealaltă, m-a întrebat: „Cum poți trăi așa?“

– Nu-i nimic rău într-un pic de deranj, am zis. Dar înainte să vin am fost convinsă că locuiești în cu totul alt gen de spațiu, ceva mai apropiat de locuința Sengawei.

– Nici vorbă. Nu-i de mine. Am crescut într-o casă păraginită cu patru apartamente. Nu-mi pasă unde locuiesc. Am tot ce-mi trebuie chiar aici, un loc în care să lucrez, un loc în care Kura și cu mine să dormim, o canapea și o bucătărie. Ce altceva mi-aș mai dori? E o clădire mai veche, dar este rezistentă la cutremure. În plus, vecinii sunt tare drăguți. Și apoi e priveliștea pe care o am când șed la birou. Văd copacul acela uriaș de afară. Îl ador.

– Hei, ai fost măritată?

– Nu mult timp.

– Cine era tipul?

– Preda la o facultate.

- Zău? Să nu-mi spui că preda literatura.
- Ai nimerit-o.
- Trebuie să fi fost greu, am râs.
- Și-ncă cum! Dar nu asta a fost problema. Ca partener, era complet inutil. Stilurile noastre de viață erau incompatibile.
- Încă mai trebuie să ai de-a face cu el, nu? Ca tată al Kurei?
- De fapt, nu, a zis Rika. Nu-i pasă de Kura. Nu-i scriu niciodată, el nu-mi scrie niciodată. Nici măcar nu știu unde este acum. Sunt sigură că a plecat din Tokyo.
- Atunci nu-i nici o problemă din partea asta.
- Așa-i. Oricum, nu eram potriviți ca pereche căsătorită. Nu că vreunul din noi ar fi dat-o în bară. Pur și simplu totul s-a prăbușit, de la sine. A fost foarte lin, ca atunci când prinzi tot timpul stopul pe verde și ajungi la destinație mai devreme decât te-ai fi așteptat. Rika a ronțait vârful unei bucăți de camembert și a continuat: Câștig destul singură, așa că n-am nevoie de partener, nu din acest punct de vedere. Mama locuiește și ea aproape, așa că asta îmi ușurează viața. Nu exista vreun motiv ca să rămânem împreună.
- Poate că asta e adevărat pentru voi doi, că nu mai simțiți nevoia să vă vedeți și așa mai departe, dar cum rămâne cu fiica ta? Pariez că lui îi e dor de ea.
- Mă îndoiesc. Dar știm amândouă că există părinți, bărbați și femei deopotrivă, care sunt foarte mulțumiți să aibă copii, însă îi lasă în urmă de parcă n-ar fi mare lucru. Asta mă uluiește. A fost invers decât din experiența mea.
- Invers?
- Mda, a zis îngândurată Rika. Poate că sună ciudat, dar nici măcar nu-mi pot închipui să fiu despărțită de ea. E ca și cum aș fi fost născută pentru asta, pentru Kura. Spre asta s-a îndreptat întreaga mea viață. Ha. Știu, sună prostește? Și totuși, chiar așa gândesc. În timp ce sorbeam din bere, gazda mea a vorbit mai departe: Fără îndoială, ea este cea mai bună parte a mea și suprema mea slăbiciune. E o parte din mine, dar e și acolo, afară, în lume. Se poate întâmpla orice, ar putea să se îmbolnăvească sau să moară în vreun accident straniu. Când

mă gândesc la asta, chiar și timp de o secundă, mă sperii așa de tare, că nu mai pot să respir. Să ai un copil e ceva îngrozitor.

M-a servit cu niște curry verde.

– De vreme ce bem bere, hai să sărim peste orez deocamdată, mi-a propus. Zicând că trebuia să iau înghițituri mici de curry, mi-a dat o lingură micuță, pentru copii. E bun așa, îți jur.

Pe când mâncam, Rika m-a pus la curent cu noutățile. Am vorbit despre celelalte mame de la grădiniță, despre actorul pe care-l cunoscuse la un interviu și care se dovedise a fi o mare jigodie și despre nespus de drăgălașa vidră pe care o văzuse împreună cu Kura la grădina zoologică. Apoi a primit un telefon de la Sengawa. Zicea că terminase treaba mai devreme decât era prevăzut și avea să ajungă într-o oră.

Ne-am băut berea și am ciugulit din toate platourile. Totul mi se părea grozav, însă Rika îi tot dădea cu dashimaki tamago al meu. A luat un teanc uriaș de Post-It și mi-a cerut rețeta, așa că am scris tot ce trebuie știut: patru ouă, o jumătate de lingură de shirodashi⁴⁶, un praf de sare, trei picături de shoyu⁴⁷ și ceapă verde, dacă ai la îndemână. Rika a lipit-o pe ușa frigiderului și s-a uitat la ea preț de un minut, cu o expresie de deplină satisfacție. Apoi s-a întors spre mine și a dat din cap.

– Uite cine a venit.

M-am întors. În ușa glisantă dinspre cealaltă cameră stătea o fetiță.

– Kura, vino să saluți.

Copila s-a dus clătinându-se pe piciorușe spre mama sa și a ridicat mâinile, iar Rika a luat-o în brațe. Kura purta un maiou micuț, turcoaz. Părul moale, prins în creștet cu un elastic, era un pic într-o parte. Kura părea mult mai mică decât cei patru ani pe care știam că-i împlinise. Buzele îi erau trandafirii și avea obraji rotunzi și pufoși. Nu-mi puteam lua ochii de la ea. Deși petrecusem mult timp cu Midoriko atunci când era mică, aceasta părea să fie cumva prima mea întâlnire de aproape cu un copil. O vreme, Kura a stat în brațele mamei, cu gândurile în altă parte, dar în cele din urmă a zis: „Apă“, s-a zvârcolit să se dea jos și s-a dus la blatul din bucătărie. I-a adus mamei o cană de plastic galbenă, ținând-o cu amândouă mânuțele, iar Rika a umplut-o de la chiuvetă și i-a dat-o înapoi. Ne-

am rezemat de spătarele scaunelor și am privit-o pe Kura cum bea toată cana, ridicându-și tot mai mult bărbia, până ce apa s-a terminat. Apoi, cu o expresie serioasă, a dat drumul unui oftat. Rika și cu mine nu ne-am putut stăpâni zâmbetul, văzând ce dulce era.

– Kura, ea e prietena mea Natsu.

– Bună, Kura, am zis, ridicând o lingură plină cu omletă. Vrei să guști?

Nu era deloc sfioasă. A mâncat omleta din lingură de parcă am fi făcut asta tot timpul. A sărit pe genunchiul meu și a zis că vrea brânză, așa că i-am despachetat o bucată, iar ea a deschis mult gurița. Apoi m-a luat de mână și m-a dus în dormitor; își împrăștiase jucăriile pe saltea, și mi-a spus o povestioară despre fiecare dintre ele. Rika a venit să-mi aducă paharul de bere. Am stat o vreme să ne jucăm cu păpușile Licca⁴⁸, niște Calico Critters⁴⁹ și câteva costume și accesorii din Pretty Cure⁵⁰.

Mâinile și degetele Kurei erau incredibil de mici. Unghiile erau micuțe. Transparente și fragile, ca niște mici făpturi marine care tocmai au venit pe lume. Nu puteam să nu mă uit țintă la ele. Asta a făcut-o pe Kura să chicotească. S-a ridicat și m-a îmbrățișat strâns. Era atât de plăcut, că am crezut c-o să leșin. Trupul îi era atât de mic și de moale! Din gâtul ei adia un amestec de amintiri, mirosul rufelor uscate în aer liber, pântecelul cald al unui cățeluș adormit, lucirea asfaltului după o ploaie de vară și senzația pe care ți-o dă mîlul rece. Am strâns-o tare și am adulmecat, iar și iar. Fiecare respirație mă umplea de liniște. Simțeam furnicături pe pielea capului.

Am stat îmbrățișate până ce Kura a hotărât că venise vremea să colorăm. Am răsfoit împreună un album cu poze de când Kura era în scutece. Ca bebeluș, era îndesată și rotunjoară, adorabilă în fiecare fotografie. Rika, arborând tunsoarea zero de după naștere, apărea în câteva fotografii. I-am spus că o văzusem la televizor.

– Ce mai înfățișare, nu? a zis ea trecându-și mâna peste creștet.

– Îmi doresc atât de tare un copil!

Cu toate că n-avusesem de gând să împărtășesc asta, pur și simplu îmi scăpase.

– Da? a făcut Rika privindu-mă drept în ochi. Nu mi-am dat seama.

– Da, am zis. Însă nu cu cineva anume. Nu sunt cu nimeni.

– Înțeleg.

– Și nu pot să fac sex ...

– Asta-i o problemă grea, a spus Rika dând din cap cu o expresie serioasă. Nu poți fizic? Sau emoțional?

– Emoțional, cred. Nu știu, nu sunt sigură. Pur și simplu nu vreau s-o fac. Am făcut-o înainte, când eram tânără. Am fost o vreme cu un tip, am uitat cât timp. A fost rău. Nu puteam să suport. Nu-mi doream decât să mor. Era un băiat cumsecade, i-am spus posomorâtă. Îmi plăcea, aveam încredere în el. Am încercat, zău că am încercat, dar nu mergea.

– Cred că înțeleg asta.

– Uneori mă întreb dacă sunt cu adevărat femeie. Știu că am trupul unei femei. Am sâni ca o femeie, am ciclu ca o femeie. Când eram cu tipul ăsta erau momente în care doream să-l ating, și doream să fiu cu el. Dar raportul sexual... să-mi desfac picioarele și să-l am în mine... era groaznic.

– Serios, înțeleg asta, a zis ea. În ce mă privește, bărbații mi se par dezgustători.

– Dezgustători?

– Da. Tot ce fac bărbații mi se pare dezgustător. Nu-ți pot spune ce bine m-am simțit când am divorțat și fostul meu soț a plecat din casă. Era ca și cum puteam din nou să respir. Cine știe, poate că era reciproc. Numai că bărbații pot să fie așa de idioți! Nu pot să facă nimic prin casă fără o grămadă de zgomot, nici măcar să închidă frigiderul sau să aprindă lumina. Nu pot să aibă grijă de cineva. Nu pot să aibă grijă nici măcar de ei înșiși. Nu fac nimic pentru copiii sau familiile lor dacă asta înseamnă să-și sacrifice propriul confort, dar ies în lume și se dau mari, cică ce tată bun sunt eu, cât de bine mă îngrijesc de ai mei. Idioți. Tipul ăsta nu suporta nici un fel de critică. Presupun că nu mai fusese niciodată în postura de a fi criticat. Îl scotea din papuci cel mai mic comentariu, apoi aștepta să-i umfle cineva eul fleșcăit, stupid. Doamne, asta mă enerva la culme! Într-un târziu am avut o revelație. De ce îmi irosesc timpul prețios înfuriindu-mă din pricina rahaturilor lui? Așa că am pus capăt.

– Sună groaznic. N-am trăit niciodată cu un tip.

– Când începi să înșiri chestii de-astea, probabil că sună cam meschin, dar nu este. Traiul cu cineva nu-i nimic altceva decât hârâieli. E nevoie de încredere ca să meargă lucrurile. Vreau să zic, dragostea e în esență un drog, nu-i așa? Fără iubire și încredere nu mai rămâne decât ranchiuna. Și acolo ne-am trezit noi, foarte repede.

– Cum construiești încrederea într-o relație? am întrebat-o.

– Dacă ți-aș putea spune asta n-aș fi divorțată nu? a râs ea. Dar nu mă băga în seamă... oricum aș fi ajuns să fiu singură. Viața aceea nu-i pentru mine. Vreau să zic, un bărbat nu poate niciodată să înțeleagă ce contează cu adevărat pentru o femeie. Niciodată. Când afirmi genul ăsta de lucruri, oamenii se reped să te eticheteze drept îngustă la minte sau să spună că n-ai iubit niciodată cu adevărat, chestii de-astea. Se zice că nu poți băga toți bărbații în aceeași oală, dar, din păcate, ăsta e adevărul. Nici un bărbat nu va înțelege vreodată lucrurile care contează cu adevărat pentru o femeie. Dacă te gândești mai bine, e pur și simplu evident.

– Dar la ce te referi când spui „ce contează pentru o femeie“?

– La durere, a zis Rika. Cât de mult doare să fii femeie. Însă, dacă spui asta, oamenii te privesc ca și cum ți-ai plânge de milă. Îți răspund că și bărbații trebuie să înfrunte multă suferință... Dar cine pretinde altceva? Sunt vii, nu? Sigur că suferă. Diferența este: cine îi face să sufere? Cum pot să îmbunătățească situația? Cine trebuie să fie învinovățit pentru că-i face pe bărbați să sufere? A pufnit pe nas înainte să continue: Ia gândește-te un pic. Sunt puși pe un pedestal din clipa în care au venit pe lume, numai că ei nu-și dau seama. De câte ori au nevoie de ceva, mamele lor vin fuguța. Sunt învățați să creadă că penisul îi face superiori și că femeile există doar ca ei să le folosească după bunul lor plac. Apoi ies în lume, unde totul se învârtă în jurul lor și al sculei lor. Și femeile sunt cele care trebuie să facă treaba să meargă. Până la urmă, de unde vine suferința pe care o simt bărbații? După părerea lor, de la noi. E în întregime vina noastră – dacă n-au prieteni, dacă sunt faliți ori șomeri, orice o fi, dau vina pe femei pentru toate eșecurile lor, toate problemele lor. Acum gândește-te la femei. Indiferent cum o iei, cine e răspunzător, de fapt, pentru cele mai multe dintre suferințele femeilor? Din unghiul ăsta, cum ar putea un bărbat și o femeie să vadă vreodată lucrurile în același fel? E imposibil din punct de vedere structural.

Rika a scos un hohot de râs exasperat. Peste câteva clipe a vorbit mai departe:

– Și apoi sunt adevărații ticăloși, ca fostul meu soț. Se firitisea singur că e mult mai bun decât toți bărbații ăia. „Cunosc durerea pe care o suferă femeile, am numai respect pentru ele. Am scris lucrări despre asta, știu unde sunt toate terenurile minate“. „Autoarea mea preferată e Virginia Woolf“ și toate astea... Și, la dracu', mare brânză, nu? În loc să-ți cânti singur osanale, ce-ar fi să te ocupi de spălat rufe, cumpărături, gătit, curățenie? Și, apropo, nu doar o dată pe lună.

Am râs.

– Dar, crede-mă, a continuat Rika, râzând și ea. O să vină o vreme când femeile n-o să mai facă plozi. Sau, știu eu, o să ajungem într-un punct în care întreaga procedură va putea fi separată de trupul femeii, și vom privi înapoi ca la un episod nefericit din istoria omenirii la vremurile în care femeile și bărbații încercau să trăiască împreună și să-și facă familii.

Kura a venit cu cartea ei de colorat. Rika și-a dat capul pe spate, ca și cum ar fi fost complet uluită.

– Altă capodoperă! Opera unui geniu! Natsu, nici măcar să nu te uiți. E așa de frumos, că o să te omoare.

Apoi, ducându-și mâna la inimă, s-a răsturnat într-o parte. Kura a râs, copleșită de bucurie la această reacție, și s-a repezit înapoi în colțul camerei.

– Zilele trecute am văzut ceva la televizor, a spus Rika ridicându-se. Luau un interviu unei femei din alt secol. Avea o sută nouă sau o sută zece ani. Cu adevărat pe acolo. Și reporterul o întreabă: „Care e secretul longevității?“ Știi ce-a zis? „Ține-te departe de bărbați“. Păi, are dreptate, știi?

Rika era grozav de amuzantă.

– Locuim aici doar noi două, și simt că așa trebuie. Poate că sunt pătinitoare, și ce dacă? Am terminat-o cu bărbații. Nu-mi spun absolut nimic. Nu că n-aș suporta să fac sex sau așa ceva, dar, ca să fiu sinceră, niciodată nu m-am dat în vânt după asta. Presupun că nu suntem prea diferite, tu și cu mine.

– Dacă te gândești la asta, am zis, așa era când eram mai tinere. Sexul nu era

ceva important, n-avea cu adevărat un rol în viețile noastre. N-avea importanță dacă erai sau nu femeie. Atâta doar că pentru mine lucrurile au rămas așa. E ca și cum o parte din mine n-a mai crescut. Totuși, nu cred că e ceva ciudat sau neobișnuit în asta. Iată de ce uneori trebuie să mă întreb: „Sunt cu adevărat femeie?” Cum spuneam, am trupul unei femei, știu asta. Dar am și mintea unei femei? Simt ca o femeie? Nu pot spune cu siguranță nici da, nici nu. Adică, ce presupune de fapt să simți ca o femeie? Nu sunt sigură că asta are vreo legătură cu ce simt în privința sexului, dar ar trebui.

– Hmm.

– Când eram mai tânără, vorbeam cu prietenele despre sex și despre toate astea. Despre cum mă simțeam. Că în momentele alea îmi doream să mor. Ele îmi spuneau tot felul de lucruri. Că le pare rău pentru mine. Că poate ceva nu e în ordine cu mine. Sau poate că m-aș simți altfel dacă aș avea parte de o partidă de sex ca lumea. Însă nu le ascultam. N-avea nimic de-a face cu asta.

– Păi, e la fel când îmbătrânești, nu-i așa? Poate că unele femei o fac încă la șaptezeci sau optzeci de ani, dar nu majoritatea, nu? Nu știu. La un moment dat trebuie să devină imposibil. În viitor, întrucât medicina progresează și viețile ni se prelungesc, vom fi bătrâni o perioadă de timp și mai mare din viața noastră. Ceea ce înseamnă mai mult timp fără sex.

Ne-am dus în bucătărie, am deschis altă bere și ne-am umplut una alteia paharul. Rika l-a băut pe al ei dintr-o suflare, apoi a zâmbit și mi l-a întins să-i mai pun. L-am băut și eu pe al meu, și ea mi l-a umplut la loc.

Și-a șters cu dosul mâinii sudoarea de pe frunte.

– E cald aici, nu? O să dau aerul condiționat la o temperatură mai mică.

Kura era în camera cu tatami, absorbită de ceea ce desena.

– Așadar, am zis. Există băncile de spermă.

– Oho. Ochii Rikăi s-au lărgit, scânteind. În Japonia? Credeam că sunt toate în străinătate.

– Cele legale, da. Oricum, m-am înscris la una, dar cred că n-am fost acceptată.

– Cum îi zice?

– Willkommen. E daneză.

Rika a făcut o cercetare rapidă pe telefon și a mormăit văzând rezultatele.

– Bun. Pare o organizație destul de importantă. Deci, la asta te gândești.

Atunci i-am ținut un curs rapid despre conceperea cu donator, explicându-i că femeile necăsătorite nu pot primi tratamentul și că mulți copii s-au născut în acest fel, dar sub vălul secretului, așa că majoritatea încă nu știu cine au fost tații lor adevărați, ceea ce provoacă niște suferințe cumplite. Rika asculta, părând sincer interesată. Apoi a bâzâit interfonul. Era Sengawa. Am lăsat baltă discuția și ne-am concentrat pe berile noastre. S-a auzit soneria, și Rika s-a dus să deschidă ușa.

– Dumnezeu, ce cald e afară! Sengawa a intrat având pungi de hârtie în ambele mâini. Trebuie să fie cel puțin 29 de grade. Natsu, ce mai faci? Fetelor, ați băut?

– Sigur că da, am zis. Tu ce mai faci?

N-o mai văzusem pe Sengawa din seara petrecută în barul de la subsol, în Sangenjaya. Sinceră să fiu, eram un pic neliniștită, dar ea nu părea deloc tulburată. Vorbea ca și când nu s-ar fi întâmplat nimic.

– Adevărul e că și eu am băut un pic. Haha.

– Ia stai, credeam că munceai..., a zis Rika.

A citit eticheta de pe sticla de vin pe care i-a înmânat-o Sengawa.

– Munceam. Era un eveniment literar, dar cu vin. Îi zice Liter-Băută. Am băut, am vorbit despre literatură...

– Ce mama naibii! s-a încruntat Rika. Și asta-i muncă, hm?

– Hei, e duminică, așa-i? De ce nu?

După ce am ciocnit paharele, Sengawa a văzut-o pe Kura în camera din spate. Fluturându-și mâinile cu drăgălășenie, i-a ciripit numele.

– Kura!

Asta i-a declanșat un acces de tuse. După ce s-a potolit, Sengawa a încercat s-o liniștească pe fetiță, folosind același ton copilăros.

– Sunt bine, nu-ți face griji. Nu-i decât astmul meu. Stresul e o chestie tare, tare înspăimântătoare.

Am făcut loc pe masă pentru mâncarea adusă de Sengawa și am destupat sticla de vin, pe care l-au savurat Sengawa și Rika. Eu am rămas la bere. Am vorbit despre politicieni, ultimele bestselleruri și tot ce ne trecea prin minte. N-a trecut mult până au golit prima sticlă de vin și au destupat-o imediat pe a doua. Kura a hotărât că se săturase de colorat și a zis că voia să se uite la PreCure. Am întrebat-o pe Rika cum să caut printre episoadele înregistrate și m-am dus pe canapea să mă uit o vreme împreună cu fetița. Le auzeam pe Rika și Sengawa vorbind cu însuflețire la masă, așa că m-am dus înapoi ca să mă alătur conversației și să mai beau bere. Din când în când, Kura venea la mine și mi se cățara pe genunchi, iar după un minut aluneca jos și se întorcea la canapea.

– Cred că te place, a remarcat Sengawa zâmbind.

– Așa e, a întărit Rika. Chiar te pricepi la copii.

A încuviințat din cap, evident beată de-acum – apoi mi-a aruncat o privire, ca și cum întreba dacă era în ordine să reluăm conversația de unde rămăseserăm când a venit Sengawa. O clipă am intrat în panică, dar Sengawa observase deja că se petrecea ceva; neavând încotro, am încuviințat din cap.

– Cred că ar trebui s-o faci, a zis Rika. Să ai un copil.

– Un ce? a întrebat Sengawa.

– Natsu vrea un copil. S-a interesat de băncile de spermă...

Sengawa s-a uitat la mine.

– Bănci de spermă?

– Dar nu prea merge, am zis, hotărând să nu spun că luasem legătura cu un donator independent și că intenționez să mă văd cu el. Mă gândesc la asta de

vreo doi ani deja.

– Nu văd legătura. Sengawa părea nedumerită. Nu ești într-o relație, așa că te adresezi unei bănci de spermă? Vorbim despre spermă de la un tip oarecare, da?

– N-ai nevoie de partener, a zis Rika. Dacă faci un copil, copilul e al tău. N-are importanță cine e tatăl. Chiar dacă nu naști, copilul poate fi al tău. Însă Natsu nu poate să adopte. Vrea să rămână însărcinată, și poate, așa că ar trebui s-o facă. Simplul fapt că nu e într-o relație nu înseamnă că trebuie să renunțe la visul de a avea un copil al ei.

– Nu știu, a chicotit Sengawa scuturând din cap. Mie îmi sună aiurea.

– Și totuși nu e. De ce spui asta? Cu ce se deosebește de tratarea infertilității, care e o procedură absolut normală în zilele noastre?

– Păi, pentru că în acel caz sunt implicați doi oameni, un cuplu, și știi cine sunt ambii părinți.

– Există o mulțime de copii care nu știu cine le sunt părinții biologici, a zis Rika. Eu nu mi-am cunoscut tatăl. Habar n-am cine este. Și nici că-mi pasă. Va fi la fel și pentru Kura.

– Dar, cum să mă exprim, a spus Sengawa. Chiar dacă părinții tăi s-au despărțit, e important să știi că s-au iubit când au fost împreună. E important să știi că de acolo provii.

– Oh, mai lasă-mă cu asta, a pufnit Rika fluturându-și mâna, ca și cum ar fi șters vorbele Sengawei. Gândește-te la toate cuplurile din Japonia care sunt tratate pentru infertilitate. Crezi că fac sex? Crezi că se iubesc cu adevărat? Câți copii s-au născut așa? Cum crezi că fac copii? Tipul ejaculează în altă încăpere, uitându-se la trupul despuiat al altei femei, și sperma lui e amestecată cu ovulele de la mamă. Dacă asta ți se pare în ordine, de ce n-ar putea și Natsu să rămână însărcinată? Care-i problema?

Sengawa și cu mine am așteptat ca Rika să continue.

– E un profesor de la facultate cu care m-am întâlnit de câteva ori, a zis peste câteva momente. Se dă mare și tare, dar în taină îi plac fetițele, din categoria „Sub doisprezece ani“...

– Ia stai, am zis. E ceea ce cred eu că e?

– Da, sigur că e. Nu i se scoală decât cu fetițe de doisprezece ani sau mai mici. Ce pervers! Rika aproape că a scuipat cuvântul. În fine, nu știu cum o fi păcălit-o, dar e însurat cu o femeie care nu știe nimic. A primit o injecție cu sperma lui, ca să poată avea un copil, și a mers. Păi, dacă ar cerceta cineva comoara ascunsă a tipului, ar fi ruinat, mă înțelegeți? Unde e iubirea în asta? Unde e legătura? Dar ce au de-a face toate astea cu copiii? Vrei să-mi spui că, dacă te înscrii la primărie ca persoană căsătorită și ai banii de tratament, înseamnă că meriți să fii părinte? Sper doar să n-ai o fiică, Natsu...

Mă uitam la Rika fără să clilesc măcar. Simțeam fierbințeala urcându-mi în piept. Măinile îmi tremurau. Sengawa a sorbit din vin. Rika și-a umplut paharul pe jumătate, apoi l-a băut pe îndelete.

– Dacă vrei un copil, nu-i nevie să te înfășori în dorința unui bărbat, a declarat Rika. Nu-i nevoie să implici nici dorința altei femei. Nu-i nevoie să fie ceva fizic. Tot ce-ți trebuie este voința, voința unei femei. Dacă Natsu se hotărăște să ia acel copil în brațe, să fie întotdeauna alături de el, la bine și la rău, e tot ce contează. Este cu adevărat un moment bun să fii viu.

– Este, am zis, încercând să-mi înăbuș agitația. Chiar este.

Rika s-a uitat la mine.

– Natsu, ce-ar fi să scrii despre asta?

– Să scriu despre asta?

– Da. În locul tău, aș scrie o carte despre asta. Cere-i editorului să-ți plătească tot ce ai nevoie. Cheltuielile de călătorie, hoteluri, traducători. Toate celelalte își pun părinții sau soții să scoată banii pentru tratarea infertilității. Păi, scriitorii câștigă întotdeauna bani scriind despre nașterea și creșterea copiilor. De ce să nu fii plătită și tu ca să scrii despre drumul tău spre statutul de mamă? Cum o priveam fără să scot o vorbă, a continuat: Totuși, presupun că, dacă-ți folosești numele adevărat, mai târziu copilul tău ar putea avea probleme. Poate că ți-ar trebui un pseudonim. Ai mai văzut cărți de genul ăsta?

– Există un blog, dar probabil e ficțiune. Și sunt multe mărturii despre felul în care percep cuplurile conceperea cu donator. O femeie a scris recent un articol

despre cum e să faci asta singură, am spus, dar nimeni n-a scris o carte întreagă. Nu există nimic bazat pe experiența reală. Doar zvonuri.

– O să meargă, a zis Rika. Și o să câștigi destui bani ca să-ți ții copilul la facultate, crede-mă. Te pot prezenta unor edituri. Dar, Natsu... Oricât de bine ar fi să faci niște bani, asta va fi cu mult mai mult. Dacă poți să scrii așa despre tine, despre sexualitatea ta, banii tăi, emoțiile tale... dacă poți să rămâi însărcinată pe cont propriu și să devii mamă – sau chiar dacă nu poți – și scrii despre tot ce se întâmplă pe parcurs, ai idee cât de mult va însemna asta pentru atât de multe femei? Mă fixa cu ochi imploratori în timp ce vorbea: Ar însemna mult mai mult decât un nou roman stupid, nu că ultimul tău roman ar fi stupid. Le-ai putea da femeilor ceva autentic. Speranță. Precedent. Emancipare. N-ai nevoie de un partener. O femeie poate să hotărască să aibă un copil și să ducă treaba la bun sfârșit singură.

Mi-am dat seama că dădeam din cap. Sengawa dădea și ea din cap.

Rika m-a îmboldit, aducând argumente din toate unghiurile posibile. Ne-a relatat cum a trecut ea prin sarcină și naștere. Ne-a spus despre grețurile de dimineață. Despre faptul că presiunile maternității fuseseră aproape prea mari pentru ea, chiar dacă avea nervi de oțel. Să ai un copil în viața ta e un lucru atât de frumos! Spunea că n-ar fi putut-o mărturisi în public, dar până ce adusese pe lume copilul acela nu știuse nimic despre iubire. Ca și cum jumătate din lume ar fi fost intangibilă. Gândul că ar fi putut să rateze experiența de mamă o înfiora. O îngrozea gândul că fusese atât de aproape de asta. Ar fi trecut prin viață fără să știe ce miracol este. N-ar fi schimbat nici măcar o zi. Să devină mamă fusese cel mai important lucru care i se întâmplase de când se știa. Vorbind despre asta, aproape că au podidit-o lacrimile. Era atât de frumos!

Rika îmi acaparase total atenția.

Am mai mâncat din curry. Rika i-a făcut Kurei trei onigiri⁵¹ și a așezat-o la masă. Apoi eu și Kura ne-am întors în camera cu tatami și am cântat la pianul ei de jucărie, în vreme ce Sengawa și Rika discutau despre muncă.

– Poate că e vremea să plecăm, a zis Sengawa.

M-am uitat la ceas. Trecuse un pic de opt.

– La urma urmei, e zi de lucru, a continuat ea. Kura nu trebuie să meargă la

grădiniță? Pariez că cineva trebuie să facă baie.

Oricât de mult îmi doream să nu mă despart de Kura, cuvântul „grădiniță“ m-a convins că era vremea să plec. Băusem multă bere; și, chiar dacă recunosc că eram cherchelită, mă simțeam bine din cu totul altă pricină. Nu cred că mai fusesem atât de fericită în ultimii zece ani.

– Îți mulțumesc, îți mulțumesc pentru seara asta, i-am spus Rikăi din prag. M-am simțit minunat.

Aerul serii era cald și plăcut. Eram într-o dispoziție grozavă. O forță necunoscută îmi izvora din stomac, ca și cum un balon mi-ar fi urcat spre gât. Inima părea că o să-mi sară din piept. Mi-am amintit o scenă ca asta dintr-o povestire a lui García Márquez, în care un tip, presupun că patriarhul familiei, are o criză de gută groaznică, la picioare, și nu-și poate stăpâni gemetele, dar când țipă în noaptea caraibiană, țipetele devin o arie. Exact așa mă simțeam. Cu excepția faptului că în loc de gută, eram plină până la refuz de un sentiment care nu poate fi descris decât ca extaz. „Pot să fac asta. Ce mă oprește? Cui îi pasă cine e tatăl, câtă vreme copilul e al meu?“ Pentru prima dată în viața mea, simțeam că am puterea să fac orice.

– Mă simt ca García Márquez, i-am spus Sengawei pe drum spre stație.

După o pauză lungă, a zis pe un ton plat:

– García Márquez? Nu pricep.

Ceva nu era în ordine. M-am întrebat dacă nu cumva Sengawa avea impresia că Rika îi respinsese punctul de vedere. Am decis să nu las asta să mă supere. Eram înconjurată de un cer azuriu caraibian. Inima îmi plesnea, eliberând aripi mari și albe, și mă pregăteam să zbor peste adâncurile atotputernice.

Ne luam rămas bun în fața turnichetelor când Sengawa m-a oprit.

– Hei, Natsuko... Când m-am răsucit spre ea mi-a spus: Știi că știi deja asta, dar n-o lua în serios. Pe Rika, vreau să zic. Era beată turtă. Încearcă doar să pună paie pe foc.

– Adică despre copii? Mie mi s-a părut că tot ce spune are sens.

– Nu te mai prosti. Sengawa a oftat condescendent. Bănci de spermă? Serios? Ce-i asta, un film științifico-fantastic de școală veche?

Obrajii îmi ardeau pe dinăuntru. N-am fost în stare să scot nici o vorbă.

– E oribil, a spus ea batjocoritor. Dar hei, dacă vrei să ai un copil în felul ăsta, nu te sfii.

Mi-am înghițit saliva, apoi am zis:

– Ai dreptate. Eu hotărâsc.

– Cum merge romanul, Natsuko? a pufnit Sengawa. Ce te face să crezi că poți avea un copil de una singură? Nu poți nici măcar să te ții de munca ta. N-ai putea niciodată să te descurci în postura de mamă, a continuat ea râzând. Uită-te un pic la tine. Gândește-te la bani. Gândește-te la muncă... Știi ce greu e în zilele astea pentru doi părinți care muncesc să crească un copil? Chiar dacă este ceva adevăr în vorbele Rikăi, tu nu ești Rika. Ea are o mulțime de cititori, nu trebuie să-și facă griji în privința banilor. Zice că n-o interesează bărbații, dar, dacă se răzgândește vreodată, are de unde să aleagă. Nu la fel stau lucrurile cu tine. Nu te cunoaște nimeni, și cine știe ce-o să ți se întâmple mâine. Ești leneșă și ești iresponsabilă. Nu semeni deloc cu Rika.

– Nu cred asta, a fost tot ce-am putut să îngaim. Nu știi nimic despre mine.

Am stat acolo o vreme, fără să spunem nimic.

– Poate că ai dreptate. Poate că nu știu. Sengawa a clătinat din cap. Dar știu că tu ai talent. Măcar atâta știu, Natsu. N-ai lucruri mai importante la care să te gândești? E tot ce vreau să spun. Ai lucruri mai importante de făcut. Te prezez așa doar ca să te pun în mișcare.

Sengawa a făcut un pas spre mine. Eu am făcut un pas înapoi.

– Încerc să te ajut, mi-a zis peste câteva clipe. Ai în tine ceea ce trebuie ca să fii o mare scriitoare. Nu-ți irosi harul. Toată lumea trece prin crize de inspirație. Important e să mergi mai departe, Dacă vrei să scrii, trebuie ca asta să-ți umple viața. Păi, știai asta când ai început, nu?

Mă uitam la vârfurile rotunde ale pantofilor ei. Nimic de spus.

– Cum o să te ajute faptul că ai un copil? Vino-ți în fire! Copii. Știi ce plicticos sună în gura ta? Marii scriitori, bărbați și femei deopotrivă, n-au niciodată copii. Când scrii, în viața ta nu-i loc pentru asta. Trebuie să te duci acolo unde te poartă poveștile tale. O datorezi scrisului tău. N-o asculta pe Rika. Oricum, ce face ea nu-i literatură. E ficțiune populară. E gunoi. Ce scrie ea poate să scrie oricine. Sigur că e ușor de citit și-i face pe oameni să se simtă bine, dar proza ei e banală, fără pic de originalitate. Există un motiv pentru care scoate cărți pe bandă rulantă. Aia nu-i literatură. Tu poți face lucruri mai bune. Dacă povestea ta se luptă cu tine, înseamnă că are inimă. Asta e tot ce contează. Ce rost are să scrii un roman pe care să-l isprăvești într-o lună-două? Lupta înseamnă ceva. Înseamnă totul. Sunt aici pentru tine. Sunt cu tine. Lucrez la asta împreună cu tine. Povestea o să fie grozavă. Cred în tine. Poți să scrii ceva ce nu poate nimeni altcineva. Sunt sigură de asta.

Sengawa a întins mâna și a încercat să mă prindă de braț. M-am ferit, dându-i mâna deoparte, și am pornit repede spre turnichete. Sengawa m-a strigat, dar n-am întors capul. Când mi-a rostit din nou numele eram deja la jumătatea scării. Pe peron, o frântură de muzică mi-a spus că trenul urma să sosească. N-a trecut mult și a intrat mugind în stație. Am pășit înăuntru de îndată ce s-au deschis ușile, am găsit un loc și mi-am încrucișat brațele, ca să mă fac cât mai mică posibil. După un anunț, ușile s-au închis. Când trenul a pornit, am văzut-o pe Sengawa pe geam. Se uita peste tot, încercând să mă găsească. Privirile ni s-au întâlnit o fracțiune de secundă, dar am întors ochii și i-am închis strâns.

A trebuit să schimb de două ori trenul ca să ajung înapoi în Sangenjaya. N-aveam chef să merg acasă, dar n-aveam unde să mă duc. Mă simțeam groaznic. Furia și adrenalina îmi fulgerau prin vene, în vreme ce trupul mi se încingea tot mai tare. Mi-am dat seama că telefonul vibra. Presupunând că era Sengawa, nici măcar nu m-am uitat; totuși, când a zumzăit iar, după două minute, și încă de două ori după aceea, m-am silit să mă uit la ecran și am văzut că era Makiko. Gândindu-mă că se întâmplase ceva, am sunat-o imediat. Makiko ar fi trebuit să fie la lucru. Nu mă suna niciodată la ora asta. Și, mai ales, nu de mai multe ori. Inima îmi galopa. Fusesse un accident? Se întâmplase ceva la bar? Diferite scenarii îmi zburau prin minte. „Dar stai“, mi-am zis. Dacă Makiko mă sunase, trebuia să fie bine. Oare Midoriko pățise ceva? Sau poate că-i folosea altcineva telefonul ca să mă sune. Pe când ascultam tonul de apel inima îmi bubuia așa de tare, că mă durea. A sunat de șase ori înainte să răspundă.

– Maki? am zis când s-a făcut legătura. E totul în ordine?

– Bună, Natsu. Era Makiko. Părea obosită. Ce e?

Am oftat ușurată. Încremenită, cu telefonul apăsător pe ureche. În câteva secunde, îngrijorarea s-a prefăcut în mânie.

– Maki, de ce nu ești la bar? Am crezut că s-a întâmplat ceva.

– E duminică. Sunt liberă.

Avea dreptate. Era duminică. Barul era închis.

– Totuși, sunt surprinsă. Ce se întâmplă?

– Nimic. Vii la sfârșitul lui august, așa-i? Mă întrebam unde vrei să mergem să mâncăm când vii. E un local samgyeopsal⁵² foarte popular în Tsuruhashi, ce zici? Se spune că e uluitor.

– Ăăă, trebuie să hotărâm acum?

– Păi, nu. Nu prea, dar e amuzant să vorbim despre asta... Deci, ești ocupată? Cum merge lucrul? Termină cartea?

– Cartea? Nu prea mă gândesc la asta în acest moment.

Mi-era greu să-mi păstrez tonul nepăsător.

– Și atunci la ce te gândești? m-a tachinat Makiko.

– La copii, am zis.

– Ai cui copii?

– Ai mei.

– Natsu! a strigat ea cât o ținea gura. Ești însărcinată?

Am vrut să-i spun că da, dar m-am stăpânit.

– Nu, adică nu încă, dar o să fiu.

– Te vezi cu cineva?

– Nu.

– Și atunci cu cine o să ai un copil?

– Există acum băncile de spermă, pentru femeile nemăritate ca mine care își doresc copii. Presupun că n-ai auzit de ele, dar la Tokyo sunt ceva normal.

– Natsuko. E o chestie din romanul tău?

– Nu, e adevărat.

Cum îmi pierdusem răbdarea, i-am făcut la iuțeală un rezumat brut al concepției cu donator, dar înainte să termin Makiko s-a apucat să zbiere cu atâta înfierbântare, că nu puteam gândi ca lumea.

– Nu! Nu. Nu tu hotărăști! E treaba unei puteri superioare să...

– Ce putere superioară? Nu crezi în Dumnezeu. Dacă există varianta asta, de ce să n-o alegi? E complet normal.

– Natsuko, ascultă-te puțin! Ești beată, nu-i așa?

– De fapt, chiar nu sunt.

– Mă rog. Dar ești pe-afară, așa-i? Du-te acasă și lucrează. În loc să bați câmpii despre...

– Cine bate câmpii? am mârâit, căci la asta chiar îmi sărise muștarul. O să se întâmples. Tot ce mai trebuie să fac e să confirm vreo două chestii.

– Natsuko, a oftat Makiko în receptor. Știi ce greu e să ai un copil? Vreau să zic, să crești cu adevărat un copil? Chiar vrei să treci prin asta fără un tată? Gândește-te la copil.

– Cum rămâne cu Midoriko? m-am rățoit. O crești singură.

– Nu fi toantă. Pur și simplu așa au mers lucrurile.

– De ce pentru tine e în ordine, dar pentru mine nu? am întrebat. De ce ești împotrivă? Ce-ți dă acest drept? Nu-ți cer binecuvântarea, dar de ce trebuie să încerci să mă oprești? Că doar nu-i viața ta. Știi câte femei își cresc copiii

singure? Câți copii nu-și cunosc părinții? Nu că nu mi-aș putea permite. Familia noastră s-a descurcat cu mai puțin, nu-i așa?

– Atunci de ce să nu găsești pe cineva împreună cu care să crești copilul? mi-a zis pe un ton mai blând. Așa se cuvine. Trebuie să încerci.

– Makiko, vrei cu adevărat să fiu veșnic singură?

– Ce tot spui acolo?

– Nu vrei să am copii, nu? Vrei să fiu singură. Crezi că, dacă dispun de banii necesari ca să fac un copil, ar trebui să-i cheltuiesc cu tine și cu Midoriko? Nu trebuie s-o spui. Știu ce gândești. Ești îngrijorată că, dacă am un copil, o să trimit mai puțini bani acasă. Dacă am un copil, totul dispare. E rău pentru tine, rău pentru Midoriko. M-am prins...

Makiko amuțise. După o clipă a scos cu putere aerul din piept.

– Natsu, ascultă-mă...

– Închid. La revedere.

Am lăsat telefonul să cadă în fundul genții și am pornit. Încă mă simțeam groaznic. Îmi venea să urlu. Mergeam din ce în ce mai repede și gândurile mi se spulberau înainte să apuce să se închege. Un tip s-a ciocnit de mine și a pocnit din limbă. Am pocnit și eu din limbă spre el și am mers mai departe. M-am oprit la o trecere de pietoni, așteptând să se schimbe stopul, dar când s-a făcut verde nu m-am putut hotărî în ruptul capătului încotro s-o iau. Casa era drept înainte. Magazinul era la dreapta. Stația și mulțimile din ea erau în spate. Nimic nu suna bine. M-am gândit la Aizawa. M-am gândit să-l sun. Dar înainte să apuc măcar să-mi imaginez chipul lui mi s-a pus în cale Yuriko. Poate că Aizawa era prin apropiere. Poate că ieșiseră împreună. Yuriko se uita la mine cu o expresie neutră și tăcută. M-am întrebat dacă ea glumea și râdea, chestii de-astea, cu el. Ce făcea în nopțile în care era singură? Puteam să văd pistruii de pe fața ei palidă. O nebuloasă încețoșată de praf și gaze și nenumărate planete întinzându-i-se pe obraji. Am scos telefonul și am deschis Gmailul. Am dat iar clic pe mesajul lui Onda, așa cum mai făcusem de câteva ori, dar de data asta am ales să-i răspund.

Când am apăsat, în cele din urmă, pe „Trimite“ am simțit că mă părăsise toată energia. O bătrână micuță, cu o umbrelă transparentă și doi pudeli pitici, a venit

să mă întrebe dacă mă simțeam bine. Mi-am dat seama că mă rezemam de un stâlp. Mi-a venit s-o întreb de ce își plimba câinii la ora aceea, dar m-am abținut. I-am spus că eram bine. Nu știu cât am stat acolo înainte să mă duc acasă.

15. DACĂ VREI, BINE, DACĂ NU, NU

Până la urmă m-am întâlnit cu Onda la un restaurant numit Miami Garden, chiar lângă Shibuya Sukuranburu, sub nivelul străzii. Văzusem firma, dar nu coborâsem niciodată. Era deja spre sfârșitul lui iunie. Nori de cărbune atârnav peste oraș încă de dimineață, iar tunetul se auzea mârâind ca o fiară uriașă. Deși intraserăm de ceva timp în sezonul ploios, în afară de o burniță scurtă cele mai multe zile fuseseră doar înnorate.

Întâlnirea era la ora 19:30. Aș fi vrut să ne vedem ziua, însă Onda nu putea. De vreme ce eu alesesem zona și data, am făcut un compromis și am acceptat.

În mod potrivit pentru un local care are în nume „Miami“, interiorul avea din loc în loc palmieri artificiali. Mult inferior restaurantelor obișnuite. Clienții erau din toate categoriile. Studenți, salariați, adolescente, doamne ieșite la cină. De tot felul, doar copiii lipseau. Oamenii din sală se jucau cu telefoanele, râdeau tare, își savurau cafeaua, mâncau spaghetti. Nimeni nu se sinchisea cine șade alături, iar unele cupluri nu păreau să-și dea seama că sunt împreună. Toți erau treji, sau cel puțin aveau ochii deschiși, dar nu păreau deloc conștienți de ce se petrecea în jur. Cel puțin asta era o ușurare.

Îi spusesem lui Onda că mă numeam Yamada, că aveam să fiu îmbrăcată cu o bluză bleumarin și că părul tuns bob îmi ajungea până la umeri. Onda a spus că era de statură medie și avea o tunsoare normală, deasupra urechilor, dar să nu-mi fac griji că nu-l găseam. Avea să mă găsească el.

Trecuse exact o lună de când i-am răspuns.

Pe când ne tot scriam și încercam să stabilim detaliile, de mai multe ori aproape că am renunțat. Dar m-am convins singură să o fac, spunându-mi că Shibuya era plină de lume, așa încât, dacă lucrurile luau o întorsătură bizară, pur și simplu puteam să strig după ajutor, și apoi nu era nimic ciudat ca doi oameni care nu se cunosc între ei, într-un oraș de oameni care nu se cunosc între ei, să se întâlnească la o ceașcă de ceai.

Am ajuns cu cincisprezece minute mai devreme. Un soi necunoscut de neliniște îmi crispa toți mușchii. Măselele mi se încleștaseră așa de tare, că scrâșneau. Obrajii și tâmpilele îmi zvâcneau. Fiecare minut parcă nu se mai sfârșea. Habar n-aveam unde trebuia să șed sau ce să fac. M-am străduit din răputeri să revin cu picioarele pe pământ, să încerc să mă destind. „Totul e în ordine, mi-am zis. Ce am de pierdut? Poate că n-o să iasă nimic, dar nu strică să încerc“. Am făcut tot ce-am putut să intru în atmosferă, dar nu-mi puteam dezlipi ochii de ușă, așa că am scos telefonul și mi-am verificat e-mailul. În luna aceea Aizawa mă bombardase cu e-mailuri. În schimb, eu îi trimiteam emoticoane în loc de răspunsuri reale. Și Rika îmi trimitea mesaje, chestii ușoare, dar și ei îi răspundeam doar cu emoticoane. Nici un cuvânt de la Sengawa.

– Yamada?

Am ridicat privirea de parcă cineva mi-ar fi tras un pumn. În fața mea stătea un bărbat. Onda era singurul care mi-ar fi zis Yamada și, probabil, singura persoană care să mi se adreseze, însă, cine știe de ce, nu mi-a picat fisa din primul moment. Purta un costum bleumarin cu dungulițe, lăbărțat, care-l făcea să arate ca un mic șef de pe la poliție, iar fruntea îi era plină de sudoare, ca și cum ar fi alergat până acolo. Cu toate că părul îi era, într-adevăr, tuns deasupra urechilor, fusese pieptănat pe spate și înțepenit cu o pomadă lipicioasă, astfel că nu prea era o tunsoare obișnuită. Nu era atât de statură medie, cât pântecos. Timp de o clipă am crezut, sau am sperat, că era un soi de greșeală, dar era el. Bărbatul ăsta era Onda.

Avea ochii șterși, inexpressivi, cu pleoape duble. Un neg uriaș era agățat de marginea unei sprâncene lăsate în jos. Negul trebuie să fi crescut acolo de ani întregi, decolorat de trecerea vremii. Chiar și din partea cealaltă a mesei vedeam adunătura de pori alungiți. Chestia aia arăta ca o căpșună mică, pe care timpul o făcuse cenușie. A trebuit să privesc în altă parte.

Sub haina cu dungulițe a costumului purta un tricou strălucitor de alb, cu logoul FILA, pe care îl dezvăluia din plin, depărtându-și mult reverele. A tras scaunul de sub masă, s-a așezat și și-a șters fruntea cu manșeta cu dungulițe.

– Sunt Onda.

Vocea lui era destul de joasă și înăbușită.

Nici unul din noi n-a vorbit până ce a venit chelnerul și ne-a luat comanda.

Ceilalți clienți pălăvrăgeau de zor, dar nici un cuvânt nu ajungea la creierul meu. Am cerut un ceai cu gheață și Onda a zis:

- Vreau una dintre astea, arătând cu degetul cafeaua specială de pe meniul aflat pe masă. Apoi, vrând parcă să arate că nu-și pierde timpul, mi s-a adresat: Așadar, hai să vorbim despre donarea directă. Yamada e un pseudonim, nu-i așa?
- Ăăă, da, am zis, un pic prea tare.

Prima lui mutare mă luase prin surprindere.

- Desigur. Confidențialitatea e importantă. Spui că lucrezi independent, dar ai o situație financiară mulțumitoare. Aici nu-i nici o problemă. Nu fumezi și nu bei. E corect?
- Da, am dat din cap, neștiind prea bine la ce întrebare răspund.
- Așa cum spuneam în mesajele noastre anterioare, nu pot să fiu făcut răspunzător mai târziu pentru nici o formă de sprijin financiar. Onda și-a acoperit gura și s-a uitat la mine prudent, ca o ghicitoare care-ți vede pe chip soarta. E limpede?
- Da.
- Bine. Păi, ăsta a fost interviul. Ai fost admisă.
- Cum așa?
- Fac asta de multă vreme. Chiar pot să-mi dau seama dintr-o privire.

Chelnerul ne-a adus băuturile. Onda a ridicat la buze cana aburindă cu cafea fără lapte și a sorbit din ea înainte să se fi putut răci un pic. Peste câteva clipe a vorbit iarăși:

- Acum, se poate proceda în mai multe moduri. În ultimă instanță, alegerea e a ta, dar mai întâi aș vrea să te uiți la asta. A scos din buzunarul hainei câteva foi de hârtie. Așa cum ai văzut, probabil, în documentele anexate la e-mail, n-am probleme de sănătate. Dar e altceva ce vreau să-ți arăt. E important. Rezultatele analizei spermei mele. Acestea sunt ultimele cinci. De fiecare dată când mă testez merg la alt laborator. Iată-le în engleză, iată-le în japoneză. Mă urmărești?

Sunt identice, dar, hei, ia uite aici. E densitatea, pe mililitru. Aceste cifre sunt foarte importante. Vezi? Ai concentrația totală, motilitatea. Asta de aici e spermă rapidă...

Mi-a înmănat hârtiile, să văd cu ochii mei. Am luat paginile și le-am pus pe masă ca să mă uit la ele.

– Așadar, iată rezultatele mele. Hai să începem cu densitatea. Când scrie 143,1 milioane, asta înseamnă spermatozoizi pe mililitru... pe mililitru, a făcut Onda ochii mari, ca să sublinieze. Alături e motilitatea. Cel mai recent scor a fost 88%. Penultimul a fost 89%. Înainte de asta a fost 97,5%. Vezi acolo? Îți dai seama ce înseamnă cifrele acelea? Pariez că da. E simplu. În esență, este o evaluare a spermei mele. Aici avem MI. Indicele de motilitate. E peste 200 de milioane. Acum, hai să ne uităm la morfologie. Aproape 70% normală. Apropo, media e 4%. La mine e șaptezeci la sută. Mai departe, hai să ne uităm la totaluri. Un total mediu ar fi în jur de 80, poate un pic peste 100. Acum uită-te la al meu, cifra de pe ultimul rând al paginii. Vezi? Trei sute nouăzeci și doi! O dată am avut scorul peste 400. Sunt sigur că poți să calculezi în cap, dar asta înseamnă că sperma mea e de cinci, poate de șase ori mai puternică decât a unui bărbat obișnuit. Chiar am primit o adeverință de la agenția de testare că este cel mai înalt nivel posibil.

A mai luat o înghițitură de cafea, apoi s-a uitat la mine, la formulare, iar la mine, ca și cum aștepta o reacție.

– Cu alte cuvinte, a zis în cele din urmă, clipind de zor, am spermă de cea mai bună calitate. Cea mai puternică posibil.

– Ăăă, am bolborosit, apăsându-mi șervetul pe gură și alegându-mi cuvintele cu grijă, ca să nu-mi dezvălui accentul. Câte femei ai... lăsat însărcinate?

– Informația nu este publică, dar îți pot spune că cea mai în vârstă avea patruzeci și cinci de ani. Cea mai tânără, treizeci. În ambele cazuri au folosit seringi cumpărate de la magazin. Desigur, am avut de toate felurile. Uneori este o femeie singură, alteori e un cuplu. De curând am văzut mult mai multe lesbiene. Fiecare găsește o cale ca să reușească.

M-am uitat la cuburile de gheață care se topeau în paharul meu. Individul ăsta chiar era real? Era o chestie legală? După acest preambul, oare luase vreo femeie acasă sperma lui și o folosisese ca să rămână însărcinată?

Mi-era greu să cred, dar și mai greu de crezut era faptul că venisem și ședeam acolo în fața lui, dându-i acestui individ o șansă. Dar exact asta făcusem, îi răspunsesem la mesaj și mă dusesem la întâlnire ca să aud ce avea de zis. Poate că existau femei așa de desperate încât să fi luat sperma lui cu o motilitate excepțională și să fi făcut un copil. Mă uitam la Onda fără să fiu exact față în față cu el. Căutam ceva, orice detaliu, oricât de mărunț, care să fie în ordine în toată povestea aceea. Aveam o nevoie disperată să-mi justific prezența acolo, cu el. N-am găsit nimic. Mintea mi-era goală, însă logoul FILA și negul uriaș au umplut rapid golul. Inima mi se zbătea. Uitasem cu totul de ceaiul meu cu gheață.

– Desigur, eram adult când am început să donez.

Tăcusem atâta timp, încât Onda se pornise iar.

– Dar aveam probabil zece ani când mi-am dat seama că asta e vocația mea...

– Zece?

– Eram în clasa a patra când am ejaculat prima oară. La fel ca majoritatea băieților, prima dată când s-a întâmplat habar n-aveam ce se petrece. Dar în următorii doi ani am devenit obsedat de sperma mea, a rânjit Onda, cu ochii holbați. Știi laboratoarele alea din școli, nu? Pentru orele de științe. Pline de microscop. Ei bine, când am intrat în școala medie am hotărât să folosesc acele microscop ca să mă uit mai bine la sămânța mea, după ore, când nu era nimeni acolo. Nu mi-a venit să cred ce-am descoperit. Erau vii, țâșnind de colo colo. Aș fi putut să-i privesc la nesfârșit cum înoată. Așa că părinții mi-au cumpărat un microscop. Și încă unul destul de bun. Mă masturbam în fiecare zi ca să obțin o probă proaspătă pentru microscop.

Sunt incredibili, tipii ăia mititei. Nu că mă laud, dar e adevărat. Am văzut cifrele. Profesioniștii mi-au spus că n-au mai pomenit niciodată așa ceva. Chiar și în copilărie puteam să-mi dau seama după volum, densitate, culoare. Era ceva special. Desigur, principalul motiv pentru care donez e ca să-i ajut pe cei care au nevoie. Dar, trebuie să recunosc, s-ar zice c-am fost sortit să o fac. Sămânța asta atât de puternică, de vie – vreau să trăiască mai departe, să ajungă la ovule și să-și folosească întregul potențial. Să-și demonstreze valoarea. Zău așa! Mă extaziază simpla imagine a spermei mele care-și croiește drum în uter... N-are nimic de-a face cu transmiterea genelor mele cu paternitatea, dar îmi dă acest

sentiment de împlinire.

Poate că asta simt toți bărbații. Știi cum fac mulți, se duc în locuri unde plătesc ca să se poată drăgăli cu femei sau cheamă fete la ei acasă. Sigur, se presupune că trebuie să porți prezervativ, dar unii fac o chestie, o iau pe tipă pe la spate și-și scot prezervativul în ultima clipă înainte să pătrundă. Am un prieten – mă rog, poate că nu prieten, dar știu pe cineva care face asta tot timpul. Așa că l-am întrebat de ce. Mi-a zis: „Da, sigur că te simți mai bine, dar nu-i numai asta“. Îi dă sentimentul de împlinire. Dar îi place și faptul că fata pe care o călărește nici măcar nu știe ce se petrece. Zice că nimic nu se compară cu încântarea pe care o simte. Chiar dacă știu ce vrea să spună, chiar n-ar trebui să faci astfel de lucruri. În primul rând, un domn trebuie să aibă niște reguli. Eu nu sunt așa. Sunt aici ca să ajut, dar numai când serviciile mele sunt cerute.

În orice caz, cum ziceam, sunt mai multe moduri de a proceda. În e-mail scriai că te interesează folosirea unei seringi. Asta poate să meargă. Arăți un pic mai tânără decât vârsta ta și îmi pari foarte sănătoasă. Acestea fiind spuse, nu-i vreme de pierdut, după cum sunt sigur că-ți dai seama. Ceea ce ne aduce azi aici, nu? În mod clar, ar trebui să te gândești serios cum să obții rezultatele optime. Desigur, cea mai sigură metodă ar fi piele pe piele. În timpul orgasmului feminin, vaginul și uterul se umflă, sorbind sămânța – se schimbă și alcalinitatea. Poate că știi asta, dar sămânța nu suportă aciditatea. Totuși, sunt sigur că a mea n-ar avea probleme, s-ar ridica la înălțimea provocării. S-ar repezi la luptă. Oricum ar fi, e bine să programezi asta în jurul perioadei de ovulație. Sunt sigur că stăpânești toate detaliile, dar am câteva materiale utile cu toate informațiile de care vei avea nevoie, pe care ți le pot da mai târziu. Ei bine, oricum, ce vreau să zic este că în cazul în care chiar ai de gând s-o faci, ar trebui să ai în vedere metoda ovulației. Pentru a avea cele mai multe șanse, trebuie să urmezi calea minimei rezistențe. Apropo, am primit o mulțime de reacții pozitive în privința penisului meu. Ca mărime, formă, totul. Sincer să fiu, cred că ar trebui să încercăm, să avem experiența deplină. Așa vei putea să vezi singură – cantitatea de sămânță, cum se varsă pe de lături dacă încerci s-o ții în căușul palmelor. Dacă te uiți mai bine, probabil că poți să vezi și spermatozoizii cum se mișcă. Mă rog, poate că nu. Însă uneori așa pare. Oh, am și casete video, dacă te interesează...

Corectează-mă dacă greșesc, dar pari un pic temătoare. N-ai vrea să faci așa ceva cu un străin. Te înțeleg, crede-mă. Nu vrei decât să rămâi însărcinată, așa-i? Și, dacă vrei, putem să rămânem cu hainele pe noi. Cu siguranță asta este o opțiune.

Ne-am scoate doar lenjeria intimă, desigur. Sau am putea să fim goi de la brâu în jos. Practic, ar fi același lucru cu a fi goi de-a binelea. M-am mai gândit la o soluție dacă vrei să rămâi cu hainele pe tine. Am pus un cunoscut să creeze chestia asta. Am folosit-o de multe ori deja, și până acum a primit aprecierea maximă. Vezi? Mă rog, e în pungă, așa că e un pic mai greu să vezi, dar e o deschizătură exact cât să poată ieși penisul... și uite același lucru pentru femeie, o mică deschizătură la vintre. E ca și cum ai purta dres. Dacă vrei să porți ceva pe deasupra, poate o fustă, e și asta în ordine. Oricine a încercat-o până acum a fost foarte mulțumit. În orice caz, nu există înlocuitor pentru ceea ce a intenționat natura. Oricând dă rezultate mai bune decât o seringă. Așa, sperma e cea mai caldă și mai proaspătă. Cum ziceam, creșterea alcalinității din vagin e esențială. Când aud așa ceva, multe femei pot să devină neliniștite, dar cu penisul și sperma mea succesul e garantat. Ești pe mâini bune. Cele mai bune posibil. Nu trebuie decât să-ți dai seama în ce zi o să ovulezi, și vom începe cu două zile înainte.

După ce am plecat de la Miami Garden, am ajuns în cele din urmă la stația de tren, dar n-am fost în stare să cobor scările, așa că m-am târât până în stația de autobuz, singura opțiune rămasă. Oamenii zburau în jurul meu, trecând cu o viteză cumplită. Shibuya exploda de lumini. Stopuri, panouri publicitare, faruri, vitrine, felinarele stradale, licărirea telefoanelor. M-am așezat la coadă și m-am rezemat de balustradă în așteptarea autobuzului.

Ticsit cu călători tăcuți care ședeau neclintiți pe scaunele albastru-închis, vehiculul a demarat ca și cum ar fi despicat pântecul nopții. Lumina se revărsa peste noi ca sângele și măruntaiele care ies dintr-o rană. Mi-am încrucișat brațele, m-am lăsat în jos și m-am înghesuit în colțul scaunului, vrând să mă ascund. Nu puteam gândi deloc. Eram dincolo de epuizare. Am închis ochii și nu i-am deschis pe tot restul drumului. Ghemuită în mine, am înregistrat toate sunetele, șoferul care anunța opririle, apăsa pe accelerație, deschidea și închidea ușile și făcea autobuzul să se lase în jos cu un șuierat pneumatic, claxoanele care răsunau pe stradă.

Era 21:30 când am ajuns înapoi în Sangenjaya.

Când autobuzul m-a scuiat afară, m-am pomenit din nou înconjurată de lumini. Voiam să mă întind pe jos. Nu voiam să șed, să mă reazem de ceva sau să dorm.

Voiam să zac nemișcată. Atâta doar că nu mai puteam să fac nici un pas. Nu eram sigură că puteam să fac drumul de cincisprezece minute pe jos. Nu eram rănită și nu aveam febră, dar corpul îmi era amorțit și greoi, ca și cum aș fi luat un fel de drog. Ochii mă usturau, de parcă ar fi fost mânjiți cu ceva fierbinte. Simțeam furnicături în brațe și în picioare. Mi-am zis că n-aveam cum să ajung acasă. Am traversat intersecția, îndreptându-mă spre un local de karaoke. Holul bine luminat strălucea sub spoturi ca un munte acoperit de zăpadă. Ca un supraviețuitor care ajunge într-un loc sigur, mi-am târât trupul spre lumină.

Tipul de la teighea m-a condus într-o încăpere de la parter. Mai degrabă o debara. În fundul coridorului. Când am rămas singură, am stins luminile și am închis microfonul, dar n-am reușit să găsesc butonul de închidere a monitorului. Mi-am azvârlit geanta pe canapeaua tare ca piatra, dar în clipa în care m-am așezat am auzit un ciocănit în ușă. Ușa s-a deschis. Era tipul de la recepție. Aducea ceaiul oolong – fără gheață – pe care-l comandasem. Mi-a urat distracție plăcută și a plecat.

Am luat o înghițitură de ceai, mi-am scos tenișii și m-am întins pe canapea. Tapițeria de plastic duhnea a salivă, țigări și transpirație. Vocea de bas a unui bărbat, cu ecou puternic, zguduia pereții, amestecându-se cu alte cântece de-a lungul coridorului. Am oftat și am închis ochii.

Mi-era greu să cred ce se întâmplase în Shibuya, dar știam că totul fusese real. După ce-și rostise discursul pregătit, Onda mă întrebase cum voiam să procedez. Nu ca o constrângere, ci ca și cum mie îmi aparținea alegerea. Ce zisesem eu? Nu-mi aminteam. Poate că nu zisesem absolut nimic. Poate că nu fusesem în stare. Dacă aș fi deschis măcar gura, totul ar fi țâșnit de pe buzele mele ca smoala topită și mi-aș fi pierdut controlul. Înăuntrul meu intonam „ce dezgustător“ și pândeam ocazia s-o tulesc de acolo. Ce fel de mutră trebuie să fi făcut? Mi-a răsărit în minte fața lui Onda, așteptându-mi reacția. Cu ochii larg deschiși. Negul. Negul umflat, ca un boț de ceară, necuviincios. Individul era un gunoi. O adevărată jigodie. Dar cine eram eu să-l judec? În definitiv, contactasem de bunăvoie un bărbat străin de pe internet și acceptasem o întâlnire față în față. Și discutasem ideea ca el să-mi dea niște spermă – sperma lui – ca să pot face un copil! La acest gând mi s-a făcut părul măciucă. Rânjetul ăla de mâncător de rahat! Când i-am spus c-o să mă gândesc și îl anunț, și-a cules ceva dintre dinți și a zis: „Uite, dacă vrei, bine, dacă nu, nu“. Apoi s-a uitat la mine și a început să se miște pe scaun, să se foiască. Avea mâinile sub masă, nu se vedeau. La început n-am știut ce face, așa cum stătea încovoiat, în felul lui

stângaci. Dar curând rânjetul i s-a preschimbat într-o expresie gravă. Ochii lui erau înspăimântători. Ceva era ciudat în felul în care-ți aținea privirea, așa că nu-mi dădeam seama la ce se uită, dar curând rânjetul s-a întors și a rămas acolo. „Uite altă variantă, a mormăit. Fetele ca tine n-au curajul să ceară. Ai nevoie de cineva care să-ți arate calea. Păi, a dat norocul peste tine. Sunt tocmai bărbatul de care ai nevoie“. A făcut semn cu bărbia în jos, sub masă, chicotind spre prohab. Prefăcându-mă calmă, am clipit de câteva ori, mi-am luat portofelul, am lăsat pe masă o mie de yenii și am pornit spre ieșire, încercând să mă port firesc. După ce am trecut de ușă am luat-o la fugă în sus pe scară și am gonit în direcția opusă stației. Am intrat în prima drogherie care mi-a ieșit în cale, m-am dus ață până în fundul magazinului și m-am ascuns după rafturi.

Bărbatul din încăperea alăturată era pus pe treabă, cântând cu mult sentiment, dar mereu în urma melodiilor pline de dinamism pe care le alegea. Am auzit o voce de femeie chirăind în altă cabină. Uneori, printre cântece răzbăteau râsete. Trecuseră ani de când nu mai fusesem la karaoke. Avuseserăm la librărie o petrecere de adio pentru cineva, dar fusese cu atât de mult timp în urmă, că nu-mi mai aminteam despre cine era vorba. Când eram mai tânără, la Osaka, mă duceam din când în când cu Naruse la un local cu karaoke din Shobashi. Eram copii, n-aveam unde să mergem. Ne plimbam prin tot orașul și ne întorceam acasă cu dureri de picioare. Karaoke era singurul loc în care ne simțeam ca acasă. Cumpăram băuturi calde și pui prăjit și vorbeam despre tot soiul de lucruri. Amândoi eram afoni, așa că nu cântam aproape niciodată, dar uneori Naruse îmi cânta, roșu de jenă. Nu știa decât o melodie: „Wouldn't It Be Nice“, a celor de la Beach Boys. Când eram spre sfârșitul adolescenței, muzica anilor '60 și '70 ajunsese iar la modă. Mă întreb câte albume am ascultat împreună. Lui Naruse îi plăcea formația Beach Boys și cânta piesa aceea cât putea el de bine, dar engleza nu-l ajuta să nimerească versurile și tonalitatea generală era mult prea înaltă, așa că de cele mai multe ori cânta alături cu melodia, în afară de momentul în care intra în falset. Partea aceea suna chiar bine. De multe ori ne bufnea râsul înainte să termine. Naruse se scâlâmbăia ca să-și ascundă stinghereala și-mi spunea: „O fi scris el, Brian, cântecul ăsta, dar eu îl fac să prindă viață“.

M-am ridicat, am luat telecomanda, am căutat „Wouldn't It Be Nice“ și am apăsat pe buton.

Când am auzit primele acorduri cunoscute și acea unică lovitură în toba mică mi-am amintit totul. Aveam impresia că sunt singură într-o încăpere goală și privesc cum se înalță în aer o husă, dezvăluind mobilier și tablouri și vechi amintiri pe care crezusem că le-am pierdut pe vecie. Nimeni nu cânta partea principală, dar auzeam pe fundal un acompaniament slab de voci. Versurile își schimbau culoarea pe ecran. Am citit fiecare cuvânt.

Would't it be nice if we were older

Then we wouldn't have to wait so long...

You know it's gonna make it that much better

When we can say goodnight and stay together...

Am privit cum cuvintele apăreau și dispăreau. Nu puteam nici măcar să clilesc. Mă simțeam cumplit de tristă. Gâtul îmi palpita. Mi-am pus palma pe piept. Știam că eu și Naruse eram încă în viață, bineînțeles, însă cei care eram odinioară, când îmi cânta, dispăruseră pentru totdeauna. Durea atât de tare, încât am crezut că o să-mi sară inima din piept. Mă durea să-mi amintesc de Naruse, adolescentul Naruse care nu mai era, și de ceea ce simțea pentru mine pe atunci. Ținuse cu adevărat la mine, chiar dacă eram o cauză pierdută, fără vreun viitor. „Ce bine ar fi să fim mai bătrâni. Am putea să ne spunem noapte bună și să rămânem împreună. Ce bine ar fi. Ce bine ar fi” – dar asta fusese cu mult, mult timp înainte. Acum eram la Tokyo, în Sangenjaya, singură-singurică.

Când am achitat nota de plată și am ieșit mirosea a ploaie. Cerul de iunie era acoperit de nori, dar era greu de spus dacă erau sau nu nori de ploaie. Aerul serii era cald și dens. La câteva secunde după ce am ajuns pe stradă am simțit cum transpirația mi se prelinge în jos pe gât și pe spinare. Mi-am pus geanta pe umăr și am traversat intersecția. Fiecare pas era o luptă.

Toate acele mașini mi-au amintit cum ședeam pe bordură când eram mică, uitându-mă la trafic. Mama muncea tot timpul, pleca devreme și venea în fiecare

seară stoarsă de puteri. Uneori simțeam că ar fi fost de folos dacă muream. Mă uitam la mașinile care treceau, gândindu-mă că, dacă ar fi avut o gură mai puțin de hrănit, mama n-ar mai fi fost silită să muncească atât de mult. Dar n-am putut s-o fac. Ce s-ar fi întâmplat dacă mă lovea o mașină și muream? Komi ar fi fost tristă. Și mama ar fi fost tristă, dar poate că nu s-ar mai fi spetit așa. Dacă ar fi avut mai puține pe cap și ar fi avut o șansă să-și trăiască viața, poate că nu s-ar fi îmbolnăvit de cancer... Cine știe. E greu de spus. Dar acum, dar acum – am reușit să trec prin intersecție, am mers pe aleea de lângă Turnul Kyarotto și am traversat încet piața pavată cu cărămizi.

Pe partea cealaltă, în față la Starbucks, vedeam prin ferestre o mulțime de oameni. O mamă a trecut pe lângă mine de mână cu băiețelul ei. Părea distractiv. Băiatul purta o caschetă de baseball verde. Mama s-a oprit și s-a uitat în ochii lui, a zâmbit și a zis: „Bravo! Am reușit“. Supermarketul era plin de lumină. Lume care venea, lume care pleca. Am adulmecat prăjeală și mi-am dat seama că nu mâncasem ca lumea toată ziua. Doar niște iaurt de dimineață. Eram prea agitată ca să mă gândesc măcar la masa de prânz. Mi-a venit în minte negul lui Onda. Am scuturat din cap, încercând să alung imaginea, dar asta l-a făcut doar să crească în fața ochiului minții. Porii alungiți s-au încrețit, lăsând să se scurgă un puroi gros, galben. Porii se înmulțeau. Zvâcneau ca niște gânganii negre, fluturându-și aripile și pândind dacă drumul e liber, gata să zboare în căutarea unui loc pe care să-și depună ouăle. M-am oprit brusc, mi-am apăsât degetele stângace pe pleoape și mi-am simțit globii oculari mișcându-se sub arătătoare, apoi mi-am dus vârfurile degetelor la sprâncene, deasupra nasului. Nici un neg. Nu era nimic acolo – am oftat și mi-am umplut plămânii, ca și cum aș fi verificat dacă nu aveam vreo spărtură pe undeva, și am expirat lent, scoțând tot aerul din piept. Când am ridicat privirea am întâlnit ochii unei femei care venea drept spre mine. M-am uitat la ea în vreme ce se apropia. S-a oprit și s-a uitat și ea la mine. Câteva secunde am stat așa, scrutându-ne. Era Yuriko.

*

Yuriko a făcut un mic semn cu capul și a mers mai departe spre stație. M-am răsucit și m-am uitat după ea, apoi m-am pomenit c-o urmez. Nu prea știam ce m-a făcut să mă iau așa după ea. Presupun că a fost un impuls. Ținând strâns

cureaua genții, am grăbit pasul.

Yuriko purta o rochie neagră cu mâneci scurte și mocasini negri și avea atârnată de umărul stâng o geantă neagră. Gâtul și brațele slabe erau tulburător de palide, iar părul ei negru era prins într-o coadă de cal, întocmai ca atunci când o cunoscusem, la simpozion. Mergea drept înainte, fără să-și schimbe poziția capului.

La început m-am întrebat ce făcea pe acolo, dar mi-am amintit repede ce-mi spusese Aizawa, că ea locuia la doar zece minute de stația Sangenjaya. Yuriko a traversat Bulevardul Setagaya, a trecut pe lângă centrul de karaoke la care tocmai fusesem, a traversat pe sub Șoseaua 246 și a pornit pe o alee strâmtă. După câteva cotituri am ajuns la o galerie comercială. Câțiva tineri beți zbierau în fața unui minimarket, în vreme ce peste drum, în fața unei săli de spectacol, niște aspiranți la titlul de vedete rock stăteau lângă cărucioare vârfulite cu microfoane și chitare, făcând fotografii cu telefoanele. Yuriko a trecut drept printre ei, practic atingându-i, ca și cum nici măcar nu le-ar fi observat prezența. Ochii îmi erau lipiți de ceafa ei. Mă țineam după ea la vreo șase-șapte metri.

Galeria s-a terminat la intersecția a trei drumuri, nu se vedea nimeni. La drogheria mare din colț se pregăteau de închidere, ducând în magazin cărucioare cu hârtie igienică și șervețele și loțiune de protecție solară. Yuriko mergea în ritm constant. Din spate, părea că se gândește fie la ceva foarte serios, fie la nimic. Ochii ei nu-și schimbau ținta, erau îndreptați spre locul în care o purtau picioarele.

Am ajuns într-un cartier unde străzile erau mult mai slab luminate. În timp ce cobora o pantă lină, Yuriko s-a oprit brusc, ca și cum și-ar fi dat seama de ceva, apoi s-a răsucit încet. M-am oprit și eu din mers. De la acea distanță era greu să-i văd fața, dar, judecând după poziția ei, de-abia acum își dăduse seama că o urmăream. De la vreo cincisprezece metri, Yuriko s-a uitat la mine și eu m-am uitat la ea. Mi-am închipuit c-o să vină să mă întrebe de ce mă țineam după ea, dar s-a întors fără o vorbă și a mers mai departe. La fel am făcut și eu.

În sus, pe stânga, dincolo de o clădire mică din cărămidă se zărea un parc. Pe panoul de afișaj din față, ruginit acolo unde se cojise vopseaua albă, erau anunțuri legate de diverse evenimente. În mod clar, acea clădire era o bibliotecă. Parcul era destul de mare. Copaci mari aruncau umbre mai adânci pe pământ. Am simțit o adiere, iar crengile și frunzele și umbrele s-au legănat și s-au mișcat

ca și cum ar fi fost vii. Un leagăn gol stătea sub o lumină slabă. Spre mijlocul parcului era o colină peste care domnea un copac splendid. Nu-mi dădeam seama din ce soi era, însă crengile și frunzele profilate pe cerul jos și înnorat păreau decupate din carton negru. Drumul a ajuns la forma unui T, iar Yuriko și-a schimbat direcția și a intrat în parc.

Eram la numai câteva minute distanță de zarva galeriei comerciale, dar în jurul nostru era liniște. Era noapte, sigur, dar la început. Ar fi trebuit să fie tot felul de zgomote, dar era ciudat de liniștit, ca și cum scoarța tuturor copacilor, pământul, pietrele și bogăția frunzelor ar fi absorbit toate sunetele și și-ar fi ținut răsuflarea. Yuriko s-a dus drept la un șir de bănci din cealaltă parte a parcului și s-a așezat. M-am apropiat, dar nu prea mult, privind-o.

Ea a fost prima care a vorbit.

– De ce mă urmărești?

Am înghițit în sec și am dat din cap de câteva ori, dar nu ca un fel de răspuns. Era ca și cum șira spinării șovăia, nu putea să-mi susțină greutatea capului. Jumătate din fața lui Yuriko prindea lumina de departe, lăsând cealaltă jumătate să se răcească în umbră. Pleoapele și buzele n-aveau culoare și nu se vedeau pistruii de pe obraji. Nasul ascuțit îi arunca o umbră pe mijlocul feței. Îmi simțeam transpirația pe spate și la subsuori. O durere care zvâcnea îmi încleștase tâmpilele. Aveam buzele uscate.

– E vorba despre Aizawa? m-a întrebat.

Am clătinat din cap fără să stau prea mult pe gânduri, însă nu prea știam ce să-i răspund. Habar n-aveam de ce mă ținusem după Yuriko până aici.

– Voiai să vorbești cu mine despre Aizawa? Pe fața ei a apărut o expresie ciudată, greu de descifrat. Voi doi ați ajuns să fiți foarte apropiați, nu? Când am încuviințat cu prudență, Yuriko a spus aproape în șoaptă: Vorbește tot timpul despre tine.

– Nu sunt sigură ce m-a făcut să te urmăresc, am zis. Dar știu că nu era vorba despre el.

– De unde știi, dacă nu ești sigură?

– Pentru că el nu mi-a venit în minte pe când mergeam în spatele tău.

Yuriko m-a privit lung, îngustându-și ochii.

– Te simți bine?

– Tocmai... m-am întâlnit cu cineva, am spus. Un posibil donator.

Acum chiar că mă țintuia cu privirea. Dând drumul aerului din piept, și-a mișcat capul într-o parte și în cealaltă.

– E vreo problemă?

Am făcut semn că nu. După altă privire lungă, Yuriko și-a plecat ochii și s-a tras spre capătul băncii, invitându-mă să vin lângă ea. M-am așezat la celălalt capăt, strângând în pumn cureaua genții.

– Ți-a spus Aizawa ceva despre mine? m-a întrebat după un moment de tăcere.

– A spus că l-ai ajutat să treacă printr-un moment dificil.

Yuriko a scos un mic oftat și a zâmbit.

– Ți-a spus mai mult? Despre acea perioadă din viața lui? Gestul meu de negare a îndemnat-o să continue: Nici măcar nu încercam să-l ajut, dar numai despre asta vorbește. E singurul motiv pentru care suntem împreună. Ți-a pomenit vreodată de fosta lui logodnică?

Am clătinat iarăși din cap.

– Aizawa a încercat să se sinucidă. Yuriko și-a încrucișat mâinile în poală și și-a ațintit ochii la degete, vorbind pe un ton domol: A fost chiar înainte să-l cunosc. Nu știu dacă a vrut cu adevărat să moară sau i-a venit așa, pe moment, dar a luat un medicament ciudat, destul ca să-l omoare, și a fost foarte aproape să sucumbe. Fiind doctor, sunt sigură că n-a avut probleme să facă rost de el, dar tot a încălcat legea. De aceea a trebuit să plece de la spital. Nu și-a pierdut licența, însă după aceea i-a fost tare greu. Presupun că, în primul rând, era fragil.

– Nu mi-am dat seama. Știam că a fost cu cineva.

Vocea îmi era neașteptat de răgușită. Mi-am dres glasul. Yuriiko a dat din cap îngândurată.

– Ei bine, urma să se însoare. Și totul mergea bine, până ce Aizawa a descoperit că tatăl său nu era cine crezuse că este. I-a spus și ei ce-a aflat, gândindu-se probabil că nu putea să țină secret așa ceva. Și asta a fost sfârșitul. Sunt sigură că ea s-a frământat mult, însă până la urmă a rupt logodna. În esență, a spus că nu-și putea imagina să aducă pe lume un copil când n-avea habar cine erau bunicii lui. Apoi au intervenit părinții ei și au spus că nu și-ar fi recunoscut niciodată nepotul dacă tatăl era Aizawa. După asta el și-a dat demisia de la spital. Cred că Aizawa avea cu adevărat încredere în ea. Trebuie să fi suferit mult. Erau împreună de ani întregi, din facultatea de medicină.

Am rumegat la cele auzite fără să scot o vorbă.

– La vreo doi ani după aceea mi-a citit numele în ziar, a urmat Yuriiko. Până la urmă a venit la una dintre întrunirile noastre. La început i-a fost greu. Nu spunea aproape nimic despre sine, dar îi asculta pe toți ceilalți. Poate că s-a gândit că-și găsisese în fine locul într-un grup de oameni cu probleme asemănătoare. Yuriiko a clipit de câteva ori, ca și cum alegea ceva din aerul din față într-un fel pe care nu-l înțelegea decât ea. Când s-a răsucit, cumva, albul ochilor ei a fulgerat spre mine. Am spus că a fost singurul motiv pentru care Aizawa a ales să-mi devină partener, știu. Dar mai este unul. Îi era milă de mine.

– Milă de tine? m-am mirat.

– Da, a zis Yuriiko. Nu doar pentru că nu știu cine e tatăl meu. Îi e milă de mine din cauza altor lucruri care mi s-au întâmplat. Ai citit și tu interviul meu, nu?

Nu i-am răspuns.

– Nu i-am spus niciodată lui Aizawa toată povestea, mi-a mărturisit ea peste câteva clipe. Tot ce i-am spus a fost că bărbatul cu care crescusem crezând că e tatăl meu m-a violat. Nu i-am spus nimic în afară de ceea ce era în ziar. Vestea i-a provocat un șoc teribil. Când am văzut cum a reacționat, n-am mai putut să-i spun restul. N-am putut să-i spun că nu s-a întâmplat o dată sau de două ori. Nu i-am spus niciodată că omul acela invita alți bărbați să profite de mine. Nu i-am spus niciodată că nu se întâmpla doar acasă. Mă ducea cu mașina lui pe maidanul de lângă râu, unde alți bărbați coborau din mașinile lor. N-am putut niciodată să-i spun de norii ciudați pe care-i vedeam când se întâmpla asta, sau

că vedeam în depărtare alți copii, probabil de vârsta mea, alergând și jucându-se.

Îi priveam profilul în tăcere.

– De ce vrei să ai un copil? m-a întrebat într-un târziu.

În jurul nostru bătea un vânt apăsător. Aerul umed îmi mângâia brațele. Părul îmi cădea peste față. Yuriko și-a îngustat ochii și s-a uitat la mine.

– Am nevoie de un motiv? am întrebat, cu vocea îngroșată.

– Poate că nu, a spus ea cu un râset slab. Dorința se justifică de la sine. Chiar dacă e ceva ce le dăunează altora, n-ai nevoie de nici un motiv. Poți face tot ce poftești...

– Știu că nu e firesc modul în care abordez situația, am recunoscut.

– Modul? a zâmbit Yuriko. Nu schimbă absolut nimic modul în care faci asta.

– Poftim?

– N-are importanță. Nu vorbesc despre gene sau familii sau despre faptul că știi cine îți sunt părinții.

– Ce vrei să zici? Cum rămâne cu toți oamenii care suferă? am întrebat tulburată. Ca tine și Aizawa...

– Uite ce-i, nu spun că nu-i un pic altfel pentru copiii donatorilor. Nu-i în ordine să-i programezi pe ei sau întreaga familie pentru un viitor de consiliere și terapie. Dar, în esență, e același lucru pentru oricine. Asta înseamnă să te naști. Dacă stai să te gândești un pic, asta înseamnă întreaga viață. Cum spuneam, modul în care o faci nu contează. Ceea ce întreb eu este: de ce vrei să aduci pe lume un copil? Ce te împinge să faci asta? Cum tăceam, Yuriko a murmurat: Lasă-mă să ghicesc. Crezi că a naște este un soi de minune. Darul vieții...

– Nu înțeleg.

– Sunt sigură că te-ai gândit mult la modalitățile de concepere, dar te-ai gândit cu adevărat ce înseamnă asta?

Mi-am privit genunchii în tăcere.

– Și dacă ai un copil, iar acel copil își dorește cu fiecare părticică a trupului lui să nu se fi născut? a insistat ea privindu-și lung degetele. Când spun ceva de genul ăsta stârnesc întotdeauna milă. „Săraca de tine, nu ți-ai cunoscut părinții adevărați, ai suportat ani întregi abuzuri. Nu-i de mirare că nu poți găsi nimic bun în viață“. Le văd mila pe fețe. Uneori îmi spun că nu-i vina mea, îmi spun că nu-i niciodată prea târziu. Încep să plângă și mă îmbrățișează. Se uită în ochii mei și îmi spun că pot schimba lucrurile. Aceștia sunt oameni cumsecade, buni la inimă, dar iată cum stă treaba. Sincer, nu cred că am avut o viață grea. N-am nevoie de mila nimănui. Indiferent prin ce a trebuit să trec, e nimic în comparație cu faptul că m-am născut.

M-am uitat la fața lui Yuriko. I-am repetat vorbele în minte, încercând să pricep la ce se referea.

– N-ai nici o idee despre ce vorbesc, nu-i așa? a pufnit. E foarte simplu, îți jur. De ce cred oamenii că asta e în ordine? De ce nu văd nimic rău în conceperea unui copil? O fac cu un zâmbet pe față, de parcă n-ar fi un act de violență. Aduci cu de-a sila această făptură în lume, această făptură care n-a cerut niciodată să se nască. Faci chestia asta absurdă pentru că e ceea ce vrei pentru tine. N-are nici un sens!

Yuriko și-a mângâiat cu palma brațul stâng. Brațele îi erau albe în continuarea mânecilor rochiei negre, sau aproape albastre, în funcție de unghiul în care cădea lumina pe pielea ei.

– După ce faci copii, nu mai poți să-i „des-faci“, a spus râzând. Știu cum sună. Crezi că sunt extremistă, poate desprinsă de realitate. Nimic nu poate fi mai departe de adevăr. Asta e viața reală. Despre asta vorbesc – despre durerea care vine odată cu realitatea. Nu că ar vedea-o cineva. Ori de câte ori spun asta unei persoane, o văd pe fața ei. Nu i-a trecut niciodată prin minte că aducerea pe lume a unui copil poate să aibă un element de violență. Hei, tuturor le plac petrecerile-surpriză, nu? Într-o zi deschizi ușa și toți sunt acolo, așteptându-te pe tine, gata să te surprindă. Uite-i pe toți oamenii ăștia pe care nu i-ai mai întâlnit, pe care nu i-ai văzut vreodată, și care te felicită, zâmbind cu gura până la urechi. Însă nu-i același lucru. De la o petrecere poți să pleci pe ușa din spatele tău, dar când te naști n-ai cum să pleci. Nu există ușă. Nu există vreo cale înapoi, la cum a fost înainte. Urăsc să spun asta, dar nu tuturor le plac petrecerile-surpriză. Cei mai

mulți oameni trăiesc crezând că viața e bună, o uriașă binecuvântare, că lumea în care trăim e minunată și, în ciuda suferinței, este de fapt un loc uimitor.

– Recunosc că aducerea pe lume a unei noi vieți e ceva egoist și violent.

– Spui asta acum, dar soiul ăsta de declarație n-a oprit pe nimeni altcineva s-o facă. Oamenii găsesc întotdeauna o modalitate de a-și justifica propriul comportament. Îți spui „așa stau lucrurile“, iar după aceea faci orice poțtești. A surâs, apoi mi s-a adresat cu o voce înceată, ca și cum ar fi vorbit cu sine: Așadar, ce este? Ce te face să-ți dorești atât de tare un copil?

– Nu știu, am răspuns automat, moment în care mutra rânjită a lui Onda mi-a fulgerat prin minte. Mi-am apăsât vârfurile degetelor pe pleoape înainte de a adăuga obosită: Nu știu. Poate că nu există un motiv adevărat. Am, pur și simplu, această nevoie profundă să-mi cunosc copilul.

– Toată lumea spune același lucru, a zis Yuriko. Și nu vorbesc doar despre inseminarea artificială... Toată lumea. Toți cred că bebelușii sunt adorabili. Vor să încerce să fie părinți. Vor să vadă ce vor deveni copiii lor. Femeile vor să-și folosească pe deplin trupul. Vor ca genele partenerului să trăiască mai departe. Sau poate că se simt singure și vor pe cineva care să aibă grijă de ele când îmbătrânesc. Oricare ar fi motivul, e la fel. Pricepi ce vreau să zic? E întotdeauna vorba despre ele. Nu se gândesc decât la ele. Nu se gândesc niciodată la bietul copil care se naște. Pe toți îi doare-n cot de ce-o să simtă acel copil. Nu-i sminteală? După ce s-a născut copilul, majoritatea părinților vor face orice ca să-l ferească de suferințele fizice sau psihice. Dar iat-o, singura cale de a-l feri de orice fel de durere. Nu-l aduce pe lume.

– Dar..., am îngăimat. Dar cum poți să știi? Dacă nu mergi până la capăt.

– Așa-i. Cum poți să știi? E un pariu, un joc de noroc – dar cine câștigă, cine pierde?

– Stai un pic, ce anume e un pariu?

– Întreaga situație, mi-a spus Yuriko. Pariezi că acel copil pe care-l zămislești va fi cel puțin la fel de fericit ca tine, cel puțin la fel de norocos ca tine, sau măcar va putea spune că e fericit că s-a născut. Toți spun că viața e și bună, și rea, dar majoritatea cred că e în cea mai mare parte bună. De aceea merg prin ea până la capăt. Șansele sunt mari. Sigur, fiecare moare la un moment dat, dar viața are

sens, până și suferința fizică și psihică are sens, și e atât de multă bucurie! În mintea ta nu-i nici o umbră de îndoială că și copilul tău o să vadă așa lucrurile, întocmai ca tine. Nimeni nu crede că a tras lozul necâștigător. Toți sunt convinși că totul o să fie bine. Dar asta nu-i decât ceea ce oamenii vor să creadă. Pentru propriul lor folos. Partea cu adevărat groaznică este că nu se cuvine să pariezi. Miza e viața altei persoane. Nu a ta.

Yuriko și-a apăsât palma stângă pe obraz și a stat așa o vreme. Noaptea era plină de o culoare subtilă, nici cenușiu, nici negru. Adierea aducea mirosul ploii. O mașină venea pe stradă, prea departe ca să-ți dai seama ce fel de persoană era înăuntru. Farurile de un galben șters au trecut de la dreapta la stânga, apoi au dispărut.

– Există copii care s-au născut într-o lume de durere și mor înainte de a fi aflat altceva, fără nici o șansă să vadă ce fel de loc este lumea, a continuat Yuriko. Lipsiți de putința de a vorbi în numele lor, sunt scufundați în cea mai dureroasă existență, care apoi li se ia. Viața e durere. Aizawa ți-a vorbit vreodată despre salonul copiilor?

– Nu.

– Părinții vor să-și audă copiii spunând: „Sunt fericit că m-am născut“, ceea ce le-ar întări credințele. De aceea părinții și doctorii creează mereu noi vieți, cu toate că nu le-a cerut-o nimeni. Și în acest proces, trupușoarele sunt uneori tăiate, cusute la loc, conectate la tuburi și mașinării sau golite de sânge. O mulțime mor într-o durere copleșitoare. Când se întâmplă asta, toată lumea îi căinează pe părinți. Nu există durere mai mare ca asta. Părinții sunt dărâmați și plâng, fac tot ce pot ca să-și înfrângă jalea și îi mulțumesc copilului. Sunt recunoscători că au avut șansa să-l cunoască. Sunt cu adevărat recunoscători și pentru că acel copil s-a născut. Dar ce-i asta? Cui anume îi mulțumesc? Copilului, care n-a cunoscut nimic din viață în afară de durerea chinuitoare? Ce le dă dreptul să aibă copii, când aceștia ar putea ajunge să-și petreacă întreaga viață într-o durere cumplită, gândindu-se doar la moarte în fiecare clipă a fiecărei zile? Cum ar putea fi în ordine chestia asta? Ce îi face atât de siguri că lucrurile n-o vor lua niciodată în această direcție? Atât de siguri că nu vor pierde pariul? Sunt toți așa de proști? Spune-mi – ce riscă, de fapt, părinții? Ce riscă ei?

Tăceam.

– Uite un fel de a vedea lucrurile, a zis Yuriko după o pauză. Închipuie-ți că ești la marginea unui păduri chiar înainte de ivirea zorilor. Nu e nimeni în preajmă, ești doar tu. Încă e întuneric și habar n-ai ce cauți acolo. Cine știe de ce, te hotărăști să intri în pădure. După ce mergi o vreme, ajungi la o căsuță. Deschizi încetișor ușa. Înăuntru găsești zece copii adormiți.

Am îndemnat-o printr-un semn să continue.

– Toți copiii dorm adânc. Acum, în acest moment, în această căsuță, nu există nici bucurie, nici durere, nici fericire, nici tristețe. Nu există nimic, deoarece toți copiii dorm. Așadar, ce faci? Îi trezești, sau îi lași să doarmă? Alegerea îți aparține. Dacă îi trezești, nouă din zece se vor bucura că ai făcut-o. Îți vor zâmbi și-ți vor mulțumi. Dar unul nu o va face. Știi asta înainte să-i trezești. Știi că acel copil nu va simți decât durere, din clipa în care deschide ochii până ce moare, în cele din urmă. Fiecare secundă din viața acelui copil va fi mai cumplită decât moartea însăși. Știi asta dinainte. Nu știi cărui copil anume, dar știi că o să i se întâmple unuia dintre ei. Yuriko și-a încleștat palmele în poală și a clipit o dată, încet. Dacă aduci în lume o nouă viață, exact asta faci. Îl trezești pe unul dintre acești copii. Știi de ce crezi că e în ordine să faci asta? Pentru că n-are nimic de-a face cu tine.

– Nimic de-a face cu mine?

– Pentru că nu ești unul dintre copiii din acea căsuță. De aceea poți s-o faci. Pentru că oricare ar fi copilul, cel care trăiește și moare mistuit de durere, n-ai putea să fii tu acela.

N-am fost în stare să fac altceva decât să clipesc.

– Oamenii sunt gata să accepte durerea fizică și psihică a altora, oricât de mare ar fi, câtă vreme îi ajută să continue să creadă ceea ce vor ei să creadă. Iubirea sau sensul nu contează. Vocea îi scăzuse atât de mult, încât abia o auzeam. Îți dai seama ce faci?

Aerul devenise apăsător, făcând și mai lipicioasă transpirația care-mi acoperea corpul. Probabil că stomacul meu își făcea de cap, deoarece nu pusesem în gură nimic solid toată ziua, dar nu-mi era foame. Doar un pic de bolboroseală în piept. Mi-am atins nasul. Pielea era unsuroasă. Destul de unsuroasă ca să-mi facă degetul să alunece.

– Nimeni n-ar trebui să facă asta, aproape că a șoptit Yuriko. Nimeni.

A început să picure, dar așa de încet, că nu vedeai decât dacă mijeai ochii spre lumini. De fapt, mai degrabă ca o ceață ușoară. O vreme n-am făcut altceva decât să stăm acolo, așezate la capetele băncii. Yuriko părea fie pierdută în gânduri, fie concentrată pe lucirea goală a pavajului. Tunetul se stingea în depărtare.

Când iunie s-a preschimbat în iulie am făcut febră mare.

În prima noapte, temperatura mea s-a apropiat de 39,4 grade, apoi a stat două zile întregi în jurul lui 38,8. Am mai zăcut trei zile până să scadă.

De mult nu mai avusesem așa febră, care nici măcar nu dăduse semne prevestitoare. Apoi a fost ca și cum mi s-ar fi despicat țeasta. Ceva mă ronțăia pe dinăuntru. Durerea era atât de mare, că nu puteam nici măcar să șed pe scaun. Îmi fulgera prin încheieturile mâinilor și prin glezne. Când mi-am luat iar temperatura, în cele din urmă, termometrul arăta 37,7.

Soarele de vară orbitor se revărsa pe ferestre. Am ieșit din casă. Căldura era atât de intensă, încât o simțeam umplându-mi plămânii, dar în drum spre minimarket mi-am dat seama că tremuram. Am cumpărat câteva pachete de concentrat pentru băuturi energizante și comprese cu gel, apoi m-am dus la drogherie să iau niște sucuri cu vitamine. Când m-am întors acasă mă simțeam și mai rău. Mi-am pus pijama de flanelă și m-am vârat sub pilotă.

Prima zi parcă nu se mai sfârșea. Sub imperiul febrei, simțul timpului se accelera și încetineea, începând pe alocuri chiar să se destrame. În mai multe rânduri n-am mai știut când m-a pocnit febra, sau măcar cine eram sau când se întâmplau toate astea. Părea că ar trebui să mă duc la urgență, dar până la urmă am stat în pat până ce mi-a trecut. Nici măcar n-am luat vreun medicament. Am citit undeva că o febră nu e altceva decât modalitatea organismului de a lupta cu un virus, așa încât dacă o scazi cu medicamente singurul rezultat este că o să dureze mai mult. Am amestecat toate prafurile de băuturi energizante ca să beau câte un pic de câte ori mă trezeam, după care mă duceam clătinându-mă până la baie, îmi puneam lenjerie și haine curate și mă întorceam în pat, până mă trezeam din nou.

Când febra a început să scadă în fine mi-am luat de pe birou telefonul mobil. Nu mă gândisem să-l încarc, așa că bateria era la 13%. Mi-am verificat căsuța de e-

mail. Doar reclame și alte prostii. Nimic de la Rika sau Sengawa, Makiko sau Midoriko, și cu siguranță nimic de la Aizawa.

Nu că lumea s-ar fi schimbat cât am zăcut eu cu febră, sigur că nu. Și totuși, chiar dacă nu se schimbaseră nimic, gândul că nimeni din lume n-a știut că mi-a fost foarte rău timp de aproape o săptămână m-a făcut să mă simt de pe altă planetă. Am încercat să cuget la asta cât de bine am putut cu creierul meu epuizat, dar n-am reușit să pun roțile în mișcare. Apoi mi-a venit în minte ceva cu adevărat ciudat. Chiar avusesem febră o săptămână întreagă? A fost doar un gând trecător. Sigur că avusesem febră. Stătusem în pat zile în șir. Erau pachete cu concentrat de băuturi energizante pe tot blatul din bucătărie. În colțul camerei erau ghemotoace de pijamale transpirate. Dacă m-aș fi urcat pe cântar, aș fi descoperit probabil că slăbisem un kilogram, iar dacă aș fi avut curajul să mă uit în oglindă pariez că aș fi văzut un chip tras la față. Și totuși. Rămânea faptul că nimeni nu era la curent cu boala mea. Nu că m-ar fi contrazis cineva dacă i-aș fi spus. Ar fi luat de bună afirmația. Dar nimeni de pe pământ n-ar fi știut sigur.

Îmi rămăsese o senzație de pustiire, mă simțeam ca o fată lăsată la un colț de stradă într-un oraș gol, necunoscut. Soarele portocaliu urmează să se scufunde în beznă, în vreme ce umbrele tot mai lungi înaintează șovăielnic spre ea, de parcă ar avea ceva de spus. Copleșită de o teroare indescriptibilă, vedem streșinile întunecate ale caselor, cenușiul mohorât al gardurilor și refuzul rece al ferestrelor. Oare stătusem eu însămi la colțul acela? Sau era doar imaginația mea? În momentul acela era greu de spus.

În vreme ce eram doborâtă de febră îmi tot venea în minte Yuriko.

Sosea pe un val de amintiri sau prin fragmentul scânteind cețos al unei scene, întotdeauna în rochia neagră pe care o purtase în seara aceea, privindu-și degetele subțiri încrucișate în poală. Și, la fel ca în seara aceea, nu puteam să spun nimic. Nu pentru că n-aș fi putut să găsesc riposta corectă – ci pentru că-i înțelegeam mesajul. Pentru că în adâncul sufletului meu îi dădeam dreptate.

Pe când mă suceam și mă răsucaleam, de o mulțime de ori am simțit că ar fi trebuit să-i spun asta. Dar cum s-o fac? Umeri înguști, brațe subțiri și albe. Rotulele care se atingeau între ele. Ea însăși era ca un copil. Vederea ei mă convingea că aș fi făcut o mare greșală dacă aș fi rostit ceea ce gândeam sau simțeam. Aș fi putut să-i spun doar că înțelegem. Însă acele vorbe ar fi însemnat oare ceva pentru ea? Privind în beznă parcului, Yuriko și-a apăsât obrazul cu mâna sa mică. Dar

nu, mi-am zis. Nu era deloc asta. Mă înșelasem. Nu era ca un copilaș. Era un copilaș. Acea Yuriko care auzea ușa închizându-se în spatele cetei de umbre și apoi zăngănitul înghețat al zăvorului, care vedea pe geamul din spate al mașinii norii care pluteau sus pe cer și își schimbau forma sub ochii ei, era încă un copil.

Putea să-i audă pe ceilalți copii jucându-se, chiar să-i vadă, la mare depărtare. Cum era posibil să trăiască în aceeași lume? Dacă iarba care acoperea malul râului ar fi putut să vorbească, ce-ar fi spus? Crescând toată viața în același loc. Întepenită acolo. Și ea? Ce avea ea de spus? Privind în depărtare, Yuriko și-a amintit momentul în care a fost despărțită de mama sa pe pajiște. Mirosul ierbii era aproape înăbușitor. Lăsându-se pe vine, ca să vadă mai bine toate plantele cu flori strălucitoare, le-a suflat în frunze și le-a întrebat: „Ce ne face să fim atât de deosebite, eh? E dureros să fiți voi? E dureros să fiu eu? Oricum, ce înseamnă să doară?” Înghesuindu-se în adierea înmiresmată, noii ei prieteni nu i-au răspuns. A venit noaptea, iar acum cărarea din pădure era mai întunecată decât câmpul. Întinzând mânuța spre mine, Yuriko m-a condus în adâncul pădurii. N-a trecut mult și am ajuns la o căsuță. Yuriko și-a lipit fața de geam ca să se uite înăuntru. S-a răsucit, arătând extrem de ușurată, și mi-a făcut semn să vin, ducând un deget la buze și clătinând ușurel din cap. În casă erau niște copii care dormeau. Cu ochii închiși, cufundați în somn. Nu mai e durere, a zâmbit ea. Aici nu mai e fericire sau tristețe. Nu mai sunt despărțiri. Apoi a dat drumul mâinii mele, a deschis ușa mică și s-a strecurat înăuntru. Lungită printre copiii adormiți, a închis și ea ochii. Fără chin. Fără durere. La început, picioarele ei răsăreau de sub pătură, însă le-am văzut micșorându-se. Plasa somnului din jurul copiilor se îngroșa cu fiecare respirație. Un întuneric cald și umed îi înfășura. Fără durere și fără chin. Nimic – dar apoi s-a auzit pe neașteptate un ciocănit în ușă. Cineva bătea ritmic. Ciocănitul trufaș a zguduit casa, reverberând prin copaci kilometri întregi, până ce s-a auzit în întreaga pădure. La fel cum bați un țaruș de lemn între intervale de tăcere, această persoană bubuia în ușă cu o hotărâre evidentă. Nu bătea decât la ușa subțire a unei căsuțe – dar suna destul de tare încât să zguduie toată fundația, ca un clopot care bate aceeași oră în întreaga lume. Pleoapele îmi tremurau. Am strigat să înceteze, dar vocea mea n-avea sunet. Oprește-te. Te rog. Nu mai bate. Nu-i trezi – dar într-o clipă mi-am simțit pieptul înălțându-se și mi-am dat seama că adormisem. Am clipit, și sus, pe tavan, am văzut același cerc de lumină cu care mă trezeam în fiecare zi. Era lumină afară, dar n-aș fi putut spune cât era ceasul. Mi-am dat seama că telefonul zumzăia. Când m-am uitat la ecran, am văzut că era Aizawa.

– Alo? am zis.

– Natsuko?

Cu telefonul în mână, auzeam vocea lui Aizawa rostindu-mi numele, dar nu reușeam să pricep de ce puteam s-o aud. Era ca și cum spațiul dintre țeasta a mea și creier ar fi fost umplut cu o substanță cleioasă, scoțându-mă din funcțiune pentru viitorul previzibil. Am respirat lent, clipind de câteva ori; durerea îmi zvâcnea în spatele ochiului drept.

– Am avut febră, am zis. Aproape toată săptămâna.

– Acum te simți mai bine? m-a întrebat Aizawa cu o îngrijorare sinceră.

– Da, cred că s-a terminat. Dormeam doar. Hei, cât e ceasul?

– Te-am trezit? Îmi pare rău. E zece fără un sfert. Culcă-te la loc. Vorbim mai târziu. Cum n-am scos decât o mormăială nedeslușită, m-a întrebat: Ai fost la spital?

– Cred că mă descurc. Inima încă îmi bubuia în piept, însă mâinile și picioarele păreau să-mi aparțină iarăși, lucru pe care nu-l mai simțisem în ultimul timp. Sunt îndopată cu electroliți, i-am spus.

Aizawa mi-a pus câteva întrebări, dar nu reușeam cu adevărat să le pricep miezul. Înainte să pot reflecta la asta, vocea lui Aizawa – vocea lui – mi-a umplut urechile și capul. Mi se părea că n-o mai auzisem de un car de ani. Această revelație s-a târât peste pielea capului meu, stârnindu-mi furnicături. Nu ne mai văzuserăm de când cireșii... dar asta fusese în primăvară, iar acum era vară. Îmi trimisese e-mailuri și SMS-uri – dar îmi pierdusem treptat capacitatea să-i răspund.

– Acum sunt bine, cred. Trebuia doar să dorm.

– Dacă nu te simți bine ar trebui să vezi pe cineva, să fii consultată, mi-a spus, după care s-a lăsat un moment de tăcere. Să te las acum?

– Nu, am zis. Oricum trebuia să mă scol. Se pare că mi-a trecut febra.

– Ai mâncat ceva?

– Mai înainte n-am fost în stare, dar pariez că acum aș putea.

– Păi, în cazul ăsta dă-mi adresa ta. O să iau orice ai nevoie. Le las la ușă, a zis Aizawa, dar a adăugat repede: Numai dacă vrei. Aș face-o cu plăcere. Sau pot să vin să ne întâlnim la stație.

– Mulțumesc.

– Hei, vocea îți sună mai bine.

Numai că el era cel care părea ușurat.

După aceea am vorbit despre ce am mai făcut fiecare. Judecând după vocea lui, nu părea să știe că o văzusem pe Yuriko în seara aceea, cu vreo două săptămâni în urmă. Aizawa lucrase fără răgaz, practic nu-și luase nici o pauză. Mi-a povestit filmul pe care s-a dus să-l vadă într-o seară, târziu. N-a pomenit-o deloc pe Yuriko și eu n-am întrebat de ea.

A zis că-mi recitise cartea de câteva ori și că de fiecare dată mai descoperise ceva, adăugând la lista lucrurilor care-i plăceau în ea. Am perceput în vocea lui o undă de pasiune care mi-a dat de înțeles că era sincer. Întâi am simțit un pic de sfială când l-am auzit înșirând toate acele laude despre cartea mea, dar curând a părut că vorbeam despre creația unei alte persoane. Era un sentiment stingher, dureros, ca și cum toate astea ar fi fost deja poveste veche – romanul pe care-l scrisesem, faptul că fusese publicat, faptul că eram o romancieră care-și câștiga pâinea scriind, până și impresia că voiam să scriu romane, în primul rând – astea erau lucruri care se întâmplaseră demult, altcuiva.

I-am spus că eu și Makiko ne certaserăm dintr-o pricină absolut prostească, dar n-am intrat în amănunte. Nici măcar nu conta. Era o aiureală. Nimic pentru care să te cerți. Și acum nu mai aveam nici o veste de la ea de aproape două luni.

– Pariez că e îngrijorată din cauza ta.

– Nu ne-am certat aproape niciodată, am zis. Așa că nu știe cum să îndrepte lucrurile.

– Îmi dau seama din felul în care vorbești despre ea că sunteți foarte apropiate, a râs Aizawa. Ai vorbit cu nepoata ta?

– Nu comunicăm în mod regulat. Ne trimitem uneori SMS-uri, dar n-am vorbit cu ea despre asta.

– Poate că sora ta n-a spus nimic...

– Poate. Dar se apropie ziua lui Midoriko. I-am spus că mă duc acolo cu această ocazie, prima dată după multă vreme. O să mâncăm în oraș, doar noi trei. Midoriko e tare entuziasmată de asta, așa că sper să pot merge...

– Când e ziua ei?

– Pe 31 august.

– Zău? Și a mea.

– Nu mă-nnebuni, am izbucnit. Ești născut pe 31 august?

– Da. Ultima zi a vacanței de vară. Păi, presupun că e la fel pentru nepoata ta, chiar dacă ne-am născut la atâția ani distanță.

– Măi, să fie, am spus râzând.

S-a lăsat iarăși tăcerea. Mi-am amintit că la un moment dat mă opriseam la poștă, pe drum de la băcănie, ca să cumpăr câteva timbre comemorative. Nu că aș fi colecționat timbre sau aș fi avut cui să-i trimit o scrisoare. Uneori îmi plăcea să văd ce au, doar atât. Asta i-a stârnit interesul lui Aizawa.

– E pe acolo un oficiu poștal?

– Da, am zis. Unul mic, în diagonală față de parcare pentru biciclete. Au niște timbre grozave. Ar trebui să le vezi data viitoare.

– Păi, sunt sigur că le au și la oficiul de lângă mine. Nu cred că ajung curând în Sangenjaya.

– Ce vrei să spui? Nu eram sigură că aveam dreptul să întreb ceea ce am întrebat apoi, dar am făcut-o, oricum: Yuriko nu mai locuiește pe aici?

– Nu ne-am mai văzut de o vreme. Cel puțin două luni.

Vocea îi era un pic mai coborâtă decât înainte. Cum n-am putut să răspund în nici un fel, mi-am ținut gura.

Mă întrebam dacă faptul că o urmărisem pe Yuriko provocase despărțirea lor,

Însă Aizawa tocmai spusese că trecuseră două luni. Nu erau decât două săptămâni de când o întâlnisem întâmplător pe Yuriko. Am înțeles că lucrurile n-aveau legătură directă, dar vestea tot mi-a scăzut buna dispoziție.

– N-ai mai văzut-o nici măcar la „Copiii Donatorilor“? l-am întrebat.

– De fapt, nu m-am mai dus pe acolo.

– S-a întâmplat ceva?

– Ultima dată când ne-am văzut noi a fost la sfârșitul lui aprilie, a spus el foarte încet. Ți amintești ce cald era? Combinația perfectă între cele mai bune părți din vară și primăvară. Era minunat. Mai fusesem în Parcul Komazawa, dar când am mers împreună părea că văd totul pentru prima oară. Natură peste tot în jur, mi-am mișcat brațele, picioarele, mi-am umplut plămânii cu aer, a fost pentru mine o zi de neuitat. Însă imediat după aceea n-am mai reușit să dau de tine. La început mi-am zis că probabil munca te ține ocupată. Nu voiam să te deranjez. Așa că am hotărât să te las în pace, dar ți-am trimis câteva mesaje și câteva e-mailuri la care nu mi-ai răspuns.

– Mda.

– Mi-am imaginat că poate te-am jignit. M-am gândit că poate am zis sau am făcut ceva. Mi-am stors creierii, dar nu mi-a venit în minte nimic. Mi-am spus că, dacă te-ai săturat să mă vezi și să vorbești cu mine, dacă sentimentele tale s-au schimbat... nu puteam face nimic. Cam pe atunci am avut ultima noastră întrunire din aprilie. În ziua aceea au fost niște divergențe de opinii. Nimic important, doar ceva despre direcția pe care o lua grupul. Și totuși, acea întrunire mi-a dat ocazia să cuget. Presupun că nu mă gândisem prea mult la asta înainte, dar de vreun an de zile erau câteva lucruri care nu-mi dădeau pace. În capul meu, aceste lucruri diferite au început să se lege între ele. Discuția pe care am avut-o la acea întrunire a arătat direct spre ceea ce mă împovăra.

– Grupul te împovăra?

– Nu chiar, a zis. Avea de-a face mai mult cu mine decât cu ei. Ceea ce fac ei este semnificativ, desigur. A fost salvator pentru mine să știu că mai există și alții în situația mea. Asta a contat enorm.

– Înțeleg.

– Dar la un moment dat am ajuns să fiu confuz, a spus Aizawa. Simțeam că am nevoie de spațiul meu, așa că am hotărât să mă distanțez un pic. Toți cei din grup sunt grozavi. Sunt cu toții oameni cumsecade. Totuși, aveam nevoie de spațiu și de timp ca să mă gândesc la propriile mele nevoi, separat de grup. Terminasem cu asta. Trebuia să mă desprind de-a binelea. Prin urmare, la acea întrunire din aprilie am spus că intenționez să iau o pauză.

– Și cum a reacționat Yuriko?

– N-a spus decât: „Tu hotărăști“. Nimic altceva. M-am simțit groaznic din pricina asta. N-aveam impresia că făcusem ceva rău, și toți mi-au dat binecuvântarea lor. Și totuși vinovăția creștea în mine, mai ales când mă gândeam la Yuriko.

Am auzit răsuflarea lui Aizawa în telefon. După câteva clipe de tăcere a reluat:

– Dar nu mi-a fost greu să n-o văd, să nu vorbesc cu ea. Ba chiar m-am simțit ușurat. Ce a fost greu pentru mine...Vocea i-a coborât până la o șoaptă: A fost că nu te-am văzut atâta timp. Asta a fost ceea ce m-a durut cu adevărat...

Mi-am apăsat telefonul pe ureche.

– Știi că s-ar putea să sune cu totul nepotrivit, a zis, dar așa simt nu de azi, de ieri.

Am tras adânc aer în piept, l-am ținut acolo și am închis ochii. Și apoi am eliberat totul.

Ceea ce spusese Aizawa era ca un vis. Întocmai ca un vis, mi-am spus. Numai că mă făcea să mă simt cumplit de deprimată. Mi-am repetat de câteva ori vorbele lui și am scuturat din cap. Mă deprima și mai tare. Ce-ar fi fost dacă... ce-ar fi fost dacă l-aș fi cunoscut cu ani în urmă, când eram mai tânără? De ce nu ne putuserăm întâlni atunci?

Gândul mi-a sfâșiat inima. Dacă ne-am fi putut cunoaște atunci! Dar când, mai exact? Când ar fi fost momentul potrivit? Cu câți ani în urmă? Zece? Dacă ne-am fi întâlnit înainte chiar să-l cunosc pe Naruse? Oare lucrurile ar fi mers mai bine? Greu de spus. Nu știam decât că îmi doream să ne fi putut cunoaște înainte să ajung așa. Asta era sigur. Dar acum nu mai puteam face nimic în privința asta.

– Parcul Komazawa era foarte frumos, nu? am zis. A fost în 23 aprilie. Era o zi de aprilie perfectă. Caldă și răcorită de o adiere. Simțeam că aş putea să merg la nesfârșit, așa o zi era. Pentru mine. Mă înecam. Am respirat adânc înainte de a urma: Cred că m-am îndrăgostit de tine de îndată ce am citit cuvintele tale.

– Cuvintele mele? s-a mirat el.

– De când îți căutai tatăl. „Bărbatul pe care îl caut este, probabil, destul de înalt, cu pleoape simple. Probabil bun alergător. Dacă ceva din toate astea sună cunoscut... Încercând să rămân conștientă de felul în care respiram, am adăugat: Cine știe de ce, n-am putut să uit ce ai spus. Nu că aş putea pretinde că înțeleg ce simți, dar acele cuvinte îmi tot reveneau, cuvintele unei persoane care nu are decât trei indicii ca să afle jumătate din povestea sa. Asta era înainte să te cunosc. Tot vedeam pe cineva în capul meu, în acel loc nesfârșit, fără nimeni în jur. N-am putut să te uit, dar încă nu te întâlнисem...

Ceva m-a oprit, însă Aizawa aștepta răbdător.

– Astea sunt doar sentimente, am murmurat. Nu se leagă în realitate de nimic. Ceea ce ai spus adineauri a fost ca un vis, dar chiar dacă vrei să mă vezi, dacă vrei să fii cu mine, nu pot face nimic ca visul să devină realitate.

– Ce vrei să spui?

– N-am dreptul să fiu o parte a vieții tale în felul acela. Nu pot să fac niște lucruri normale. Nu pot s-o fac, am spus clătinând din cap.

Aizawa a dat să spună ceva, însă i-am tăiat vorba:

– La fel și cu copiii. Dar mă ambalez prosteste. Mă las dusă de val, ca și cum poate că aş fi în stare s-o fac. Am fost pur și simplu toantă. Probabil am știut tot timpul că sunt toantă. Dar mi-am îngăduit să cred că poate nu trebuie să fiu singură, că poate voi reuși să am acest lucru în viața mea, acest lucru special.

– Natsuko.

– Adevărul este că a fost întotdeauna un vis, am spus mușcându-mi buza. Nu se putea materializa niciodată în cazul meu. Și ca să mă trezesc, ca să mă trezesc de-a binelea, cred că de aceea am ținut să te cunosc.

– Natsuko...

– Asta e, am zis, cu vocea ieșind din cea mai profundă parte a mea. Am terminat.

După ce am închis, am stat o oră privind țintă petele de pe tavan. Lumina aspră a verii se unduia prin perdele. Locuința mea era plină de tăcere.

Când m-am ridicat în fine, era ca și cum aș fi lipsit din propriul meu trup. Sau poate ca și cum aș fi fost în trupul altcuiva. M-am târât până la baie și am făcut un duș fierbinte. Mi-am udat părul și am pus pe el căușul palmei umplut cu șampon, dar, chiar și după mai multe încercări, acumularea de transpirație și murdărie împiedica apariția spumei. În oglindă păream împrăștiată. Șoldurile îmi erau mai osoase, mi se vedeau un pic coastele. Petele și alunițele ieșeau în evidență.

A trecut mult până să mi se usuce părul. Nu voia să se usuce. În cameră, m-am lăsat pe spate pe fotoliul-puf și m-am uitat la tavan, clipind de mai multe ori, apoi m-am uitat în jur. Tapetul alb. Biblioteca, iar la dreapta ei biroul și ecranul întunecat al computerului, de care nu mă atinsesem de zile întregi. O cană cu băutură energizantă așezată pe salteaua mea strânsă. Erau șervețele folosite și prosoape pline de transpirație. Haine murdare făcute ghemotoc la picioarele mele. Mi-am pus palmele pe abdomen și am închis ochii. Pielea era rece sub mâini, fără febră. Nimic din chestiile astea n-avea importanță.

M-am ridicat și m-am dus la birou. M-am așezat pe scaun, am pus stiloul în penar, apoi m-am uitat în sertar. Un bloc de corespondență. Carnetul de cecuri. Clame. Foarfeca pe care mi-a dat-o Rie, cu crinul pe mâner. Pe fundul sertarului am găsit un carnet și am aruncat o privire în el. Era poezia pe care o scrisesem acum o veșnicie – cu foarte mult timp înainte – când eram beată. După ce m-am uitat o vreme la ea, am rupt-o din carnet, am îndoit-o în două, apoi în patru, apoi în opt. Când a ajuns prea mică să mai poată fi îndoită, am îndesat-o în coșul de gunoi.

16. MISTUIRE

În a treia zi din august am aflat că Sengawa a murit.

Citeam în cameră când m-a sunat Rika, pe la ora două.

– Cum adică? am întrebat-o. Cum?

Rika a spus că tocmai auzise și ea. Prin minte mi-a trecut rapid cuvântul „sinucidere“, urmat îndeaproape de „accident de mașină“.

Rika mi-a explicat înainte să apuc să întreb.

– A murit la spital. Nici măcar nu știam că e acolo...

– Era bolnavă? Am observat că-mi tremura vocea. Vrei să zici că era bolnavă?

– Încă n-am toate amănuntele, a zis. Tot ce știu este că la sfârșitul lui mai i s-a pus diagnosticul de cancer. Au internat-o pe loc.

– La sfârșitul lui mai? Când ne-am întâlnit la tine?

– Da, a spus Rika mohorâtă. Dar era deja în metastază.

– Poftim? La ce avea cancer? am întrebat, nevenindu-mi să cred. Vrei să zici că n-a știut până atunci?

– Așa se pare. Hei, Natsu, am un apel. Te sun mai târziu.

Când a închis, am rămas în picioare în mijlocul camerei. Apoi m-am uitat la ecranul telefonului până s-a înnegrit iar. Simțeam nevoia cumplită să sun pe cineva, dar n-aveam pe cine.

Am pus telefonul și portofelul în geantă, mi-am încălțat sandalele și am ieșit în pijama să rătăcesc prin cartier. În mai puțin de un minut subsuorile îmi erau ude, și pe spate mi se scurgeau stropi de sudoare. Niște firișoare de nori reduseseră

lumina soarelui la un nivel suportabil, însă căldura verii era deplină. Se lipea de fiecare centimetru de piele, ca atunci când îți pui pe față o basma udă. Mă simțeam dezgustătoare.

M-am oprit la un minimarket, m-am plimbat în sus și-n jos pe lângă toate rafturile, apoi am plecat. Am făcut asta de mai multe ori, în diferite magazine. Mă tot uitam la telefon, să mă asigur că n-am ratat un apel de la Rika. Am cumpărat o sticlă de apă de la un automat și am băut-o sub un copac. Apoi am format numărul Sengawei, dar nici măcar n-a sunat, ci a trecut direct la căsuța vocală. Am hoinărit așa vreo oră, după care m-am dus acasă.

Rika m-a sunat la șase și jumătate seara.

– Scuze că a durat atâta, a zis. Sunt o mulțime de informații contradictorii. Se pare că nimeni nu știe mare lucru. Aș vrea să-ți pot spune totul, în ordine, dar nu știu nici eu precis cum s-a întâmplat. Sengawa a murit noaptea trecută, la miezul nopții. I-au cedat mai multe organe, din cauza cancerului. În mai i-au spus că are cancer la plămâni. A stat o vreme în spital, dar apoi i-au dat drumul acasă. Acum vreo două săptămâni au internat-o în alt spital, unde a murit.

– Nu înțeleg, am spus clătinând din cap. Când am văzut-o era bine. Îmi spui că avea cancer în ultima fază?

– Se pare că atunci când a aflat că are cancer n-a spus nimănui – în afară de câteva persoane de la serviciu. Așa că acum vreo lună i-am trimis un e-mail, fără să am habar că e bolnavă. Mi-a răspuns ca de obicei. Cel puțin, n-am simțit nimic diferit.

– Nu mai mergea la serviciu de două luni.

– Păi, da. Am vorbit cu altă scriitoare cu care lucra. Mi-a spus că tocmai începuseră să revizuiască împreună șpalturile la începutul lui iunie. Apoi Sengawa a căutat-o și i-a zis: „Știu că e un moment tare prost, dar va trebui să te las în grija altcuiva o scurtă perioadă. Nu-i nimic grav, dar astmul meu își face de cap și trebuie să-mi iau un pic de timp liber“. Scriitoarea n-a avut ce să comenteze. „Odihnește-te mult“ și așa mai departe. Sengawa a zis: „Mulțumesc. Mă întorc la sfârșitul verii“. A rugat-o să nu vorbească despre asta. Nu voia să se apuce cineva să facă mare caz.

Mi-am acoperit fața cu mâinile și am expirat în palme.

– Tușea mereu, a continuat Rika. Îmi părea palidă. Îi tot spuneam să meargă la doctor. Dar ea o ținea morțiș că totul e în ordine, că merge regulat la control, chestii de-astea. Zicea că e palidă din cauză că e anemică și că ia medicamente pentru asta. Zicea că tusea e doar de la astm. Practic, mă trimitea la plimbare, asigurându-mă c-o să se simtă mai bine după ce face, în sfârșit, o pauză. Zicea că îmi fac prea multe griji. Dar apoi, când s-a dus la raze, în plămânii ei erau niște bulgărași de zăpadă.

– Tușea tot timpul, am zis încet. Cine știe de ce, nu m-am gândit niciodată la asta. Întotdeauna pretindea că e stresul sau dădea vina pe astm.

– Da, a oftat Rika. După aceea s-a întins la creier, lăsând-o paralizată.

– Dar...

Nu știam ce să mai spun. O vreme am stat așa, ascultându-ne una alteia respirațiile. Am auzit-o pe Kura pe fundal spunând ceva și o femeie strigând-o. Probabil mama Rikăi.

– Tocmai am vorbit cu cea mai apropiată colegă a ei, a spus Rika. Nici ea nu știa că e cancer. Sengawa a ascuns asta și de ea. I-a spus că trebuia să se interneze pentru niște analize de rutină, nimic neobișnuit. Astm, anemie. Dar i-a spus că n-avea de ce să-și facă griji. Trebuia doar să stea o vreme acasă, ca să-și revină. Sengawa a rugat-o și pe ea să nu spună nimănui. Au ținut legătura cât n-a fost la serviciu. Ultima dată au vorbit la jumătatea lui iulie. Zicea că nimic nu părea neobișnuit. A fost o discuție perfect normală.

– O să fie o ceremonie? am întrebat.

– Familia vrea să fie una restrânsă.

– Doar rudele?

– Da. Se pare că nu vor primi pe nimeni fără invitație de la familie.

– Nu e ce-ar fi vrut Sengawa.

– Sunt de acord, a zis Rika. Dar a venit din senin. Tocmai voiau să încerce altceva, alt tratament. Apoi s-a întins la cap și la alte părți ale corpului. Se gândeau la radioterapie. În nici un caz Sengawa și familia ei nu se așteptau ca

lucrurile să se schimbe așa de repede.

– Mda, am făcut.

– Natsu, când ai vorbit cu ea ultima dată?

– Ultima dată, am zis privind peretele, a fost acasă la tine. A fost ultima dată când am văzut-o sau am vorbit cu ea.

– La fel și eu.

– Mergi la înmormântare?

– Nu cred. Se pare că nu se duc nici mulți colegi de serviciu de care era mai apropiată. Cred că unii colegi de-ai ei vor organiza o ceremonie după ce se liniștesc lucrurile...

– Mda.

– Numai că... Rika suspina. Numai că nu-mi vine să cred.

– Știu.

– Chiar că a venit din senin. Nu-i genul de lucruri pe care Sengawa le-ar fi dorit.

– Mda.

– N-avea cum să fi scris un testament. Păi, doar nu plănuia să moară.

– Mda.

– A citit tot ce am scris noi, și întotdeauna avea ceva de spus...

– Mda.

– Dar n-a lăsat nimic pentru noi. Nici un cuvânt.

– Mda.

– E așa de neașteptat.

– Mda.

– Sunt sigură că nici ei nu i-a venit să creadă.

M-am gândit la Komi și la mama. Amândouă au știut că au cancer, dar n-au reușit să priceapă cât de grav era sau să primească tratamentul de care aveau nevoie. Presupun că nimeni nu s-a ostenit să le explice. Au murit înainte să-și dea seama. Culcate în salonul cel mare al spitalului nostru jalnic, trupuri împluținate conectate la perfuzii. Aici într-o zi, dispărute în ziua următoare. Îmi aminteam plăcile negre-albăstrui din afara clădirii, degetele de la picioare, reci, ițindu-se de sub cearșafuri.

– A fost prea afurisit de repede. Rika aproape că plângea. Dacă aș fi scris o astfel de scenă într-o carte pe care o redacta ea, m-ar fi mâncat cu fulgi cu tot.

– Cu siguranță.

– Natsu, a zis. Ce-ar fi să vii încoace? Vino.

– La tine? am întrebat.

– Da, Kura e aici. Și mama e aici. Ar trebui să vii. Putem mânca împreună, mi-a spus, acum plângând de-a binelea. E și Kura aici. Putem să avem o cină grozavă.

– Mulțumesc, Rika.

Mi-am apăsat mâna dreaptă pe obraz.

– Nu-mi mulțumi. Doar cheamă un taxi și vino.

– Nu cred că pot.

– Hai, vino.

– Mulțumesc, am zis. Dar cred că în seara asta am nevoie să fiu singură.

După ce am închis, o vreme m-am uitat pe fereastră. Am făcut ceva de mâncare, dar pe la jumătate mi s-a făcut greață. Am făcut un duș și m-am dus direct la culcare, cu capul înfășurat în prosop.

De-abia începuse să se întunece. Lumina zilei se înmuia treptat, până ce camera mea s-a umplut de amurgul de vară albăstrui. Asta m-a făcut să mă întreb de unde vine albastrul.

Am închis ochii și am văzut-o pe Sengawa. În fiecare scenă pe care mi-o imaginam, zâmbea. Oare de ce? Că doar nu râdeam tot timpul. De cele mai multe ori arăta atât de serioasă, vorbind despre muncă și părerea ei despre roman; dar acum nu-mi aminteam decât momentele în care râdea. Ca atunci când, de Crăciun, a chicotit privind luminile atârinate peste tot în Omotesando. Îmi amintesc că am fost surprinsă că poate să râdă așa. Sau când și-a făcut permanent. Când i-am spus că arată grozav, a râs ca și cum ar fi fost cu adevărat bucuroasă, chiar dacă un pic stânjenită. Presupun că am râs de câteva ori, mi-am zis, privind pe fereastră la albastrul serii.

Sengawa era moartă. Tot ce spusese Rika era adevărat. Și acum trebuia să lămuresc niște lucruri, o știam. Din păcate, mintea mea nu era în starea potrivită pentru asta. Ca și cum aș fi fost paralizată de la gât în sus, blocând acele părți din mine care-mi creau emoțiile, toată tristețea și frământarea, ca și cum n-aș fi fost decât un cadavru viu. Dar acel cadavru simțea durere. Nu ca și cum aș fi fost lovită cu pumnii sau cu picioarele, ceva de genul ăsta. Știam că sunt în siguranță acolo, pe salteaua mea, dar tot simțeam durere. Organele mi se dilataseră în cușca coastelor, umflate și îndopate cu sânge, împingând pe dinăuntru mușchii și grăsimea; părea că în orice clipă ar putea să-mi spargă pielea.

Am bâjbâit prin întuneric după telefon, dar când m-am uitat la istoricul conversațiilor noastre nu mi-a venit să cred. Părea că ne-am scris tot timpul, însă ea nu-mi trimisese decât șapte mesaje.

Toate erau blocuri de text concise, lungi de numai câteva rânduri. Apoi mi-a picat fisa. În sensul strict, noi nu lucraserăm de fapt împreună. Eram într-un regim de așteptare, chiar înainte să înceapă lucrul real, așa cum o arăta limpede natura deschisă a corespondenței noastre neoficiale. Părea că ne văzuserăm tot timpul și că vorbiserăm despre un milion de lucruri, însă cum aș fi putut s-o dovedesc? Mi-am dat seama că n-aveam nici măcar o fotografie a ei. Și scrisul ei? Îl văzusem pe plicurile și pachetele pe care mi le trimisese, dar nu le păstrasem și nu reținusem nici cea mai vagă imagine a scrisului ei. Mă văzusem cu ea mai mult decât cu aproape oricine altcineva. Fusesse o prietenă bună – de fapt, singura mea prietenă. Și totuși nu știam nimic despre ea. Nu mai rămăsese nimic. Dovezile dispăruseră.

Alerga în sus pe treptele scării din stația Midorigaoka, încercând să mă ajungă pe peron. Asta era ultima dată când o văzusem. În vreme ce se uita peste tot, încercând să mă găsească, ochii ni s-au întâlnit o clipă, dar a trebuit să întorc privirea. De ce n-am încercat să iau legătura cu ea? Știam că are dreptate și eu greșesc. Și dacă aș fi lăsat-o să termine ce avea de spus, în loc să fug? Era devreme. Am fi putut merge pe jos până la stația următoare. Poate că atunci mi-ar fi spus că-i părea rău, recunoscând că iarăși băuse prea mult. Dacă ne-am fi împăcat în seara aceea, poate că mi-ar fi dat de știre că era la spital. Am fi avut șansa să vorbim. Acest gând m-a deprimat cumplit. Dar, cine știe. Ar fi putut la fel de bine să nu vrea să ia legătura cu mine. Ar fi putut crede că nu merit să cunosc adevărul, că nu sunt demnă de el. Poate că prietenia era unilaterală și eu nu însemnam nimic pentru ea. Poate că nu eram decât unul dintre numeroșii scriitori cu care fusese silită să se împrietenească, asta făcând parte din munca ei.

Momentul acela în care m-a sunat seara târziu și am băut în barul de la subsol. Sengawa era într-un hal fără hal. Era februarie, frig. Aveam părul ud. Barul era întunecat, cu lumânări pâlpâind la marginile încăperii. Am vorbit și am tot vorbit. Toaleta la fel de întunecată. M-a îmbrățișat. S-o fi rănit fără să știu? Ce voia de la mine? Avea ceva de spus? Sau asta era doar o fațadă? De fapt, era supărată pe mine? Supărată că nu eram în stare să scriu. Nu putusem termina romanul la timp. N-a apucat să-l citească. Poate că renunțase la mine și doar se prefăcea. Dar, indiferent dacă a fost sau nu sinceră, Sengawa a fost singura care m-a încurajat, care a văzut potențial în scrisul meu. Ea a fost singura. Cu aproape trei ani în urmă, într-o zi de vară la fel de fierbinte ca asta, își făcuse timp din ziua ei plină ca să se vadă cu mine. Să vorbim. Asta fusese cu trei ani în urmă. Dar în trei ani nu izbutisem să-i dau în schimb nimic substanțial. Dispăruse înainte să am șansa de a-i auzi părerile.

Am stat trează până târziu, cugetând la aceste întrebări. Valuri de regret, nostalgie, singurătate și din nou regret au trecut peste mine. Părea că n-o să mai adorm niciodată. Trupul îmi era îngreunat și capul nu mi se limpezise deloc, dar cu cât stăteam mai mult trează, cu atât mă simțeam mai vioaie. Era ca și cum arterele și nervii care-mi legau creierul de ochi se umflaseră în mod nefiresc. Când m-am sculat să mă duc la baie, n-am putut să alung impresia că cineva stătea de cealaltă parte a ușii apartamentului. Mi-am zis că, dacă o deschideam destul de repede, aveam s-o găsesc pe Sengawa. Chiar am încercat o dată, dar, evident, nu era acolo.

Culcată cu ochii larg deschiși în întunericul dormitorului meu, au fost momente

În care lucrurile pe care știam că mi le închipui păreau reale, ca și cum chiar le-aș putea vedea. Se poate să fi ațipit, dar eram conștientă că scena stranie din jurul meu nu era un vis, ci un soi de amintire. Eram în ceea ce părea să fie un restaurant cu tavanul înalt, cu mesele mari și rotunde acoperite cu fețe de masă albe. Nimic de mâncat sau de băut. Sengawa ședea lângă mine. M-am răsucit spre ea, simțindu-mă în același timp înlăcrimată și furioasă, și am întrebat-o de ce a trebuit să moară așa, fără să-și ia rămas bun. Râzând neliniștită, mi-a spus: „Prea târziu, Natsuko“ și m-a privit cu îngrijorare. Rika ședea în fața noastră, vărsând șiroaie de lacrimi. Cine știe de ce, Sengawa n-o vedea. Cu toate că Rika era la masa noastră, se ținea deoparte, plângând nebunește. De o parte a ei era Yuriho, ținând-o pe Kura, iar de cealaltă parte era Rie, ridicând foarfeca argintie. Tăind ceva dintr-o coală de un alb strălucitor. Un model cu flori. Rika nu și-a dat seama că era acolo cineva, însă Yuriho a bătut-o ușurel pe spate ca s-o consoleze.

– Ce păcat.

Yuriho nu se adresase cuiva anume, era ca și cum ar fi vorbit pentru sine.

– Poate că da, a spus Sengawa zâmbind. Cel puțin nu mai e durere.

Rika a cuprins-o cu brațul pe Yuriho, care o ținea în continuare pe Kura, și și-a săltat umerii plângând, fără să dea semne că va înceta.

Mi s-a părut că aud ceva în bucătărie, așa că m-am dus să văd. Capul îmi zumzăia, ca și când creierul meu arunca scântei în toate părțile. Dacă vederea este o interacțiune între starea de spirit și ceea ce vezi, creierul meu agitat nu era capabil să vadă nimic. Ar fi fost perfect normal să văd lucruri pe care nu le puteam vedea în mod normal, sau lucruri care nu existau de fapt. Numai că niciodată nu mai văzusem lucruri într-o astfel de stare. După moartea mamei și a lui Komi, o vreme am simțit lucruri care se mișcau noaptea și n-am putut să dorm. Mă uitam prin cameră și căutam în spatele ușilor închise, dar n-am văzut niciodată vreo stafie. După ce mama și Komi au murit nu le-am mai văzut niciodată. Nu m-au vizitat niciodată. Părea o nedreptate absurdă. Mai bine de douăzeci de ani nu le văzusem pe mama și pe Komi și nu primisem vreun semn de la ele, lucru firesc, pentru că muriseră. Voiam să strig cât mă țin puterile. Pentru că au murit! M-am rezemat de frigider, căutând iar prin fiecare ungher semne de viață, dar totul era liniștit. Nici un sunet.

Și Aizawa? M-am întrebat ce făcea el. Presupuneam că era de gardă, în schimbul

de noapte. Îmi spusese cândva că, atunci când era chemat la domiciliu după lăsarea nopții, aproape întotdeauna găsea pacientul mort. Și cu asta basta, pe vecie, pentru că erau morți. Nu e ciudat? Voiam să-l întreb pe Aizawa cum se simte. Voiam să vorbesc cu el despre sentimentele mele. Că n-o să știu niciodată ce credea despre mine Sengawa, dar știam sigur că eu am pierdut pe cineva special. Fusesse așa de brusc – dar chiar era ea specială pentru mine? Chiar simțeam asta? Era un gând înspăimântător. Chiar credeam că era specială? Zău? Ce anume o făcea specială? Nu știam. Nu știam! De aceea voiam să-l întreb pe el.

Ce bine mi-ar fi făcut să-l am alături pe Aizawa în acele clipe! Dar asta nu era cu putință, m-am gândit simțind cum mă podideau lacrimile. Mă torturam singură. Intrasem de bunăvoie într-o fundătură emoțională. Eu fusesem cea care-i zisese că nu ne mai puteam vedea. Asta fusesse ultima oară când mă căutase. Ca să înrăutățească și mai mult lucrurile, în iulie l-am văzut cu Yuriko aproape de stație, prin vitrina de la Starbucks. Am ieșit naibii de acolo înainte ca ei să mă observe.

Aizawa îmi spusese că voia să ne întâlnim, că-l scotea din minți faptul că nu mă putea vedea, dar asta nu fusesse decât o fantezie, un capriciu. Ceea ce-i trebuia cu adevărat, ce știam că-și dorea, era să fie cu Yuriko. Eram sigură că acolo îi era inima. Aizawa era viu, sau cel puțin credeam că este, însă dacă n-aveam să ne mai vedem niciodată, dacă îl văzusem pentru ultima oară, în ce sens era viu?

Următorul gând m-a luat prin surprindere: eram în continuare incapabilă să am raporturi sexuale? Pulsul mi s-a accelerat și fața mi s-a aprins. Lucrurile stăteau la fel de rău ca înainte?

Mă convinsesem sigură că sexul nu va funcționa niciodată pentru mine. Și dacă situația se schimbase? M-am gândit bine la asta, în întunericul bucătăriei. Apoi mi-am tras pantalonii scurți în jos pe coapse și am vârât mâna în chilot, atingându-mi vaginul. Moale sub vârfurile degetelor. O cale de intrare în mine. Mi-am introdus degetele. Părea că, dacă încercam, puteau să intre mai departe. Au pătruns înăuntru. N-am obținut nimic. Am încercat cu două degete, am încercat să fiu delicată și să fiu brutală. N-a mers. Mă umezisem un pic, dar probabil că era doar transpirația, din pricina căldurii. Nu eram cu adevărat excitată.

Am stat acolo, cugetând la chestiunea sexului. Meditația a luat singura direcție

posibilă. Fiecare întrebare era urmată imediat de altă întrebare. Ce înseamnă să nu fii în stare, sau, dacă-i pe așa, să fii în stare să faci sex? Eram o femeie în toată firea, matură din punct de vedere sexual. Știam că din punct de vedere fizic totul era în ordine. Și atunci ce mă oprea? Nu așa funcționa trupul meu. Acea parte din mine, partea pe care tocmai o atinsesem, ca să văd cum este – nu era făcută pentru asta. Era o parte din mine, dar nu pentru asta era. Știam sigur. Îl avusesem dintotdeauna. Sigur că s-a schimbat pe măsură ce creșteam, dar avusesem vaginul toată viața.

„Nimeni nu s-a așteptat să-l folosesc în copilărie, așa că de ce trebuie să-l folosesc acum? mi-am zis. Ce-i rău dacă partea asta din mine rămâne așa cum a fost întotdeauna? Cum se face că lucrurile astea trebuie să se suprapună parțial? De ce o relație bazată pe afecțiune trebuie să aibă și o componentă fizică?” Nu-mi doream decât să am această discuție cu Aizawa. Să audă ce aveam de spus. Deci, de ce eram obsedată de subiectul sexului? Aizawa nu-mi ceruse așa ceva. Eu fusesem cea care făcuse din asta o problemă. Și de ce trebuise să aleg seara de după moartea Sengawei ca să încerc s-o rezolv?

Așa-i cel mai bine, mi-a zis Yuriko. Ea nu suferă. Iar tu – tu ești norocoasă că nu ți s-a întâmplat niciodată să ți se prăbușească lumea. Acea parte din tine e încă un copil. Ce norocoasă ești! Ai trupul unui copil. Poate să fie acolo pur și simplu. Poate să rămână moale.

Yuriko Zen. Ea însăși încă un copil.

Am clătinat din cap în bucătăria întunecată, închizând strâns ochii.

– Hei, ce-ai mai făcut? Midoriko era voioasă. Vocea ei era mângâietoare. Doamne, ce cald e. Ești acolo?

– Sunt aici, sunt aici, am zis. Pariez că Osaka e un cuptor.

– Oh, e o nebunie. În fiecare secundă în care sunt afară am impresia c-o să țâșnească flăcări din mine.

– Pariez că da, la fel e și aici. Hei, cum îți merge la restaurant?

– Oh, a făcut Midoriko. E sălbatic, literalmente sălbatic.

– De ce, ce se întâmplă?

– Nevăstuici.

Părea sastisită.

– Nevăstuici? am întrebat uimită. În restaurant?

– Da, și se poartă ca niște stăpâne. Nici nu știu de unde să încep. Toată chestia a fost un balamuc. E un balamuc. Clădirea e destul de veche, are cel puțin treizeci de ani. Ei bine, înainte să înceapă vara locul începuse să decadă. A trebuit să reparăm totul. Apă, electricitate, tot. Asta a însemnat lucrări. Lucrări destul de serioase, în întreaga clădire.

– A, da?

– Însă vecina de sus e super-ciudată. Se ocupă cu o grămadă de chestii, reflexologie, ghicit în cărți, consiliere, toate laolaltă. E foarte New Age, pricepi? Oricum, suntem în aceeași clădire, așa că știe totul despre lucrări. Sunt afișe peste tot. În zilele cutare și cutare o să începem să facem X, Y și Z. Mă rog, încep lucrările. E destul de mult zgomot, firește. Păi, cum să construiești fără să faci un pic de zgomot, nu? Dar când a început șantierul, cucoana de sus a coborât în goană, zbierând de parcă ar fi venit sfârșitul lumii. Noi am zis: „Totul e în ordine. Sunt doar lucrări“. Ea a mormăit ceva în barbă și a plecat. Însă a doua zi a făcut la fel. În primul moment am crezut că voia doar să ne enerveze, ceva de genul ăsta, dar s-a dovedit că era hotărâtă. Hei, ai văzut filmul în care un tip uită totul imediat, așa că trebuie să noteze, pe hârtie și pe pereți și chestii de-astea? Memento. Îl știi? L-ai văzut?

Am zis că nu.

– Păi, asta a fost ca o zi din Memento, în realitate. A fost cel mai trăsnet lucru pe care l-am văzut vreodată.

– Stai așa, și cum e cu nevăstuicile?

– Stai să vezi, a spus Midoriko. Într-o zi s-au rupt brusc două scânduri din tavan și a căzut o nevăstuică.

– În restaurant?

– Da, chiar unde stau clienții. Toată lumea a luat-o razna. Nu că ar fi vreun local de lux. Vreau să zic că avem ravioli ca lumea, dar, indiferent cine ești, te apucă dracii de spaimă dacă-ți cade-n cap o nevăstuică în vreme ce iei prânzul, nu?

– O, da, cu siguranță, am aprobat.

– Vreau să zic, avem canalul chiar în față și, oricum, întreaga clădire e murdară. Am mai văzut nevăstuici prin vecinătate, mișunând în toiul nopții. Astea erau fără îndoială deja în clădire, și lucrările trebuie să le fi stârnit din ascunzătorile lor. Dar nu s-a întâmplat o singură dată. Nevăstuicile au continuat să vină. Am astupat gaura făcută de prima, dar cădeau din alte locuri.

– Nevăstuicile trebuie să fie și ele înnebunite, încercând să supraviețuiască, am zis. E bine că n-au căzut din tavanul bucătăriei. Dacă ar cădea într-o oală fără capac, ați avea supă de nevăstuică.

– Aici ai dreptate, a râs Midoriko. În orice caz, directorul își pierde mințile. Zice: „Nu-mi pasă cât de veche e clădirea, cât de aproape e canalul, asta e prea ciudat“. I-a intrat în cap că madama New Age arunca nevăstuici peste noi. S-a dus sus să se plângă, dar ea a zis, evident, că n-avea nimic de-a face cu asta. Păi, cum ar fi putut? Ai încercat vreodată să prinzi o nevăstuică? Nu-i ușor.

– Nici măcar nu-mi pot închipui.

– Totuși, directorul nu se dă bătut. E convins că ea e în spatele poveștii cu nevăstuicile. Așa că ne convoacă urgent la ședință și ne prezintă ditamai teoria conspirației – că femeia New Age de sus face parte dintr-o sectă ciudată, că toată amnezia nu-i decât spectacol... E speriat de-a binelea, șoptește tot timpul, ca și cum ar crede că sunt microfoane în restaurant. Păi, e evident că are halucinații, nu? În orice caz, eram într-un război pe față cu vecina. Între timp, nevăstuicile continuau să ne cadă în cap. Ne-au părăsit toți clienții. Vrând să mai destind un pic atmosfera, i-am spus directorului: „Ne-am putea schimba firma în «Turnul înclinat al nevăstuicii⁵³»“. Dar n-a gustat ideea, ca să nu spun mai mult. Zice: „De ce mama dracului să ne schimbăm firma? Psihopata aia de sus ar trebui să și-o schimbe pe a ei“. Eu glumeam doar, însă el o ținea pe-a lui. Zice: „Data viitoare când mai cade o nevăstuică, o înșfac și-o trimit înapoi de unde a venit. O să le trimit pe toate înapoi“. Așa că i-am propus: „«Sus cu nevăstuica⁵⁴», te-ai prins?“

– Bună asta, am râs. Dar sună ca o adevărată catastrofă. Deși nevăstuicile pot fi

tare drăgălașe, nimănui nu-i place să-i cadă una în cap când tocmai este la masă.

– Presupun că ai dreptate în privința asta, a oftat Midoriko. Oricum, Natsu...

– Da?

– Se apropie ziua mea. Vii totuși, nu?

– Am de gând, da.

– Dar cum rămâne cu tine și mama?

– Ce vrei să zici? am întrebat. A spus ceva? E bine?

– Păi, e bine. Dar o apasă faptul că nu vorbiți deloc, se vede de la o poștă. Nu știe ce să spună, sau dacă e în ordine să te sune.

– Mda.

– Mi-a spus ce s-a întâmplat. Ai surprins-o de-a binelea.

– A, da?

– Da, asta-i sigur, a râs Midoriko. Ți amintești când am venit cu mama la tine atunci, demult? Era tare cald, ca acum.

– Da, am stat până târziu, așteptând să vină mama ta acasă.

– Mă tot frământam din pricină că mama voia să-și opereze sânii. Și acum tu ești cea care nu vorbește cu ea, Natsuko! Iartă și uită. Haide, sunteți surori!

– Presupun că ai dreptate, am mormăit. Ai perfectă dreptate.

– Păi, a mai rămas doar o săptămână. Ai grijă să urci în trenul acela. Nu apucăm să ne vedem aproape deloc, și ai promis. O să te așteptăm.

– S-a făcut.

– În ce zi ajungi aici? Vii să mâncăm împreună de ziua mea, da? Și apoi stai noaptea la noi?

– Da.

– Bine. Sună-mă când ajungi la Osaka și vezi orarele trenurilor. Ne întâlnim în Shobashi. Apoi mergem toate trei la cină.

După ce am închis m-am dus în bucătărie să iau un pahar cu apă rece, pe care l-am băut stând lângă chiuvetă. Odată întoarsă în cameră m-am îndreptat spre fereastră, am tras perdelele, după cine știe câtă vreme, și m-am uitat afară. Frunzele fluturau în copacii din fața clădirii de alături. Dincolo de ele era cerul de vară pe care se înălța un nor ca la carte, imens și pufos. M-am pierdut în texturile lui schimbătoare. Norul avea atât de multe culori! Unele părți erau albe și altele erau cenușii, sau cu o nuanță de albastru, dar per total era de un alb strălucitor.

Trecuseră douăzeci de zile de la moartea Sengawei. Nu mult după aceea, Rika m-a sunat să-mi spună că, din cele auzite, înmormântarea s-a desfășurat normal. Din lumea literară participaseră doar șeful ei direct, un director de la editură și redactarea cu care era în cele mai strânse relații. Nu fusese invitat nici unul dintre scriitorii cu care lucrase ea.

– Au spus că Sengawa arăta bine. Nu slabă sau ceva de genul ăsta.

– Mda.

– De vreme ce înmormântarea a fost în cerc restrâns, o mulțime de scriitori și prieteni se gândesc să facă ceva. Adică, pur și simplu nu e în ordine, nu? Se pare că va fi o ceremonie, poate în septembrie.

– Bine.

– Oamenii spun întotdeauna că ceremoniile de comemorare sunt pentru cei vii...

– Mda.

– N-o să le pricep niciodată rostul, a zis Rika. Mă rog, nu știu.

M-am uitat la strada de dedesubt. O bătrână urca pe panta lină, împingând cu toată puterea căruciorul de cumpărături. Avea o pălărie de soare albă, o bluză

albă decoltată și pantaloni bej. Nu stătea nimic în calea soarelui de după-amiază. Era ca și cum un bliț ar fi fost declanșat la nesfârșit, iar copacii, asfaltul, cuvântul „STOP“ de pe carosabil, stâlpii de telefon, bătrâna, căruciorul ei de cumpărături și toate feluritele umbre ar fi fost prinse într-o fotografie uriașă de soarele încrâncenat de august. De câte veri eram în viață? Răspunsul evident era că de atâtea veri câți ani aveam; dar, cine știe de ce, simțeam prezența unei alte cifre, diferită, mai reală, undeva în lume. M-am gândit la asta în timp ce priveam lumina orbitoare a verii.

*

Tokyo era înnorat la sfârșitul lui august. Norii se lăteau în ghemotoace pe cer, însă prin câteva deschizături se ițea albastrul strălucitor, trimițând în jos sulite de lumină. M-am trezit la șase, mi-am scos vechiul rucsac din dulap pentru prima oară după foarte mult timp și mi-am pus în el două seturi de lenjerie și șosete, precum și trusa de toaletă. Trebuie să fi avut rucsacul ăla de vreo douăzeci de ani. O fi fost el ponosit, dar aveam grijă să-l aerisesc din când în când. Una peste alta, era în stare bună. Am luat micul dejun în tihnă, ceva simplu plus un pahar cu mugicha, apoi mi-am strâns lucrurile și am ieșit din casă.

Știam că cel mai ușor și mai repede ajungeam la shinkansen dacă mergeam de la Sangenjaya la Shibuya și apoi luam trenul spre Yamanote până la Shinagawa, dar am făcut un efort suplimentar ca să pot urca în tren din Gara Tokyo, din două motive: erau o mulțime de locuri libere și de fiecare dată plecasem spre Osaka din Gara Tokyo. Nu eram obișnuită cu trenurile. În cea mai mare parte a timpului nu mă aventuram mai departe de supermarketul de lângă stație. Și apoi, mă rătăcesc ușor. Știam că mi-ar fi fost greu să mă descurc într-o gară mai mare, cum e Shinagawa.

În dimineața aceea aerul verii îmi părea tare plăcut. Cu toate că urmam drumul meu obișnuit spre stație, faptul că eram aproape singură pe stradă mă făcea să mă simt proaspătă, ca atunci când o batistă abia împăturită este băgată în buzunar. Mi-am amintit cum făceam gimnastică aerobică în parc dimineața, în vacanța de vară, în primii ani de școală. Bieții copii își făceau apariția părând obosiți, dar entuziasmați. Întotdeauna purtam șlapi. Nisipul aspru al terenului de

joacă ni se lipea de degetele picioarelor. Porumbeii uguiau pe fundal. Conducta de drenaj, umedă și rece, într-un colț al parcului. Acolo ne bălăceam după-amiaza. Mirosul de pământ plin de apă, înnegrit de umezeală. Nu mă mai săturam să privesc cum juca în lumină jetul care se revărsa din furtun. Uneori o vedeam pe Komi punând rufe la uscat pe balconul nostru. O priveam de departe cum își mișca brațele și atârna hainele și lenjeria, fără să știe că o vedeam. Imaginea mă liniștea și mă tulbura deopotrivă – ca și cum ea ar fi putut fi atât de departe pe vecie.

Era șapte și jumătate când am ajuns în Gara Tokyo, prima oară după câțiva ani. Chiar și la ora aceea matinală erau oameni peste tot, nici o deosebire față de ultima dată când am fost acolo. Părea că am dat colțul și m-am întors în timp, ca atunci când împătorești un cearșaf și partea de sus se aliniază cu partea de jos. Oamenii se revărsau în holul principal și dispăreau într-un ciclu fără sfârșit. Diferența principală față de ultima dată era numărul enorm de turiști străini, arși de soare, în maiouri, pantaloni scurți minuscule și sandale, de parcă se duceau la camping. Rucsacurile lor erau așa de mari, că un pas greșit i-ar fi putut face să se răstoarne pe spate. Era imposibil să auzi anunțurile plecărilor dacă nu te concentraai foarte tare. Din difuzoare veneau multe alte zgomote.

Am cumpărat un bilet pentru Shin-Osaka. Trenul aștepta la peron. Am găsit capătul cozii și am așteptat să se deschidă ușile. Înăuntru m-am așezat pe un loc la fereastră. Trenul a plecat din gară fără zgomot, ca și cum ar fi fost împins înainte de o forță planetară.

Timp de patruzeci de minute a gonit mereu spre vest prin întinderea de case, depozite și blocuri, traversând câteva râuri mari. Am început să văd câmpuri și terenuri virane. Treceam printr-un tunel după altul. Curând am ajuns la munți. Case de toate formele și culorile construite pe dealuri. Pe drumurile dintre orezăriile care se întindeau până departe am văzut camioane mici care se mișcau încet. Acoperișurile negre ale serelor de plastic aruncau înapoi lumina verii. În depărtare se vedea o trambă de fum. Am lăsat peisajul să treacă prin fața ochilor mei, preocupată de gândul că erau lucruri pe care aș fi putut să le văd dacă aș fi fost lăsată să cad ca un ac pe drum, sau în colțul acelei orezării, sau pe malul aceluia râu – dar nu voi avea niciodată ocazia să le văd. Suntem cu toții atât de mici și avem așa de puțin timp, încât nu suntem în stare să ne imaginăm cea mai mare parte a lumii.

Când am coborât din tren la Shin-Osaka am simțit că mă lovesc de umiditate ca

de un zid. Uitasem cum sunt verile aici. Am coborât de pe peron, șerpuind prin mulțimea care forfotea. În clipa în care ești în Osaka simți totul în jurul tău. Pe când mă îndreptam spre următorul tren m-am întrebat de unde vine această senzație. S-ar putea datora faptului că auzi oamenii vorbind într-un fel familiar, însă la venirea acasă după atâția ani cele mai puternice semnale nu erau lingvistice. Poate că era modul în care se purtau oamenii. Cum te priveau în ochi, cum mergeau. Diferențele erau mărunte, dar izbitoare. Ar fi putut să fie coafurile sau vestimentația. Sau poate că erau toate aceste lucruri mărunte, câte un pic din fiecare. Am urmărit felul în care se mișcau și i-am ascultat vorbind pe cei de lângă mine. După ce am ajuns în următorul tren, m-am uitat pe fereastră la oraș. Vagonul se apleca la curbe și huruia pe șine, amintiri neplăcute ale legii gravitației.

Asta nu părea deloc o întoarcere acasă încărcată de nostalgie. Era mai degrabă ca și cum aș fi ajuns la o adresă greșită unde se ținea o petrecere la care nu fusesem invitată. Dezorientată, am simțit o vagă părere de rău. M-am uitat la ceas. Era 10:50. Îi spuseseam lui Midoriko că veneam la Osaka, așa cum promisesem, dar nu-i comunicasem ora sosirii. Midoriko zisese că ar fi fost bine să ajung pe la șapte. Ar fi venit să mă ia de la gară, după program, și apoi am fi mers toate în oraș la cină – aș fi putut să plec de acasă la prânz și să ajung la timp, dar înainte să ne întâlnim toate trei voiam s-o văd pe Makiko singură, ca să-i cer iertare și să ne împăcăm. Makiko locuia la douăzeci de minute de Shobashi. Odată ajunsă, aveam să cumpăr o cutie cu pâinișoare cu carne de porc Horai, preferatele ei, și să o sun, cu cea mai veselă voce de care eram în stare. Puteam să plecăm de acasă un pic mai devreme, ca să-i luăm pe drum un mic cadou lui Midoriko. Ar fi fost grozav.

Din nefericire, călătoria de la Gara Shin-Osaka la Gara Osaka și ultima porțiune de drum spre Shobashi mi-au pleostit entuziasmul. M-am plimbat în sus și-n jos pe stradă, oprindu-mă de mai multe ori și privind înapoi la nimic anume. Nici nu mi-am dat seama când m-am pomenit în piața de lângă stația Shobashi, cu mâinile încleștate pe curelele rucsacului. Se făcea tot mai cald cu fiecare oră, și tricoul scăldat în sudoare mi se lipea de piept și de spate, care îmi transpirau și mai tare la fiecare respirație.

Am stat acolo aproape zece minute, paralizată și lac de apă, în mijlocul pieței. Trebuia să mă întâlnesc cu Makiko, dar mai întâi trebuia să cumpăr pâinișoarele. Era tot ce aveam de făcut, însă alte gânduri, conform cărora mă durea în cot de Makiko și de pâinișoare, au reușit cumva să învingă, trăgându-mă în jos.

Shobashi forfotea de lume. Venind și plecând, întâlnindu-se, călare pe biciclete și vorbind tare la telefon. Pe când lucram în apropiere, zona de lângă gară era plină de oameni ai străzii. Oameni care cerșeau, întinși pe jos sau spunând lucruri pe care nu le înțelegeam. Acum dispăruseră cu toții. Părea că nimic din toate astea nu s-a întâmplat vreodată.

Dincolo de stație am văzut o firmă pe care am recunoscut-o – Rose Cafe – cu lumina din jurul literelor pulsând chiar și în miezul zilei. Cu toate că n-am intrat niciodată, Naruse și cu mine o foloseam ca loc de întâlnire. Apoi, din senin, mi-am amintit de Kewpie. Escrocul cu chitara. Makiko spusese că l-a văzut ultima dată pe Kewpie lângă Rose Cafe. Ce făcea acolo? Aștepta pe cineva? Sau poate încerca să se hotărască unde să meargă ori ce să facă și-și dăduse seama că nu se putea mișca. Știam cum este asta.

Am mers pe o alee plină de prăvălioare. Nu ajunsesem prea departe când m-am pomenit că eram aproape singură. Distanța mică dintre clădiri făcea să pară că ora era mult mai înaintată decât în piață. Puținii oameni pe lângă care am trecut mergeau repede. Localul cu udon⁵⁵ unde ne ducea mama seara dispăruse, fiind înlocuit de un magazin de telefoane mobile. Localul cu ramen care era lângă el devenise o mică franciză a unui lanț de restaurante, iar librăria de alături, unde mă opream înainte de serviciu ca să mă uit la titluri, se închisese. Oblonul gri era tras, și în fața lui câțiva bărbați ședeau pe jos, fumând sau vorbind tare la telefon.

La ultima mea venire acasă, cu câțiva ani în urmă, luasem un autobuz spre Makiko din stația Shobashi. Probabil că nu mai mersesem pe jos până acolo de aproape douăzeci de ani. În fața farmaciei acum închise atârna strâmb un banner decolorat cu reclamă la apă de gură. De cealaltă parte a intersecției era un pic mai mult zgomot. Erau localuri pentru adulți și săli de pachinko, restaurante yakiniku lungi și înguste. Un bar în fiecare clădire și nici un spațiu între clădiri. O mulțime erau deschise, însă firmele lor se iroseau pe strada pustie. Era greu de spus, dată fiind ora, însă nu era aproape nimeni, cel puțin în comparație cu vremurile de demult. Domnea o senzație de abandon.

Am mers mai departe prin Shobashi sub arșița verii. M-am hotărât să văd clădirea în care fusese restaurantul. Nostalgică, am intrat în hol. Totul era diferit, cu excepția liftului. O firmă galbenă uriașă de pe perete anunța: „Relaxare pentru bărbatul modern! Camere cu DVD-uri. Confidențialitate totală. Intrarea la F1“.

M-am întors și am găsit drumul înapoi spre stație.

Erau câteva clădiri mai mari pe cealaltă parte a străzii. Una dintre ele era vechiul spital în care au murit mama și Komi. Firma spitalului îmi era arsă cu fierul roșu în amintire. A fost cam în vremea în care apăreau primele minimarketuri. Într-o seară, când mama avea deja perfuzii și nu făcea altceva decât să zacă, i-am povestit despre lucrurile pe care le vindeau la minimarketul de lângă noi. Era puternică și pozitivă. Ridicând brațul subțire, pătat cu vânătăi, ne-a mângâiat fiecare mână și a zâmbit. „Voi două trebuie să fiți sleite de puteri. Duceți-vă acasă și culcați-vă“. În vreme ce eu și Makiko mergeam pe jos spre casă, mama a murit singură. Țin minte că mi-am spus: „Mama și Komi au trăit aici toată viața lor...“, dar m-am oprit. Nu era adevărat; mama s-a mutat o dată. De când a născut-o pe Makiko la spital și până ce am împlinit eu șapte ani am locuit în acel orașel de lângă ocean. Eram săraci lipiți, așa încât Komi venea tot timpul la noi cu trenul. Dacă tata era acasă, ne vedeam cu ea la gară, dar dacă tata era plecat pe undeva Komi venea acasă și ne făcea mâncare. În fiecare dimineață mă țineam după mama până la telefonul public de la care o suna pe Komi. Dacă părea că o să vină, nu mă mai gândeam decât la asta și fugeam la gară cu câteva ore înainte, ca să șed lângă ghișeu cu bilete și s-o aștept. Când ajungea, îi săream în brațe. Îmi plăcea grozav cum mirosea.

Am căutat pe smartphone itinerarul până la vechea noastră gară de lângă port, ca să văd cât dura să ajungi acolo din Shobashi. Trebuia să schimbi trenul de două ori, dar nu erau decât douăzeci și opt de minute. Asta părea imposibil. Știam că nu-i departe – sau știam asta acum, nu și în copilărie. Pe atunci mă țineam după Komi de câte ori trebuia să plece. Casa ei părea teribil de departe. Acele vizite ne țineau în viață. Plângeam când o vedeam că pleacă. Dar locuia la mai puțin de treizeci de minute de noi.

*

Simțeam mirosul portului încă din gară. Nu m-am mai întors aici de treizeci de ani. Din noaptea în care noi trei am fugit.

Interiorul arăta cu totul altfel, în afară de cele două scări din dreapta și din stânga, de dinaintea turnichetelor. Împreună cu mine au coborât o mulțime de oameni, pălăvrăgind despre arșiță. De-abia așteptau să ajungă în stradă. Pe când

locuiam aici nu era nimic, doar portul. Nu era activitate decât o dată pe an, vara, cu vapoarele cele mari. La vreo zece ani după ce am plecat au construit un acvariu uriaș. Era ceva important. Portul fusese un teren viran. Depozite din oțel de lungimea unor cvartale din oraș. Valuri care bat în țărm. Aerul sărat. Asta e. Îmi amintesc când tata mi-a spus că totul avea să fie dăruit curând pentru un proiect de construcție imens. Băuse atâta bere, că fața îi era ca un balon roșu. Am întrebat cât de curând este curând. A râs și a zis că o să fie gata în zece sau douăzeci de ani.

M-am oprit pe o platformă dintre trepte să mă uit la mare. Acoperișul vălurit al acvariului strălucea alb în lumina soarelui. Dincolo de el era o roată uriașă.

După ce ne-am mutat la Komi, când aveam șapte ani, mă gândeam uneori la locul în care am trăit până ce am fost silite să fugim. Asta mă făcea întotdeauna să mă întristez și să-mi pară rău. Ca și cum tot ce lăsasem în urmă se uita la mine – câinii costelivi, sticlele sparte, guma de mestecat scuipată pe asfalt. Saltelele pătate, vasele îngrămădite în chiuvetă, vocile mânioase în depărtare. Uneori mi se părea că mă lăsasem în urmă pe mine însămi. Ca și cum aș fi fost încă în pat, cu ghiozdanul pregătit pentru marș. Așteptând ceva. Nedumerită de ceea ce s-a întâmplat, uitată în haos, incapabilă să mă clintesc de unde eram.

Cea mai circulată stradă din oraș era plină de taxiuri. Eram așa de speriată, că-mi țineam răsuflarea de fiecare dată când o traversam. Acum era plină de o mulțime de oameni veniți pentru acvariu. Pe partea cealaltă, la colț, am văzut un local cu udon și am recunoscut firma. Era al familiei unui coleg de clasă. M-am uitat înăuntru. Era vremea prânzului și restaurantul era ticsit. Totul de pe stradă, în afară de localul cu udon, se schimbase. Acum era un șir lung de magazine cu suveniruri pentru turiști, c-aș fi putut spune ce fel de prăvălii sau de clădiri fuseseră acolo cândva. Am intrat într-un minimarket și am cumpărat două onigiri și o sticlă cu apă. Apoi am mers mai departe pe stradă, transpirând la fiecare pas.

M-am uitat la ceas. Douăsprezece și jumătate. Soarele ardea aprig. Dacă mijeai ochii, vedeai în jurul lui un inel în culorile curcubeului. De pe pielea capului și de pe tâmpile îmi picurau stropi de sudoare. Aproape că auzeam cum soarele îmi pârlăște părul și pielea.

Ceva mai departe am văzut un loc pe care l-am recunoscut. Pe firma mică de deasupra ușii scria „Cosmos“. M-am îndreptat spre ea, ca și cum m-ar fi vrăjit. Era un local care servea prânzul, unde lucra mama cu jumătate de normă. Komi

mă mai aducea acolo să iau masa când era mama de serviciu. În clipa în care ne vedea intrând pe ușă, pe față îi răsărea un zâmbet uriaș, ca și cum s-ar fi simțit în siguranță. Îmi creștea inima când o vedeam fugind de colo colo prin spatele tejghelei cu șorțul ei roșu, răspunzând cu însuflețire când era chemată, spălând vasele, servind mâncarea. Komi se uita la mine și zâmbea: „Mama ta e un soldățul brav“. Eu încuviințam. Sigur că era.

Mi-am imaginat că aș fi deschis ușa de la „Cosmos“ și le-aș fi mulțumit că o angajaseră pe mama. Le-aș fi spus că lucrase acolo acum mai bine de treizeci de ani. Că mersesem acolo de câteva ori cu bunica și că atunci când o vedeam pe mama muncind din greu aproape plângeam. Le-aș fi mulțumit că-mi făceau un hamburger pe care aproape că nu puteam să-l mănânc de emoție, dar îl mâncam până la urmă. Era delicios. Dar n-aveam cum să fac asta. Am luat o înghițitură de apă, m-am uitat o clipă la ușa restaurantului și m-am dus la o bancă unde era un pic de umbră să mănânc onigiri.

Am șezut un timp acolo, privind oamenii care veneau și plecau pe drumul care ducea direct la acvariu. M-am uitat în jur și am observat toate felurile în care se schimbaseră zona, lăsând însă porțiuni din orașul pe care-l știam eu. Asta m-a făcut să mă întreb de ce hotărâse mama să ne mutăm în locul acela. Cum s-a simțit când l-a văzut prima oară și a mirosit aerul sărat? I s-a umplut inima cu visuri și așteptări ale acestei vieți noi, cu familia ei? Mi-am dat seama că n-am întrebat-o niciodată pe mama despre viața ei de dinainte, până să fie mamă.

Ce se întâmplase cu clădirea în care am trăit noi patru, eu și Makiko și mama și tata? Dacă mai exista, tot ce trebuia să fac era să mă întorc la localul cu udon, să cotesc la dreapta și să merg până la a doua intersecție. Când locuiam acolo, cred că alături erau un restaurant yakitori, un local okonomiyaki de care se ocupa doamna aceea și alături un mic iaz artificial cu pești aurii uriași. Îmi amintesc cum înotau, șerpuind printre algele verzi. În colț era un zarzavagiu care trebuie să fi fost acolo din vremea războiului. N-avea casă de marcat, doar un coș legat de tavan cu sfoară în care ținea banii. O lăsa întotdeauna pe mama să cumpere pe datorie, dar nu părea deloc supărat pentru asta, zâmbea și râdea ori de câte ori eram cu ea. Frizeria era aproape, pe o stradă laterală. Proprietarului îi plăcea să spună că unul dintre foștii lui frizeri devenise cascador, dacă te uitai atent îl puteai vedea la televizor. Spunea întotdeauna aceeași poveste, cu același entuziasm absurd. Seara coboram la parterul clădirii noastre, lângă restaurantul izakaya, și ședeam pe prag, așteptând-o pe mama să vină de la lucru.

Doream să revăd totul, dar m-am răzgândit repede, știind că n-avea nici un rost. Am oftat încet. Nu pentru asta venisem la Osaka. Ce căutam acolo? Ștergându-mi transpirația cu un deget țeapăn, m-am uitat la oamenii care umblau pe stradă. Fațada clădirii fusese îmbrăcată în plăci cafenii lucioase. Un cafeniu ciudat pentru o clădire. Când eram mică mă duceau cu gândul la caramel. Străbătând holul de lângă izakaya ajungeai la scări, lângă care se aflau cutiile poștale metalice fixate în perete. Mai exista ceva din toate astea? Eram copilaș, n-aveam mare lucru, dar orice am avut am lăsat în urmă și nu m-am mai întors. Să fie oare acel loc la câțiva pași de banca pe care ședeam? Părea imposibil, dar nu era decât o cale să aflu. Poate că acea clădire mai era încă acolo. Restul, cine știe. Însă, dacă era acolo clădirea, ce-ar fi trebuit să fac? De ce mă obseda asta? Nu era nimic. Nu-i mare scofală să revezi cartierul în care ai locuit. Și atunci de ce mă frământam așa? Eram îngrozită, chiar dacă nu prea știam de ce. Gândul că aveam să revăd vechea noastră clădire făcea să mi se taie genunchii.

M-am întors la minimarket să mai iau o sticlă cu apă și am băut-o cu înghițituri mici. Apoi m-am întors la bancă și am lăsat prveliștea să se reverse peste mine. M-am uitat la ceas. Trecut un pic de două. Știam că trebuia să mă întorc în Shobashi și s-o sun pe Makiko și, dacă era pe-așa, să-i trimit un mesaj lui Midoriko, să-i spun că am ajuns la Osaka. Asta era cel mai logic. Numai că nu puteam să părăsesc banca. Nu puteam să plec.

Două fete îmbrăcate la fel, evident surori, își legăneau rucsacurile turcoaz în vreme ce alergau s-o ajungă din urmă pe mamă. Prima a sărit lângă ea și cealaltă i-a înconjurat mijlocul cu brațele. Toate trei au mers mai departe râzând. Le-am urmărit cu privirea până ce nu le-am mai văzut, apoi mi-am șters transpirația de pe față. În cele din urmă m-am ridicat și mi-am pus în spate rucsacul, apoi am cotit la dreapta la localul cu udon, îndreptându-mă spre clădirea noastră.

La o stradă distanță de artera principală era liniște, nu se mai vedea nici picior de turist. Soarele verii nu făcea vreo deosebire, bătea străzile pustii și clădirile. Cunoșteam drumul. Mă uitam la fiecare casă și vitrină pe lângă care treceam. Unele locuri păreau transformate, dar cele mai multe erau clădiri pe care nu le mai văzusem. La dreapta era un mic teren viran pe care eram sigură că fusese spălătoria. Petrecusem multe zile ploioase acolo, așezată pe o bancă, înconjurată de mirosul hainelor care se uscau, privind stropii uriași care se scurgeau pe geamuri.

Prăvălia cu fructe și legume devenise o casă. Exteriorul cenușiu-albăstrui avea

linii atât de clare, încât arăta a origami. Greu de spus cât de nouă era. În partea stângă era o ușă de oțel. N-avea perdele la ferestre, dar, cum sticla era jivrată, nu-mi dădeam seama dacă locuia sau nu cineva acolo. Cafeneaua de la dreapta era, în esență, așa cum mi-o aminteam, doar că oblonul părea să fi fost tras de-o veșnicie. Mergeam agale. Nu se vedea nimeni și nu se auzea absolut nici un sunet. Ca și cum soarele ar fi înghițit toate sunetele și toți oamenii. La dreapta era o parcare cu plată complet goală. Așa-i – acolo fusese o casă. Oamenii intrau și ieșeau tot timpul. N-aș putea spune ce făceau înăuntru, dar ușa era întotdeauna deschisă. Aveau o corcitură uriașă. O chema Sen. Era o dulceață. Întotdeauna găfâia pe ciment, lângă ușă. Odată am văzut-o pe Sen fătând. Cățelușii ieșeau din ea ca niște organe sticloase, alunecoși și înveliți într-o piele încetoșată. Sen i-a lins până au fost curați. Cu ochii închiși, ei lătrau și își săltau boticurile, căutându-i sfârcurile. Îmi aminteam mirosul culcușului cățelilor, cum le atârnav limbile din bot. Petele negre de lacrimi din jurul ochilor. M-am oprit să privesc în jur – și iată vechea noastră clădire, chiar în fața mea.

M-am uitat în sus, absorbind totul.

Plăci de culoarea caramelului. Vitrina de la parter, după câteva renovări. Un ieșind verde-pal pe care nu-l mai văzusem, unde firma ultimei afaceri care a dat faliment fusese acoperită cu vopsea, așa încât ideogramele nu se mai puteau descifra. Oblonul cu pete de rugină și acoperit de mucegai. Clădirea era atât de mică, încât de-abia puteai parca afară două biciclete. La dreapta era o intrare strâmtă, holul care ducea la scările spre apartamentul nostru. Mi-am țuguat buzele. Știam că va părea mică, dar nu chiar atât de mică. Intrarea era așa de îngustă, că abia puteai trece. Aproape că trebuia să te întorci într-o parte. Micul prag de ciment dintre trotuar și intrare, unde ședeam întotdeauna, avea aceeași culoare cenușie. Îmi aminteam foarte clar ziua în care a apărut un tip în haine de muncitor și a umplut cu ciment crăpătura din pavajul de afară, făcând o mică placă. Mi-a spus să nu mă apropiu până nu se usucă. Când a plecat și am fost sigură că nu mă vede nimeni, mi-am ținut răsuflarea și am împuns cu degetul cimentul care se usca. M-am lăsat pe vine să cercetez. Era încă acolo: o mică adâncitură, care părea că ar putea să dispară sub privirea mea. Așteptând-o pe mama, mă rezemam de plăcile caramel și-mi apăsam degetul în adâncitura pe care o făcusem.

Am tras aer în piept și am intrat.

Holul era întunecat și umed. Aerul avea o undă de igrasie. Clădirea părea

părăsită, înfruntând nisipurile vremii, ca și cum ar fi așteptat să fie dărmată. Cutiile de metal ruginit se vedeau prin umbrele de lângă scară. Scara cea mică. La fiecare pas simțeam o senzație veche urcând din mine, de parcă mi se făcea pielea de găină. Am tras din nou aer în piept și am pornit pe trepte în sus. Nu încăpea decât o persoană. Komi urca scara cu mine în spinare. Uneori mă jucam pe scară cu Makiko sau țipam și o urmăream pe mama în sus și-n jos pe trepte. Țin minte că mă uitam la tata cum cobora primul, cu mâinile înfundate în buzunare, într-una dintre rarele ocazii în care plecam de acasă împreună, ca familie.

La etajul doi era o ușă dată cu lac. O ușă mică. O cunoșteam bine. M-am uitat la imitația de lemn, plină de amintiri, și am apăsat pe clanță. Ușa era încuiată. Am încercat iar. Încuiată, fără îndoială.

Mi-am șters fruntea, m-am frecat la ochi. Apucând clanța, am încercat să zgâlțâi ușa. Nu se deschidea. Am ciocănit. Ușa zdrăgănea, scârțâind din balamale. Am bătut un pic mai tare, ca și cum aș fi fost grăbită, ca și cum m-ar fi urmărit cineva. Acum bubuiam de-a binelea. Dacă aș fi putut să deschid ușa asta, poate că le-aș fi găsit. Pe scări în sus, cu ghiozdanul. Mama deschizându-mi ușa. Întâmpinându-mă cu șorțul ei roșu. Dacă aș fi putut să deschid ușa asta, poate că aș fi văzut bluzonul meu preferat și ghiozdanul și păpușa, locul în care am râs și am dormit, măsuța încălzită la care ședeam. Stâlpul pe care ne încrustam înălțimea. Ceștile de plastic roșii din bufet. Aș fi deschis fereastra odată pentru totdeauna. Poate că totul ar fi fost așa cum fusese. Cunoșteam răspunsul, știam că era „nu“, dar am bătut în continuare. Bubuiam la ușa firavă a vechii noastre locuințe. Și tata? Își amintea ceva? După ce a dispărut, într-o bună zi. Oriunde o fi fost acum, își amintea? Se gândea măcar la anii în care a locuit cu noi? Își amintea cât de cât de noi?

M-am așezat pe trepte și am încercat să respir. Podeaua era crăpată. Era mizerie peste tot. Noroi îngrămădit prin colțuri. Aerul era umed, spațiul de la capătul scării era plin de gunoaie. Carton care se fărâmița din pricina umezelii. Un mop murdar înțepenit într-o găleată de plastic decolorat. O cârpă atârnată într-o parte. Un sac de gunoi negru plin cu Dumnezeu știe ce. Totul acoperit de praf. Soarele care intra pe o fereastră lumina un colț al palierului.

Am auzit muzică. La început n-am înțeles. M-am ridicat de parcă aș fi primit un pumn în braț și mi-am dus mâna la gât. Era telefonul meu. Telefonul meu suna. Mi-am amintit că încă nu-i spuseseam nimic lui Midoriko. Mi-am dat geanta jos

de pe umăr, am desfăcut fermoarul și mi-am găsit telefonul.

– Alo? Sunt Aizawa.

– Știu, am zis, cu vocea brusc răgușită.

Am înghițit în sec.

– Natsuko?

Din felul în care mi-a rostit numele, Aizawa părea agitat.

– Chiar m-ai surprins, i-am spus direct. Nu mă așteptam să mă suni.

– Îmi pare rău, a zis. Sunt un pic surprins eu însumi. Nu știam dacă o să răspunzi.

– Suna, așa că...

– Hei, Natsuko?

– Da?

– Vocea îți sună cam ciudat. E totul în ordine?

– Oh, sunt bine, am oftat în receptor. M-ai luat pe nepregătite, asta-i tot.

– Îmi pare rău.

– Nu, acum mi-am revenit.

– Poți vorbi?

– Sigur, am zis.

Inima îmi bătea nebunește. Trăgeam adânc aer în piept, sperând că el n-o să observe. Îi auzeam răsuflarea.

– Știu că ai spus că n-o să ne mai vedem, și... A oftat și și-a dres glasul. Din ziua aceea m-am gândit mult la asta. Că nu mai vorbim și nu ne întâlnim. Dacă așa simți tu, în fine, ai zis deja asta... Nu încerc să te fac să te răzgândești, dar mi-ar

plăcea să spun și eu ce am de spus.

– Bine...

– Sper că ne putem întâlni să stăm de vorbă, a zis. De aceea te-am sunat.

O vreme am tăcut amândoi. Era așa de straniu să șed pe treptele astea, după treizeci de ani, ascultându-l pe Aizawa și auzindu-mi vocea răsunând pe holul cunoscut, întunecat! Aveam senzația că plutesc, prinsă în visul altcuiva. Mi-am apăsat telefonul pe ureche și am clipit de câteva ori.

– Hei, am spus. Nu-i ziua ta azi?

– Ți-ai amintit.

– Cum aș putea să uit?

– Coincidența cu ziua nepoatei tale ar trebui să fie de ajutor.

– Nu de aceea, am râs.

– Natsuko...

– Da?

– Ai fost bine?

– Eu?

– Da.

– În ultimele două luni... nu știu, am impresia că s-au întâmplat multe, am spus. După o nouă perioadă de tăcere am reluat cu vioiciune: Sunt acolo unde am stat pe vremuri.

– Unde ai stat?

– Da. Ți-am povestit, în primăvară. Unde am stat cu familia când eram foarte mică.

– Lângă port?

– Acolo, am spus râzând. E mult mai mic decât îmi amintesc, totul. Nu-mi vine să cred. Șed pe trepte, înăuntru, și sunt incredibil de mici. Au trecut vreo treizeci de ani. Nimeni nu mai locuiește aici acum. Nu mă surprinde...

– Ești doar tu? Pe trepte?

– Doar eu. Nici măcar nu-i loc să treacă cineva pe lângă mine, așa de înguste sunt. Acum e mai veche și mai păărăginită, dar e aceeași clădire. E părăsit. Ca o ruină.

– Hei, ăăă, Natsuko.

– Da?

– În ultimele două luni am tot căutat o cale să te revăd. Știam că azi o să fii în Osaka și, dacă ai răspuns la telefon, poate că o să fii de acord să te întâlnești cu mine. Doar zece sau douăzeci de minute, a precizat Aizawa. Totuși, nu știam decât că azi o să fii în Osaka.

– Ești... ești în Osaka?

– Acordă-mi doar treizeci de minute, m-a rugat el. E tot ce-ți cer.

Când am închis s-a instalat aceeași tăcere. Am șezut acolo, pe scară, cu mâinile încleștate pe curelele rucsacului. Când m-am ridicat în cele din urmă, m-am mai uitat o dată la vechea noastră ușă. Am privit lung imitația de lemn care se cojea și numărul apartamentului, 301. Mi-am apăsat mâna pe peretele zgrunțuros și am aruncat ușii o ultimă privire, apoi am tras adânc aer în piept.

Ajunsa la parter, mi-am înălțat bărbia, privind în lungul holului. Lumina soarelui se revărsa prin intrarea îngustă. M-am uitat la lumină până ce lacrimile mi-au încețoșat ochii.

17. NU RENUNȚ

Vântul din port mă izbea cu valuri nevăzute, lăsându-mi pe piele resturile mării.

Aizawa a ajuns în stație peste cincisprezece minute. Stăteam exact în același loc în care obișnuiam s-o aștept pe Komi în copilărie. Când l-am văzut lângă casa de bilete am amețit, ca și cum n-aș fi putut să stau în picioare. Văzându-mă, a dat ușor din cap, apoi a repetat gestul când a trecut de turnichet. Am dat și eu din cap. Nu ne mai văzuserăm de patru luni. Purta o cămașă albă cu mâneci lungi și pantaloni bej.

Am coborât scările, fără o țintă anume, și ne-am amestecat în mulțimea de pe strada principală. O vreme, nici unul dintre noi n-a vorbit. Mergeam la stânga lui, concentrată pe mișcarea picioarelor mele; când am ridicat privirea ni s-au întâlnit ochii și m-am ferit instinctiv, îndreptându-mi iarăși atenția spre pașii mei.

– E din senin, știu, a murmurat Aizawa. Am mers prea departe, nu-i așa?

– Nu, nu, am zis scuturând din cap. Doar că nu mă așteptam. E un pic ireal. Nu-mi vine să cred că sunt aici cu tine.

– Înțeleg. Îmi pare rău. Știu că, într-un fel, ți-am forțat mâna.

– E în ordine, am spus. Mă întâlnesc cu sora mea la șapte. Ce-ai fi făcut dacă nu eram la Osaka?

– Nu știu, mi-a răspuns, părând tulburat. Mă întorceam direct la Tokyo?

– Sigur, ce altceva?

Am râs. Aizawa a râs și el.

– Hei, simți mirosul oceanului? l-am întrebat arătând spre acvariu. Apa e chiar acolo. La nici zece minute de mers pe jos. Vezi clădirea aceea mare? E acvariul. O imensă atracție turistică. Vezi roata mare?

– Cred că am auzit de locul ăsta. Au niște specii foarte rare, nu? Ai fost vreodată înăuntru?

– Nu. N-am mai venit aici de aproape treizeci de ani.

– S-a schimbat mult?

– Nu știu. Străzile sunt aceleași. Și unele magazine sunt aceleași. Vezi localul ăla cu udon? Îți știu pe proprietari. E numele lor pe firmă. Au un fiu de vârsta mea. Mă întreb dacă el se ocupă acum de restaurant. Nu că mi-aș putea arăta fața acolo.

– De ce nu?

– Eram atât de sărace, încât tot timpul ne duceam la culcare flămânde. Nu ne puteam permite să mergem la supermarket. Băcanul din cartier ne lăsa să cumpărăm pe datorie, dar asta era tot, în fiecare lună. Când bunica nu putea să vină să ne salveze, mama făcea o comandă aici. N-aveam telefon acasă, așa că trebuia să sune de la un telefon public. Suna și cerea să fie livrate la domiciliu două porții de tăiței simpli. Când omul venea la ușă, ziceam că mama nu e acasă.

Aizawa a încuviințat din cap, nerăbdător să audă mai mult.

– Ziceam că nu-mi lăsase bani și aveam să-i spun ce s-a întâmplat când se întorcea.

– Și el ce zicea?

– Se uita la mine o clipă, scărpinându-se în cap, și întreba cum sunase să dea comanda dacă era plecată, dar întotdeauna ne lăsa tăiței, până la urmă. Când un restaurant face o livrare la domiciliu n-are rost să ia mâncarea înapoi. Tăiței se fleșcăiesc și n-o să-i mai vrea nimeni. Dacă mâncarea e caldă, o lasă acolo. Asta zicea mama. Nu era frumos ce făceam, ne spunea, dar într-o zi avea să-și achite datoria. Când primea banii. Când se întâmplau toate astea, mama era pe acoperiș, privind în stradă. După ce îl vedea pe tipul de la restaurant plecând, cobora ca să mâncăm. Însă fiul lor era de vârsta mea, știi? Acum n-aș mai putea să dau ochii cu el. Pe atunci nu-mi dădeam seama, dar s-a purtat frumos cu mine. Trebuie să fi știut ce se întâmplă, dar nu mi-a aruncat-o niciodată în față. Frumos din partea lui.

– Se pare că mama ta era grozavă.

Aizawa era impresionat.

– Da, am râs. Ori de câte ori ne tăiau electricitatea sau gazul sau apa, ea știa cum să manevreze supapele ca să le deschidă iar. Altfel n-am fi scos-o la capăt.

– O femeie în toată puterea cuvântului.

– Așa a fost.

– Până la ce vârstă ai locuit aici? a vrut el să știe.

– Am plecat în vara în care am împlinit șapte ani, la două luni după ce am început clasa întâi.

– Era aproape?

– Școala? La două străzi în direcția aceea și în jos. Țin minte că ne-am fotografiat după prima zi de școală, la poartă. Dar poza aceea a dispărut, la fel ca tot restul.

– Mi-ar plăcea s-o văd, a spus Aizawa. Vreau să zic, vechea ta școală.

Parte din șuvoiul celor care se îndreptau spre acvariu, am pornit în direcția școlii. Aproape toate magazinele din mica galerie comercială aveau obloanele trase. I-am povestit lui Aizawa diverse lucruri, așa cum îmi veneau în minte. Era o librărie unde ni se spusese la școală să mergem să cumpărăm rechizite. Aveau o pisică albă, bătrână. Întotdeauna era tolănită pe tejghea, lângă casa de marcat. Terenul viran cu toate bălăriile alea fusese un restaurant takoyaki⁵⁶. Localul era întotdeauna ticsit. Aveau pe firmă o imagine frumoasă cu Lum Invader din Urusei Yatsura⁵⁷. Patroana, o doamnă în vârstă, o pictase ea însăși. Mi-a desenat-o de câteva ori pe Lum, ca și cum ar fi fost floare la ureche. Credeam că ea era creatoarea personajului. Alături era magazinul cu așternuturi care a fost spart o dată. A făcut mare vâlvă în cartier. Toată lumea s-a dus la locul faptei. A fost prima dată când am văzut pe cineva luând amprente, folosind praful acela argintiu. I-am spus lui Aizawa că încă îmi răsărea în minte detectivul care dădea cu pământul lui mare pe stâlpi. El asculta atent tot ce-i spuneam, dând din cap când arătam spre clădiri sau spre terenurile virane unde fuseseră pe vremuri construcții. După ce am trecut de galeria comercială și am traversat strada, am

văzut școala.

– Iat-o, am zis, dar am fost puțin timp aici. Am început primăvara, și vara am plecat.

– Nu știu, a spus Aizawa uitându-se la școală. Două luni pot să pară mult timp la vârsta aceea.

– Mă hărțuiau tot timpul pentru că eram săracă. Însă era o fată care se purta foarte drăguț cu mine. Și ea era săracă. Ceilalți copii râdeau întotdeauna de noi, dar ne aveam una pe alta.

– Da.

– Mă întreb ce a simțit după ce am dispărut. Pariez că a fost tare nedumerită. Fără nici o explicație. Într-o bună zi nu mai eram. Ce a însemnat asta pentru ea? Dacă s-ar întâmpla asta acum, am avea tot felul de modalități de a ține legătura. Ne-am putea trimite mesaje sau am folosi rețelele sociale. Când eram copii n-aveam nimic de acest fel. Și apoi, fugiserăm. Nu puteam să mă așez și să-i scriu o scrisoare, nu?

– Presupun că nu.

– M-am gândit mult la fata aceea. Sper că îi merge bine.

Aizawa a dat din cap înțelegător și și-a șters transpirația cu batista. În ciuda căldurii și umezelii copleșitoare, părul lui stătea la fel de frumos ca întotdeauna, dat pe spate ca stuful în apă. Am trecut strada și ne-am oprit în fața școlii. Se vedea direct prin hol curtea arsă de soare în care făceam orele de sport. După ce am stat acolo o vreme, am pornit împreună cu șuvoiul de oameni care veneau de pe strada aglomerată. Ne îndreptam spre apă. Înghesuiala creștea pe măsură ce înaintam. După colț am dat de acvariu. Era mult mai mare decât crezusem. Eram uluită.

– Uite ce priveliște, am zis oftând. Nu erau decât depozite, cât vedeai cu ochii.

– E imens, într-adevăr.

Am urcat un șir de trepte enorme și am intrat. Transpirația mi s-a răcit pe piele.

– Oho, ce instalații au! am spus. Și-au alcătuit propriul lor climat.

– Mie-mi spui, a râs Aizawa. Rar dai peste o asemenea răcoare.

Acvariul nu era peste măsură de aglomerat, dar vedeai lume peste tot. Familii, perechi tinere. Copii alergând între cafenea și magazinul cu suvenire. Ne-am luat cafele cu gheață și ne-am așezat pe o bancă să ne uităm la oameni. Niște tineri arătau cu degetul harta uriașă a acvariului, așa de entuziasmați, că nu știau de unde să înceapă. Indicatoare complicate dirijau vizitatorii spre expozițiile speciale. Mai era și silueta unui pinguin cu fața decupată, unde două adolescente se fotografiau una pe alta. Un grup de elevi s-a strâns în jurul standului cu ștampila oficială a acvariului. De câte ori un puști trântea ștampila mare în carnetul său se auzeau urale. Baloane cu heliu în formă de stele de mare, căluți de mare, broaște țestoase și cambule săltau și se răsuceau lângă intrarea în magazinul de suveniruri. O bătrână ținea de mână o fetiță care trebuie să-i fi fost nepoată și o dojenea fără încetare.

– Ai vizitat multe acvarii?

– Nu prea, mi-a răspuns Aizawa. Nu că așa avea ceva împotriva lor. Pur și simplu nu și-au găsit loc în viața mea. Care e cel mai potrivit moment pentru un acvariu? O zi caniculară ca asta? Dar, ce-i drept, pot să-mi imaginez atracția unei vizite iarna.

– Mi-ar plăcea să văd pinguini iarna, am zis. Atunci trebuie să fie în elementul lor. N-am mai fost într-un acvariu decât de două ori, nu că acum am fi cu adevărat înăuntru. Ședem doar în hol.

Ne-am băut cafeaua cu gheață, privind adulții care treceau pe lângă noi și copiii care alergau peste tot. Nici unul dintre noi n-a spus nimic. Aizawa părea să aibă ceva pe suflet, dar ar fi putut la fel de bine să fie doar concentrat pe toate lucrurile care se petreceau în fața sa.

– E ceva ce vreau să-ți spun, a zis în cele din urmă.

M-am uitat la fața lui.

– Este vorba de Yuriko. Poate că nu înseamnă nimic pentru tine, dar vreau să-ți spun, totuși, a rostit el privindu-mă în ochi. S-a terminat. Dădea din cap ușurel, privind paharul cu cafea din mâinile sale. S-a terminat curând după ultima

noastră convorbire, acum vreo două luni. Ne-am întâlnit și am discutat. I-am spus ce gândesc, i-am spus că în acel moment gândeam asta de câteva luni. Am vorbit cât mai direct posibil. I-am spus că există altcineva. Cineva cu care aș prefera să fiu.

Mi-a căzut falca. Mă holbam la el.

– Ce-a spus?

– A spus să fac ce am de făcut. Tipic pentru ea, presupun. Nu m-a întrebat despre cine este vorba sau ce urmează. Nu m-a întrebat nimic.

– Și după aceea?

– După aceea... nimic, a oftat el. Asta a fost. Când am tăcut, mi-a spus să nu mai iau lucrurile așa de mult în serios. A spus că știa că nu avea să dureze, așa încât, cu cât se termina mai repede, cu atât mai bine.

Aizawa a tăcut. Nu i-am cerut amănunte.

Ședeam alături pe bancă fără să spunem nimic. Condensul de pe paharul cu cafea cu gheață îmi uda palmele. Trupul meu transpirat începuse să se răcească. Pielea mă înțepa; aproape că părea să sfârșie. Aizawa s-a aplecat în față, proptindu-și coatele pe genunchi, cu ochii la capacul paharului de cafea. Pe perete, sus, un ceas împodobit cu tot felul de animale marine arăta patru și jumătate. Din difuzoare a răsunat un anunț. Grupuri de fete treceau pe lângă noi cu sacoșe de la magazinul de suveniruri. Fără vreun motiv anume, ne-am ridicat și am ieșit.

O sirenă de vapor s-a auzit în depărtare, ca și cum ar fi despicat membrana groasă de căldură care căptușea atmosfera. În briză se simțea o undă de noapte de vară. Umbrele se lungeau și lumina din vest părea să fie mai bogată. Era chiar începutul serii. Nici unul din noi n-a spus nimic, doar făceam un pas după altul.

Roata mare, pe care o credeam încă departe, era chiar în fața noastră. M-am oprit și am ridicat privirea ca s-o văd rotindu-se. Cabinele, una albă, alta verde și tot așa, suiau pe cerul serii. Aizawa stătea lângă mine, privindu-le ascensiunea.

– Mă întreb cum arată locul ăsta, am zis. De sus de tot.

– Îmi imaginez orașul, oceanul, a spus Aizawa. Dar pun pariu că în cea mai mare

parte e cerul.

Nu era o coadă prea mare în față. Când m-am uitat la Aizawa, și-a înălțat sprâncenele, întrebând dacă voiam să fac un tur. Mi-am ridicat iarăși privirea. Roata era uriașă. Prea mare ca s-o vezi pe toată. De-abia se zăreau cabinele aflate cel mai sus. M-am imaginat mișcându-mă la acea înălțime și am amețit. M-am agățat de curelele rucsacului. Aizawa s-a uitat iar la mine, așteptând confirmarea. Când am dat din cap, s-a dus și a cumpărat două bilete, apoi s-a întors și mi l-a dat pe al meu.

Ne-am dus la sfârșitul cozii și ne-am pus pe așteptat. Când venea o gondolă, următoarea pereche sau grup mic urca în ea de îndată ce le dădeau permisiunea cele două angajate de la poartă. În scurt timp ne-a venit rândul. Aizawa a intrat, aplecându-se. Eu am șovăit, nesigură pe picioare, dar am prins bara de lângă trapă și am sărit înăuntru după el.

Roata se învârtea atât de lin, încât nu eram sigură că se mișcă. Cabina noastră nu se legăna deloc, dar ne ridicam în aer. Ședeam față în față, uitându-ne pe ferestruici. Trebuie să fi fost făcute dintr-un fel special de plastic. Dacă priveai de aproape, vedeai că sunt pline de mici zgârieturi și că se încetoșau, chiar dacă foarte puțin. Cabina urca în cer, făcându-și loc prin seara de vară. Acoperișul acvariului se cufunda sub ochii noștri, iar copacii din parcul din apropiere și toate clădirile din zonă se micșorau. Aveam vedere liberă asupra oceanului. Apa era de un gri închis, ceva între cenușă și plumb, brăzdată de valuri blânde. Vapoarele presărate pe apă, ca niște degete care scurmă suprafața oceanului, lăsau în urmă dâre albe, mergând pe drumurile lor. Aizawa privea în depărtare.

– Când eram mică, am zis. Nu mi-a dat niciodată prin cap că ăsta este oceanul.

– Ce vrei să spui?

– Mă gândeam că e altceva. Evident, știam că locuim în apropierea apei. Simțeam mirosul refluxului și auzeam valurile. Vreau să spun, știam că e oceanul, numai că, știi tu, nu adevăratul ocean.

– Adevăratul?

– Ca plajele din fotografii sau povești, am spus. Știi ce vreau să zic? Cu soare strălucind peste apa albastră, nisip alb. Presupun că uneori nisipul nu-i chiar alb, dar e mult. Valuri care se sparg. Poți să mergi până la apă, dacă vrei, și s-o atingi,

să-ți afunzi în ea degetele picioarelor. Presupun că întotdeauna am crezut că asta înseamnă oceanul.

Aizawa a dat din cap.

– Locul ăsta nu e deloc așa, am continuat. Apa nu era albastră și cu siguranță n-aveai unde să-ți afunzi degetele picioarelor. Doar adânc și întunecat, ca un puț fără fund. Când eram mică nu încetam să mă întreb. Cum poate ăsta să fie oceanul?

– Acum ți se pare că are sens?

– Sinceră să fiu, nu prea.

Ne-am continuat urcarea treptată. Pe măsură ce luam altitudine, oceanul își schimba culoarea și lățimea, iar orizontul desena o linie abia văzută la hotarul cerului. Mult deasupra noastră, în pâclă, planau păsări negre. De la o fabrică din depărtare se ridica fum alb.

– Poți vedea atât de multe de aici, de sus, a zis Aizawa. Mă dădeam mereu în roata mare cu tatăl meu.

– Cu tatăl tău?

– Da. Mamei nu i-au plăcut niciodată parcurile de distracții. Tatei nu-i plăceau atracțiile, dar mă ducea adesea. Stătea la coadă cu mine, apoi aștepta la ieșire, în vreme ce eu parcurgeam atracția singur. Uneori, dacă priveam din punctul cel mai înalt al circuitului de montagne russe, chiar înainte de picaj, și îl vedeam acolo jos, ca un punctuleț, mă întristam tare, dar când flutura mâna spre mine aveam o senzație incredibilă, a râs Aizawa. Singura atracție în care intra era roata mare. Presupun că-i plăcea. La sfârșitul zilei, chiar înainte să plecăm, întotdeauna ne dădeam în roata mare împreună. Am văzut atâtea priveliști diferite, din toate roțile mari din toate parcurile de distracții. Aizawa și-a frecat pleoapele, apoi m-a întrebat: Ai auzit de Voyager?

– Voyager? Adică sonda spațială de la NASA?

– Exact. De fapt, sunt două. Voyager 1 și Voyager 2. Amândouă lansate acum patruzeci de ani, spre sfârșitul verii. Voyager 2 a fost prima, urmată după două săptămâni de Voyager 1. E amuzant, suntem practic de aceeași vârstă cu ele. Ele

sunt încă acolo, de mărimea unor vaci, plutind în spațiu la douăzeci de miliarde de kilometri de noi.

– Ooo, douăzeci de miliarde de kilometri..., am zis.

– E un număr așa de mare că mintea nici nu-l poate cuprinde, așa-i? Am citit un articol în care încercau să pună distanța în context. Dacă ai fi în shinkansen, mergând cu 185 de kilometri pe oră, ți-ar trebui 7 200 de ani ca să ajungi la sonde. La acea distanță, dacă ai vorbi cu cineva la telefon, ar fi nevoie de o zi și jumătate ca să ajungă la tine răspunsul.

– Măi, să fie.

– Nu-i așa? Tata vorbea despre programul Voyager și despre sonde de fiecare dată când eram în roata mare. Peste tot pe unde ajung fac fotografii și transmit datele. Fotografii cu sateliți sau cu inelele lui Saturn, sau acele imagini celebre cu Jupiter și Marea Pată Roșie. Ba chiar au făcut fotografii ale lui Neptun, în cele mai îndepărtate unghere ale sistemului solar. După treizeci și cinci de ani în spațiu, sondele au lăsat în urmă sistemul nostru solar. Gândește-te un pic la asta. Au ajuns mai departe în spațiu decât orice am creat noi. Sunt ani de când sondele și-au îndeplinit misiunea inițială, dar continuă să zboare, tot mai departe, păstrând legătura cu Pământul.

– Timp de patruzeci de ani.

– Da, a zis Aizawa. Gonind prin beznă, spre constelația Săgetătorul. E greu de cuprins cu mintea distanța dintre corpurile cerești, dar, în termeni temporali, vor mai trece patruzeci de mii de ani înainte ca Voyager să treacă pe lângă următoarea stea. Zic „pe lângă“, dar între ele vor fi vreo doi ani lumină.

– După patruzeci de mii de ani, am murmurat.

– Uluitor, nu? Dacă eram îmbufnat în roata mare pentru că nu voiam să merg acasă, sau nu eram în apele mele, ca atunci când mă certam cu un prieten sau striga mama la mine, tata zicea: „Când ți-e greu, gândește-te un pic la Voyager“. Îmi spunea că sonda era întotdeauna acolo, zburând prin întuneric. Nu metaforic. Literalmente acolo. În orice moment, într-un punct de pe Pământ, era chiar deasupra capului.

Am dat din cap în semn că înțelegem.

– E un lucru mare pe care să i-l spui unui copil, a continuat el. Dar cred că înțeleg ce voia tata să zică. Ne încâlcim întotdeauna în problemele noastre, dar ce înseamnă o sută de ani? Viața oamenilor e așa de scurtă! Întreaga istorie a omenirii nu e nimic față de adâncurile spațiului cosmic. Nu cred că încerca să-mi spună că la un moment dat o să mor, sau ceva de genul ăsta. Nu era deloc vorba despre mine. Mai degrabă spunea că va veni o vreme când soarele se va fi stins, când omenirea și planeta asta nu vor mai exista, însă Voyager va fi în continuare acolo, pătrunzând tot mai adânc în spațiul cosmic. Știi de „Înregistrarea de aur“?

– Nu, ce este?

– Voyager transportă o înregistrare cu sunetele de pe planeta noastră. Valuri, vânt, fulger, păsări. Salutări în peste cincizeci de limbi. Muzică de pe tot globul. Informații despre reproducerea omenească, anatomia noastră, felurile în care ni se schimbă corpul de-a lungul timpului. Culoarele, așa cum le percepem noi, lucrurile pe care le mâncăm, lucrurile la care ținem. Viața noastră de toate zilele. Deșerturi, oceane, munți, animale, instrumente muzicale... știință, cultură, tot. Totul e pe înregistrare. Există și un aparat pe care să fie redată, așa că o poți asculta.

Mi-am imaginat un disc făcut din aur.

– Într-o bună zi, dacă cineva din altă galaxie găsește sonda și poate să înțeleagă acea înregistrare, va ști cine am fost noi. În momentul acela vom fi dispărut de mult, cu toții. Dar cel puțin am lăsat o înregistrare. În acest sens, amintirea noastră poate dăinui. Așa vedea lucrurile tatăl meu. Când îl auzeam vorbind astfel îmi veneau gânduri ciudate. Îmi amintea că într-o zi n-o să mai fiu, la fel ca totul în jurul meu. Uneori mă făcea să mă întreb dacă sunt măcar viu. Cum ar fi: și dacă toate astea nu sunt decât un vis în capul altcuiva, pricepi? Aizawa a zâmbit. Îmi spunea: „Oamenii sunt ciudați, Jun. Știu că nimic nu durează la infinit, dar tot găsesc timp să râdă și să plângă și să se supere, trudindu-se să facă diverse lucruri și stricând alte lucruri. Știu că pare că nimic din toate astea n-are sens. Dar, fiule, aceste lucruri fac viața să merite să fie trăită. Așa că nu lăsa nimic să te doboare“. Eram doar un copil, dar cred că știu ce încerca să spună.

Am încuviințat din cap.

– Când ne îndreptam spre casă mă gândeam întotdeauna la sonda care călătorește prin spațiu, purtând toate amintirile noastre, alunecând tot mai departe.

Aizawa a zâmbit în timp ce privea pe fereastră. Cumva, trecuserăm de vârf și începeam coborârea, ca și cum am fi desenat în amurgul de vară un cerc pe care nu-l va vedea nimeni vreodată. Ne-am uitat peste port, la fâșiile de albastru care se întindeau pe cer.

– Când mă gândesc la tine, îmi aduc aminte cum mă simțeam, mi-a spus peste câteva clipe. De fiecare dată. Cum n-am răspuns, a urmat: După ce te-am întâlnit mi-am dat seama că am pierdut atâtea ani încercând să-mi găsesc tatăl, crezând că este singura mea șansă de a descoperi cine sunt. Credeam că, dacă nu-l cunosc pe el, nu mă pot cunoaște pe mine.

– Da.

– Și dacă sunt împotmolit în felul în care sunt, e din cauză că n-o să-l găsesc niciodată pe acest om.

– Da.

– Poate că este ceva adevăr în asta, dar acum am o idee despre miezul real al problemei. Îmi dau seama că ceea ce m-a supărat tot timpul de când am auzit adevărul este faptul că n-am apucat să-i spun niciodată tatei, vreau să zic tatălui care m-a crescut, ce simt. Îmi doresc să fi aflat mai curând, mi-a explicat, observându-mi privirea întrebătoare. Când era încă în viață. I-aș fi spus că asta nu schimbă ce simt eu, că în ceea ce mă privește el este în continuare tatăl meu.

Aizawa s-a întors cu spatele la mine, spre fereastră. Puținii nori pe care-i văzusem pe când suiam se împrăștiaseră pe cer și erau plini de o strălucire blândă, trandafirie, așa cum cerneala pătează un șervețel ud. Lumina intra în cabina noastră, desenând o aureolă slabă, pâlpâitoare, în jurul părului lui Aizawa. M-am așezat lângă el și i-am atins umărul. Spinarea lui era lată și umerii îi erau largi, dar când l-am atins pentru prima dată palma mea a atins băiatul care fusese, l-am atins pe Aizawa copil – ca și cum aș fi întins mâna prin spațiu și timp. Cabina cobora scoțând mici pocnete. Priveam pe aceeași fereastră spre port și oraș, care prindeau restul de lumină, așa încât aproape că păreau să respire.

Am sărit din cabină, cu apusul împingându-ne de la spate. Am tras adânc aer în piept, umplându-mi plămânii cu amurgul de vară. Vântul dinspre mare îmi mângâia pielea; și, pe când mergeam înapoi spre stație, părea că tragem brazde prin începutul nopții.

Ajunși pe strada principală, am văzut la dreapta luminile din localul cu udon și ne-am alăturat mulțimii care mergea neobosit. Pe când ne apropiam de scările stației, Aizawa s-a răsucit spre mine și a luat cuvântul. Vocea îi era blândă, dar m-a izbit.

– Natsuko, dacă te gândești în continuare să ai un copil, ce-ar fi să-l ai cu mine?

Am mers mai departe spre scări. Aizawa a mai încercat o dată să mă întrebe, vorbind la fel de blând ca înainte:

– Dacă vrei în continuare să ai un copil, să ai acea prezență în viața ta, aș putea...

Inima îmi bătea așa de aprig, că aproape m-am poticnit, dar am urcat treaptă cu treaptă. Am trecut de turnichete și am sărit în trenul următor. Șezând în tăcere, am privit pe geamuri soarele care apunea, alunecând sub orizont.

– Natsu! Ai venit!

Când am dat în lături draperia și am intrat în restaurant, le-am zărit pe Makiko și Midoriko așezate la o masă din mijlocul sălii aglomerate. Midoriko se ridicase și îmi făcea semn cu mâna. A zâmbit când mi-a rostit numele.

– Te văd, te văd! am zis, încercând să fiu nonșalantă.

Makiko ședea foarte dreaptă. Din felul în care își mușca buza, era greu de spus dacă zâmbea, era supărată sau gata să plângă. Când m-am așezat la masă a dat din cap de mai multe ori și mi-a zâmbit cu adevărat.

Până la urmă ne-am întâlnit la localul okonomiyaki din Shobashi. Makiko comandase deja o halbă de bere, care era pe jumătate goală. Midoriko bea mugicha. Deasupra plitei din mijlocul mesei aerul era plin de pârâitul de la konjac⁵⁸ care sfârâia și germenii de fasole care se prăjeau, iar aroma dulce și bogată a sosului okonomiyaki unduia prin încăperea ca o amintire. Când a sosit berea mea, Makiko i-a strigat lui Midoriko: „La mulți ani!” și am toastat cum se cuvine, ciocnindu-ne paharele.

– Nu-mi vine să cred că ai douăzeci și unu de ani, a zis Makiko cu duioșie. Uite

ce mare ești.

– Ești atât de tânără, am râs eu. Bucură-te de asta cât poți.

– O să încerc, a spus Midoriko zâmbind larg.

Makiko ne-a povestit despre fata cea nouă de la bar și că sărea în ochi faptul că recursese la chirurgia plastică. La început, Makiko și celelalte animatoare fuseseră reținute, pentru că nimeni n-avea curajul să aducă vorba, dar curând fata le spunea tuturor unde s-a operat la pleoape și cât costase, sau unde a făcut tratamentul cu acid hialuronic pentru bărbie, sau unde s-a dus să i se remodeleze nasul. Vorbea ca și cum ar fi fost vorba de machiaj. Makiko fusese captivată de sinceritatea ei.

– E așa de interesant. Fața ei e ca un car alegoric. Acum toată lumea e așa. Adică, de ce ar trebui să te rușinezi?

– Sigur, a zis Midoriko, dar de ce o fată care cheltuiește atâta pentru fața ei începe să lucreze la un bar ca al vostru? Sunt o mulțime de localuri mai fițoase cu personal mai tânăr și salarii mai bune, a adăugat ea mușcând din konjac.

– Presupun că a lucrat undeva unde plăteau foarte bine, dar aveau o cotă și competiția era mult prea mare. La noi nu e așa. Lăsăm fetele să poarte haine călduroase când e frig afară și încercăm să le facem să se simtă ca acasă. De aceea rămân mult timp. Și apoi, fata asta lucrează ziua la un salon de manichiură. Makiko a mâncat niște germenii de fasole, apoi a spus: Ia uitați-vă. Mi-a făcut astea acum câteva zile. Drăguțe, nu?

Și-a arătat unghiile, lăcuite cu roz sidefat. Și-a fluturat degetele și am râs toate. Midoriko a vorbit despre cartea lui Kripke pe care o citea, trecând apoi la relația ei cu Haruyama. Părea să meargă bine. Mi-a arătat fotografii dintr-o drumeție pe care au făcut-o de curând.

– Vă place mult să fiți în natură, am observat.

Midoriko a zis că lui Haruyama îi plăcea să scrie haikuuri, așa că uneori o târa după el în drumeții ca să-și găsească inspirația. M-am mai uitat o dată la fotografie. Amândoi zâmbeau. Tinerețea lor era orbitoare, ca și cum ar fi fost îmbrăcați în lumină.

Chelnerul a adus okonomiyaki și yakisoba⁵⁹. Le-am împărțit între noi și o vreme ne-am concentrat asupra mâncării. Timp de câteva minute comentariile noastre au fost legate numai de felurile fierbinți și delicioase.

– Hei, Midoriko, ce s-a mai întâmplat cu nevăstuicile? am întrebat în cele din urmă.

– Oh, au dispărut.

– Așa, pur și simplu?

– Da. A fost tare ciudat.

– Ați chemat un exterminator sau așa ceva?

– Nu, au dispărut dintr-odată.

– Din senin, a zis Makiko. Gata cu ele.

– A fost ciudat. Femeia de deasupra nu ne-a mai sâcâit, a spus Midoriko printre înghițituri. A fost ca și cum nu s-ar fi întâmplat niciodată. Au terminat și lucrările.

– Ce s-a întâmplat? am râs. Au murit, ceva în genul ăsta?

– Toată lumea e bine. Presupun că nevăstuicile și-au găsit alt sălaș. Oho, chestia asta e super-bună!

După cină am urcat într-un autobuz și ne-am dus în apartamentul lui Makiko și Midoriko. Era un drum scurt de la stație. Era prima mea vizită după ani întregi. Când am văzut clădirea lor mai departe pe stradă, în aerul cald al serii, am simțit ceva ca o combinație de durere de inimă și alinare. Pașii noștri răsunau urcând scara de metal. Am petrecut restul serii uitându-ne la televizor și flecărind.

Am făcut pe rând duș și ne-am prăbușit pe două saltele, cu Midoriko între mine și Makiko. Am continuat să vorbim și după ce am stins lumina. Câteodată râdeam așa de tare, că ne durea burta, și Midoriko se ridica în capul oaselor zicând că o să-și piardă mințile dacă nu ne potolim. Nu știu cât am stat la taclale, dar în cele din urmă pauzele au fost tot mai lungi și am auzit răsuflarea lui Midoriko, care adormise.

– Ce-am mai râs, a zis Makiko. Probabil că ar trebui să ne culcăm.

Ochii mi se obișnuiseră deja cu întunericul. Rafturile de placaj, tricourile lui Midoriko atârând la uscat, biblioteca. Totul în diferite nuanțe de albastru. La puțin timp după ce ne-am urat noapte bună, am vorbit din nou.

– Hei, Maki.

– Da?

– Îmi pare rău, am zis încet.

Prin albastrul nopții am văzut-o pe Makiko că se răsuțește spre mine.

– Nu, mie îmi pare rău. Ar fi trebuit să te ascult până la capăt. Știu că trebuie să te fi gândit bine înainte să-mi spui. Am fost toantă. Îmi pare tare rău.

– Eu sunt cea căreia trebuie să-i pară rău. N-ar fi trebuit să spun ce am spus. N-am nici o scuză.

– Natsu, sunt sora ta. Întotdeauna o să fiu sora ta. O să fie bine. Suntem împreună în asta. Orice vei alege, sunt alături de tine.

– Ascultă, Maki...

– Hai să dormim, bine?

– Bine.

În timp ce priveam pe fereastră întunericul nopții de vară, îmi aminteam tot soiul de lucruri, conversații întregi, dar n-a trecut mult și am adormit. Somnul era ca tăiat dintr-o placă de lut, rotund și curat. Am dormit toată noaptea. Fără vise.

La jumătatea lui septembrie i-am trimis un e-mail lui Yuriko Zen, folosind adresa de pe cartea de vizită pe care mi-o dăduse când ne-am cunoscut. Am început cu scuze pentru că-i scriam așa, din senin, și am întrebat-o dacă voia să ne întâlnim și să stăm de vorbă. Mi-a răspuns peste patru zile. Am stabilit să ne vedem în următoarea sâmbătă, la ora două, în micuța cafenea aflată aproape de

capătul galeriei comerciale din Sangenjaya.

Yuriko a venit cu cinci minute mai devreme, arătând chiar mai slabă decât în iunie. Când a apărut la intrare, a fost greu de spus care dintre noi a văzut-o prima pe cealaltă. Purta o rochie neagră uni, la fel ca ultima dată, și a venit spre mine fără să se uite în jur. S-a așezat și și-a aplecat capul, aproape ca și cum ar fi încuviințat. M-am înclinat și eu.

Chelnerița ne-a adus meniurile și apă. Am comandat ceai cu gheață, iar Yuriko a spus că vrea același lucru. Pe fundal se auzea o sonată de pian la un volum discret. Trebuia să fie o piesă celebră, dintre cele pe care oricine le-a mai auzit, dar nu-mi aminteam în ruptul capului numele compozitorului. O vreme am tăcut, privind paharele de apă.

– Știu că a fost din senin, am zis.

După o scurtă pauză, Yuriko a clătinat din cap. Soarele intra pe o fereastră aflată mult în spatele nostru. Lumina din cafenea era puternică, însă Yuriko părea palidă. Pistruii de pe obraji ei se amestecaseră cu umbrele de sub ochi, creând o serie aparte de culori, aproape ca o vânătaie. Yuriko părea stoarsă de puteri. Ședea acolo, tăcută, așteptând să continui. Cu ochii ațintiți la degetele sale încleștate pe paharul cu apă.

– Nu știu cum să încep, am mărturisit. Sincer, nici măcar nu sunt sigură dacă se cuvine să vorbim despre asta. Când a ridicat privirea aproape imperceptibil m-am grăbit să adaug: Numai că am simțit că trebuie să vorbesc cu tine.

– E vorba de Aizawa? a murmurat.

– Da. Dar și despre mine.

Chelnerița ne-a adus ceaiul și ne-a întrebat zâmbind dacă putea să ia meniurile. Am dat din cap amândouă, iar ea a plecat, lăsându-ne să ne reluăm discuția.

– M-am gândit mult la ceea ce ai spus în iunie, în seara în care am vorbit în parc, i-am explicat. Sunt sigură că și înainte am chibzuit îndelung la motivul pentru care vreau să am un copil, de unde vin acele sentimente. Întrebându-mă ce îmi dă dreptul, de vreme ce nu am partener și sunt incapabilă din punct de vedere fizic să fac, știi tu...

– Incapabilă?

– Nu pot să mă culc cu nimeni. Nu pot să particip la asta. Din punct de vedere fizic, nu suport. I-am spus că nu m-am culcat decât cu un bărbat, că ne-am despărțit din cauza asta și de atunci înapoi n-am mai avut raport sexual cu nimeni. Când am auzit de băncile de spermă am început să mă întreb, am zis. Poate că asta ar merge la mine. Poate că aș putea să am un copil, la urma urmei.

Yuriko mă privea fix.

– Însă gândeam doar superficial. Asta m-a izbit când am vorbit în parc. Nu-mi mai era clar ce voiam, dar, cu cât mă gândeam mai mult, cu atât mi se păreau mai corecte afirmațiile tale. Mi-am dat seama că nu poți să „des-faci“. Nu mă gândisem cu adevărat la consecințe. Acum ceea ce ai spus are foarte mult sens. Nimeni nu alege dacă să se nască sau nu. Scuturând din cap, am zis oftând: Mi-am dat seama că eram egoistă, ba chiar crudă.

Yuriko a clipit, cuprinzându-și coatele în palme.

– Fără tine, am spus, n-aș fi înțeles niciodată.

– Fără mine? a întrebat.

Avea vocea răgușită.

– Mulțumită ție, am zis, trudindu-mă să scot din mine cuvintele. Am înțeles, în sfârșit.

Yuriko s-a răsucit spre ușă. A stat așa preț de un minut. Îi vedeam liniile ascuțite ale bărbiei, venele albastre de pe gâtul descărnat. Mi-am imaginat pădurea întunecată, deasă. Copiii culcușiți într-o plasă a somnului, cu burticile moi ridicându-se și coborând. Yuriko era cuibărită printre ei, cu ochii închiși, cu genunchii la piept, cu fiecare respirație până în adâncuri. Cu trupușorul în siguranță.

– Poate că acest lucru nu poate să fie „des-făcut“. N-avem cum să știm ce va fi. Poate că o să privesc în urmă și o să-mi dau seama că a fost o uriașă greșală. Dar, în ce mă privește... Vocea îmi tremura, Am respirat adânc de două ori și am privit-o pe Yuriko. Mai bine eșuez decât să renunț, am spus în încheiere.

Stăteam într-o liniște deplină, uitându-ne la ceai. Un bărbat cu părul alb care ședea dincolo de Yuriko s-a ridicat în picioare. Cu ajutorul bastonului, s-a îndreptat spre ieșire.

– Presupun că vei naște copilul lui Aizawa, a zis Yuriko.

Am confirmat printr-un gest.

Yuriko și-a apăsat pleoapele cu degetele.

– Știi, a spus, aproape neauzit. Aizawa e bucuros că s-a născut.

M-am uitat la ea fără să spun nimic. Peste câteva clipe a vorbit iarăși:

– Eu nu sunt ca tine. Nu sunt ca nici unul dintre voi doi. Poate că sunt pur și simplu slabă, a zis, zâmbind vag. Dar nu pot să accept viața. Nu dacă vreau să trăiesc mai departe.

Am închis ochii, strângându-i atât de tare, încât jur că mi-am auzit mușchii încordându-se. Când m-am destins un pic, am observat că aveam ceva în gât, o prezență fremătătoare care era gata să se reverse. Cu buzele strânse, m-am concentrat pe respirație. Inspiră, expiră. O vreme n-am spus nici una nimic.

– Ți-am citit romanul, a spus Yuriko într-un târziu. Cel în care toată lumea moare.

– Da.

– Dar continuă să trăiască.

– Da.

– E greu de spus dacă sunt morți sau vii, dar încă trăiesc.

– Da.

– De ce plângi? m-a întrebat.

Yuriko zâmbise, dar apoi și-a îngustat ochii, ca și cum ar fi șovăit între râs și lacrimi, și s-a uitat la mine, hotărâtă să nu plângă. În clipa aceea, tot ce voiam era s-o îmbrățișez. Să mă înfășor în jurul ei. Nu cu cuvinte și nu cu brațele. În cu

totul alt fel. Într-un alt fel, de nedescoperit – voiam s-o îmbrățișez. Să-i cuprind umerii descărnați și spinarea îngustă. Nu voiam decât s-o îmbrățișez. În loc de asta, mi-am șters lacrimile și am dat din cap.

– E ciudat, nu-i așa? am întrebat.

– Da.

– E ciudat.

– Zilele trecute am fost la mormântul Sengawei.

Rika a amestecat cu paiul în cafeaua cu gheață. Cuburile s-au strâns la un loc.

Nu ne văzuserăm de două luni. Era incredibil de bronzată, și rochia ei complet albă era aproape prea luminoasă ca să te poți uita la ea. Avea o pălărie de pai cu panglică neagră.

– Știi ce gândești, a zis. De ce să-ți dai osteneala? Nu aduce nici un folos. Dar nu-ți poți vizita rudele la infinit. Nu mi-am dat niciodată în vânt după cimitire. Întotdeauna mi s-au părut stupide. Încă îmi par așa, de fapt. Sunt bani iroșiți. Nici o legătură cu moartea, cu iubirea, sau n-am văzut eu niciodată vreuna. Cu toate că, presupun, le oferă celor vii un loc în care să meargă atunci când nu știu încotro s-o ia. Și nu-i nimic rău în asta.

– Da, am zis.

– I-am întrebat pe părinții Sengawei cum să ajung la mormânt. E dincolo de Hachioji, spre nord. Când am ajuns acolo, nu mi-a venit să cred. Era de vreo cinci-șase ori mai mare decât orice văzusem în viața mea.

– Ce anume, piatra funerară?

– Totul! a râs Rika. Adică, pietrele însele erau mari. Din cele înalte, groase. Mai degrabă obeliscuri decât pietre de mormânt. Dar așa era întregul lot al familiei. Au tot acel spațiu. Nici măcar nu exagerez. Un grup de școlari ar fi putut să-l folosească pentru o tabără.

- Mi-a spus odată despre asta, când era mai tânără, am zis.
- Serios? Buza de jos a Rikăi se sprijinea pe pai. Mie nu mi-a pomenit nimic.
- Presupun că a stat mult timp prin spitale în copilărie. Și a avut toți profesorii ăștia particulari. Oricum, a petrecut mult timp singură, și atunci a început cu adevărat să citească.
- Îi plăcea mult să citească, a zis Rika.
- Păi, doar era redactor.
- Cunosc mulți redactori cărora nu le place să citească, a râs ea. Dar Sengawa iubea sincer cărțile. Cărțile erau viața ei.

Chelnerița mi-a adus un ceai de plante cu gheață și ne-a dat nota de plată. Avea degetele pline de inele. Îmi plăcea zâmbetul ei. S-a întors în bucătărie.

De unde stăteam, lângă fereastră, vedeam oamenii umblând prin Sagenjaya. Oameni cu umbrele și plimbând câini mici, perechi de școlărițe purtând ochelari cu ramă groasă identici, mame ținând de mână copii de grădiniță în uniformă, toți mergând în ritmul lor. Era sfârșitul lui iulie, ora zece și jumătate dimineața, și soarele verii se revărsa peste gălețile cu flori, cum le-o fi zicând, din fața florărilor care erau deschise, și peste tablele cu oferta de sendvișuri scrisă de mână din fața brutăriilor, aruncând pe pavaj umbre subțiri.

- Nu-mi vine să cred că au trecut aproape doi ani, a murmurat Rika privind pe fereastră. La un anumit nivel, o parte din mine încă nu poate să creadă, nici măcar acum. Presupun că așa merg lucrurile, totuși, nu?

Am sorbit din pahare și am privit lumea de afară.

- Îl simți mișcând?

Rika s-a uitat peste masă la pântecul meu.

- O, da. Am coborât privirea. Mișcând, izbind. Pruncul e gata să iasă. Simt că sunt pe cale să leșin.

- Asta mă duce cu gândul înapoi. Rika a râs, înălțând sprâncenele. Nu-mi vine să

cred că a rămas mai puțin de o lună.

– Știu! am zis. Însă e chiar mai puțin. Încă două săptămâni.

– Ultima listă de cumpărături pe care ți-am trimis-o ar trebui să acopere aproape totul, dar cred că ar trebui să iei încălzitorul de șervețele de bumbac. Chiar dacă e vară.

– Cel pentru șervețele de bumbac?

– Exact. E un dar dumnezeiesc, m-a asigurat Rika. Șervețelele de bumbac calde sunt mult mai bune, crede-mă. Așadar, ce-ai hotărât în privința pătuțului?

– Păi, voiam să pun laolaltă două saltele și cu asta basta, dar se pare că un pătuț adevărat e ceea ce trebuie. Poți să închiriezi unul timp de șase luni aproape pe nimic. Cred că o să fac asta.

– Grozav.

– Am rezolvat cu îmbrăcămintea, cu articolele pentru baie, am spus deschizând agenda de pe telefon. Am cumpărat o duzină de biberoane și câteva tetine numărul unu. Laptele pentru bebeluși poate să aștepte.

– Cred că poți să mai aștepți și cu căruciorul.

– Da, sigur. E genul de lucruri pe care le poți cumpăra de pe net, la mâna a doua.

– Hei, a zis Rika. Când vine sora ta?

– O să vină la data când trebuie să nasc și stă cu mine o săptămână. Apoi o înlocuiește nepoata mea.

– Oh, e bine. Știi, cu siguranță, că sunt alături de tine prin toate astea, dar e important să ai un ajutor după aceea.

– Așa-i.

– Hei. Ia zi, ce e? Ai întrebat, nu? Am impresia că destul de rar se întâmplă în zilele noastre ca părinții să nu întrebe. Când eram însărcinată cu Kura, după vreo două luni muream de curiozitate, făceam: „Hai, spune-mi“. Doctorul meu trebuie

să mă fi urât de moarte.

– Două luni? am râs. E prea devreme.

– Da. Oricum, sunt tare bucuroasă că totul merge bine. Asta e tot ce contează. Însă n-ai ales încă un nume, așa-i?

– Încă nu. Nici nu m-am gândit.

– Ai vorbit despre toate astea? Rika s-a aplecat un pic spre mine. Cu partenerul, sau tatăl. Știi tu, numele la care te gândești sau data la care o să naști?

– N-am vorbit despre nume, dar știe când o să nasc. I-am spus de îndată ce am aflat că sunt însărcinată. Acum e în Tochigi, așa că nu l-am văzut de câteva luni. Dar ne-am trimis mesaje.

– Familia lui e acolo?

– Da. E cu mama lui. Ea nu se simte bine și n-are pe nimeni care s-o îngrijească. Așa că el și-a găsit de lucru acolo.

– Dar nu-i prea departe.

– E adevărat. Totuși, planul este să am copilul și să-l cresc singură.

– Așa.

– Și dacă acest copil va vrea cândva să-l cunoască, e în ordine. Amândoi vrem să fie un proces cât mai lin. Cine știe ce-o să se întâmple, din punctul de vedere al rolului lui în toată povestea, dar cel puțin am discutat despre asta.

– Asta-i grozav, a spus Rika. Și-a terminat cafeaua și s-a întins, ca și cum tocmai se trezise. Și-a scos pălăria de paie și s-a scărpinat în cap, făcând cercuri prin păr, apoi mi-a arătat brațele bronzate. O să fii ca mine cât ai zice pește, a râs. Ți dai seama de câte ori am fost la piscină?

Am plătit, am ieșit din cafenea și am luat-o spre stație. Rika a spus că avea o întâlnire în Shibuya. Am condus-o până la turnichete.

– Hei, cum merge cu Osuku? m-a întrebat.

– Foarte bine. Cred că ne potrivim.

– Mă bucur să aud asta.

Rika părea ușurată.

– Tocmai am terminat de revizuit șpalturile împreună. A mers ca pe roate.

– Îți place cu adevărat cum scrii, mi-a spus ea. E perfect pentru tine.

– Sunt cu totul de acord, am zis. Îți mulțumesc din nou că ne-ai pus în legătură.

– Cu plăcere. Tot ce am făcut a fost să-i spun cum să te găsească. Lucrarea ta vorbește de la sine. Cred că l-ai cucerit cu adevărat. Asta e foarte bine, Natsuko. Numai lucruri bune.

– Știu.

– Abia aștept. Hei, aproape că am uitat de asta. Rika s-a uitat în sacoșa pe care o avea și mi-a spus ce era înăuntru. Suportul pentru spate pe care l-a purtat după ce a născut-o pe Kura. Câteva pijamale cu deschizătură la piept ca să poți alăpta. Câteva haine pentru bebeluși. Îți trimit un mesaj mâine, mi-a spus. Să ajungi cu bine acasă.

Și-a fluturat mâna și a intrat în stație. M-am uitat după ea până a dispărut după colț.

La sfârșitul lui 2017 am hotărât să am un copil cu Aizawa. Ne-am făcut unul altuia niște jurăminte. Nici unul dintre noi nu era cu adevărat interesat de o relație exclusivă. Presupun că nu erau exact jurăminte, mai degrabă reguli elementare, ca un plan pentru viitor. I-am spus lui Aizawa că voiam să am copilul și să-l cresc singură. Mai târziu puteam stabili când și cât de des avea să vină pe la noi, însă, dacă stabileam ca regulă că era mai bine ca el să nu joace un rol activ, aveam să-i oferim copilului ocazia să-l vadă dacă dorea. I-am spus că aveam să plătesc eu toate cheltuielile medicale și că nu voiam sprijin financiar. Puteam trăi confortabil din ce câștigam eu. Extravaganța nu era necesară. Aizawa avea propriile idei în privința laturii bănești și a propus câteva alternative, dar în cele din urmă mi-a respectat dorința.

Spre sfârșitul lui februarie 2018 ne-am dus la un specialist în infertilitate, pretinzând că eram într-o relație neoficială. Din fericire, n-am avut nevoie de documente legale. Tot ce a trebuit să facem a fost să prezentăm copii după situația familială, ca să dovedim că nu eram căsătoriți cu altcineva.

I-am spus doctorului că încercam deja de șase luni să rămân gravidă, folosind metoda calendarului, dar nu avusesem noroc. Doctorul ne-a programat la o consultație ulterioară pe baza ciclului meu menstrual și a făcut o scanare, confirmând că ovulația mea se desfășura normal. I-a făcut și lui Aizawa analize și n-a găsit nici o problemă la sperma lui. Acesta era, evident, un lucru bun – ca să reușească, sperma lui trebuia să fie bună și eu să am ovulație – dar, de vreme ce nu era nici o problemă, m-am temut că ne vor spune să mai încercăm o vreme varianta de modă veche. Contrar așteptărilor mele, doctorul a zis că, având în vedere vârsta mea și faptul că nu aveam decât o șansă pe lună, și încercam deja de o jumătate de an, se impunea să recurgem la inseminarea artificială. După opt luni și trei încercări, am rămas în sfârșit însărcinată.

După ce am condus-o pe Rika, am cumpărat ceva pentru cină de la supermarketul de la subsolul Turnului Kyarotto. Dacă totul mergea conform planului, mai aveam două săptămâni. Burta mea era enormă. Nu îmi imaginam că ar putea să ajungă și mai mare, însă, după spusele Rikăi, în ultima săptămână lucrurile luau amploare. Am bătut ușurel cu palma pielea întinsă a abdomenului. Mergând încet, protejată de umbrelă, am stat cât de mult am putut la umbră pe tot drumul spre casă.

Când am ajuns am pornit aerul condiționat și tocmai îmi turnam un pahar înalt cu mugicha când a sunat telefonul. Era Midoriko. Ea și Makiko mă sunau tot timpul, întrebându-mă cum mă simt, dacă am nevoie de ceva, dacă mă pot ajuta în vreun fel. Erau așa de drăguțe. Absolut de fiecare dată, primele vorbe ale lui Makiko erau că nu mai ținea minte aproape nimic, dat fiind că fusese în urmă cu mai bine de douăzeci de ani, dar asta n-o împiedica să-și amintească tot felul de lucruri pe măsură ce vorbeam. Întotdeauna termina subliniind faptul că, deși travaliul era „chinul de pe pământ“, era diferit la fiecare femeie, așa că nu puteai să știi cum o să fie până ce nu începea, deci nu era cazul să-mi fac griji în privința asta.

Planul era ca Midoriko s-o înlocuiască pe mama ei și să stea până începeau iar

cursurile. Părea neliniștită la gândul de a petrece mai mult de două săptămâni cu un nou-născut, și încă la Tokyo, dar îmi dădeam seama că era entuziasmată.

– Ce noutăți ai? m-a întrebat voioasă.

– Nimic. Mă simt la fel ca ieri.

– A, da? Nici o durere?

– Nu, am râs. Adică, e multă mișcare. Poate că e capul. Ai auzit de colul cervical? Ei bine, capul fătului se izbește de el. Din când în când doare așa de tare, că am impresia c-o să leșin, dar în restul timpului e bine. În afară de faptul că am cârcei la picioare noaptea.

– Oh, Dumnezeule mare! Midoriko era siderată. Ce poți face în privința unui cârcel la picior când ai ditamai burta?

– Nimic. Nu pot face nimic, doar să aștept ca lucrurile să se rezolve de la sine.

– Trebuie să fie ca naiba, a zis ea, și mai uimită. Ăăă, încă mai ai incontinență?

– Faza aceea a trecut, din fericire, am spus. În rest, bine. Nivelul proteinelor e bun. Acidul uric e în ordine. Ieri am fost un pic buhăită, dar, per total, doctorul zice că merge foarte bine.

– Hei! Asta-i grozav. Midoriko a râs. Deci, cum e? Să ai un bebeluș în tine.

– Nu mă așteptam să fie așa, am mărturisit. Cam de pe altă lume. Știi că n-am avut niciodată grețuri de dimineață? Nici măcar nu mi-am dat seama până ce a început să-mi crească burta. În primul moment părea că mă îngraș. Dar în cele din urmă am început să mă simt mai grea și mi-am dat seama că se schimbă tot felul de lucruri.

– Pariez că da.

– E ciudat. Știu că sunt eu, că e trupul meu.

– Da?

– Dar totul e mai dificil, ia mai mult timp. E aproape ca și cum aș fi îmbrăcată

într-o versiune a mea dintr-un desen animat. La început a fost epuizant, dar m-am obișnuit. Acum sunt împăcată cu asta.

– E uimitor.

– Au fost câteva momente, în baie, când mi-am privit burta în oglindă și m-am întrebat dacă chiar o să iasă ceva. Chiar pot s-o fac? Totuși, nu durează decât o clipă. Un moment de limpezime.

– Oho.

– Dar nu se mai întâmplă. Presupun că nu mă mai tem, ca și cum mi-aș îngădui să ocup mai mult spațiu. Ca tăiteii într-o oală cu apă clocotită. Curând se umflă și umplu oala.

– Îmi pot imagina asta.

– Întotdeauna am crezut că e așa de amuzant. Când ajungi la optzeci și cinci sau nouăzeci de ani trebuie să te gândești că mai ai de trăit, cât, cinci sau zece ani, nu? Adică, știi că nu după mult timp o să mori. Trebuie să fie ciudat. Serios, cum e? Să-ți spui: „S-ar putea să nu mai fiu cam pe vremea asta, anul viitor“. Mă înțelegi? Știi că nu o să mori cândva. O să mori curând. Cum crezi că e?

– Păi, greu de spus.

– Oamenii de acea vârstă par întotdeauna atât de calmi. Mă întreb însă dacă se simt cu adevărat așa. Ce gândesc ei de fapt?

– Știu.

– Vreau să zic, există în continuare riscul să mor la naștere, Midoriko. Știu că nu e ca pe vremuri și, la un anumit nivel, știu că o să meargă totul bine, dar nu e garantat sută la sută. Dacă am o hemoragie? Se poate întâmpla orice. Nu spun decât că posibilitatea e reală. Este momentul în care sunt cel mai aproape de moarte din întreaga mea viață.

– Da.

– Dar e ciudat. Cumva, nu mă deranjează. Dacă încerc să mă gândesc la asta, imaginându-mi cum vor sta lucrurile după aceea, e ca și cum aș fi învăluită

comod într-o pătură. Nu pot duce până la capăt nici un gând. Neprimind decât un mormăit deloc convins din partea ei, am insistat: Gândește-te la asta. Și dacă ori de câte ori îți spui: „Hei, o să mor“, o anumită substanță îți este secretată în creier? Poate că așa se întâmplă când ești foarte bătrân. Poate că e așa în fiecare zi. Totuși, chiar și acum simt că mă scufund în perne. Gândurile se topesc.

– Nu cred c-o să mori, Natsu, dar te înțeleg.

– Totuși, e ciudat, nu? am râs. Nu mi-e frică de nimic.

Am trecut de ultima săptămână din iulie și am intrat în august. De acum mă trezeam de mai multe ori pe noapte. Dimineața, capul meu părea plin de ceață. Îmi petreceam cea mai mare parte a zilei tolănită pe fotoliul-puf, cu ochii închiși, moțâind. În jurul prânzului, soarele îmbrăca în alb perdelele, trimițând șuvițe de lumină pe covor. Lăsată pe spate, cum eram, întindeam mâinile spre soare, strângând și desfăcând pumnii în căldura lui. Chiar și cu aparatul de aer condiționat pornit, părea că temperatura crește constant pe parcursul zilei. Aveam subsuorile și spatele scăldate în sudoare. Când clipeam, pot să jur că simțeam cum vara se dilată.

Apoi am simțit-o – o durere ascuțită, dar diferită de orice simțisem până în acel moment. Ca împunsătura unui ac. Mi-am încleștat mâinile pe pântec, ținându-mă de el ca de un colac de salvare. Durerea ca o împunsătură de ac dispăruse, ca și cum ar fi trecut prin mine, dar după câteva minute am simțit cum o prezență se umflă în cea mai adâncă parte a mea, venind în valuri. De fiecare dată era mai puternică, până ce, în cele din urmă, s-a arătat a fi durere. Eram cu o săptămână înainte de termen. Mi se părea că e încă prea devreme, dar din punct de vedere al numărului de săptămâni era în limitele posibilului. Mi-am dat seama că se întâmpla cu adevărat. Eram lac de transpirație. Inima mi-o luase la galop. Îi ascultasem pe doctori, o ascultasem pe Rika și o ascultasem pe sora mea, chiar dacă pretindea că nu-și amintește nimic. Citisem relatări despre graviditate și naștere și studiasem pe internet, dar uitasem toate semnalele, cum să fii sigur că se întâmplă cu adevărat.

Durerea a trecut. M-am ridicat cu băgare de seamă și m-am dus în bucătărie să-mi torn un pahar cu mugicha, pe care l-am băut pe loc. O clipă fusesem atât de însetată, încât aș fi băgat mâna-n foc că mi se lipeau obraji de dinți. „Intervale“,

mi-am spus. Citisem undeva că dacă simți o durere pe care n-ai mai simțit-o trebuie să vezi cât durează până să revină. Ca să fiu sigură că mă puteam ridica în picioare dacă era nevoie, nu m-am mai așezat pe fotoliul-puf, ci pe un scaun, și m-am uitat la ceas. Acele arătau fix ora trei după-amiaza. În cele din urmă, durerea s-a întors. Părea că se întâmplă o dată la douăzeci de minute. Am intrat în panică, încercând să-mi amintesc ce ar trebui să fac, dar era ca și cum spațiul din spatele ochilor și frunții, fiecare colțișor, era umplut cu vată. Totul părea ireal.

Printre valuri de durere, le-am scris lui Makiko și Midoriko: „Hei, cred că am început travaliul... Vorbim mai târziu“. I-am scris și Rikăi. Apoi m-am uitat în geanta de sport și în sacoșa uriașă pe care le pregătisem din timp, ca să mă asigur că aveam portofelul și carnetul cu însemnările despre sarcină, și am sunat la spital. A răspuns o asistentă prietenoasă care m-a ascultat până la capăt. A spus că probabil nu era nici o problemă dacă mai așteptam puțin, să văd cum mergea, dar era în ordine și dacă veneam atunci. I-am răspuns că porneam imediat, de vreme ce eram singură și nu credeam că voi fi în stare să mă mișc dacă durerea creștea.

Când am ajuns acolo intervalele erau puțin mai scurte, însă durerea crescuse semnificativ. Mi-au luat lucrurile și m-au dus direct în sala de nașteri, unde mi-au spus că cervixul îmi era dilatat la aproape doi centimetri și mi se rupsese apa, însă avea să mai dureze. Asistentele umblau repede prin încăpere. Ca să măsoare exact intensitatea și frecvența durerilor mi-au așezat o pernuță specială pe burtă, care în acest moment era atât de mare, încât nu vedeam mare lucru dincolo de ea, și mi-au pus pe degetul mijlociu un monitor pentru inimă.

– Cum te simți, Natsuko? m-a întrebat o asistentă mai în vârstă care se ocupase de mine pe tot parcursul sarcinii și zâmbea tot timpul. Ne apucăm de treabă. Totul e în ordine?

Durerea mă împiedica să vorbesc. Am făcut semn cu capul că da. Asistenta a zâmbit. Întreaga față îi zâmbea. M-a prins de umăr.

În următoarele ore intervalele au scăzut la cincisprezece minute, apoi la zece. De câte ori se întorcea durerea, lumea se întuneca. Apoi venea o perioadă de câteva minute în care îmi veneam în fire, simțind cum fumul se împrăștie, până ce puteam să văd din nou, în sfârșit. În tot acest timp găfâiam, cu ochii deschiși cât mai larg posibil, ca și cum ar fi trebuit literalmente să mă adun la loc. Când

simțeam cum valul următor se înalță în adâncul burții, era destul ca să-mi facă genunchii să tremure.

Valurile se prăvăleau peste mine, fiecare mai puternic și mai mare decât cel de dinainte, până ce n-am putut deosebi partea de sus de cea de jos. Aveam ochii deschiși, dar nu vedeam lumina. Nu găseam soarele. Trebuia să știu cât de adânc mă aflu, dar toate zvârcolirile mele nu făceau decât să crească durerea care țipa în mine. Am auzit o voce de femeie care încerca să-mi spună ceva. Când s-a retras unul dintre valuri, am ridicat privirea spre ceas. Acele arătau un pic înainte de zece. Cum era cu putință? Eram supărată că-mi luase atâta timp și la fel de supărată la gândul că-mi mai rămăsese o cale atât de lungă. Dar apoi am auzit ceva ca un râs gâlgâind din adâncul meu. Era o senzație pe care n-o mai avusesem niciodată. Când am putut să-mi mișc iar mâinile, asistentele mi-au dat apă, pe care am băut-o, auzind cum vocile lor liniștitoare se îndepărtează și iar se întorc.

Pe la două dimineața izbucnirile de durere erau la distanță de cinci minute. Urlam fără să mă pot stăpâni. Eram sigură că un corp omenesc nu poate produce mai multă durere decât atât, dar se părea că durerea își fixase ștacheta mult mai sus. Dacă mergea mai departe, dincolo de limitele ființei mele, aş putea să supraviețuiesc? Să fie acesta momentul în care muream? Nu, nu era posibil. Era mai mult decât dureros. Simțeam sfâșierile acelea peste tot. Ce anume durea? Era trupul meu? Întreaga lume? N-aș fi putut spune nici să mă tai. Dar apoi – o voce a spintecat cerurile. Am văzut fața asistentei blânde. Aveam ochii deschiși ca și cum aş fi fost palmuită, iar burta mea – deși în acel moment era altceva, o entitate complet diferită, centrul universului – răsună de o forță explozivă. Cu o voce pe care n-o putea auzi nimeni în afară de mine zbieram fără încetare, împingând din răputeri. Următorul lucru pe care mi-l amintesc – totul a devenit alb, ca și cum conștiința îmi fugise din trup. Trupul mi-a devenit lichid, cald, și s-a revărsat peste suprafața pământului.

Capul și trupul mi s-au umplut de o lumină orbitoare, în care am văzut ceva lățindu-se. Ca o nebuloasă, răsuflând fără sunet, la depărtare de milioane de ani. Ceață astrală și stele s-au țesut din beznă, clipind în toate culorile curcubeului, răsuflând tăcut. Am deschis larg ochii și m-am uitat la ceață, la culori – respirând încet, printre lacrimi. M-am uitat la lumină. Cu ochii larg deschiși. Am întins mâna și am încercat să-i ating strălucirea. Ceva plângea. Revenindu-mi, mi-am văzut pieptul înălțându-se și coborând ritmic. Eram pe spate și respiram. Asistentele mi-au șters transpirația. Inima îmi trimitea oxigen prin tot corpul.

Am clipit și am auzit un prunc plângând. Cineva a spus că e patru și cincizeci de minute. Răsuna vocea unui bebeluș.

Mi-au pus pe piept pruncul, care avea o căciuliță galbenă. Trupul îi părea incredibil de mic. Umerii, brațele, degetele și obrajii lui erau zbârciți și roșii. Fiecare centimetru pătrat era mânjit cu sânge. Zbiera cât îl ținea gura.

– Trei kilograme și două sute treizeci de grame, a zis cineva. O fetiță sănătoasă.

Lacrimile îmi curgeau din ochi, dar ce fel de lacrimi erau? Am simțit cum crește în mine ceva mai mare decât suma emoțiilor. Un sentiment pe care nu-l puteam numi, cu toate că mă făcea să plâng. M-am uitat la fața pruncului, apăsându-mi bărbia în piept ca să văd mai bine.

Am văzut-o pentru prima dată. Era altfel decât tot ce știam eu. Fără precedent în amintirile sau imaginația mea. Era nouă pentru mine. Glasul îi răsuna prin trup, mai tare ca orice. I-am vorbit atunci, cu o voce pe care n-o putea auzi nimeni altcineva. Unde ai fost? Acum ești aici. M-am uitat la ea, copilița asta nouă, lăsând-o să plângă la pieptul meu.

Zgârie-nori, parte a complexului din stația Shibuya

În limba japoneză, „vară“

Boabe de soia fermentate

Organizația Serviciilor pentru Studenți din Japonia

Echivalentul mafiei în Japonia

Sabie tradițională japoneză (scurtă), folosită ca un cuțit

„Pește de lemn“, instrument tradițional de percuție din lemn, folosit pentru acompanierea sutrelor, mantrelor etc. în templele budiste

Fiertură din intestine și organe interne de porc (uneori vită), cu miso, ghimbir și ceapă verde

Metodă de gătit similară cu fondue: în mijlocul mesei se pune o plită cu o oală, iar ingredientele (carne, legume, ouă, tăiței) crude și porționate sunt puse de

meseni la fiert în supă, după preferințe.

Sos pe bază de citrice

Haină japoneză tradițională cu mâneci drepte, purtată de obicei la sărbători

Felii subțiri de carne crudă (de obicei pește), consumate adesea cu sos de soia

Supă cu diferite ingrediente solide: ouă fierte, konjac, daikon (un fel de ridichi de iarnă) etc.

Perilla frutescens var. crispa, susan sălbatic

Cotlet de porc prăjit în înveliș de pesmet

Chimonou căptușit

Stația de tren Gakugei-daigaku

Omletă rulată cu dashi – supă concentrată de alge și pește

Tăiței transparenți făcuți din amidon și apă

Lipie specifică bucătăriei asiatice

Concentrat de supă

Sos de soia

Licca-chan, serie de păpuși care au în Japonia aceeași popularitate cu Barbie în SUA

Sylvanian Families – serie de figurine animale antropomorfe

Sau PreCure, program de televiziune de animație computerizată

Bilă de orez, adeseori învelită în alge

Fel de mâncare preparat la grătar din bucătăria coreeană

În engleză The Leaning Tower of Weasel, care sună aproape la fel ca The

Leaning Tower of Pisa

În engleză Up goes the weasel. Joc de cuvinte intraductibil: Pop Goes the Weasel (aprox. „Puf! Dispare nevăstuica“) este titlul unui vechi cântecel pentru copii.

Tăiței groși din făină de grâu

Bile din aluat umplute de obicei cu carne de caracatiță plus alte ingrediente

Serie manga

Amorphophallus konjac, plantă cu bulb comestibil

Tăiței prăjiți

În colecția Clasici Litera

au apărut:

Alice Munro, Prea multă fericire

Alice Munro, Fugara

Donna Tartt, Sticletele

**Richard Flanagan, O cale îngustă spre nordul
îndepărtat**

Karl Ove Knausgård, Lupta mea (vol. I)

**Richard Flanagan, Să bați din palme cu o singură
mână**

Karl Ove Knausgård, Lupta mea (vol. II)

Svetlana Aleksievici, Războiul nu are chip de femeie

Svetlana Aleksievici, Ultimii martori

Svetlana Aleksievici, Soldații de zinc

E.L. Doctorow, Billy Bathgate

Richard Yates, Revolutionary Road

Karl Ove Knausgård, Lupta mea (vol. III)

J.P. Donleavy, Roșcovanul

Elizabeth Strout, Frații Burgess

E.L. Doctorow, Ragtime

Marlon James, Scurtă istorie a șapte crime

Richard Yates, Parada de Paște

Hanya Yanagihara, O viață mărunță

William Saroyan, Ce-am mai râs! O poveste serioasă

Alice Munro, Dragă viață

Alice Munro, Ură, prietenie, dragoste, căsătorie

Elizabeth Strout, Numele meu este Lucy Barton

Paul Beatty, Io contra Statele Unite ale Americii

Karl Ove Knausgård, Lupta mea (vol. IV)

F.M. Dostoievski, Crimă și pedeapsă

F.M. Dostoievski, Idiotul

Sebastian Faulks, Acolo unde îmi bate inima

Marilynne Robinson, Acasă

Richard Flanagan, Moartea unei călăuze pe râu

**William Saroyan, Tânărul neînfricat de la trapezul
zburător și alte povestiri**

Karl Ove Knausgård, Lupta mea (vol. V)

Alan Hollinghurst, Linia frumuseții

Marilynne Robinson, Lila

Graham Swift, De Ziua Mamei. O poveste de iubire

Sebastian Barry, Zile fără sfârșit

Jan Guillou, Răul

Yaa Gyasi, Drumul spre casă

Saul Bellow, Omul suspendat

Éric Vuillard, Ordinea de zi

Deborah Levy, Lapte fierbinte

Pier Paolo Pasolini, Băieții străzii

Domenico Starnone, Noduri

Ali Smith, Toamna

Richard Flanagan, Persoana întâi

Édouard Louis, Sfârșitul lui Eddy Bellegueule

Karl Ove Knausgård, Lupta mea (vol. VI)

Wallace Stegner, Spre țărmul ocrotit

Zadie Smith, Swing Time

Sebastian Barry, Un gentleman de ocazie

Yasmina Reza, Babilon

Deborah Levy, Înotând spre casă

Monica Sabolo, Sora mea, Summer

Édouard Louis, O istorie a violenței

Svetlana Aleksievici, Rugăciune pentru Cernobîl

Maylis de Kerangal, Să-i reparăm pe cei vii

Renia Spiegel, Jurnalul Reniei

Rachel Cusk, Schiță

Rachel Cusk, Tranziție

Javier Marías, Berta Isla

Fernando Aramburu, Patria

Rachel Cusk, Excelență

Santiago H. Amigorena, Ghetoul interior

Jean-Paul Dubois, Fiecare cu povestea lui

Ottesa Moshfegh, Un an de odihnă și relaxare

David Nicholls, Dulce tristețe

Simone de Beauvoir, Inseparabilele

Colum McCann, Apeirogon

Deborah Levy, Omul care a văzut totul

Javier Marías, Așa începe răul

Maylis de Kerangal, O lume la îndemână

Wallace Stegner, Unghiul de repaus

Mieko Kawakami, Povești de vară